STAR WARS

UMBRELE IMPERIULUI

STEVE PERRY

Steve Perry

STAR WARS

UMBRELE IMPERIULUI

V.1.0

Shadows of the Empire
1996

Steve Perry

Steve Perry (născut la 31 august 1947) este un autor american de science fiction.

A scris peste cincizeci de romane şi povestiri scurte, apărute în diverse reviste şi antologii.

Steve Perry este cunoscut pentru seria *Matador*, dar şi pentru cărţile scrise în seriile *Star Wars, Alien* şi *Universurile Conan*.

Pentru Dianne

Şi pentru Tom ”Mississippi” Dupres,

Care m-a pus în mişcare şi astfel mi-a oferit şansa de a vâna.

PROLOG

Parcă ar fi un cadavru umblător, gândi Xizor. Un corp mumificat, mort de o mie de ani. Uimitor că mai trăieşte, ca să nu mai amintesc de faptul că este omul cel mai puternic din Galaxie. Nu-i nici măcar foarte bătrân, ci mai degrabă parcă l-ar roade ceva pe dinăuntru.

Xizor stătea la patru metri de împărat, privind cum bărbatul care, cu mult timp în urmă, fusese senatorul Palpatine, avansă şi se opri în câmpul vizual al holocamerei. Avu senzaţia că putea să simtă izul de descompunere din trupul uzat al împăratului, dar probabil că mirosul se datora aerului recirculat, trecut prin zeci de filtre pentru a nu conţine nici măcar o moleculă de gaz toxic. Poate că filtra toată viaţa din împărat, lăsându-i izul de moarte.

Privitorul de la capătul celălalt al holo-legăturii avea să vadă prim-planul chipului şi umerilor împăratului, o faţă bătrână şi ruinată, învăluită în gluga mantiei negre din ţesătură zeyd. Omul de la celălalt capăt al transmisiei, aflat la ani-lumină depărtare, nu-l putea zări pe Xizor, însă Xizor îl vedea. Faptul că i se îngăduise să asiste la conversaţie era o dovadă a încrederii împăratului.

Omul de la celălalt capăt al transmisiei... dacă el mai putea fi numit om...

În interiorul incintei imperiale, aerul se învolbură în faţa împăratului, se solidifică şi înflori în imaginea unei siluete care stătea cu un genunchi pe podea. Un biped umanoid cu pelerină, îmbrăcat complet în negru, cu faţa ascunsă sub o cască integrală cu mască respiratorie.

Darth Vader.

— Pentru ce m-ai chemat, stăpâne? întrebă Vader.

Dacă Xizor ar fi putut expedia un fulger de energie prin timp şi spaţiu pentru a-l ucide pe Vader, ar fi făcut-o fără să clipească. Era însă un vis utopic, deoarece Vader era prea puternic pentru a fi atacat direct.

— În Forţă există o perturbaţie însemnată, zise împăratul.

— Am simţit-o, încuviinţă Vader.

— Avem un nou duşman. Luke Skywalker.

„Skywalker”? Acela fusese numele lui Vader, cu mult timp în urmă. Cine era persoana care purta acelaşi nume cu Lordul întunericului, atât de puternică încât să merite o conversaţie între împărat şi cea mai detestată dintre creaţiile sale? Şi, mai important, de ce spionii lui Xizor nu descoperiseră nimic până atunci? Mânia lui Xizor fu instantanee – dar rece. Nici un semn al surprizei sau furiei nu avea să i se citească pe trăsăturile flegmatice. Falleenii nu permiteau emoţiilor să se manifeste în exterior, aşa cum se întâmpla la multe dintre speciile inferioare; strămoşii falleenilor nu fuseseră acoperiţi de blană, ci de solzi, nu fuseseră mamifere, ci reptile. Nu erau nesăbuiţi, ci calculau imperturbabil. Aşa era mult mai bine. Mult mai sigur.

— Da, stăpâne, continuă Vader.

— El ne-ar putea distruge, spuse împăratul.

Atenţia lui Xizor era focalizată asupra împăratului şi a hologramei lui Vader, îngenuncheat pe puntea unei nave aflate foarte departe. Veştile acestea erau realmente interesante. Ceva ce împăratul percepea ca pe o ameninţare la adresa sa? Ceva de care se temea?

— Nu este decât un băiat, rosti Vader. Obi-Wan nu-l mai poate ajuta.

Obi-Wan... Numele îi era cunoscut lui Xizor. Fusese unul dintre ultimii cavaleri Jedi, un general. Dar parcă murise de decenii, nu?

Dacă Obi-Wan ajutase pe cineva care era încă băiat, se părea că informaţiile lui Xizor fuseseră eronate. Spionii lui aveau să plătească scump.

Privind concentrat imaginea îndepărtată a lui Vader şi pe împăratul aflat la câţiva paşi şi fiind în acelaşi timp conştient de luxul apartamentului privat şi protejat al împăratului din centrul giganticului palat piramidal, Xizor făcu o însemnare mintală: Capul cuiva avea să cadă pentru că nu-l informase despre toate astea. Cunoaşterea însemna

putere; lipsa cunoaşterii era slăbiciune, iar el nu putea îngădui aşa ceva.

— Forţa este puternică în el, urmă împăratul. Fiul lui Skywalker nu trebuie să devină un Jedi.

Fiul lui Skywalker?

Fiul lui Vader? Uluitor!

— Dacă ar putea fi convertit, ar fi un aliat puternic, spuse Vader.

Când rostise cuvintele acelea, în glasul lui se simţise un ton aparte, o nuanţă pe care Xizor n-o putea defini cu exactitate. Dor? Grijă?

Speranţă?

— Da... da. Ar fi o piesă de seamă, încuviinţă împăratul. Se poate face?

O pauză imperceptibilă.

— Ni se va alătura, sau va muri, stăpâne.

Xizor simţi surâsul, deşi nu-i îngădui să se arate, tot aşa cum nu permisese furiei sale să i se citească pe chip. Aha! Vader îl dorea pe Skywalker viu, acesta fusese înţelesul tonului său. Spusese că băiatul li se va alătura ori va muri, dar în mod evident partea a doua a afirmaţiei fusese destinată doar liniştirii împăratului. Vader nu avea intenţia să-l ucidă pe Skywalker, pe propriul său fiu; asta era foarte clar pentru cineva atât de iscusit în descifrarea glasurilor ca Xizor. El nu ajunsese Prinţ întunecat, Underlord al Soarelui Negru, cea mai de seamă organizaţie criminală din Galaxie, doar mulţumită faptului că era extraordinar de arătos. Xizor nu înţelegea realmente Forţa care-l susţinea pe împărat şi-i făcea pe acesta şi pe Vader atât de puternici, ci ştia doar că, într-adevăr, Forţa funcţiona cumva şi se spunea despre ea că fusese stăpânită de cavalerii Jedi, care pieriseră. Acum se părea că acest nou personaj, Luke Skywalker, obţinuse acces la ea. Vader îl dorea pe Skywalker în viaţă şi practic îi promisese împăratului că avea să i-l aducă viu... şi convertit.

Foarte interesant. Cu adevărat, foarte interesant. Împăratul deconectă transmisia şi se întoarse către el.

— Unde rămăsesem, prinţ Xizor?

Prinţul întunecat zâmbi. Va rezolva problema curentă, dar nu va uita numele Luke Skywalker.

*

Chewbacca mugi de furie. Un soldat îl prinse, dar wookieeul îl azvârli prin aer şi armura se auzi zăngănind în puţ. Alte două santinele apărură şi Chewbacca le izbi laolaltă, ca şi cum n-ar fi fost decât nişte păpuşi inerte în mâinile unui copil care se juca.

Peste încă o secundă, unul dintre oamenii lui Vader avea să-l împuşte pe Chewie. Era mătăhălos şi puternic, dar nu putea învinge; aveau să-l doboare.

Han începu să răcnească la el, calmându-l.

Leia privea, incapabilă să se clintească, incapabilă să creadă nimic din ceea ce se întâmpla.

Han continua să vorbească:

— Chewie, vor fi şi alte ocazii! Trebuie să ai grijă de prinţesă. M-auzi? Da?

Se aflau într-o încăpere umedă şi rece din adâncul Oraşului Norilor de pe Bespin, unde Lando Calrissian, aşa-zisul amic al lui Han, îi trădase lui Darth Vader. Scena era scăldată într-o lumină aurie şi blândă, care o făcea să pară şi mai ireală. Chewie clipea spre Han, purtându-l în spate pe droidul C-3PO pe jumătate asamblat. Trădătorul Calrissian stătea într-o parte, aidoma unei creaturi funebre. Erau înconjuraţi de paznici, tehnicieni şi vânători de recompense. Vader şi duhoarea de carbonit lichid îmbâcseau aerul din jurul tuturor – o miasmă de camere mortuare şi cripte.

Alte santinele se apropiară, pentru a-l încătuşa pe Chewie şi wookieeul încuviinţă din cap, mai calm. Da, îl înţelesese pe Han.

Nu-i plăcea situaţia, dar o pricepuse. Le îngădui soldaţilor să-i pună cătuşele…

Han şi Leia se priviră. Nu poate fi adevărat, gândi

prinţesa. Nu acum.

Emoţia îi purtă pe amândoi, fără să i se poată împotrivi. Se apropiară ca doi magneţi şi îşi prinseră mâinile. Se îmbrăţişară şi se sărutară, învăpăiaţi şi plini de speranţă… cerniţi şi în ghearele disperării.

Doi soldaţi îl smulseră pe Han, împingându-l pe placa elevatoare de deasupra incintei criogenice improvizate.

Cuvintele irupseră din Leia spontan, incontrolabil, ca lava ţâşnită dintr-o explozie vulcanică.

— Te iubesc!

Iar Han, curajosul şi puternicul Han, încuviinţă din cap spre ea.

— Ştiu.

Tehnicienii ugnaught, înalţi cât jumătate din Han, se apropiară, îi descătuşară mâinile, apoi se retraseră.

Han se uită la tehnicieni şi după aceea din nou la Leia. Placa elevatoare coborî, afundându-l în puţ. Han rămase cu privirea asupra prinţesei, păstrând contactul vizual mereu, mereu… până ce norul de vapori criogenici se ridică, învăluindu-l şi ascunzându-l.

Chewie urlă; Leia nu-i înţelegea cuvintele, dar pricepea furia, durerea, neajutorarea.

Han!

Gaze puturoase şi înţepătoare se revărsară în sus şi se rostogoliră peste ei ca o ceaţă îngheţată, vălătuci de fum ce înfiorau sufletul, prin care Leia îl zărea pe Vader privind totul dinapoia măştii sale inexpresive. Îl auzi pe C-3PO bolborosind:

— Ce… Ce se întâmplă? Întoarce-te! Chewbacca, nu pot să văd!

Han!

Oh, Han!

*

Leia se ridică brusc în capul oaselor, cu pulsul bătând rapid. Cearşafurile erau jilave de transpiraţie şi mototolite

în jurul ei, iar cămaşa de noapte era umedă. Suspină, trecu picioarele peste marginea patului şi rămase fixând peretele cu privirea. Ceasul mural arăta ora 3 noaptea. Aerul din încăpere avea un iz stătut. Ştia că, afară, noaptea de pe Tatooine era rece şi se întrebă dacă să deschidă o fantă de ventilaţie, pentru a lăsa o parte din răcoare să pătrundă înăuntru. Pe moment însă părea un efort prea mare pentru a-şi bate capul cu el.

Un coşmar, îşi spuse. Asta a fost tot.

Totuşi, nu! Nu putea să pretindă că nu fusese decât un coşmar. Fusese mai mult decât atât. Fusese o amintire. Evenimentele acelea se petrecuseră cu adevărat. Bărbatul pe care ea îl iubea era încastrat într-un bloc de carbonit, care fusese târât ca un simplu bagaj de către vânătorul de recompense. De acum îl pierduse, undeva în vastitatea Galaxiei.

Simţi cum emoţiile se ridică prin ea, le simţi ameninţând să se reverse sub formă de lacrimi, dar li se împotrivi. Ea era Leia Organa, prinţesă a familiei regale de Alderaan, aleasă în Senatul imperial, membră a Alianţei pentru restabilirea Republicii. Planeta Alderaan nu mai exista, fiind distrusă de Vader şi de Steaua Morţii, Senatul imperial fusese dizolvat, Alianţa era depăşită din punctul de vedere al oamenilor şi armelor în raport de unu la zece mii, însă Leia rămânea ceea ce fusese. Nu avea să plângă.

Nu avea să plângă.

Avea să se răzbune.

*

Era ora 3 noaptea şi jumătate din planetă dormea.

Luke Skywalker stătea desculţ pe platforma de oţelton, la şaizeci de metri deasupra nisipului, privind sârma încordată. Purta pantaloni negri simpli, cămaşă şi o centură de piele neagră. Nu mai avea sabie de lumină, deşi începuse să construiască alta, folosind planurile pe care le găsise într-o hârţoagă cu coperte de piele din locuinţa lui

Obi-Wan. I se spusese că acela era un exerciţiu clasic pentru cavalerii Jedi. Îi dăduse o ocupaţie, cât timp mâna lui cea nouă îşi definitiva integrarea finală în braţ. Îl împiedicase să se gândească prea mult.

Luminile de sub copertină erau slabe şi de abia putea să distingă sârma împletită din oţel. Carnavalul se încheiase în seara aceea, acrobaţii, dewabackii şi clovnii dormeau de mult. Mulţimile plecaseră acasă şi el rămăsese singur; doar cu sârma pentru acrobaţii. Era linişte, nu se auzeau decât scârţâiturile ţesăturii sintetice a cortului, care se răcea în îmbrăţişarea nopţii de vară de pe Tatooine. Ziua fierbinte din deşert îşi ceda repede căldura, iar în exteriorul cortului era îndeajuns de frig pentru a te sili să porţi o jachetă. Mirosul dewabackilor se ridica spre locul unde suise Luke şi se combina cu izul propriei sale transpiraţii.

Un paznic a cărui minte acceptase comanda mintală a lui Luke şi-i îngăduise să intre în cortul gigantic stătea de pază la intrare, orb acum la prezenţa tânărului. Genul acela de control era o tehnică Jedi, dar de abia începuse s-o înveţe.

Luke inspiră adânc şi expiră lent. Dedesubt nu exista plasă de siguranţă, iar căderea de la înălţimea aceea ar fi fost cu siguranţă fatală. Nu era obligat s-o facă. Nimeni nu-l silea să păşească pe sârmă.

Nimeni… doar el însuşi.

Îşi calmă ritmul respiraţiei şi al bătăilor de inimă şi, pe cât posibil, mintea, utilizând metoda pe care o învăţase. Mai întâi Obi-Wan, apoi maestrul Yoda îi predaseră artele străvechi. Exerciţiile lui Yoda fuseseră cele mai riguroase şi epuizante, însă, din păcate, Luke nu-şi terminase ucenicia. La momentul respectiv nu avusese realmente alternativă. Han şi Leia se aflaseră în pericol de moarte şi trebuise să plece în ajutorul lor. Fiindcă o făcuse, ei erau vii, dar…

Lucrurile nu merseseră prea bine.

Nu. Câtuşi de puţin bine.

Urmase apoi întâlnirea cu Vader…

Simţi cum chipul îi împietreşte, muşchii maxilarelor i se încordară şi se luptă cu furia care sui prin el ca un talaz

hormonal, negru ca veşmintele pe care le purta. Încheietura mâinii îl duru brusc în locul unde fusese retezată de sabia lui Vader. Mâna nouă era la fel de bună precum cea veche, poate mai bună, dar câteodată, când se gândea la Vader, o simţea pulsând. Dureri de amputaţie, spuseseră medicii, nu dureri adevărate.

— Sunt tatăl tău.

Nu! Nici asta nu putea să fie adevărat! Tatăl său fusese Anakin Skywalker, un cavaler Jedi.

Dacă ar fi putut sta de vorbă cu Obi-Wan… sau cu Yoda… ei i-ar fi putut confirma. Ei i-ar fi spus adevărul. Vader încercase să-l manipuleze, încercase să-l ameţească şi dezechilibreze – asta era tot.

Dar… dacă era adevărat…?

Nu! Mai bine să nu se mai gândească. Acum nu-l ajuta cu nimic să examineze gândul acela pe toate feţele. Nu avea să fie capabil să ajute pe nimeni cu nimic până ce nu stăpânea tehnicile Jedi. Trebuia să se încreadă în Forţă şi să meargă mai departe, indiferent ce minciuni ar fi spus Vader. Războiul era în toi, rămăseseră destule de făcut şi pentru că Luke era un pilot bun se presupunea că avea multe de oferit Alianţei.

Situaţia nu era uşoară şi nici nu se părea că va deveni mai uşoară. Îşi dorea să se fi simţit sigur pe sine, dar realitatea era alta. Avea senzaţia că o povară îi apasă umerii, mai mult decât ar fi crezut vreodată cu putinţă. Cu câţiva ani în urmă, fusese un băiat simplu, obişnuit, lucrând la fermă alături de unchiul Owen, fără să-şi părăsească locurile natale. Acum apăruseră Han, Imperiul, Alianţa, Vader…

Nu. Nu acum. Acela era trecutul şi va fi viitorul, dar sârma este prezentul. Concentrează-te, altfel vei cădea.

Se întinse în căutarea energiei şi simţi cum fluxul începe să curgă. Era strălucitor, cald şi dătător de viaţă şi-l chemă spre el, încercând să-l înfăşoare în jur ca pe o armură.

Forţa… Era iarăşi acolo pentru el. Da…

Alături de ea exista însă şi altceva. Într-un loc simultan

îndepărtat şi apropiat, Luke simţea atracţia despre care fusese prevenit. O răceală puternică şi tăioasă, opusul a ceea ce-i prezentaseră dascălii săi. Antiteza luminii. Ceea ce îmbrăţişase Vader.

Partea întunecată a Forţei.

Nu! O alungă. Refuză s-o privească şi inspiră din nou adânc. Simţi Forţa pătrunzându-l şi acordându-i-se. Sau poate că era invers. Nu conta.

Când cele două deveniră una, Luke păşi înainte.

Sârma de la înălţime păru pe neaşteptate lată cât un trotuar. Era desigur efectul Forţei, dar întotdeauna aspectul acesta lăsa impresia de magie, de parcă, utilizându-l, ar fi putut reuşi miracole. Îl văzuse pe Yoda înălţând X-interceptorul din mlaştină numai cu ajutorul minţii. Era posibil să reuşească acţiuni care să semene cu miracolele.

Când ridică piciorul pentru alt pas, îşi aminti alte lucruri din perioada pe care o petrecuse pe Dagobah.

Sub solul moale şi umed, în peşteră...

Darth Vader venea spre el.

Vader! Aici! Cum se putea?

Luke scoase sabia de lumină, o activă şi o ridică. Lama sa alb-albastră sclipitoare o întâlni pe cea roşie a lui Vader, încrucişându-se în salutul „în gardă”. Zumzetul şi pârâiturile energetice sporiră în intensitate.

Brusc, Vader trimise o lovitură puternică spre partea stângă a lui Luke.

Tânărul ridică sabia în sus şi într-o parte, îi coborî vârful şi blocă atacul; şocul fu atât de puternic, încât îi zgudui braţul, aproape smulgându-i arma din mână.

Simţi mirosul mucegaiului din jur, auzi zumzetele energetice ale săbiilor Jedi şi-l văzu pe Vader cu o claritate de cristal. Toate simţurile – îi înviară, pe atât de ascuţite pe cât îi fuseseră vreodată, tăioase ca o magazie ticsită de vibroşişuri.

Vader fandă din nou, de data aceasta spre capul lui Luke şi parada panicată a tânărului de abia reuşi să-l oprească... era atât de puternic!

Lordul întunericului izbi iarăşi, cu atâta forţă încât l-ar fi retezat pe Luke în două, dacă sabia nu i-ar fi fost blocată la timp!

Luke ştia prea bine că Vader era prea puternic pentru el. Numai furia l-ar fi putut salva de la moarte. Şi-l reaminti pe Obi-Wan şi-l reaminti pe Vader ucigându-l...

O furie subconştientă îl îmboldi şi Luke şfichiui lama într-o lovitură de rever, punând în ea toată forţa braţului, umărului şi încheieturilor, şi...

Lovitura reteză capul lui Vader.

Timpul păru că se târăşte ca o ancoră grea şi Luke rămase privind. Corpul lui Vader se prăbuşi lent, foarte lent... iar capul retezat căzu pe pământ şi se rostogoli.

Se rostogoli. Apoi se opri. Nu exista nici o picătură de sânge...

Un fulger puternic, o sclipire violentă de lumină şi un nor de fum purpuriu, iar casca lui Vader se fisură, se sparse şi dispăru, dezvăluind... dezvăluind...

Chipul lui Luke Skywalker.

Nu!

Amintirea fulgerase mult mai iute decât duraseră realmente evenimentele. În realitate, nu făcuse decât un singur pas. Uluitor de ce era în stare mintea omenească. Chiar şi aşa, tânărul fu cât pe ce să cadă de pe sârmă, pierzând contactul cu Forţa.

Opreşte-te! îşi porunci.

Inspiră adânc, se clătină nesigur şi se întinse din nou spre Forţă.

O regăsi. Se echilibră şi porni să meargă, redevenit una cu Forţa care curgea prin el.

La jumătatea sârmei, începu să alerge. Îşi spuse că făcea parte din test. Îşi spuse că Forţa era cu el şi că se putea conforma principiilor sale în viaţă fără teamă, că orice era posibil pentru cineva antrenat ca Jedi. Aşa fusese el învăţat şi dorea s-o creadă.

Nu voia să creadă că alerga pentru că putea simţi partea întunecată urmându-l pe sârmă, cu pas uşor şi rău.

Urmându-l ca amintirea feţei sale pe capul retezat al lui Vader, urmându-l şi... apropiindu-se.

*

Xizor se lăsă pe spate în scaunul automodelant. Scaunul avea un circuit defect, pe care tot amânase să-l repare şi aprecie că mişcarea fusese o întrebare.

— Ce doreşti, prinţe Sheezor? se auzi cipul său vocal.

îi deforma numele, şuierând prima silabă. Xizor clătină din cap.

— Nimic – taci!

Vocea amuţi. Maşinăriile din scaunul cu piele clonată bâzâiră şi ajustară suportul la noua poziţie a lui Xizor, iar prinţul suspină. Bogăţiile sale depăşeau venitul multor planete, dar avea un scaun automodelant care nici măcar nu-i putea pronunţa corect numele. Îşi propuse să-l înlocuiască, acum, azi, cât de curând, imediat ce termina ceea ce avea de făcut aici, în dimineaţa aceasta.

Privi spre holoproiecţia la scara 1:6 încremenită în faţa lui, apoi la femeia aflată de partea opusă a biroului. Era la fel de frumoasă, chiar dacă nu din aceeaşi rasă, ca femeile cu ochi piezişi din holograma dintre ei. Frumuseţea ei era însă de alt ordin: avea păr lung, blond şi mătăsos, ochi albastru-deschis limpezi şi o figură superbă. Masculii umani o găseau atrăgătoare. Chipul sau silueta lui Guri nu aveau imperfecţiuni, dar femeia emana o răceală lesne de explicat dacă se cunoştea motivul: Guri era un droid simulacru uman (DSU) unic. Din punct de vedere vizual, putea să treacă drept femeie oriunde în Galaxie, putea să mănânce, să bea şi să execute toate funcţiile specifice unei femei, fără ca nimeni să-şi dea seama de realitate. Iar din modelul ei, fusese singura programată ca asasin. Guri putea ucide fără să-şi accelereze bătăile simulate ale inimii, fără cel mai mic fior de conştiinţă.

Îl costase pe Xizor nouă milioane de credite.

Xizor uni vârfurile degetelor de la cele două mâini şi ridică o sprânceană spre Guri.

— Surorile Pike, spuse droidul privind holograma. Gemene genetice, nu clone. În dreapta este Zan, în stânga Zu. Zan are ochi verzi, iar Zu are un ochi verde şi unul albastru – singura diferenţă notabilă. Ambele sunt maestre de terlis kăsi, arta bunduki numită „mâini de oţel”. Douăzeci şi şase de ani standard, fără afilieri politice, fără cazier în nici unul dintre sistemele stelare majore şi, din câte am putut afla, complet amorale. Disponibile ca mercenare pentru cine oferă mai mult, n-au lucrat niciodată pentru Soarele Negru. De asemenea, n-au fost niciodată înfrânte în lupta corp la corp. Asta – indică din nou cu vârful bărbiei spre holograma nemişcată – este distracţia lor, atunci când nu lucrează.

Spre deosebire de aspectul exterior, vocea lui Guri era un contralto bogat, cald, ademenitor. Activă holograma.

Xizor zâmbi, arătându-şi dinţii perfecţi. Holograma prezenta cele două femei făcând una cu pământul opt soldaţi din trupele imperiale de şoc într-un bar deocheat dintr-un astroport. Soldaţii fuseseră voinici, puternici, bine antrenaţi şi înarmaţi. Surorile Pike nici măcar nu gâfâiau când terminaseră cu ei.

— Merge, încuviinţă el. Ocupă-te.

Guri încuviinţă din cap, se răsuci şi plecă. Din spate arăta la fel de bine ca din faţă.

Nouă milioane şi merita fiecare decicredit. Xizor regreta că nu avea o duzină de DSU. Din nefericire, creatorul lui Guri nu mai era în viaţă. Păcat...

Aşadar înrolase alţi doi asasini aleşi cu grijă. Asasini care nu mai avuseseră legături cu Soarele Negru, nici înainte şi, mulţumită manevrelor experte ale lui Guri, nici după aceea.

Xizor ridică ochii spre plafon. Instalase modelul Galaxiei în plăcile luminescente şi, când luminile erau diminuate – aşa cum se întâmpla de obicei – vedea Galaxia din profil, cu peste un milion de stele individuale mici cât un fir de praf, care scânteiau desenate manual. Artistul avusese nevoie

de trei luni pentru a le crea şi fusese plătit cu echivalentul răscumpărării unui dictator militar, dar Prinţul întunecat n-ar fi putut cheltui ceea ce avea, nici dacă s-ar fi străduit din răsputeri, iar în vistierie continuau să-i intre permanent sume şi mai mari. Creditele nu însemnau nimic; el avea miliarde. Nu reprezenta decât o simplă modalitate de a ţine scorul, lipsită de importanţă.

Se uită din nou la hologramă. Cele două femei erau frumoase şi ucigătoare – o combinaţie care-l încânta. El însuşi era falleen, o specie ai cărei strămoşi îndepărtaţi fuseseră reptile şi care evoluaseră în ceea ce, în general, erau consideraţi cei mai frumoşi umanoizi, împlinise deja o sută de ani, dar avea aspectul unui bărbat de treizeci. Era înalt, purta părul strâns într-o coadă ce se ridica din creştetul capului său altfel spân, iar corpul îi fusese întărit cu pricepere prin unităţi stimulatoare. Exsuda feromoni naturali, care determinau cele mai multe specii umane să se simtă instantaneu atrase de el, iar culoarea pielii, de obicei un verde-închis, se modifica o dată cu feromonii, trecând de la răceală la un spectru mai cald. Frumuseţea şi atracţia lui erau instrumente – nimic mai mult. Era Prinţul întunecat, Underlord al Soarelui Negru, unul dintre primii trei oameni din Galaxie. Fără cea mai mică încălzire prealabilă, putea să doboare cu piciorul un fruct solar aşezat pe creştetul unui umanoid înalt şi putea să ridice deasupra capului o încărcătură de două ori mai mare decât propria lui greutate, folosindu-şi numai muşchii. Putea oricând să afirme că deţinea o minte sănătoasă – chiar dacă nesinceră – într-un corp sănătos.

Influenţa lui galactică era depăşită doar de a împăratului şi a Lordului Sith al întunericului, Darth Vader.

Surâse din nou privind imaginea din faţa sa. Al treilea personaj important din Galaxie... dar în curând al doilea, dacă planurile îi mergeau aşa cum intenţiona. Trecuseră câteva luni de când îi auzise pe împărat şi Vader discutând despre o potenţială ameninţare, iar acum preliminariile se încheiaseră. Xizor era gata să treacă la fapte.

— Ora? întrebă el.

Calculatorul din încăpere îi răspunse.

Da. Până la întâlnire mai rămăsese doar un ceas. Prin coridoarele protejate, drumul era scurt până la Vader, nu departe de locul unde masivul palat imperial din piatră verde-cenuşie şi cristale-oglinzi se ridica în atmosfera superioară a planetei. Câţiva kilometri, doar atât; cu pas vioi, ar fi ajuns acolo în câteva minute. Nu era nici o grabă. Nu voia să ajungă mai devreme.

Un clopoţel anunţă un vizitator.

— Intră, încuviinţă Xizor.

Bodyguarzii lui nu erau de faţă, dar nu avea nevoie de ei în cabinetul său intim – nimeni nu i-ar fi putut străpunge liniile defensive şi doar puţini acoliţi aveau dreptul de a-l vizita aici, toţi fiind absolut loiali. Pe atât de loiali pe cât îi putea face frica.

Unul dintre sublocotenenţi, Mayth Duvel, intră şi se plecă adânc.

— Alteţă.

— Da?

— Aduc o petiţie din partea organizaţiei Nezriti. Doreşte o alianţă cu Soarele Negru.

Xizor îi oferi un surâs măsurat.

— Sunt sigur c-o doreşte.

Duvel scoase un pacheţel.

— Oferă o dovadă a respectului.

Prinţul luă pacheţelul şi-l deschise printr-o apăsare. Înăuntru se afla o nestemată: un rubin de presiune tumanian, oval, roşu ca sângele, o piatră foarte rară, aparent fără imperfecţiuni, care preţuia cel puţin câteva milioane de credite. Prinţul întunecat o ridică, o răsuci între degete şi încuviinţă din cap. După aceea, o azvârli pe tăblia biroului.

Rubinul ricoşă o dată, lunecă şi se opri lângă cupa sa. Dacă ar fi căzut pe podea, Xizor nu s-ar fi aplecat s-o ridice, iar dacă droidul de întreţinere ar fi venit ceva mai târziu şi ar fi aspirat-o… ce conta?

— Spune-i că ne vom gândi.

Duvel se înclină din nou şi se retrase cu spatele.

După ce dispăru, Xizor se sculă şi-şi întinse gâtul şi spinarea. Creasta reptiliană evoluată de pe coloana sa vertebrală se ridică uşor şi o simţi tare sub vârfurile degetelor când o frecă. Şi alţi solicitanţi aşteptau să-l vadă şi în mod obişnuit ar fi rămas pentru a le studia cererile, dar nu azi. Acum sosise momentul să se întâlnească cu Vader. Ducându-se acolo, neinsistând ca Vader să vină la el, renunţa la un atu, apărând sub forma unui solicitator. Era lipsit de importanţă. Asta făcea parte din rol; între ei nu trebuia să se simtă nici un fel de dispută. Nimeni n-ar fi trebuit să-l suspecteze că ar fi nutrit altceva decât respectul cel mai mare pentru Lordul întunericului Sith – în nici un caz, dacă dorea ca planurile să-i reuşească. Iar în privinţa reuşitei, nu avea nici o îndoială.

Fiindcă ele reuşeau întotdeauna.

*

Leia se afla într-un local periculos dintr-un cartier periculos din Mos Eisley.

Nu era deloc uşor pentru un loc să câştige ambele caracterizări îndoielnice. A-l numi „speluncă” însemna să-i ridice rangul cu cel puţin patru trepte. Masa era din metal expandat, o placă de aluminiu sub forma unei împletituri ieftine şi uşor de curăţat – probabil că foloseau furtunuri cu solvenţi sub presiune înaltă pentru a spăla totul în canalul de scurgere din mijlocul sălii, aflat sub nivelul pardoselii. Când se deschidea uşa spre deşertul de afară, apa se vaporiza aproape instantaneu. Paharul pe care prinţesa îl avea în faţă conţinea o băutură respingătoare al cărei nivel cobora mai mult din cauza evaporării, decât pentru că Leia ar fi sorbit din el. Sistemul de condiţionare a aerului avea probabil un circuit defect – în încăpere era foarte cald şi aerul pustiului din exterior se strecura înăuntru o dată cu drojdierii care veneau să-şi piardă timpul pe aici. Mirosea ca

un grajd de bantha în toiul verii şi singurul lucru bun dinăuntru era lumina suficient de slabă pentru ca Leia să nu fie nevoită să-i vadă prea limpede pe clienţii dintr-o duzină de specii diferite, mai ales că nici unul dintre ei nu era un exemplar la care să poţi privi cu încântare.

Probabil că Lando alesese în mod premeditat locul de întâlnire, tocmai pentru ca s-o sperie. Ei bine, când va apărea în cele din urmă, ea nu-i va oferi satisfacţia respectivă. O vreme, Leia îl urâse pe Calrissian, până ce înţelesese că aparenta trădare a lui Han nu fusese decât o diversiune, mulţumită căreia îi putuse salva de Vader.

Lando renunţase la multe pentru acţiunea aceea şi toţi îi erau datori pentru ceea ce făcuse.

Barul nu era totuşi unul în care femeia să fi intrat fără un motiv serios – un motiv foarte serios – şi nici în care să fi intrat singură, în ciuda protestelor ei că nu avea nevoie de un bodyguard. Chewbacca era oricum alături, fulgerându-i cu privirea pe consumatori. După ultima întâlnire cu Vader, singura ocazie în care Chewie o lăsase singură, de fapt cu Luke, fusese atunci când plecase cu Lando pe Tatooine, ca să organizeze salvarea lui Han. După ce sosise şi Leia, Chewie rămăsese la fel de aproape de prinţesă, ca şi garderoba ei. Era chiar iritant.

Lando îi explicase:

— Chewie are faţă de Han o datorie de viaţă. Asta-i ceva foarte important pentru wookiee. Han i-a spus să aibă grijă de tine şi până nu-şi modifică ordinul, asta va face.

Leia încercase să fie fermă.

— Îţi apreciez grija, îi spusese lui Chewie, dar nu este nevoie.

Zadarnic, clătinase din cap Lando. Atât timp cât trăia, Chewbacca avea să fie alături de ea şi cu asta basta. Leia nici măcar nu vorbea graiul wookiee, cu excepţia câtorva înjurături pe care i se părea că le recunoaşte, dar Lando zâmbise şi-i spusese că ar face bine să se obişnuiască cu vorbirea aceea.

Şi aproape că izbutise, cumva. Chewbacca ştia multe

limbi şi chiar dacă nu le putea vorbi, de obicei reuşea să-şi facă înţelese dorinţele.

Prinţesa îl agrea, dar acesta era un motiv suplimentar pentru a-l găsi şi elibera pe Han – ca să-şi poată lua wookieeul înapoi.

În plus, deşi n-ar fi admis-o niciodată, existau momente când era util să ai în preajmă un wookiee înalt de doi metri. De exemplu, în localul acesta minunat.

în ultima oră, Leia fusese nevoită să se uite mai îndeaproape decât i-ar fi plăcut la o serie de clienţi. În ciuda faptului că purta o salopetă peticită de hamal de cargobot, pătată şi mânjită de lubrifianţi, că-şi strânsese părul într-un coc plat şi lipsit de atractivitate şi că nu privea pe nimeni în ochi, pe la masa ei se perindase un alai constant de oameni şi alte specii, care încercaseră s-o agaţe... de asemenea, în ciuda faptului că la aceeaşi masă stătea un wookiee matur şi înarmat până în dinţi.

Bărbaţii... Aparent, nu conta din ce specie făceau parte, atunci când doreau tovărăşie feminină. Şi se părea că nu conta nici dacă femela făcea parte din altă specie.

Chewie le transmitea clar mesajul că nu erau doriţi la masă şi nimeni nu intenţionase să se certe, zărind mărimea wookieeului şi proiectorul de săgeţi. Veneau însă mereu consumatori noi.

Wookieeul mârâi spre un Bith cu cap bulbucat, care se poticni de masă. Extraterestrul, care făcea parte dintr-o specie de obicei paşnică şi politicoasă, băuse în mod evident prea mult, dacă se putea măcar gândi că el şi Leia ar fi putut avea ceva în comun. Bithul privi colţii dezveliţi ai lui Chewie, sughiţă şi se îndepărtă, împleticindu-se.

— Îţi apreciez ajutorul, spuse Leia, dar să ştii că le pot face faţă tipilor ăştia.

Chewie întoarse capul într-o parte şi o privi cu coada ochiului, cu un gest pe care femeia începuse să-l asocieze unei combinaţii aproape egale de scepticism şi amuzament.

Ea o consideră drept o provocare.

— Data viitoare când mai vine vreunul, priveşte-mă cum

acţionez. Să ştii că un refuz se poate face şi fără ameninţări.

Nu trebui să aştepte mult. Următoarea năpastă fu un devaronian, un umanoid cu coarne care – surpriză! – voia să-i ofere lui Leia ceva de băut.

— Mulţumesc, dar aştept pe cineva.

— Aş putea să-ţi ţin tovărăşie, până apare, zise devaronianul. Poate că a întârziat. S-ar putea să ai mult de aşteptat.

— Mulţumesc, dar am tovărăşie, arătă Leia spre Chewie.

Extraterestrul îi ignoră gestul şi, deoarece wookieeul nu rosti nici o vorbă şi nici nu-şi îndreptă arma spre el, continuă să vorbească.

— Să ştii că sunt un individ destul de plăcut. Multe tipe au spus-o. Multe!

Rânji spre ea, iar dinţii ascuţiţi se profilară incredibil de albi prin comparaţie cu buzele roşii. Extinse brusc limba, apoi o retrase la fel de rapid; era lungă cât antebraţul fetei.

Scuteşte-mă, gândi Leia. Trebuia să-şi ia adio de la politeţe.

— Nu. Pleacă.

— Nu ştii ce pierzi, micuţo.

Rânjetul se lăţi, făcându-l să pară şi mai demonic.

Leia trase cu ochiul spre Chewie care părea gata să izbucnească în râs, apoi îl fulgeră din privire pe devaronian.

— O să-ncerc să mă-mpac cu pierderea. Şterge-o!

— Numai un pahar. Şi-ţi pot arăta holocărţile mele weraniene. Sunt foarte... m-m-m, stimulatoare.

Se pregăti să se aşeze vizavi de ea.

Leia scoase blasterul micuţ, pe care-l îndesase în buzunarul salopetei şi-l aduse deasupra mesei, unde putea fi văzut de devaronian. Ridică ţeava spre tavan şi-i comută intensitatea de pe poziţia „paralizie” pe poziţia „mortal”.

Extraterestrul îi văzu limpede gestul.

— Bine, vorbi el iute, poate altă dată. Ă-ă-ă... tocmai mi-am amintit că ă-ă-ă.. Am lăsat convertorul la încărcat în navă. Te rog să mă scuzi.

Se îndepărtă grăbit. Impresionantă măsura în care fluturarea unui blaster pe sub nasul unui peţitor neplăcut putea îmbunătăţi manierele acestuia...

Chewie hohoti de abia acum. Rosti ceva şi Leia avu o idee destul de bună despre ce dorise să spună.

— Nimeni nu se dă în vânt după un wookiee nesuferit, zise ea, după care surâse.

Chewie avusese dreptate şi nu putea decât să recunoască lucrul acesta.

Puse piedica armei şi o piti înapoi în buzunar, apoi se jucă nervoasă cu beţigaşul din băutură. Lando avea să plătească pentru că aranjase întâlnirea în taverna aceasta. Cumva, avea să plătească.

Cineva deschise uşa şi un fulger de lumină fierbinte se revărsă în barul umed şi întunecos. Conturat în prag se afla un bărbat care, pentru o secundă, i-l reaminti pe Han.

Han.

Simţi durerea începând să-i crească iarăşi în piept şi scutură din cap, de parcă astfel ar fi putut opri revărsarea emoţiilor. Ultima dată când îl văzuse pe Han Solo, acesta era congelat într-un bloc de carbonit. Ultimul lucru pe care i-l spusese el fusese de fapt un răspuns: „Ştiu”.

Leia suspină. Până în clipa ceea, nu ştiuse cu adevărat că îl iubea. Când îl văzuse pe Vader poruncind să fie coborât în camera criogenică şi ştiu că exista posibilitatea de a nu mai reapărea viu, trebuise s-o spună. Cuvintele ieşiseră din ea nechemate, parcă rostite de altcineva. Fusese atât de... ireal.

Totuşi nu-şi putea nega spusele. Nici atunci şi nici acum. Îl iubea, deşi era un pirat şi un pungaş. Îl iubea şi nu se putea împotrivi iubirii.

Sentimentul acela o speria mai mult decât orice episod pe care şi-l putea reaminti. Mai mult decât atunci când căzuse în mâinile lui Vader în Steaua Morţii, mai mult decât atunci când se părea că erau urmăriţi de jumătate din armata şi flota imperială.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut, frumoaso? rosti cineva

dinapoia ei.

Prinţesa se răsuci şi-l zări pe Lando. Se simţea furioasă pe el, dar, pe de altă parte, se bucura să-l vadă.

— Cum ai ajuns aici?

— Prin uşa din spate, îi zâmbi el.

Lando era un bărbat chipeş – înalt, smead, cu mustaţă subţire deasupra dinţilor albi, sclipitori – conştient de aspectul său.

Înapoia lui se vedeau droizii C-3PO şi R2-D2. Cupola lui R2-D2 se roti, în vreme ce astromecul examină localul, iar C-3PO, cel mai sperios droid pe care-l văzuse Leia vreodată, părea agitat, deşi nu-şi putea modifica expresia feţei.

R2-D2 fluieră.

— Da, văd, spuse C-3PO. Tăcu câteva clipe, apoi urmă: Stăpâne Lando, n-ar fi mai bine dacă am aştepta afară? Nu cred că celor de aici le plac droizii. Suntem singurii dinăuntru.

— Relaxează-te, surâse Lando. Nu te va deranja nimeni, îl cunosc pe proprietar. În plus, nu vreau să rămâneţi singuri afară. Poate că vă vine greu să credeţi, dar oraşul este plin de hoţi. (Holbă ochii, prefăcându-se uimit şi roti braţele, indicând localul şi astroportul din jur.) Sper că nu vreţi să sfârşiţi descărcând nisip la o fermă de umiditate, nu-i aşa?

— Vai de mine, sigur că nu!

Fără să vrea, Leia zâmbi. Cu ce mai personaje se încurcase! Doi droizi excentrici, cartoforul Lando Calrissian, wookieeul Chewbacca, Luke...

Cum l-ar fi putut defini pe Luke printr-un singur cuvânt? Un tânăr aflat la jumătatea drumului de a deveni cavaler Jedi. Şi un personaj foarte important, ţinând seama de dorinţa lui Darth Vader de a pune mâna pe el. Leia auzise şi alte zvonuri, conform cărora Vader nu era foarte interesat de felul în care-l captura pe Luke – viu sau mort. Ea îl iubea pe Han, totuşi simţea ceva şi faţă de Luke.

Altă complicaţie de care nu avea nevoie. De ce nu era viaţa mai simplă?

Şi Han...

— Cred că am depistat Sclav I, rosti încet Lando.

Era nava lui Boba Fett, vânătorul de recompense care-l luase pe Han din Oraşul Norilor.

— Ce?! Unde?

— Pe satelitul Gali de pe orbita gigantei gazoase Zhar, situată într-un sistem îndepărtat din Inelul Exterior. Informaţia este la mâna a treia, totuşi lanţul informatorilor ar trebui să fie valid.

— Am mai auzit asta, pufni fata.

Lando strânse din umeri.

— Putem să stăm şi să aşteptăm, sau putem să mergem acolo şi să verificăm. Vânătorul de recompense ar trebui să i-l fi predat cu luni în urmă pe Han lui Jabba. Trebuie să stea undeva. Am o legătură în sistemul acela, un vechi tovarăş de jocuri de noroc, care se ocupă cu... ă-ă-ă, livrări independente. Se numeşte Dash Rendar şi o să verifice situaţia pentru noi.

Leia zâmbi din nou. „Livrări independente” era un eufemism pentru „contrabandă”.

— Ai încredere în el?

— Atâta timp cât îl plătim, da.

— Perfect. Cât de repede vom avea un răspuns?

— În câteva zile.

— Orice ar fi mai bun decât aşteptarea aici, privi în jur prinţesa.

Lando îşi dezveli din nou dinţii sclipitori.

— Mos Eisley este cunoscut ca unul dintre locurile rău famate din Galaxie, dar cunosc şi altele mult mai neplăcute.

Chewie mârâi ceva.

— Nu ştiu de ce se află acolo, răspunse Lando clătinând din cap. Pe satelit există un şantier naval spaţial... poate că are nevoie de reparaţii. Dacă este ţinut în loc, trebuie să fie vorba despre ceva serios, fiindcă Jabba nu-i va da nici un ban până nu ajunge aici.

Chewie mai spuse ceva.

— Da, mă tem că aşa-i. Lando se întoarse spre Leia: Gali

este o enclavă imperială, unde sunt staţionate două distrugătoare, plus vânătorii TIE aferenţi. Dacă nava lui Fett se află acolo, nu va fi uşor să punem mâna pe el.

— Ce a fost uşor de când te-am întâlnit? replică fata. Să te întreb altceva. Din toate speluncile astroportului, de ce ai ales-o tocmai pe asta?

— Ţi-am spus, îl cunosc pe proprietar. Îmi este îndatorat pentru un pariu pe care l-am făcut cândva. Ori de câte ori am drum prin oraş, vin la el să mănânc şi să beau pe gratis.

— Oho, ce aventură trebuie să fie! Ai încercat să mănânci ceva aici?

— Până acum n-am fost chiar atât de flămând.

Leia clătină din cap. Viaţa ei fusese cu siguranţă interesantă de când se alăturase acestor indivizi. Era însă exact aşa cum spusese Lando despre Boba Fett: Fiecare trebuie să stea undeva.

Până îl găseau pe Han, locul acesta era la fel de bun ca oricare altul.

— Poate că ar fi bine să-l anunţăm pe Luke, spuse ea.

*

Xizor îşi lăsă cei patru bodyguarzi în anticameră şi intră în sala de întruniri a lui Darth Vader. Bodyguarzii aveau blastere, erau ţintaşi experţi şi instruiţi în şase tipuri de lupte corp la corp, totuşi dacă Vader ar fi dorit să-i facă vreun rău lui Xizor, nu ar fi contat dacă falleenul ar fi luat cu el patru sau patruzeci de oameni. Forţa misterioasă îi îngăduia Lordului întunecat să blocheze o salvă de blaster cu sabia de lumină sau cu palmele şi să ucidă cu un simplu gest, îngheţându-ţi plămânii sau oprindu-ţi pur şi simplu inima. Era o lecţie pe care mulţi o învăţaseră în modul extrem: Pe Darth Vader nu-l provoci direct în faţă.

Din fericire, Xizor se bucura de protecţia împăratului. Atâta timp cât situaţia rămânea aşa, Vader n-ar fi cutezat să-i facă vreun rău.

Încăperea era mobilată auster. O masă lungă din lemn de

greel întunecat şi şlefuit, câteva scaune nonreactive din acelaşi lemn, o holoplacă şi un vizualizator. În aer plutea un iz vag, uşor înţepător. Pe pereţi nu exista vreun tablou, sau alt semn evident al bogăţiei pe care o stăpânea Vader. Acesta era aproape la fel de avut ca Xizor şi, aidoma Prinţului întunecat, nu se sinchisea prea mult de averi în sine.

Xizor trase unul dintre scaunele mesei şi se aşeză, îngăduindu-şi să arate complet relaxat, lăsându-se pe spate şi întinzând picioarele în faţă. Undeva în castelul lui Vader, tehnicienii de monitorizare îi priveau fiecare gest, înregistrând totul. Xizor ştia că spionii lui Vader îl urmăreau oriunde s-ar fi dus, pe planetă sau în afara ei; aici, în chiar inima neagră a cuibului de şerpi, nu putea fi nici o îndoială că orice mişcare a lui avea să fie privită şi analizată. Dacă Vader ar fi dorit-o, putea să ştie şi cât aer respira Xizor, volumul, greutatea şi compoziţia aerului respectiv şi procentajul de bioxid de carbon din expiraţie.

Bărbatul îşi permise un surâs scurt. Ar fi trebuit oare să le ofere tehnicienilor motive pentru întrebări: Hopa, a zâmbit... ce crezi că ar putea însemna asta?

Desigur şi el îl ţinea pe Vader sub supraveghere permanentă, ori de câte ori Lordul întunericului ieşea din castel. Pe Coruscant – era adevărat, planeta fusese rebotezată Centrul Imperial, dar Xizor nu folosea niciodată noua denumire – practic orice persoană importantă avea propria ei reţea de spioni care ţineau evidenţa tuturor celorlalte persoane importante. Era necesar. Iar reţeaua de spioni a Soarelui Negru era cea mai bună, întrecând-o şi pe a Imperiului. Mă rog... poate că bothanii erau niţel mai buni...

Peretele din capătul opus al încăperii glisă silenţios şi Vader apăru acolo, spectaculos în uniforma şi mantia sa neagră, cu răsuflarea audibilă în interiorul căştii integrale cu mască.

Xizor se ridică şi se înclină scurt, milităreşte.

— Lord Vader.

— Prinţ Xizor, replică Vader în acelaşi fel.

Nu se înclină defel – el îşi pleca genunchiul doar în faţa împăratului – dar Xizor se prefăcu că ignoră mica încălcare a etichetei. Totul era înregistrat. Înregistrarea putea să ajungă sub ochii împăratului – de fapt, Xizor ar fi fost extrem de surprins dacă nu ar fi ajuns la împărat, deoarece bătrânul nu era unul dintre cei care să scape multe din vedere. El însă intenţiona să fie politeţea întruchipată, o culme a bunelor maniere.

— Mi-ai cerut să ne întâlnim, lord Vader. Cum te pot ajuta?

Vader intră în odaie şi peretele-uşă glisă, închizându-se în urma lui. Nu schiţă nici un gest pentru a se aşeza, de altfel prea puţin surprinzător. Xizor rămase în picioare.

— Stăpânul meu, începu Vader, mi-a cerut să mă îngrijesc ca o flotă formată din cargoboturile tale să livreze provizii bazelor noastre din Inelul Exterior.

— Bineînţeles, încuviinţă Xizor. Întreaga mea forţă de operaţiuni îţi stă la dispoziţie. Sunt întotdeauna fericit să ajut Imperiul în orice fel pot.

Operaţiunile lui de transport erau legale şi extinse, numărându-se printre cele mai de seamă din Galaxie. Mare parte din banii rezultaţi din activităţile ilicite ale Soarelui Negru fusese dirijată spre Sistemele de Transport Xizor, iar compania STX singură era îndeajuns să facă din el un individ bogat şi puternic.

Vader era de asemenea conştient de prezenţa holocamerelor şi comentă în mod intenţionat:

— În trecut, se pare că această companie nu s-a grăbit să răspundă la solicitările imperiale.

— Lord Vader, mă simt stânjenit să recunosc că ai dreptate. Unii dintre cei care lucrau pentru mine au fost slabi. Nu mai sunt însă angajaţii companiei mele.

Atac şi parare. Vader lovea cu vârful ascuţit al spadei, iar Xizor se apăra. Aşa fuseseră toate conversaţiile pe care le purtase cu Lordul întunericului Sith – un dialog de suprafaţă, cu multe lucruri ascunse în adâncuri. Aducea cu

un meci în care fiecare jucător încerca să înscrie; cei doi semănau cu doi fraţi care se străduiau să se întreacă în ochii unui tată exigent.

Xizor nu-l considera însă pe Vader ca pe un frate de cuib. Bărbatul era un obstacol ce trebuia îndepărtat şi – cu toate că n-o ştia – un duşman de moarte.

Cu zece ani în urmă, Vader se ocupase de un proiect personal, cercetarea unei arme biologice şi înfiinţase un laborator de risc maxim pe Falleen, planeta natală a lui Xizor. În facilitatea considerată perfect sigură se produsese un accident şi o bacterie mutantă distrugătoare de ţesuturi scăpase, cumva, din carantină. Pentru a evita ca populaţia planetei să aibă parte de o infectare oribilă, urmată de putrefacţie fatală, pentru care nu exista tratament, oraşul din jurul laboratorului fusese „sterilizat”.

Mai exact, fusese prăjit, ars, pârjolit, incinerat, făcut scrum – case, clădiri, străzi, parcuri...

Şi oameni.

Două sute de mii de falleeni fuseseră ucişi de laserele de sterilizare orbitale, care se încrucişaseră peste aşezarea condamnată. Imperiul se considerase norocos că-i pierduse numai pe cetăţenii aceia, deoarece bacteria necrozată ar fi putut omorî miliarde de fiinţe, extinzându-se şi infectând alte planete. Scăpase ca prin urechile acului, cu un preţ relativ mic... în opinia Imperiului.

În opinia lui Darth Vader.

Printre morţi se număraseră mama, tatăl, fratele, două surori şi trei unchi ai lui Xizor. La momentul respectiv, el nu afla pe planetă, ci-şi consolida controlul asupra Soarelui Negru; în caz contrar, ar fi fost una dintre victime.

Xizor nu vorbise niciodată despre tragedie. Folosindu-se de relaţiile Soarelui Negru, se ocupase de înlăturarea din înregistrările imperiale a dovezilor privind decesele familiei sale. Operatorii care o făcuseră fuseseră ei înşişi eliminaţi. Nimeni nu ştia că Xizor, Prinţul întunecat, avea motive personale să-l deteste pe Darth Vader. Era firesc ca ei să fie rivali pentru obţinerea favorurilor împăratului şi asta nu s-ar

fi putut camufla, dar despre celălalt motiv, nimeni nu avea nici o bănuială.

Xizor fusese răbdător. Pentru răzbunare nu existase niciodată „dacă”, ci doar „când”.

Acum, finalmente, momentul răzbunării se apropia. În curând, avea să dea lovitura. Avea să străpungă doi ţipari fleek cu acelaşi trident: Vader, obstacolul său în calea spre putere şi Vader, asasinul familiei sale, aveau să fie amândoi… eliminaţi.

Xizor simţi un surâs gata să-i fluture pe buze, dar îl opri gândindu-se la privirile lui Vader şi la holocamerele tăinuite. Uciderea Lordului întunecat era posibilă, totuşi ar fi fost prea uşoară pentru el… şi extrem de periculoasă. Dezonoarea şi dizgraţia erau mult mai crunte la acest nivel de existenţă. Avea să-l sfarme pe Vader, făcând să fie aruncat în gunoaie chiar de către stăpânul lui iubit.

Da, asta ar fi însemnat dreptate!

— Vom avea nevoie de trei sute de nave, îi întrerupse Vader gândurile. Jumătate dintre ele cisterne, jumătate cargoboturi pentru încărcături nerefrigerente. Contracte de livrare imperiale standard. Există un proiect mare de… construcţie, de care trebuie să fi auzit. Poţi asigura navele?

— Da, lordul meu. Nu trebuie decât să-mi spui unde şi când le doreşti şi mă voi ocupa personal. Iar termenii imperiali sunt acceptabili.

Vader rămase tăcut o clipă şi în odaie se auzi numai şuieratul mecanic al răsuflării sale.

Nu se aştepta la asta, gândi Xizor. Credea că voi argumenta sau că mă voi târgui în privinţa preţului. Este bine.

— Perfect. Amiralul flotei de intendenţă te va contacta în privinţa detaliilor.

— Sunt onorat să servesc.

Xizor făcu din nou o plecăciune militară spre celălalt, niţel mai lentă şi mai adâncă decât cea anterioară.

Oricine i-ar fi privit ar fi văzut doar cât era el de curtenitor şi dornic să-i facă celuilalt pe plac.

Fără alt cuvânt, Vader se întoarse. Peretele glisă din nou şi Lordul întunericului dispăru din încăpere.

Şi oricine i-ar fi privit ar fi văzut cât de vecin cu grosolănia fusese lord Vader.

Xizor îşi îngădui alt surâs discret.

Totul mergea conform planului.

*

Luke privea concentrat furnalul miniatural, de parcă în felul acela ar fi putut accelera procesul. Înăuntru, ingredientele pentru piatra săbiei de lumină erau combinate la valori incredibile – temperatura era îndeajuns de fierbinte pentru a topi denscuarţul, iar presiunea era îndeajuns de mare pentru a colapsa duroţelul într-o sferă lichidă. Cu toate acestea, de la numai un metru distanţă, dacă nu ai fi zărit ledul roşu de operare, nu ai fi putut spune nici măcar că instalaţia funcţiona. Exceptând desigur izul slab, similar cu al unui fulger de blaster, cu urme vagi de ozon.

Furnalul funcţiona de ore bune, dar ledul galben nu începuse să clipească deocamdată anunţând faza finală a procesului.

*

Tânărul privi prin fosta locuinţă a lui Obi-Wan. Era o căsuţă pe ţărmul Oceanului de Dune Vestic, construită, ca atâtea structuri locale, din sinrocă – piatră locală pisată şi amestecată cu dizolvanţi până la formarea unui şlam, care după aceea era turnat sau pulverizat în forme, pentru a se întări. Formele rezultate erau rigide şi perfect izolante în faţa furtunilor de nisip. Casa lui Obi-Wan aducea aproape leit cu o formaţiune locală de stâncă, şlefuită şi erodată de secolele de climat cu diferenţe mari de temperatură între zi şi noapte.

Obi-Wan... Doborât de Vader în Steaua Morţii... Amintirea se compunea din părţi egale de furie şi de durere.

Dascălul lui nu lăsase prea multe în urmă... în nici un caz

pentru cineva care fusese cavaler Jedi şi general în Războiul Clonelor. Poate că obiectul cel mai de preţ era trunchiul străvechi de arbore boa, măiestru sculptat, în interiorul căruia se afla, printre altele, o carte veche cu scoarţe legate în piele. O carte ce conţinea diverse lucruri minunate pentru un viitor cavaler Jedi – de exemplu, planurile de construire a unei săbii de lumină. Încuietoarea codată a scoarţelor cărţii recunoscuse amprenta degetului mare al lui Luke şi se deschisese, iar tânărul zărise imediat după aceea încărcătura fixată pe interiorul copertei. Dacă cineva ar fi încercat să forţeze încuietoarea, cartea s-ar fi autoincinerat instantaneu.

Cumva, Obi-Wan ştiuse că Luke va găsi cartea aceasta. Cumva, el o pregătise astfel ca numai tânărul să o poată deschide în siguranţă.

Uluitor!

Conform cărţii, cele mai bune săbii de lumină utilizau nestemate naturale, dar aici, pe Tatooine, asemenea pietre preţioase nu se găseau la tot pasul. Luke reuşise să obţină din Mos Eisley majoritatea pieselor electronice şi părţilor mecanice – bateriile, elementele de control, miniantena reflectoare de mare energie – dar trebuia să-şi construiască singur nestemata de focalizare. În mod ideal, cele mai bune săbii Jedi foloseau trei astfel de pietre preţioase, cu densităţi şi faţete diferite ce duceau la obţinerea unei lame complet ajustabile; totuşi la prima sa tentativă de obţinere a armei, Luke intenţiona o creaţie cât mai simplă cu putinţă. Şi aşa, era mult mai greu decât descria cartea. Tânărul ştia că reglase corespunzător superconductorii, că stabilise clar amplitudinea pentru lungime şi că instalase corect cipurile cu circuitele de control, dar nu putea băga mâna în foc până ce nestemata nu era terminată, iar în privinţa duratei cartea nu oferea nici un indiciu. Poate că furnalul avea să se oprească automat, la terminare.

Dacă totul se desfăşura cu bine, el avea să poată tăia nestemata, s-o şlefuiască şi s-o monteze şi să regleze fotoarmonicele; după aceea nu mai trebuia decât să apese

butonul şi avea la dispoziţie o sabie de lumină funcţională. Urmase instrucţiunile după litera cărţii, era destul de priceput în manipularea instrumentelor şi ar fi trebuit să fie în regulă, dar continua să-l roadă grija că arma nu va funcţiona. Ar fi fost stânjenitor. Sau mai rău, că sabia avea să funcţioneze în alt mod decât ar fi trebuit. Aşa ceva ar fi fost mai mult decât stânjenitor – Luke Skywalker, cavaler Jedi în devenire, cel care se duelase cu Darth Vader şi supravieţuise confruntării, să fie vaporizat în explozia unei săbii prost realizate. Fusese foarte atent pe durata construirii, reverificase de trei ori fiecare etapă şi pentru a ajunge până în punctul acela avusese nevoie de aproape o lună. Cartea afirma că un maestru Jedi grăbit putea construi o sabie de lumină în două zile.

Luke oftă. Poate că după ce avea să construiască şapte-opt săbii, va putea iuţi procesul, dar, în mod evident, până acolo avea de parcurs un drum foarte lung.

Brusc, percepu ceva.

Era ca şi cum ar fi auzit/mirosit/gustat/văzut – totul combinat cumva laolaltă, fără ca, în acelaşi timp, să fie vorba despre nici unul dintre simţurile acelea. Ceva... ceva iminent.

Să fi provenit din partea Forţei? Obi-Wan putuse percepe evenimente ce se petreceau la ani-lumină depărtare, iar Yoda se referise de asemenea la astfel de posibilităţi, totuşi Luke nu era sigur. Propriile sale experienţe în X-interceptor şi în antrenamente fuseseră limitate.

Regreta că Obi-Wan nu se afla alături de el, ca să-i explice.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, senzaţia îşi sporea intensitatea. Pentru o clipă, Luke percepu o imagine: Leia?

Putuse să o apeleze, atunci când fusese gata să cadă de sub Oraşul Norilor, după duelul cu Vader. Cumva, prinţesa îi auzise strigătul de ajutor.

Să fi fost Leia?

Îşi încătărămă blasterul, îşi aranjă centura pentru a putea scoate arma rapid în caz de nevoie şi ieşi. De obicei, tâlharii

tuskeni – oamenii nisipurilor – ocoleau casa lui Obi-Wan. Erau superstiţioşi, îi spusese bătrânul cavaler Jedi şi, graţie controlului său asupra Forţei, le demonstrase câteva trucuri care-i convinseseră că locuinţa lui era bântuită. Acum însă Obi-Wan dispăruse şi se putea ca lucrurile făcute de el să nu-şi păstreze veşnic efectul. Luke nu deţinea controlul lui Obi-Wan şi se putea ca tâlharii tuskeni să nu fie atât de impresionaţi de faptul că putea manipula câteva pietre, folosindu-se de Forţă. Pe de altă parte, era un ţintaş excelent şi salva unui blaster ricoşând dintr-un bolovan din apropiere ar fi determinat pe oricine să se oprească şi să se gândească mai bine.

După ce construia o sabie de lumină funcţională, spera că va putea renunţa la blaster. Obi-Wan îi spusese că un adevărat cavaler Jedi nu avea nevoie de nici o altă armă pentru a se apăra.

Oftă. Mai avea mult până să ajungă la nivelul acela.

Vântul fierbinte sufla nisip muşcător peste deşert, zgâriindu-i şi uscându-i pielea. În depărtare, zări un fuior subţire de praf. Cineva venea peste pustiu dinspre Mos Eisley, după câte se părea într-un speeder de teren. Era probabil Leia, Chewie sau Lando, deoarece nimeni altul nu ar fi ştiut că el se găsea acolo; dacă Imperiul l-ar fi localizat, l-ar fi atacat din văzduh, revărsând asupra sa nave şi trupe de şoc. În cazul acela, ar fi avut noroc dacă ar fi reuşit să ajungă la X-interceptorul camuflat, înainte ca locuinţa să fie transformată în ruine fumegânde, aşa cum se întâmplase cu unchiul Owen şi mătuşa Beru la fermă…

Luke simţi cum maxilarele i se încleştează reflex înaintea amintirii. Imperiul avea de dat socoteală pentru multe.

*

Coridoarele protejate din nucleul Centrului Imperial erau accesibile doar celor care deţineau permisele necesare, despre care se spunea că erau în număr limitat şi menţinut constant. Coridoarele erau largi şi perfect iluminate; în

lungul lor se înşiruiau minuni ale lumii vegetale, ca smochinii cântători şi trandafirii de jad şi erau patrulate de lilieci-şoimi, care se hrăneau cu viermii de piatră, ce infestau uneori pereţii de granit. Fuseseră construite drept căi de acces pe care cei bogaţi şi faimoşi puteau umbla fără să fie stingheriţi de gloată.

Cu toate acestea, pe când Xizor străbătea o asemenea cale de acces izolată, înconjurat de cei patru bodyguarzi, un intrus apăru în faţa lor şi deschise focul asupra Prinţului întunecat.

Un bodyguard recepţă o salvă, care-i străpunse vesta blindată şi-l doborî. Xizor zări fumul care se ridica din rana din piept, când bărbatul gemu şi se rostogoli pe spate.

Mai iscusit, sau mai norocos, alt bodyguard trase şi el, lovind direct în blasterul atentatorului pe care i-l smulse din mână. Ameninţarea luase sfârşit.

Atacatorul răcni şi se năpusti cu mâinile goale asupra lui Xizor şi a celor trei gărzi de corp rămase.

Intrigat, Xizor îl privi apropiindu-se. Era voinic, mai mătăhălos decât oricare dintre gărzile sale şi mult mai masiv decât Prinţul întunecat însuşi, având conformaţia unui halterofil de gravitaţie mare; în mod vădit, era nebun, dacă asalta neînarmat trei oameni cu blastere.

Foarte interesant…

— Nu-l împuşcaţi, porunci Xizor.

Bărbatul se afla la numai douăzeci de metri şi se apropia rapid.

Prinţul întunecat îşi îngădui unul dintre surâsurile sale zgârcite.

— Lăsaţi-l în pace, adăugă el. Este al meu.

Cele trei gărzi îşi vârâră armele în tocuri şi se retraseră. Ştiau prea bine că nu trebuiau să pună sub semnul întrebării nici unul dintre ordinele lui Xizor. Cei care o făceau puteau sfârşi ca bărbatul de pe pardoseala de marmură lustruită.

Asasinul îşi continuă alergarea, răcnind incoerent.

Xizor aşteptă. Când bărbatul fu aproape de el, Prinţul

întunecat pivotă pe călcâie şi-l lovi cu putere cu muchia palmei în ceafă. Forţa loviturii adăugată inerţiei individului fu suficientă ca să-l dezechilibreze pe atacator, care se împiedică şi căzu, reuşind totuşi să transforme căderea într-o rostogolire stângace pe umăr. Sări în picioare, se răsuci şi-l înfruntă pe Xizor. Acum era ceva mai precaut. Avansă lent, cu pumnii încleştaţi.

— Care este problema ta, cetăţene? întrebă Xizor.

— Jeg asasin! Noroi împuţit!

Se apropie şi mai mult, lansând spre capul lui Xizor o laterală care, dacă l-ar fi atins, i-ar fi fracturat craniul. Prinţul întunecat se aplecă şi eschivă în lateral, lovindu-l în aceeaşi clipă cu vârful cizmei drepte în abdomen şi tăindu-i răsuflarea.

Bărbatul se împletici câţiva paşi înapoi, pentru a-şi recăpăta suflul.

— Ne-am mai întâlnit? Am o memorie excelentă a chipurilor şi nu mi-l reamintesc pe al tău.

Xizor observă un fir de praf pe umărul tunicii sale şi-l îndepărtă cu dosul palmei.

— L-ai ucis pe tatăl meu! L-ai uitat pe Colby Hoff?

Atacatorul se năpusti din nou, agitând sălbatic braţele.

Xizor păşi într-o parte şi, aproape nonşalant, îl lovi în cap cu un pumn ca un ciocan, doborându-l.

— Greşeşti, Hoff. Din câte îmi amintesc, tatăl tău s-a sinucis. Şi-a vârât ţeava blasterului în gură şi şi-a zburat creierii, nu? O opţiune care lasă multă murdărie în urmă.

Hoff se sculă de pe podea şi furia îl făcu să se năpustească din nou asupra celuilalt.

Xizor se retrase un pas spre dreapta şi-l izbi cu călcâiul cizmei drepte în genunchiul stâng. Auzi un trosnet vâscos şi ceva din articulaţia lui Hoff se rupse.

Acesta căzu, fără să se mai poată susţine pe piciorul stâng.

— Tu l-ai distrus! răcni el, sprijinindu-se în genunchiul sănătos.

— Eram concurenţi în afaceri, explică degajat Xizor. El a

mizat pe faptul că ar fi fost mai inteligent decât mine. O greşeală prostească. Dacă nu-ţi poţi permite să pierzi, nu ar trebui să intri în joc.

— O să te-omor!

— Nu cred. (Xizor păşi înapoia bărbatului rănit, deplasându-se extrem de rapid pentru o persoană de dimensiunile sale şi-i prinse capul în ambele mâini.) A te opune lui Xizor înseamnă a pierde.

Orice om cât de cât raţional poate înţelege că atacarea mea echivalează cu o sinucidere.

Răsuci puternic şi violent cu ambele mâini.

Pocnetul vertebrelor răsună destul de sonor în coridor.

— Curăţaţi mizeria, se adresă Xizor bodyguarzilor şi anunţaţi autorităţile de soarta acestui biet tânăr.

Privi trupul de pe pardoseală. Nu simţea nici o remuşcare. Era ca şi cum ar fi călcat pe un gândac. Pentru el nu însemna absolut nimic.

*

În apartamentul său, împăratul se uita la o înregistrare holografică în mărime naturală: prinţul Xizor rupând gâtul cuiva care-l atacase într-un coridor protejat.

Împăratul surâse şi se răsuci în scaunul repulsor flotant, privindu-l pe Darth Vader.

— Se pare că prinţul Xizor îşi continuă antrenamentele de arte marţiale, nu-i aşa? comentă el.

Nevăzut sub masca armurii, Vader se încruntă.

— Este o fiinţă periculoasă, stăpâne. Nu se poate avea încredere în el.

Împăratul îl răsplăti cu unul dintre zâmbetele sale lipsite de atractivitate, care dezvăluiau dinţii numeroşi.

— Nu te preocupa de soarta lui Xizor, lord Vader. Este în atenţia mea.

— Cum doreşti, se înclină Vader.

— Mă întreb cum a reuşit tânărul acela năvalnic să

pătrundă într-un coridor protejat, reflectă împăratul, dar în glasul lui nu se simţea nici urmă de mirare.

Chipul lui Vader îngheţă. Împăratul ştia. Era imposibil, deoarece santinela care-l lăsase în coridor pe potenţialul asasin nu mai trăia şi nimeni cu excepţia ei nu ştiuse cine-i poruncise să-l lase pe Hoff să treacă... totuşi, cumva, împăratul ştia.

Era într-adevăr un maestru în controlul părţii întunecate a Forţei.

— Voi investiga, stăpâne, spuse Vader.

Împăratul flutură nepăsător mâna acoperită de pete hepatice.

— Nu te mai obosi. Nu s-a întâmplat nici un rău. Prinţul Xizor nu s-a aflat nici o clipă în pericol, nu? Pare destul de capabil să-şi poarte singur de grijă... deşi nu mi-ar plăcea să i se întâmple ceva, atât timp cât ne este util.

Vader se înclină din nou. Ca de obicei, împăratul îşi exprima opinia subtil, dar în acelaşi timp într-un fel ce nu putea fi ignorat. Nu avea să mai întreprindă tentative de testare a capacităţii de autoapărare a lui Xizor împotriva unor ucigaşi.

Cel puţin, nu deocamdată.

Vader avea să se mulţumească cu supravegherea atentă a Prinţului întunecat. Falleenul era nesincer, iar planurile minţii sale întortocheate foloseau Imperiului numai în măsura în care îl slujeau pe Xizor însuşi.

La urma urmelor, era un criminal cu o moralitate perversă şi comportament etic de circumstanţă, lipsit de loialitate. Nimic nu avea să-l oprească de la a obţine ceea ce-şi dorea şi Vader era aproape convins că Xizor nu dorea o Galaxie în care să existe Vader sau împăratul.

A te opune lui Xizor înseamnă a pierde?

Vom vedea.

*

Pe măsură ce speederul de teren îi apropia de destinaţie,

Leia îl văzu pe Luke, aşteptând în exteriorul locuinţei. Ciudat că ştiuse, cumva, de apropierea lor.

Bineînţeles, în mijlocul pustiului, unde nu existau decât nisip, stânci şi tufe, îi putuse zări apropiindu-se de la mare depărtare. Poate că nu fusese vorba despre aplicarea Forţei, ci despre simpla observare.

Chewie opri speederul. Praful ridicat de repulsoare pluti câteva clipe în jurul lor, înainte ca vântul aproape permanent să-l îndepărteze. Climatul de aici te-ar fi deshidratat complet, dacă ai fi rămas neprotejat prea mult timp în exterior. Dunele se deplasau, dezvăluind destul de multe oase albe şi casante, aparţinând celor care crezuseră că pot străbate fără griji deşertul.

Luke îi zâmbi şi, din nou, Leia încercă un sentiment de confuzie, îl iubea pe Han, totuşi în prezenţa lui Luke era convinsă că nutrea şi faţă de tânăr un sentiment. Să fi fost posibil ca o femeie să iubească simultan doi bărbaţi? îi întoarse surâsul. Sentimentele ei faţă de Luke nu semănau cu ceea ce simţea faţă de Han, dar ceva exista, fără doar şi poate.

— Bine te-am găsit, Luke, spuse Lando.

Chewie mârâi un probabil salut.

— Mă bucur să te revăd, stăpâne Luke, zise C-3PO.

Culoarea lui, de obicei auriu-strălucitor, era diminuată de un strat de colb. Se părea că droidul de protocol atrăgea cumva murdăria mai mult decât ceilalţi, deşi Leia se simţea şi ea îmbâcsită de praf după drumul lung din oraş până aici.

Chiar şi R2-D2 fluieră fericit.

Cu toţii îl plăceau pe Luke. Ceva anume din el părea natural şi atrăgător. Poate că asta se datora Forţei care curgea prin el. Poate că de aceea părea o persoană atât de plăcută.

— Te-am fi apelat, urmă Lando, dar n-am vrut să riscăm interceptarea convorbirii. Chewie a văzut în oraş doi dintre noii droizi imperiali sintezori, spărgători de coduri şi bănuieşte că s-ar putea ca ei să monitorizeze transmisiunile locale. Nu avea rost să ne asumăm riscuri inutile.

— Aţi gândit bine, încuviinţă Luke. Haideţi înăuntru.

În locuinţa simplă a lui Obi-Wan persista o aromă vagă de mâncare gătită, care îi reamintea prinţesei de copilăria ei, când mergea în excursii şi stătea în jurul focului de tabără. Văzu pe o masă un minifurnal. Oare Luke fabrica bijuterii?

Îi povestiră tânărului motivul pentru care veniseră.

El deveni imediat aţâţat. Era gata să sară în X-interceptor şi să pornească la drum.

— Stai o clipă, îl calmă Lando, mai întâi trebuie să ne asigurăm că Fett este acolo. Mai există după aceea detaliul deloc minor al Marinei Imperiale.

— Pe lângă tipii ăia putem zbura în cerc, ridică din umeri Luke.

Lando şi Leia schimbară priviri. Indiferent ce aptitudini ar fi deţinut Luke, când venea vorba despre talentul său de pilot nu-i lipsea încrederea în sine.

Chewie mormăi ceva.

— Chewbacca, traduse C-3PO, întreabă dacă nu cumva Alianţa Rebelilor ar fi de acord să ofere o mână de ajutor, ţinând seama de serviciile pe care le-a adus stăpânul Han.

Luke zâmbi larg, aidoma unui copil care vede o jucărie nouă.

— Ba cum să nu! Wedge comandă acum escadrila Vagabond şi mi-a spus că dacă voi avea vreodată nevoie de ei, vor veni în goana cea mai mare.

— Chiar aşa, pot să abandoneze orice misiune ar avea? se miră Lando.

Leia încuviinţă din cap.

— Nu văd de ce nu. Lanţul ierarhic al Alianţei este mult mai destins decât al Imperiului. Trebuie să fim mai flexibili, deoarece suntem foarte puţini... Escadrila Vagabond nu are o misiune permanentă şi sunt sigură că aş putea convinge Alianţa că merită să-l salvăm pe căpitanul Solo. El a jucat un rol important în distrugerea Stelei Morţii şi, în plus, avem nevoie de orice pilot bun pe care-l putem convinge să se alăture cauzei noastre.

Se uită iute spre ceilalţi, pentru a vedea dacă motivaţia

destul de şubredă îi acoperea cu succes adevăratele sentimente.

Luke nu păru să investigheze dincolo de spusele ei, arzând de dorinţa de a zbura; surâsul reţinut al lui Lando putea să însemne orice, iar droizii şi Chewie erau inexpresivi.

— Grozav! exclamă Luke. Să-i dăm drumul!

— Uşurel, îl temperă Lando. Mai întâi, să aşteptăm confirmarea că Fett se află realmente pe Gali. Am putea întreprinde zadarnic un drum destul de lung.

Leia vedea că Luke nu mai dorea să aştepte – răbdarea nu părea una dintre virtuţile sale – totuşi tânărul pricepu înţelepciunea vorbelor lui Calrissian.

— Bine, dar între timp să-l contactăm pe Wedge ca să pregătească escadrila Vagabond.

— O să iau legătura cu Alianţa, încuviinţă prinţesa.

Spera că informatorul lui Lando – cum îl chema? Parcă Dash? – le va furniza destul de repede informaţia dorită. Şi mai spera că zvonul era adevărat. Nimeni nu voia mai mult decât ea ca Han să se întoarcă.

*

Xizor stătea în capul mesei lungi din sala de consiliu, examinând chipurile nervoase ale locotenenţilor săi. Guri stătea îndărătul lui, în poziţie de repaus, cu mâinile la spate.

Locotenenţii aveau toate motivele să fie nervoşi. Ajungând la nivelul respectiv din Soarele Negru, fiecare câştigase titlul onorific de „vigo”, care provenea din vechiul termen tionese pentru „nepot”. Acesta întreţinea iluzia că vârfurile organizaţiei făceau parte dintr-o singură familie şi astfel apăreau mai puternici în ochii celor din exterior.

Din păcate, aparenţa nu era întotdeauna adevărată.

Unul dintre cei aflaţi în jurul mesei era un spion.

Xizor nu ştia pentru cine lucra spionul – putea să fie vorba despre Imperiu, Alianţa Rebelilor, ba chiar despre o organizaţie criminală rivală – şi de fapt nici nu-i păsa. În domeniul său de activitate era bine ştiut că toţi se spionau

între ei, totuşi normalitatea acţiunilor de spionaj nu însemna că ele trebuiau ignorate atunci când le descopereai.

Acum, la începutul întrunirii, nouă locotenenţi stăteau în jurul mesei, fiecare răspunzând de câteva sisteme stelare.

La sfârşitul întrunirii, nu aveau să mai rămână decât opt.

Mai întâi însă trebuiau abordate şi rezolvate problemele curente ale Soarelui Negru.

— Aştept rapoartele, spuse Xizor. Vigo Lonay?

Lonay era un twi'lek inteligent, viclean şi laş. Purta cozile prehensile ale capului strânse şi atârnate pe un umăr, iar bijuteriile sale şi culoarea decorativă, de obicei ţipătoare, fuseseră diminuate cu ocazia întrunirii.

— Alteţă, comerţul cu mirodenii a crescut cu 21% în Sectorul nostru, navele-cazinouri şi-au crescut cifra de afaceri cu 8% şi dealerii de armament fac o treabă excelentă – estimările curente indică o creştere de 31%. Din nefericire, veniturile de pe urma sclavilor s-au redus cu 53%. Câteva planete au trecut de partea Alianţei Rebelilor şi au votat legi locale de abolire a sclaviei. Până ce Imperiul nu optează pentru o intervenţie, mă tem că veniturile din acest domeniu vor continua să fie scăzute.

Xizor încuviinţă din cap. Lonay avea mereu să fie prea laş pentru a risca moartea prin trădarea „unchiului". Era o caracteristică a speciei sale.

— Vigo Sprax, rosti Prinţul întunecat.

Sprax, un nalroni a cărui blană întunecată începuse să încărunţească, deşi o cănea, ca să pară mai tânăr, începu să-şi recite statisticile. Xizor îl privi şi ascultă numai pe jumătate atent – ştia deja tot ceea ce era anunţat oficial.

Sprax era prea inteligent pentru a încerca să-l vândă pe Xizor.

Nalroniul îşi încheie raportul.

— Vigo Vekker?

Vekker, un quarren, surâse nervos şi porni să-şi debiteze procentajele.

Capul-de-calmar nu nutrea ambiţia de a sui mai mult,

mulţumindu-se cu munca sa şi cu starea de status quo.

Xizor îi numi pe toţi ceilalţi vigo, acordându-le cuvântul: Durga huttul, Kreet'ah kian'tharul, Clezo rodianul, Wumdi ettianul, Perit mon calamarianul, Green omul.

Era greu de crezut că vreunul dintre vigo ar fi fost atât de imprudent; la urma urmelor, nu puteai ajunge la statutul acela important fără ani de eforturi loiale. Unii dintre ei suiseră treptat prin ierarhie – contrabandişti, hoţi, afacerişti – iar alţii primiseră educaţia respectivă de la naştere şi moşteniseră poziţia de la taţii lor, sau, în cazul lui Kreet'ah, de la mama biologică. Câţiva dintre cei nouă fuseseră vigo înainte ca Xizor însuşi să fi dobândit rangul acela, înainte de a ajunge conducătorul Soarelui Negru.

Cu toate acestea, nu se putea înşela. Viaţa era plină de trădări.

Xizor îi lăsă pe toţi în aşteptare, pentru a fierbe în suc propriu câteva momente, apoi încuviinţă din cap spre Guri. Bodyguardul său cel mai credincios porni să meargă prin spatele scaunelor.

Fiecare vigo avea propria sa reţea de spioni şi toţi ştiau cel puţin ceea ce Xizor le permisese să afle despre trădător – nu mare lucru, ci doar că exista un trădător. Şi că Prinţul întunecat nu ştia cine era acela.

Fusese de fapt o ambiguitate calculată. El ştia cine era trădătorul, iar acum problema avea să fie... corectată.

— Ultimul punct de pe agenda noastră, zise Xizor. Unul dintre voi s-a folosit de poziţia sa pentru a ne trăda. Nemulţumit de milioanele de credite pe care le-a câştigat graţie dărniciei mele, de primele, bonusurile, dividendele şi veniturile neraportate ce vă sunt caracteristice tuturor, această... persoană a dezonorat titlul de vigo.

Guri trecea fără grabă înapoia locotenenţilor aşezaţi. Xizor îi privea cu atenţie. Unii dintre ei transpirau, se îmbujorau la faţă sau dovedeau alte semne de teamă imposibil de disimulat.

Bodyguardul trecu de Durga, Kreet'ah şi Clezo, ajunse în capătul opus al mesei şi-i dădu ocol.

Xizor continuă să vorbească, lent şi egal, netrădând nimic prin ton.

— Printre subalternii voştri există unii care ar distruge planete întregi fără să clipească din ochi, dacă ar beneficia de o oportunitate precum cea de care aţi beneficiat toţi. A fi vigo în Soarele Negru înseamnă a te bucura de mai multă putere decât toate fiinţele din Galaxie, mai puţin câteva care pot fi numărate pe degetele unei singure mâini.

Guri trecu de Lonay, de Sprax, apoi de Vekker. Se opri o clipă înapoia lui Durga, huttul.

Tensiunea crescu în încăpere, devenind aproape tangibilă.

Lui Xizor i se păru un suspans abil regizat. Durga nu era prost şi n-ar fi riscat niciodată să trădeze; asta nu însemna că huttul n-ar fi avut ambiţia a zece fiinţe; totuşi el ar fi încercat să-l răstoarne pe Prinţul întunecat. Punând-o pe Guri să se oprească îndărătul său, îl anunţa că era cu ochii pe el. Îl avertiza că trebuia să se gândească mult şi atent, înainte de a încerca să escaladeze de pe platoul său înalt pe piscul suprem al muntelui.

Guri trecu mai departe şi sentimentul de uşurare care se revărsă dinspre Durga ar fi putut realmente să fie colectat din aer şi materializat.

Droidul cu aspect de femeie trecu pe lângă ettianul Wumdi şi mon calamarianul Perit.

Se opri înapoia omului Green.

Xizor zâmbi.

Green încercă să se ridice, dar Guri era incredibil de rapidă. Cuprinse beregata bărbatului cu un braţ şi o strânse cu celălalt, strangulându-l.

Green se zbătu puţin, însă la fel de bine s-ar fi putut lupta cu o menghină din duroţel. Alimentarea creierului cu sânge fu oprită şi îşi pierdu cunoştinţa.

Guri strânse mai tare şi strânse, strânse, strânse…

Trecu mult timp. Nici unul dintre ceilalţi vigo nu se clinti.

Când Green nu mai respiră, Guri îi dădu drumul şi omul căzu în faţă, lovind masa cu fruntea.

— Accept acum nominalizări pentru un nou vigo, spuse Xizor.

Pentru o clipă, nimeni nu scoase nici un cuvânt şi Prinţul întunecat rămase inexpresiv. Îi părea rău după Green – fusese unul dintre cei mai inteligenţi vigo, dar oamenii trădau iute şi rareori puteai avea încredere în ei.

Îşi privi din nou locotenenţii, aşteptându-i să vorbească. Fusese o lecţie pe care nu aveau să o uite în nici un caz.

A te opune lui Xizor înseamnă a pierde.

Nu trebuiau niciodată să uite asta.

*

Guri reveni după ce toţi vigo plecaseră, iar cadavrul fusese îndepărtat.

— Cred c-a mers bine, comentă Xizor.

Guri încuviinţă o dată din cap.

— Ai adunat toate informaţiile despre Skywalker?

— Da, prinţul meu.

Xizor rămase privind în gol. Organizaţia lui era uriaşă, cu zeci de mii de angajaţi, totuşi trebuia să se ocupe personal de unele aspecte. Mai ales de ceva atât de... delicat.

— Toate materialele au fost verificate şi reverificate?

— Aşa cum aţi poruncit.

— Perfect. Anunţă-i pe vânătorii de recompense care este preţul pe capul lui Skywalker. Mâna Soarelui Negru trebuie să fie invizibilă. Să nu existe greşeli.

— Nu vor exista, prinţul meu.

— Încă ceva – doresc să vorbesc cu Jabba huttul.

— Veţi avea legătura, când veţi reveni de la prânz, prinţul meu.

— Nu, să vină aici cu nava cea mai rapidă. Vreau să discut cu el personal.

— Cum doriţi.

Guri rămase tăcută, în timp ce Xizor îşi examină planul.

Vader îl dorea pe Skywalker viu, pentru a-l oferi împăratului. Din conversaţia la care avusese privilegiul de a

asista cu câteva luni în urmă, Xizor îşi amintea că împăratul îşi dorea foarte mult ca tânărul să fie viu şi în puterea sa.

Braţul Soarelui Negru era lung şi informaţiile adunate de spionii lui Vader se găseau de acum în baza de date personală a lui Xizor. Lordul întunericului Sith promisese că-l va aduce pe Skywalker nu numai viu, ci şi supus dorinţelor împăratului.

Dacă Vader ar fi eşuat în făgăduiala lui, dacă s-ar fi putut proceda astfel încât să pară că, de fapt, el nu intenţionase să i-l aducă împăratului pe acel viitor cavaler Jedi, ci că preferase să-l ucidă pe băiat decât să rişte confruntarea cu el...

Da! Împăratul se bizuia mult pe capacităţile lui Vader, totuşi probabil că se încredea în el la fel de puţin pe cât se încredea în oricare altul. Împăratul cerea însă loialitate şi supunere deplină. Dacă putea fi determinat să creadă că Vader fusese neloial sau nesupus, ori pur şi simplu că eşuase în misiunea ce-i fusese atribuită, lucrurile n-aveau să meargă deloc bine pentru Lordul întunericului.

Împăratul era capricios. Se ştia că distrusese oraşe întregi fiindcă fusese sfidat de vreun demnitar local. Cândva alungase din sistemele planetare centrale o familie bogată şi influentă deoarece una dintre odraslele acesteia lovise cu nava una dintre clădirile favorite ale împăratului, distrugând-o... şi deloc întâmplător, îl ucisese pe pilotul responsabil.

Dacă împăratul credea că mâna lui dreaptă credincioasă, Darth Vader, propria sa creaţie, reprezenta o ameninţare, nici chiar Lordul întunericului Sith n-ar fi fost imun faţă de furia imperială.

Da, era un plan bun. Destul de complicat, însă toate ramificaţiile posibile fuseseră examinate, analizate şi rezolvate.

Xizor ştia că, finalmente, găsise arma perfectă cu care să-l învingă pe Darth Vader:

Moartea lui Luke Skywalker.

*

Darth Vader stătea dezbrăcat în incinta medicală hiperbară. Lumina interioară era stinsă şi bărbatul îşi scosese armura pe care trebuia s-o poarte pentru a fi susţinut în public. Forţa era puternică; Vader credea că partea ei întunecată era chiar şi mai puternică, totuşi n-o putuse folosi niciodată pentru a-şi vindeca, în măsura în care o dorise, trupul teribil de ars. Faptul în sine că era viu reprezenta un miracol, dar el nu reuşise să stăpânească energiile regenerării complete. Credea că lucrul acela era posibil, că, prin suficientă meditaţie şi antrenament, într-o bună zi avea să fie capabil să redevină bărbatul care fusese cândva.

Cel puţin din punct de vedere fizic.

Nu avea să mai fie niciodată ceea ce fusese din punct de vedere mintal. Slab, prost, idealist, Anakin semănase mult cu actualul Luke Skywalker. Un simplu... potenţial.

Da, Forţa era puternică în Luke, poate chiar mai puternică decât fusese în Anakin. Băiatul trebuia însă să îmbrăţişeze partea întunecată, să afle unde exista adevărata putere, să-şi atingă realele capacităţi. Dacă n-o făcea, împăratul avea să-l distrugă.

Vader nu dorea asta.

Atunci când se duelaseră, el încercase să doboare băiatul, dar fusese un simplu test. Dacă l-ar fi putut învinge cu uşurinţă pe Luke, însemna că acesta nu merita efortul recrutării. Însă, deşi încercase realmente să-l înfrângă, Luke îi rezistase. În ciuda tehnicii superioare a lui Vader, în ciuda experienţei sale, băiatul supravieţuise, fără să fi păţit nimic mai mult decât amputarea mâinii, care îi fusese înlocuită cu una bionică.

Întâlnirea lor îl făcuse pe Vader să aibă sentimente, un lucru extrem de rar în ultima vreme. Pe lângă satisfacţia de a întâlni un oponent demn de el, simţise mândria că propriul său fiu era cel care-i făcea faţă cu atâta succes.

Vader surâse în întuneric. Obi-Wan nu-i spusese lui Luke

că Anakin Skywalker devenise Darth Vader. Furia lui Luke faţă de ucigaşul dascălului său fusese puternică, permiţând părţii întunecate să-l revendice. Dacă Vader n-ar fi sfărâmat furia aceea folosind teama şi confuzia, spunându-i băiatului că-i era tată, Luke l-ar fi putut înfrânge. Un Jedi nu se luptă stăpânit de mânie, ci îşi controlează emoţiile şi-i îngăduie Forţei să curgă prin el, în timp ce partea întunecată trebuie alimentată cu emoţii puternice şi atunci răsplăteşte înzecit susţinerea respectivă.

Luke simţise puterea părţii întunecate. Acum cădea în sarcina lui Vader să-l găsească şi să-i permită să o simtă din nou. Partea întunecată te făcea dependent de ea, fiind mai puternică decât orice drog. Când Luke avea s-o accepte, va fi mai puternic decât Vader şi decât împăratul. Împreună, ei doi ar fi putut conduce Galaxia.

Destul! Sosise momentul pentru alt test.

Vader trecu palma în dreptul comenzilor sensibile la mişcare din incintă. Camera sferică se deschise şi trapa se ridică cu un şuierat hidraulic, lăsând să iasă aerul sub presiune. Vader rămase expus în odaie, neprotejat de câmpul supramedicamentat şi oxigenat din incintă.

Bărbatul se concentră asupra nedreptăţii stării sale, asupra urii faţă de Obi-Wan, din cauza căruia ajunsese aşa. O dată cu furia şi mânia, partea întunecată a Forţei pătrunse în toată fiinţa lui Vader.

Pentru o clipă, ţesuturile sale distruse se modificară – plămânii cicatrizaţi, alveolele moarte şi căile înfundate se netezîră şi redeveniră întregi.

Pentru o clipă, putu să respire aşa cum respirau fiinţele normale.

Senzaţia de uşurare şi triumf, fericirea de a fi din nou întreg alungară partea întunecată cu siguranţa cu care lumina alungă umbrele. Partea întunecată se hrănea cu furie, dar era otrăvită de fericire. Îl părăsi pe Vader şi în clipa următoare acesta nu mai putu răsufla.

Bărbatul flutură din mână şi emisfera coborî, etanşându-l iarăşi în incintă.

Reuşise pentru scurt timp, aşa cum mai izbutise de câteva ori până atunci. Dificultatea consta în menţinerea stării respective. Nu trebuia să-şi îngăduie să simtă uşurare, ci, cumva, să-şi păstreze ura, chiar dacă se vindeca.

Era greu. Nu-l eliminase complet pe Anakin Skywalker, făptura fragilă şi incompletă din care se născuse el şi până n-o făcea nu se putea abandona complet şi total în voia părţii întunecate. Era slăbiciunea sa cea mai mare, punctul cel mai fragil. Un singur spot în beznă, pe care nu-l putuse eradica de-a lungul anilor, indiferent cât de mult s-ar fi străduit.

Vader oftă. Trebuia să încerce cu eforturi şi mai mari. Nu-şi putea permite slăbiciuni, ţinând seama de duşmanii săi... şi mai ales de prietenii săi.

*

Luke prinse din nou nestemata în menghină şi inspiră adânc. Terminase primele faţete şi lucrul devenea acum mai dificil. Dacă apăsa prea tare pe scula tăietoare, putea sfărâma piatra şi atunci ar fi trebuit să făurească alta în cuptor şi să ia totul de la început.

Chewie îl privea, aparent foarte interesat, în timp ce Leia se odihnea în dormitor. Lando plecase cu speederul în oraş şi trebuia să se înapoieze dintr-o clipă în alta.

Chewie ciuli brusc urechile şi rosti ceva.

C-3PO, care juca traduceri cu R2-D2, se răsuci spre ei.

— Chewbacca spune că s-a întors stăpânul Lando.

Luke încuviinţă din cap, dar rămase concentrat asupra muncii. Lovi scula tăietoare cu ciocănelul de lemn.

O aşchie plată se desprinse din piatră. Bun! Perfect...

Lando intră, rânjind larg.

— De ce eşti aşa fericit? întrebă Luke.

— Tocmai am primit un apel codificat de la Dash Rendar. Nava de pe Gali îi aparţine lui Boba Fett.

Teoretic, numai Imperiul putea utiliza holoreţeaua scumpă şi restrictivă; practic însă, oricine deţinea o

educaţie electronică elementară se putea conecta la ea, folosind câteva relee pentru a efectua cu uşurinţă transmisiuni. Ba chiar, pentru a răsuci şi mai mult cuţitul în rană, totul se făcea pe socoteala Imperiului.

— Când putem pleca? sări Luke.

— Şoimul Mileniului este gata. Ţie cât timp îţi trebuie să pregăteşti X-interceptorul?

— Pot decola imediat ce eu şi R2-D2 ne-am îmbarcat!

— Unde să vă îmbarcaţi? întrebă Leia din prag, frecându-se somnoroasă la ochi.

— Se pare că l-am găsit pe Han, explică Lando.

— Ne întâlnim pe orbită, strigă Luke.

Zâmbea cu tot chipul. Aşteptarea luase sfârşit.

— Atunci să trimit un apel codificat spre escadrila Vagabond, zise Leia.

Tânărul încuviinţă din cap.

Porneau pentru a-l salva pe Han.

*

Jabba aştepta în salonul musafirilor. Prinţul întunecat intră şi-l privi; huttii erau făpturi corpolente şi hidoase, dar foarte utile.

— „Salutări, prinţe Xizor”, spuse Jabba în hutteană.

— Vorbeşte în bazică, replică Xizor.

— După voia Alteţei Tale.

— Cum îţi merg afacerile, Jabba? Totu-i bine în Sectorul tău?

— Ar putea să meargă şi mai bine. În general, veniturile sunt în creştere. Au crescut desigur şi mita imperială, transportul şi salariile. Facem însă tot ce trebuie.

— Am înţeles că recent ai lucrat cu înalţi demnitari ai Imperiului.

Jabba îl privi întrebător. Cel puţin pe cât de întrebător putea privi un hutt.

— Mă refer la lordul Vader.

— Aha. Nu am lucrat direct, Alteţă. Angajasem câţiva

vânători de recompense pentru a... ă-ă-ă, colecta o datorie neplătită. Întâmplător, unul dintre ei, Boba Fett – mi se pare că şi Alteţa Ta s-a folosit o dată sau de două ori de serviciile lui – a localizat... ă-ă-ă, sursa datoriei, care se afla în mâinile imperialilor. Lordul Vader dirija operaţiunea. Mi s-a spus că a fost o coincidenţă.

— Cred că vorbeşti despre căpitanul Solo.

Nu fusese o întrebare, ci avusese ţelul de a-i reaminti lui Jabba că Xizor avea, el însuşi, destule surse de informaţii. Jocul era periculos şi necesita un echilibru atent. Xizor avea nevoie de informaţii, dar nu putea dezvălui ce dorea şi de aceea trebuia s-o ia pe ocolite. De asemenea, trebuia să-i dea huttului de înţeles cine avea pâinea şi cuţitul, iar pentru asta îi demonstra cunoaşterea unor detalii.

Văzu că Jabba pricepuse mesajul.

— Un contrabandist mărunt, preciză Jabba. În trecut mi-a fost util, dar s-a alăturat Alianţei şi-mi datorează bani.

— Bei ceva, Jabba?

— Mulţumesc. Şi ceva de crănţănit?

Xizor flutură din mână şi un servitor droid se materializă aproape instantaneu, purtând un platou cu insectoide şi un lichid urât mirositor, care se număra printre preferatele huttilor.

— Mulţumesc, Alteţă.

Jabba luă una dintre creaturile care se zbăteau şi o azvârli în gură.

Xizor se aplecă spre el, transmiţându-i un sentiment de intimitate.

— Recent, spuse el, am derulat eu însumi nişte afaceri cu Vader. Prezenţa ta aici, Jabba, este foarte importantă... în situaţia actuală, informaţiile, chiar şi cele mai mici detalii, despre Lordul întunericului Sith îmi vor fi extrem de utile. Afacerea cu Boba Fett a fost finalizată?

— Nu încă, Alteţă. Aştept livrarea căpitanului Solo.

— Hm, făcu Xizor parcă amintindu-şi ceva minor şi neimportant.. Acest Solo n-a făcut parte dintr-o forţă Rebelă care a atacat Steaua Morţii?

— Ba da, Alteţă. Distrugerea staţiei de luptă s-a datorat lui şi prietenilor săi. În dezastru au fost implicaţi wookieeul Chewbacca, prinţesa Leia Organa şi un tânăr necunoscut, pe nume Skywalker.

— Skywalker?

Jabba hohoti şi din statura sa mătăhăloasă irupse un bubuit gros.

— Da, se crede cavaler Jedi, aşa că-nţeleg, zise el după ce se opri din râs. Până recent, a fost pe Tatooine.

— Acum unde este?

— Cine ştie? A plecat cu puţin timp în urmă, într-un X-interceptor.

— Mda, făcu Xizor lăsându-se pe spate. Probabil că toate astea n-au mare însemnătate, dar pe de altă parte s-ar putea să-mi fie de folos. Dacă vreuna dintre persoanele amintite revine pe Tatooine, aş aprecia să mă anunţi.

— Cu siguranţă, Alteţă.

Xizor încuviinţă din cap. Practic încheiase discuţia, totuşi continuă să stea de vorbă cu huttul, prefăcându-se că opiniile acestuia erau valoroase şi interesante. Mai conversă zece minute, întrebând despre mişcările trupelor imperiale şi desfăşurările Flotei, pentru a-l determina pe Jabba să creadă că acela fusese motivul pentru care-l chemase. Când i se păru că fusese suficient, îi zâmbi.

— Prietene, spuse el, toate aceste informaţii sunt strict confidenţiale şi trebuie să rămână între noi. Cooperarea ta va fi... răsplătită corespunzător.

Huttul imită surâsul celuilalt. Uneori atingerea unui cuvânt binevoitor putea fi mai puternică decât lovitura unei cravaşe. Jabba nu era naiv şi ştia ce se întâmpla cu oricine îl trăda pe Prinţul întunecat. Dar... mai bine să-l lase pe Jabba să creadă că participa la o afacere crucială, la un complot rafinat, că era un confident în care avea încredere. Reputaţia huttului ar fi avut de câştigat dacă agenţii Şi inamicii săi îl credeau un intim al conducătorului Soarelui Negru. Teama era bună, iar teama asociată lăcomiei era şi mai bună.

Xizor încuviinţă din cap şi-şi luă rămas bun.

Spionii săi aflaseră că, pe Bespin, Darth Vader îl predase pe Solo, un contrabandist mărunt şi uneori pilot al Alianţei, în mâinile celebrului vânător de recompense Boba Fett. Mai devreme sau mai târziu, Fett urma să apară pe Tatooine pentru a-l livra pe Solo şi a-şi încasa răsplata. Totuşi, spionii lui Xizor anunţaseră că nava lui Fett, Sclav I, nu se afla pe Tatooine. Deocamdată ei nu-l putuseră localiza pe vânătorul de recompense.

Galaxia era mare şi asemenea căutări durau.

Xizor era totuşi gata să facă prinsoare că Skywalker ştia despre recompensa pusă pe capul prietenului său şi că revenise pe Tatooine ca să aştepte apariţia lui Fett. Faptul că plecase putea să indice multe lucruri. Poate că se plictisise de aşteptare, deşi lui Xizor i se părea puţin probabil. Sau poate că avea alte afaceri presante, fără legătură cu Solo. Sau poate că, prin intermediul Alianţei, descoperise unde se găsea prietenul său. Asta era posibil, ţinând seama de faptul că Alianţa avea legături destul de extinse şi includea majoritatea celebrei reţele de spionaj bothane.

Indiferent cum ar fi stat lucrurile, nu putea face absolut nimic. Putea doar să sporească şansele spionilor săi de a-l găsi pe Skywalker.

Ajunse în cabinet şi o chemă pe Guri. Droidul apăru neauzit.

— Anunţă că aceia care doresc să încaseze răsplata pentru Skywalker sunt sfătuiţi să-l localizeze pe vânătorul de recompense Boba Fett. Mai devreme sau mai târziu, Skywalker îl va contacta cu siguranţă şi se pot prevedea planuri pentru aceste circumstanţe.

Guri încuviinţă din cap, fără un cuvânt.

Xizor zâmbi.

*

Leia stătea în salonul Şoimului Mileniului, privindu-i pe

Chewie şi C-3PO care se înfruntau pe tabla de holojocuri. Lando se afla în chicinetă, preparând ceva care mirosea oribil. Luke stătea lângă Leia, curăţând lentilele receptorilor fotoelectrici ai lui R2-D2. X-interceptorul tânărului era fixat de fuzelajul Şoimului – călătoria ar fi fost posibilă în naveta de luptă, totuşi ar fi însemnat un drum lung fără posibilitatea de a dormi, mânca sau utiliza reciclatorul.

Şoimul zumzăia prin hiperspaţiu pe autopilot, rulând mult mai bine decât ar fi judecat cineva după aspectul său exterior. Prima dată când Leia văzuse cargobotul corellian, aproape că izbucnise în râs. Nava părea recuperată de la fiare vechi. Deşi mai avea uneori probleme, era însă evident că fusese masiv modificată ca să zboare mai rapid şi să aibă o putere de foc mai mare decât intenţionaseră proiectanţii corelliani. Nava îi aparţinuse cândva lui Lando, care o pierduse în favoarea lui Han la o partidă de sabacc.

Han…

Nu, nu te mai gândi la el acum.

Chewie mormăi ceva furios şi nepoliticos.

— Iartă-mă, comentă C-3PO, dar a fost o mutare corectă. Nu-i vina mea că n-ai văzut-o.

Chewie adăugă altceva.

— Nu, n-o s-o iau înapoi. Şi nu mă ameninţa. Dacă-mi smulgi braţul, n-o să mai joc cu tine.

Wookieeul bolborosi ceva, apoi se lăsă pe spate în scaun şi examină tabla de joc.

Leia surâse. Droidul de protocol şi Chewie semănau cu o pereche de copii ţâfnoşi.

Întorcându-se, îl privi pe Luke care curăţa pulberea micrometeoritică de pe R2-D2. Luke dorea la fel de mult ca şi ea să-l salveze pe Han, iar asta era interesant, ţinând seama de faptul că Leia simţise competiţia dintre cei doi pentru a-i câştiga atenţia. Un individ mai puţin cinstit decât Luke ar fi putut încerca să profite de absenţa rivalului, dar el n-o făcuse până acum. Asta-l caracteriza de altfel – dorea să învingă, însă voia să o facă în mod cinstit.

Lando apăru în salon, purtând o tavă pe care abureau

câteva farfurii şi castronaşe.

— Masa-i servită, spuse el şi zâmbi, adăugând: Tocană giju.

Îl privirǎ, apoi îşi văzură de treburile lor.

— Nu vă năpustiţi toţi o dată, făcu Lando, dar surâsul îi păli.

Pentru Leia, mâncarea de pe tavă arăta ca o combinaţie între cizme din plastic topite şi îngrăşământ natural, peste care se presăraseră zoaiele de pe suprafaţa unei ape stătătoare. Duhnea exact aşa cum îşi imagina că ar fi mirosit combinaţia aceea.

— Haideţi, am muncit o oră la bucătărie, gătind asta. Toată lumea la masă!

Chewie bolborosi ceva ce nu părea deloc un compliment.

— Dacă nu-ţi place, găteşte tu data viitoare!

Luke ridică ochii de la R2-D2 şi se strâmbă evident.

— Tocană giju? făcu el. Seamănă cu cizme din plastic topite şi îngrăşământ natural, îmbibate în zoaie. Şi miroase la fel.

Leia chicoti.

— Grozav, grozav! ricană Lando şi aşeză tava în mijlocul tablei de holojocuri, astfel încât micuţele figurine părură îngropate până la şolduri sau până la piept în sosul aburind. Dacă nu mâncaţi, asta-nseamnă că eu o să mă bucur de mai mult.

Luă un castronaş, înfipse o lingură în mâncare şi o duse la gură.

— Vedeţi? vorbi el. Cu gura plină de tocană. Are un gust excelent, este…

Amuţi brusc. Expresia de pe chipul său trecu de la iritare la surprindere, lunecă spre oroare, apoi la dezgust evident.

Se sili să înghită. Expiră după aceea iute şi clătină din cap.

— Fir-ar să fie! Cred c-am folosit prea multe mirodenii bonta. Poate c-ar fi mai bine să deschid două conserve de fasole.

Luke şi Leia izbucniră în râs în aceeaşi clipă. Se priviră.

Prinţesa decise că nicăieri nu era mai bine decât alături de prieteni.

Alte locuri erau cu mult, mult mai rele.

*

Când Şoimul Mileniului ieşi din hiperspaţiu în vecinătatea gigantei gazoase Zhar, Luke folosi unul dintre costumele spaţiale pentru a se muta în X-interceptorul său pentru restul călătoriei. Lando şi Leia ar fi preferat să rămână toţi laolaltă, însă Luke susţinea că dacă s-ar fi ivit probleme, era mai bine să aibă două nave apte de luptă, nu numai una. Îi dădură dreptate.

După ce se instală împreună cu R2-D2, Luke se simţi mai bine. Desigur, Lando era un pilot bun, totuşi tânărul se încredea mai mult în propriile sale aptitudini. Nu pentru că el ar fi fost neapărat un pilot superior – deşi era aproape sigur în privinţa aceea – dar cel puţin nu mai trebuia să stea cu braţele încrucişate şi să privească. Pe de altă parte, era adevărat că şi costumul spaţial îl cam strângea niţel.

După ce pătrunseră în sistemul planetar, îşi menţinu X-interceptorul aproape de Şoim. Oare ce făcea Boba Fett atât de departe de Inelul Exterior? Nu părea că s-ar fi îndreptat undeva anume.

Zări semnalele luminoase de pe ecran, aproape în acelaşi moment în care primi apelul.

— Hei, Luke, bun sosit la capătul Galaxiei!

— Wedge! Ce faci, amice?

— Aşa şi aşa. Mai trece o zi, mai încasez un bănuţ… dup-aia trebuie să plătesc impozitele.

Luke zâmbi. Wedge Antilles fusese unul dintre piloţii Alianţei care supravieţuise atacului asupra Stelei Morţii. Era iscusit şi mai curajos decât ar fi fost necesar. Bunul amic Wedge!

Duzina de X-interceptoare se apropia rapid.

— Mă bucur să te revăd, Luke. Sper că ne-ai pregătit ceva bun. În ultima vreme, am cam dus lipsă de acţiune.

— Dacă vrei să vorbeşti despre pregătiri proaste, ar trebui să stai de vorbă cu Lando...

— Să ştii că te-am auzit, intră Lando pe frecvenţa de comunicaţii.

Luke zâmbi spre Şoim, care se afla la babordul lui.

— Glumeam, Lando.

— Calrissian, nu te-am auzit de mult! Crezusem că de-acum eşti la mititica.

— Nu încă, Antilles, nu încă.

— Vino după noi, Luke, zise Wedge, ne-am stabilit tabăra pe Kile, un satelit micuţ din umbra planetei opuse lui Gali. Ne-am aranjat frumuşel, avem aer, gravitaţie, apă – tot confortul de acasă.

— Ia-o înainte, spuse Luke. Venim după voi.

*

— Asta numeşti tu „frumuşel”? întrebă Leia privind în interiorul barăcii din prefabricate de plastic turnat în care escadrila Vagabond îşi amenajase baza.

în esenţă, erau patru pereţi şi un acoperiş, aducând cu o încrucişare între o magazie şi un hangar, cu grinzi de plastic vizibile şi cam nimic altceva. Era rece şi se simţea un iz de piatră carbonizată.

— Nu mi-ar plăcea, adăugă ea, să văd locurile despre care crezi că nu sunt „frumuşele”.

— Îi ştii pe Vagabonzi, zâmbi Wedge. Ne mulţumim cu o navă şi un bolovan pe care să putem asoliza.

— Cel puţin cu partea a doua aţi nimerit-o bine.

Wedge îi conduse după un colţ al sălii friguroase, unde exista o masă şi o unitate de holoproiecţie. Într-unul dintre scaunele din plastic turnat, zăcea un bărbat cu membrele răşchirate, părând adormit.

Nu semăna deloc cu Han – avea părul roşu şi pielea albă – totuşi ceva din postura sa...

Poate că dormea, însă ochii i se deschiseră rapid şi se trezi complet până ajunseră lângă el.

Era înalt, zvelt şi avea ochii verzi. Purta o salopetă cenuşie specifică echipajelor de cargoboturi, iar la şold îi atârna tocul unui blaster. Leia se gândi că părea de vârsta lui Han şi că avea aceeaşi atitudine generală, leneşă şi insolentă. Se sculă în picioare şi execută o plecăciune adâncă, largă şi teatrală.

— Prinţesa Leia! Ce încântare să ne vizitezi aici în umilul nostru castel, Alteţă.

Arătă cu un gest spre sala mare şi goală şi rânji.

Leia clătină din cap. Era oare posibil ca Han să fi avut un frate despre care să nu fi ştiut? Contrabandiştii urmau o şcoală specială în care învăţau cum să vorbească şmechereşte?

— El este Dash Rendar, rosti Lando, hoţ, trişor, contrabandist şi pilot capabil.

Rânjetul lui Dash se lăţi.

— Ce vrei să spui prin „capabil”, Calrissian? Te pot ameţi c-un aerocangur c-o singură aripă şi-un jet blocat.

— Văd că este şi modest, comentă Leia.

Dash făcu altă reverenţă.

— Observ că prinţesa are şi ochi ageri, nu numai o frumuseţe răpitoare.

Frăţioare! gândi Leia. Individul ăsta urma să-i ducă la Boba Fett?

— Lasă lipiciul, Dash, îl opri Lando şi să discutăm despre afaceri.

— Prima ta idee bună după nu ştiu câţi ani.

Lando făcu prezentările.

— Aşadar, ştii cine-i prinţesa şi-l cunoşti şi pe Chewie. El este Luke Skywalker.

Luke făcu un pas înainte şi cei doi se salutară reciproc, încuviinţând scurt din cap.

— Ne-am mai întâlnit? Ai o figură familiară…

— Poate să mă fi văzut pe Hoth, spuse Dash. Livram un transport de alimente, când a căzut câmpul protector. În timpul bătăliei, am pilotat un speeder de zăpadă, aşteptându-mi rândul să plec.

— Aşa este, încuviinţă Luke. Acum îmi amintesc că ai doborât unul dintre păşitorii imperiali. Erai destul de bun.

Dash fulgeră din nou surâsul lui sclipitor.

— „Destul de bun”? Am dormit cea mai mare parte a bătăliei, puştiule. Aş fi putut să rămân şi să dobor păşitori de-ăia cât era ziulica de lungă fără să-mi crească pulsul, dacă n-aş fi avut o întâlnire pentru a prelua marfă.

Leia clătină din cap. Ce se întâmpla cu bărbaţii? Era de mirare că nu cădeau pe jos, la câte palme de camaraderie îşi trânteau pe spate. Chiar trebuia să fie şi ea implicată în altă fanfaronadă de experţi?

Ei bine, da! Dacă Dash îi putea duce în locul unde Han era ţinut prizonier, atunci ea putea să reziste.

— Am făcut nişte recunoaşteri, interveni Wedge, în două survolări. Haideţi să vă arăt dispunerea.

Se apropie de comenzile holoproiectorului.

*

Luke privi hărţile holografice şi imaginile înregistrate ale satelitului pe care se presupunea că se află nava lui Boba Fett. Dacă puteau avea încredere în acest Dash Rendar... Individul era destul de priceput în a se lăuda, asta era sigur şi într-adevăr se descurcase bine în bătălia de pe Hoth, dar, totuşi, Luke păstra rezerve vizavi de el.

Pe de altă parte, Lando era de părere că se putea încrede în judecata lui, atâta timp cât îl plăteau bine.

Fără să vrea, Luke zâmbi. La prima lor întâlnire, Han nu păruse decât un contrabandist mercenar şi-i plăcuse la fel de mult să se laude cu excelentele lui calităţi de pilot. De abia mai târziu, Luke înţelesese că aceea era o mască, o faţadă îndărătul căreia Han se ascundea pentru ca nimeni să nu ştie cât de mult se implica de fapt emoţional. Poate că şi în cazul lui Dash Rendar aparenţele înşelau.

— Pe satelit, spunea Wedge, există condiţii meteo cu adevărat dificile – furtuni ciclonice uriaşe, care pot deveni foarte periculoase, mai ales în emisfera sudică. Nu v-aţi dori

să încercaţi să zburaţi prin una dintre ele.

— Poate că tu nu ţi-ai dori, Antilles, hohoti Dash. Eu unul înghit furtunile ca aperitive.

Sau poate că nu seamănă cu Han, gândi Luke. Poate că-i pur şi simplu nebun.

Wedge continuă informarea. Enclava imperială constituia baza pentru două distrugătoare spaţiale – se dovedise că transportorul nu fusese decât un zvon – dar şi acelea însemnau destul. Luke ştia că un distrugător standard purta o escadrilă de vânători TIE şi fiecare escadrilă era alcătuită din şase grupe, ceea ce însemna şaptezeci şi doi de TIE în fiecare distrugător. În total, o sută patruzeci şi patru de aparate împotriva celor douăsprezece din escadrila Vagabond.

Mai precis, treisprezece, ţinând seama şi de nava lui Luke. În felul acesta, raportul forţelor era cu foarte puţin sub doisprezece la unu. Nu chiar aşa rău, prin comparaţie cu alte bătălii la care participaseră.

Zâmbi fără să vrea. Opinia că un raport de forţe de doisprezece la unu nu părea chiar aşa rău, reprezenta o dovadă a dezechilibrului războiului dintre Imperiu şi Alianţă.

Ascultând, Luke începu să se gândească la un plan. Era convins că avea să fie cu atât mai bine cu cât planul era mai simplu.

Wedge îşi încheie informarea.

— Cam aşa stau lucrurile. Ce crezi, Luke?

— Floare la ureche! Ştiu precis cum trebuie să procedăm.

Leia şi Lando se holbară la el, de parcă s-ar fi preschimbat într-un păianjen gigantic. Tânărul zâmbi din nou.

*

În cabinetul său, Xizor rânji către informaţiile holografice care-i pluteau în faţă. Ca să vezi! Tânărul dezechilibrat care considerase de cuviinţă să încerce să-l ucidă – cum îl chemase? Hoff? – obţinuse acces în coridorul protejat

printr-un punct de verificare imperial, aflat la câteva sute de metri mai încolo. În plus, apărea o coincidenţă stranie: santinela care păzise punctul de control respectiv dispăruse în mod misterios. Ca atare, subterfugiul folosit de Hoff nu avea să fie niciodată cunoscut, deoarece el nu mai exista, iar santinela pierise.

Xizor ar fi fost gata să mizeze jumătate din averea sa contra unui decicredit ştirbit că nici de santinela absentă nu avea să se mai audă vreodată. Cineva o determinase să permită trecerea prezumtivului asasin, iar persoana respectivă nu dorea să i se cunoască implicarea... şi în privinţa asta Xizor era sigur.

Căzu pe gânduri. Duşmanii săi erau mulţi, în cazul cel mai fericit de ordinul miilor şi mulţi dintre ei aveau să fie fericiţi să-l ştie mort. O singură santinelă ar fi fost destul de uşor de mituit şi eliminat; aici, pe Coruscant, existau cel puţin o sută de inamici care s-ar fi găsit în poziţia favorabilă de a face aşa ceva.

Cine îl ura cel mai mult? Ţinând seama de numărul mare al potenţialilor autori din umbră, întrebarea era dificilă.

Cine ar fi avut curajul unei asemenea tentative? Acesta era alt aspect. Soarele Negru era aproape invulnerabil şi, deşi mulţi ar fi retezat cu încântare capul organizaţiei dacă ar fi crezut că pot scăpa nepedepsiţi, puţini aveau totuşi siguranţa că vor putea reuşi, rămânând nedescoperiţi. În felul acesta, suspecţii erau limitaţii la persoanele puternice, cele care, chiar dacă s-ar fi aflat adevărul, ar fi putut supravieţui nu numai răzbunării Soarelui Negru, ci, poate şi mâniei împăratului însuşi.

Căutarea se îngusta în felul acela şi mai mult.

Xizor se lăsă pe spate în scaun şi lipi între ele vârfurile degetelor. Era un joc pe care uneori îl jucase de unul singur, pretextând că utiliza raţiunea şi logica, pentru a ajunge la o concluzie pe care o intuia deja. El ştia cine fusese în spatele atentatului, la fel cum ştia că intenţia respectivului nu fusese de a izbândi. Nu fusese decât un ghimpe micuţ aruncat în calea sa, un scai pe care să calce şi să-l irite,

atât şi nimic mai mult.

O iritare minoră din partea cuiva care nu se temea nici de Soarele Negru, nici de furia împăratului. Exista un singur asemenea personaj.

Xizor era ispitit să angajeze o duzină de asasini, să nu le spună care era ţinta şi să-i dezlănţuie asupra lui Vader. Asasinii aveau să eşueze, desigur, striviţi ca nişte insecte de către Lordul întunericului, cu mai puţin efort decât cheltuise Xizor asupra lui Hoff. Vader putea ucide printr-un simplu gest al mâinii, deşi uneori îi plăcea să beneficieze de ocazia de a-şi utiliza sabia de lumină.

Totuşi... nu. În felul acela, Xizor şi-ar fi putut compromite planurile de a părea prietenul lui Vader – sau, cel puţin, de a nu părea duşmanul acestuia. Dacă Xizor putea deduce cine organizase atentatul jalnic la adresa vieţii lui fără să fi beneficiat de nici o dovadă, cu excepţia propriilor intuiţii, Vader putea deduce de asemenea cine ar fi fost îndeajuns de curajos ca să trimită ucigaşi pe urmele lui.

Cu siguranţă, ar fi dedus rapid că era vorba despre represalii pentru atacul asupra Prinţului întunecat.

Nu! Deşi i-ar fi plăcut să-l îngrijoreze pe Vader, punând la cale un atac, n-ar fi fost deloc prudent, ţinând seama de planul de ansamblu.

Era totuşi bine să ştie că Vader îl detesta îndeajuns pentru a dori să-l vadă mort.

*

— Ăsta este planul tău? izbucni Leia în râs.

Luke păru indignat.

— Ce ţi se pare greşit?

În încăperea rece, răsuflarea lui ieşea sub formă de aburi.

— Tu şi escadrila Vagabond veţi ataca enclava imperială, angajând peste o sută de navete TIE şi două distrugătoare spaţiale, în timp ce Dash conduce Şoimul Mileniului spre locul unde este andocată nava lui Boba Fett? Noi o să asolizăm pur şi simplu, o să-l recuperăm pe Han şi o să

plecăm? Vai de mine, nu-i nimic greşit! La ce m-oi fi gândit, ca să afirm că este greşit? Este perfect.

Clătină din cap.

— Aşadar, reluă Luke, este simplu…

— Simplist, îl corectă Leia.

Maxilarele tânărului se încleştară. Hopa! îi insultase bărbăţia. Îi cunoştea privirea aceea.

— Dacă ai o idee mai bună…? rosti el cu glas încordat.

Prinţesa oftă. Aceea era problema. Nu avea o idee mai bună.

Planul lui Luke era direct şi, deşi putea să fie destul de nebunesc pentru a sfârşi toţi carbonizaţi de turbolaserele imperiale, putea în acelaşi timp să fie destul de nebunesc pentru a reuşi. Dacă ea ar fi fost comandantul imperial local, nu s-ar fi aşteptat niciodată la ceva atât de prostesc.

— Ei bine… începu Leia.

— Aşa am gândit şi eu, făcu Luke şi în glasul său se simţi o undă de triumf.

— Nu vreau să vă pun frână de motor, interveni Dash, dar dacă o să intrăm prin uşa din spate, vor fi necesare nişte manevre destul de delicate. Pentru evitarea senzorilor locali, va trebui să zburăm la rasul copacilor. Poate va fi chiar nevoie să coborâm în canioanele Marelui Canal. Privi spre Lando: Chiar dacă rabla aia corelliană cu care aţi venit nu se dezmembrează, crezi c-o poţi pilota?

— Tu ai pilotat-o? replică Lando. Atunci o pot pilota şi eu.

— Când am luptat pe Hoth, eram în Avangarda.

— Şoimul Mileniului a suferit unele modificări după ce n-a mai fost în proprietatea mea, explică Lando.

Chewie mormăi ceva.

— Chiar aşa? se miră Dash. De unde aţi obţinut aşa rapid motoare subluminice?

Chewie adăugă alte mormăituri şi flutură din braţul stâng.

— Mda, rânji Dash, cred că Solo ar fi îndeajuns de fraier să facă aşa ceva. Încuviinţă din cap spre Luke şi Wedge: Perfect! Dacă voi puteţi ţine ocupate interceptoarele TIE şi

distrugătoarele, eu îl pot duce pe Lando la nava lui Boba Fett.

Wookieeul mârâi şi Leia crezu că înţelesese ce spunea. Se oferea să vină şi el.

— Nu-i nevoie, amice, zise Lando.

Chewie vorbi din nou.

— Mulţumesc, apreciez gestul.

— Vin şi eu, rosti Leia.

— Nu ştiu dacă-i o idee prea bună...

— Doar nu crezi, îl întrerupse ea, că îşi va trimite comandantul imperial toate TIE-urile ca să se ocupe de o duzină de X-interceptoare? Va lăsa pe cineva şi pe planetă. Dacă se va începe să se tragă în Şoim, veţi avea nevoie de cineva care să răspundă focului. Dacă Chewie va fi în turela dorsală, cine îţi va acoperi partea ventrală?

Lando şi Luke schimbară priviri, apoi tânărul ridică din umeri.

— Are dreptate. Şi este o ţintaşă bună.

— Mulţumesc, spuse Leia.

— Bine, încuviinţă Wedge, atunci bănuiesc că aşa vom proceda. Băieţii vor fi încântaţi să zboare sub comanda ta în misiunea asta, Luke.

— Mulţumesc.

— Vrei să vezi ceva, puştiule? interveni Dash.

Luke se uită la el.

— Intră pe uşa de acolo.

Luke porni spre uşă. Curioasă, Leia îi urmă.

Dash deschise uşa, pătrunzând în altă sală mare, similară unui hangar.

— În numele Forţei, şopti Luke.

Leia privi înăuntru.

Pe pardoseala de plastic ieftin se afla o navă. Avea linii fluide, tunuri grele dispuse ventral şi dorsal şi strălucea întunecat şi cromat. Era aproape de mărimea Şoimului Mileniului şi avea un modul cockpit decalat, dar asemănările se opreau acolo. Era un aparat ultramodern şi scump, iar Leia văzuse suficiente nave pentru a recunoaşte

că nu era ceva obişnuit.

Lângă ea stătea un droid, model scheletic, fără înveliş, cu o geantă de scule pe un umăr.

— Avangarda, spuse Dash şi droidul meu, un LEB02D9 care răspunde la „Leebo”, atunci când se sinchiseşte să o facă. Se crede amuzant.

— Cum ţi-ai permis o asemenea navă? întrebă Luke.

— Recunosc, n-am făcut numai afaceri curate. Îţi place?

Tânărul încuviinţă din cap. Leia îşi dădea seama că ardea de nerăbdare să inspecteze nava, să suie în ea, să vadă de ce era în stare cu el la comenzi.

La fel ca băieţii care primesc o jucărie scumpă, gândi prinţesa. Spera ca mercenarul care o deţinea să poată pilota măcar pe jumătate din cât pretindea. Călătoria care-i aştepta nu părea deloc uşoară.

Privi cu atenţie Avangarda. Se găsea pe punctul de a-şi risca viaţa din nou şi nu era genul de acţiune cu care să te obişnuieşti, nici chiar atunci când era necesară. Faptul că urma s-o facă pentru a-l salva pe Han înrăutăţea cumva situaţia, iar faptul că avea să fie atât de… vulnerabilă pentru că-şi dorea ceva – ba nu, pe cineva – într-atât de mult era încă şi mai înspăimântător. S-ar fi putut justifica dacă ar fi riscat în numele Alianţei, deoarece aceea avea importanţă galactică. Dar din dragoste pentru un bărbat…?

Nu se gândise niciodată că se va întâmpla una ca asta. Dăruirea ei pentru Alianţă şi pentru înfrângerea Imperiului nu-i permisese niciodată o viaţă personală bogată. Sigur că da, existaseră prieteni, chiar unii faţă de care fusese apropiată, dar crezuse mereu că-şi va petrece viaţa luptând împotriva Imperiului şi a răului reprezentat de acesta. Nu se imaginase niciodată îndrăgostindu-se, întemeind o familie, un cămin sau având copii. Ţinând seama de tot ce putea interveni, probabil că asta nu avea să se întâmple oricum, dar cel puţin acum era o posibilitate. Presupunând că-l puteau găsi şi elibera pe Han… Presupunând că puteau scăpa şi nu erau ucişi în timpul incursiunii…

Presupunând că Han era realmente interesat de ea… El

n-o spusese. Leia crezuse că Han simţea la fel ca ea, dar bărbatul n-o spusese.

Toate presupunerile acestea erau foarte importante.

Ei bine, nu putea decât să aştepte şi să vadă. Câte un lucru pe rând.

Câte un lucru pe rând.

*

Darth Vader ţinu ferm sabia de lumină, cu încheieturile mâinilor rigide şi privi droidul ucigaş ocolindu-l spre dreapta. Droidul era un model nou şi făcea parte din duzina de unităţi identice construite în conformitate cu specificaţiile Lordului întunericului. La fel ca Vader, era înarmat cu o sabie de lumină. Înalt şi fusiform, aducea întrucâtva cu Viespile de utilizare generală care puteau fi întâlnite pretutindeni în Imperiu, dar suferise unele modificări speciale – era mai rapid şi mai puternic decât un om obişnuit şi fusese programat cu cunoştinţele a o sută de maeştri spadasini şi o duzină de stiluri de luptă diferite. Împotriva unui individ obişnuit, ar fi fost de neînfrânt şi letal...

Droidul atacă iute, lovind spre capul lui Vader. Lordul întunericului blocă şi droidul izbi din nou, răsucind lama zumzăitoare în altă paradă îndreptată spre flancul adversarului. Extrem de rapidă, dar blocată iarăşi.

Al treilea atac al droidului veni din partea opusă, când lama sa descrise un semicerc larg.

Vader pară şi ripostă cu o diagonală spre capul oponentului.

Acesta blocă şi lunecă înapoi un metru, ieşind din raza de acţiune, cu sabia ridicată deasupra capului şi vârful aţintit în jos.

Durerea uşoară din umărul lui Vader, locul unde Luke îi străpunsese armura în timpul duelului lor, se diminuase considerabil, în ciuda succesiunii de mişcări înlănţuite, nu mai simţea nici o jenă.

Se apropie, lansă un atac fals spre gâtul droidului, dar răsuci încheieturile şi pivotă sabia de lumină pentru a doua fentă în aceeaşi parte, apoi a treia fentă – o împunsătură către secţiunea mediană.

Droidul se retrase şi blocă în cruciş ultimul atac.

Vader schiţă un pas în V spre stânga sa, ridică lama deasupra umărului stâng şi lovi sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade către baza gâtului metalic.

Blocajul droidului întârzie un sfert de secundă. Deşi puternic, nu era îndeajuns de solid ca să devieze violenţa şi momentul de inerţie al loviturii lui Vader. Lamele se întâlniră, şuierară şi emiseră o jerbă de scântei, dar sabia Lordului întunericului o împinse pe cealaltă într-o parte. Droidul încercă să se retragă...

Prea târziu. Sabia izbi la jumătatea distanţei dintre gât şi articulaţia umărului, trecu prin exoschelet şi pătrunse până la jumătatea pieptului. Scurtcircuitele răbufniră în scântei. Din trupul droidului irupseră flăcărui şi fum înţepător şi sabia îi căzu din mână o dată cu distrugerea comenzilor membrelor. Căzu în genunchi.

Vader duse sabia deasupra umărului drept şi o roti într-un arc orizontal plan.

Tăişul reteză gâtul droidului, separându-i capul de corp. Capul căzu, ricoşând de pe podea, iar trupul decapitat se prăbuşi spre spate.

Vader rămase deasupra droidului distrus. În scurt timp trebuia să ordone producerea altei duzini; acesta era al optulea dintre originale şi nu-i mai rămăseseră decât patru. Iar următorul lot trebuia neapărat îmbunătăţit. Duelurile deveniseră prea simple.

Umărul i se simţea în tot cazul mult mai bine.

Dezactivă sabia şi întoarse spatele droidului.

În pragul uşii aştepta un consilier, purtând pe chip o expresie impresionată şi uşor speriată.

— Fă curăţenie, porunci Vader.

Se îndepărtă fără să privească înapoi.

*

În interiorul X-interceptorului, Luke inspiră adânc.

— Eşti gata, R2-D2?

Astromecul fluieră aprobator.

— Sunt Lider Vagabond, rosti Luke. Blocaţi foliile în poziţie de atac, acceleraţi sub-şase şi confirmaţi.

— Vagabond 1, confirmare, se auzi vocea lui Wedge.

— Vagabond 2, recepţionat, blocare şi accelerare.

— Vagabond 3, confirmare.

Pe rând, membrii escadrilei confirmară ordinele lui Luke. Erau pregătiţi de luptă şi gata să intre în acţiune. Distrugătorul de deasupra emisferei luminate a satelitului se afla drept în faţă şi de acum senzorii săi de rază mare detectaseră probabil X-interceptoarele care se apropiau, iar comandantul alertase forţa de reacţie rapidă. Modelele cele mai recente de TIE-uri de vânătoare erau cu două unităţi subluminice mai rapide decât un X-interceptor nemodificat, iar TIE-urile de interceptare erau şi mai iuţi; totuşi nu puteau atinge instantaneu viteza maximă, astfel că escadrila Vagabond avea să beneficieze de o survolare relativ nestingherită a distrugătorului, înainte ca TIE-urile să se fi degajat de acesta şi să se angajeze realmente în luptă. Cu tunurile laser având putere de vânători stelari sau cu torpilele protonice, rebelii nu puteau, desigur, pricinui avarii prea importante distrugătorului, fiindcă blindajele şi ecranele deflectoare ale acestuia erau prea masive. Totuşi, o lovitură norocoasă putea cauza unele stricăciuni şi asta i-ar fi silit pe imperiali să fie precauţi, deoarece nu ştiau dacă nu cumva Alianţa îşi dotase navetele de luptă cu arsenal nou. Aveau să-i sperie niţel.

TIE-urile erau mai rapide, dar manevrabilitatea lor rămânea aceeaşi, iar X-interceptoarele aveau ca avantaj ecranele deflectoare; TIE-urile nu erau deloc protejate, cu excepţia câtorva aparate special echipate, aşa cum era cel al lui Vader.

— Au ieşit, anunţă Vagabond 6 pilotat de experimentatul

Wes Janson.

Douăzeci de TIE-uri de vânătoare ţâşniseră prin uşile hangarelor distrugătorului.

— Le văd, Wes, încuviinţă Luke. Atenţie, toată lumea!

Le-a trebuit destul de mult, gândi tânărul. Au crezut probabil că-i o alarmă de exerciţiu. Aici nu au parte de cine ştie ce acţiuni reale. Poate că se leneviseră şi-şi pierduseră reflexele. Nu putea decât să spere asta.

— Dublaţi ecranele frontale, ordonă el. Viteză de atac, ţinte în funcţie de oportunitate.

— Iu-huu! răcni în căşti unul dintre piloţi.

Luke nu-şi putu reţine zâmbetul. Ar fi trebuit să-l avertizeze – părea să fie Dix, Vagabond 5 – să închidă frecvenţa neoficială, dar ştia prea bine ce simţea pilotul.

În tot Universul nu exista nimic care să semene cu bătăliile spaţiale.

— Aveţi grijă de voi, spuse Luke.

Se năpusti după aceea de-a curmezişul axei distrugătorului, revărsând fascicule de energie înaltă din tunurile laser şi nemaiavând timp să vorbească.

Lupta începuse.

*

În Şoimul Mileniului, Leia se ghemui înapoia lui Chewie şi Lando în cabina de comandă. C-3PO se afla îndărătul lor, ţinându-se strâns de canaturile uşii.

— Atenţie, stăpâne Lando, suntem teribil de aproape de vârfurile copacilor aceia!

— Serios? făcu Lando. Nu observasem.

— Nu trebuie să fii sarcastic, stăpâne Lando.

La două sute de metri în faţa lor, Dash pilota Avangarda şi curentul stârnit de trecerea lui era suficient pentru a apleca arborii de dedesubt; siajul putea fi văzut propagându-se prin ramurile acestora. Nava cromat-argintie trecea la numai cinci metri peste copacii cei mai înalţi.

— Dacă mai coborâm niţel, observă Leia, ne mânjim de clorofilă.

— Nu-mi mai zice, mârâi Lando. Dash a spus că vom zbura jos, dar nu mă aşteptasem să fie chiar atât de jos. Chewie, ce altitudine avem?

Chewbacca privi un panou de control şi răspunse printr-un geamăt combinat cu un gâlgâit.

— Vai de mine! exclamă C-3PO.

— Crezi că aş vrea să ştiu? întrebă Leia.

— Nici vorbă, pufni Lando.

Vocea lui Dash se auzi din difuzoare, pe un canal operaţional ecranat.

— Sunteţi niţel cam stresaţi, Calrissian?

Lando trase cu coada ochiului spre Chewie.

— Cine, noi? Ha! Mi se păruse c-ai zis c-o să zburăm jos, Dash. Aici suntem aproape în stratosferă.

Decuplă imediat comunicatorul şi rânji spre wookiee.

— I-am zis-o, nu?

Răspunsul lui Dash nu mai se auzi, dar Avangarda coborî cu încă patru metri. Dacă un pasager din nava contrabandistului ar fi putut scoate mâna prin podea, ar fi atins cu degetele vârfurile Copacilor.

E nebun, îşi spuse Leia.

— E nebun, rosti ea cu glas tare.

*

— Da, încuviinţă Lando, dar nu poţi nega că-i un pilot excelent. Mai bagă-mi energie, Chewie!

— Stăpâne Lando, ce faci?

— Nu-l pot lăsa să creadă că ne-a speriat, nu?

— Ba poţi! scânci C-3PO. Ne-a speriat!

— Eşti mai nebun decât el, completă Leia.

Şoimul Mileniului coborî patru metri.

Chewie spuse ceva.

— Vai de mine! făcu C-3PO.

— Ce-i? întrebă Leia.

Droidul agită din braţe.

— A zis că dacă mai coborâm un centimetru, rămânem fără tunul laser!

Leia clătină din cap.

— Ce-i cu omul ăsta? Ce-ncearcă să ne dovedească?

Lando era concentrat asupra pilotajului, aşa că n-o privi când răspunse:

— N-ai auzit niciodată istoria Rendarilor?

— Ar fi trebuit?

Chewie răcni ceva.

— Îl văd, îl văd! încuviinţă Lando şi nava se ridică un metru pentru a evita un arbore mai înalt decât restul, care se înălţa drept în calea lor,

După ce-l depăşiră, Lando continuă:

— Dash a fost la Academia Imperială, cu un an sau doi în urma lui Han. Familia lui era bogată şi avea un statut excelent. Fratele lui mai mare era pilot de cargobot şi avansa în ierarhia companiei de transporturi a familiei. A avut însă un accident. Un sistem de comandă a explodat, nu din vina lui şi cargobotul s-a prăbuşit după decolarea de pe astroportul Coruscant. Echipajul a murit şi nava a fost distrusă.

— Teribil, comentă Leia. Şi?

Chewie deschise gura, dar Lando i-o luă înainte.

— Îl văd. Vrei să pilotezi tu?

Wookieeul mârâi şi prinţesa pricepu perfect mesajul, deşi nu-i înţelegea graiul.

— Atunci, taci şi lasă-mă pe mine.

Şoimul făcu alt salt micuţ în urma Avangărzii, apoi reveni la dansul periculos printre vârfurile copacilor.

— Din păcate, clădirea peste care se prăbuşise cargobotul a fost muzeul particular al împăratului. Avea acolo numeroase obiecte la care ţinea mult. Majoritatea lor s-a pierdut în incendiul care a urmat. Împăratul n-a fost deloc încântat. A confiscat proprietăţile familiei Rendar şi a alungat-o de pe Coruscant. Printre cei alungaţi a fost şi Dash. L-au dat afară din academia de pe Carida şi de pe

planetă.

Leia scrâşni din dinţi. Acela era unul dintre motivele pentru care Alianţa lupta împotriva Imperiului. Nimeni nu ar fi trebuit să deţină atâta putere, pe care s-o folosească arbitrar în acţiuni faţă de care nu putea exista împotrivire. Iar ea cunoştea episoade mult mai teribile. Steaua Morţii îi distrusese planeta natală, ucigând milioane de oameni, pentru a-şi testa puterea. Doar pentru a vedea dacă funcţionează. Pentru Imperiu nu însemnase absolut nimic – suferise la fel de puţin de parcă ar fi strivit o muscă.

— Înţeleg de ce nu iubeşte Imperiul, comentă ea. Dar de ce nu s-a alăturat Alianţei?

Lando strânse din umeri.

— Nu vrea să fie îndatorat nimănui şi nici să nu-i datoreze nimeni ceva. Lucrează pentru cine plăteşte mai mult. E-ntr-adevăr extraordinar cu orice aparat de zbor şi poate culege alunele de pe o masă, trăgând cu blasterul fără să lase nici măcar o arsură pe tăblie. Este un tip pe care-i bine să-l ai alături când se încing lucrurile... atâta vreme cât ai bani.

Leia încuviinţă din cap. Imperiul distrusese mulţi oameni de valoare. Se părea că Dash Rendar era altă victimă.

*

Patru TIE-uri de vânătoare vuiră, scuipând moarte.

— Vagabond 1, atenţie! răcni Luke spre Wedge. Babord, curs 3-0-5!

X-interceptorul lui Wedge coti instantaneu la stânga şi în jos.

— Mulţumesc, Luke!

Luke acceleră, viră strâns la o sută optzeci de grade şi se îndreptă direct spre inamici.

Foloseşte Forţa, Luke.

Tânărul zâmbi. Prima dată când auzise cuvintele acelea, în atacul asupra Stelei Morţii, nu înţelesese. Acum ştia ce însemnau.

— Dezactivare senzori de ţintire, dezactivare ecrane dorsale, redirijare energie în tunuri.

R2-D2 nu fu încântat de comenzi şi protestă.

— Scuze, amice, dar aşa-i mai bine.

Luke îşi extinse percepţiile. Forţa se găsea acolo, aşa cum era peste tot, nefiind mai greu de apelat din adâncurile spaţiului cosmic decât din smârcurile de pe Dagobah. O lăsă să-l umple.

Brusc, TIE-urile de vânătoare părură că se mişcă mult mai lent. Degetele lui Luke zburară peste comenzi; deplasă manşa cu gesturi precise şi minime. Viră spre tribord şi activă laserele, apoi apăsă de două ori butonul de declanşare a focului.

Liniile de foc ţâşniră şi dezintegrară un TIE, apoi încă unul. Exploziile proiectară spre el jerbe violente de sfărâmături, dar Luke se îndepărta deja de scena distrugerii. Schije din aparatele nimicite răpăiră ca o grindină de metal şi plastic pe cupola din oţel transparent a X-interceptorului.

— Frumos tras, Lider Vagabond, comentă Vagabond 5.

— Mulţumesc, pix.

— Se apropie alţii, şase semnale la 0-7-5, anunţă Vagabond 4.

— Atenţie în spate, Luke! spuse cineva. Ai o codiţă!

Luke simţise însă deja apropierea TIE-ului şi virase strâns, descriind un luping exterior şi apărând înapoia inamicului.

Apăsă o singură dată pe butonul de declanşare a focului şi TIE-ul fu pulverizat în sfărâmături costisitoare.

— Vagabond 2, se apropie doi de tine, la 2-2-4, pleacă de-acolo!

— Aha, recepţionat, Wes! Îţi rămân dator.

— Achită-te altă dată.

X-interceptoarele şi TIE-urile ţâşneau înainte şi înapoi prin bezna spaţiului, zvârlindu-şi reciproc suliţe incandescente de lumină ucigaşă.

— Sunt lovit, anunţă Vagabond 2. Mi-au atins unitatea R2

şi s-a perforat cupola. Am un petic aici… Gata, s-a astupat!

— Întoarce şi revino la bază, Vagabond 2, spuse Luke.

— Hei, pot trage fără probleme şi am comanda manuală intactă.

— Negativ, Will, sunt prea mulţi pentru aşa ceva. Dă-i drumul!

R2-D2 fluieră rapid.

— Asta nu-i valabil şi pentru mine, îi explică Luke. Eu am un atu.

— Recepţionat, Lider Vagabond. Vagabond 2 revine la bază. Baftă, băieţi! Pun ceainicul pe foc.

Alte două TIE-uri veniră spre Luke şi tânărul acţionă instinctiv, trăgând manşa şi ridicându-se din faţa atacatorilor sub un unghi de aproape nouăzeci de grade, apoi execută un pendul din vârful ascensiunii şi pică în forţă spre adversari, cu laserele scânteind.

Un TIE explodă, iar motorul celuilalt izbucni în flăcări şi cedă; aparatul avariat se înclină pe o parte şi părăsi lupta lipsit de alimentarea principală.

— Alt val, se auzi Wedge. Douăsprezece semnale la 3-3-0 şi se apropie rapid.

Raportul numeric se înrăutăţea, pericolul creştea cu fiecare secundă şi escadrila Vagabond rămăsese cu un aparat mai puţin. Situaţia nu era prea grozavă.

Totuşi Luke se simţea minunat. Poate că nu avea să ajungă cavaler Jedi, dar cel puţin putea să piloteze.

Speră că Lando, Leia şi Chewie se descurcau.

Acceleraţia îl apăsă în fotoliu, când viră strâns X-interceptorul.

Bătălia continua.

*

Sfârşitul după-amiezii se apropia de amurg, când Xizor părăsi locuinţa amantei sale, o clădire cu aspect de palat pe care i-o dăruise în semn de adio, deşi ea nu ştia deocamdată că relaţia lor luase sfârşit. Xizor nu petrecea

niciodată mai mult de câteva luni cu o femelă. Din cauza structurii lui hormonale şi a capacităţii de a produce feromoni extrem de puternici, nu întâmpinase niciodată greutăţi în atragerea de noi companioane. Pe de altă parte, deoarece era atât de simplu, se plictisea repede de ele, indiferent cât de frumoase sau de inteligente ar fi fost. Nu găsise până acum una pe care s-o considere egala sa şi chiar dacă ar fi găsit-o, cum să fie capabil să se încreadă în cineva atât de viclean? O dilemă interesantă.

În plus, o dată ce termina un fel de mâncare, oricât ar fi fost de savuros, prefera ca data următoare să încerce altă delicatesă.

Ploaia cădea sub forma unei bure călduţe dintr-un nor de condensare ce atârna jos deasupra cartierului. Genul acela de celule micrometeorologice era destul de uzual în anotimpul respectiv; la o depărtare relativ mică, cerul putea fi senin şi limpede precum cristalul. Pe măsură ce întunericul se îndesea, prin zonele neacoperite de nori se puteau întrevedea descărcările colorate ale aurorelor boreale şi luminile mişcătoare, roşii şi albastre, ale fluxului constant de trafic al navelor ce coborau sau suiau pe orbită, chiar şi aici în centrul strălucirilor metropolei.

Cei doi bodyguarzi care aşteptau la ieşire îl însoţiră pe Xizor la limuzina luxoasă blindată, unde se aflau alte două gărzi de corp şi droidul şofer. Xizor sui în maşină şi se lăsă pe spate pe bancheta îmbrăcată în piele clonată. În scurt timp, amanta sa urma să primească de la Guri un apel, o sumă generoasă de despărţire şi urări de bine pentru viitor. De asemenea, avea să i se recomande să nu încerce niciodată să-l contacteze pe Xizor. În caz că nu asculta sfatul acela, consecinţele aveau să fie... cumplite.

Deocamdată numai una dintre fostele sale companioane încercase să-l caute după încheierea relaţiei. I se spusese că nefericita devenise parte dintr-un uriaş complex comercial în Enclava Sudică, mulţumită unui droid constructor gigant, el însuşi de dimensiunile unei fabrici, care, printr-un tragic accident, o malaxase într-o cuvă de

durbeton.

Viaţa era plină de pericole, chiar şi aici.

— Cinăm la Menarai, îl anunţă Xizor pe droid.

Limuzina se înălţă şi viră lin, înscriindu-se în tiparul traficului, încadrată în faţă şi în spate de aerospeederele bodyguarzilor. Cele trei vehicule ajunseră la altitudinea de croazieră şi se îndreptară spre Parcul Monumentului, unde singurul pisc muntos neacoperit al planetei se înălţa peste suprafaţa complexului de clădiri ce înveleau absolut tot Centrul Imperial. Pe un vârf din apropierea parcului exista un restaurant pentru cei avuţi şi puternici, din interiorul căruia se putea admira muntele. Prin pereţii de oţel transparent se puteau distinge chiar şi fanaticii religioşi care păzeau piscul pentru a-i împiedica pe turişti să fure pietre drept suvenire. Rezervarea pentru Menarai se făcea cu câteva luni înainte şi numai dacă numele solicitantului figura pe lista aprobată. Era restaurantul cel mai exclusivist de pe planetă.

Exclusivist, totuşi indiferent cât de aglomerat ar fi fost Menarai, indiferent cât de frustrat s-ar fi putut simţi un bogătaş văzând o masă liberă deşi el aşteptase câteva luni şansa de a cina acolo, un loc era păstrat permanent pentru prinţul Xizor. Dacă avea chef să-şi facă apariţia, era condus fără întârziere în separeul său. Pentru majoritatea celor dinăuntru, Xizor părea pur şi simplu un magnat armator, cu nimic mai important decât o mie de alţi indivizi avuţi de pe Centrul Imperial. Poate că se şi întrebau de ce i se acorda un asemenea tratament preferenţial – ţinând seama de faptul că mulţi clienţi aveau în conturile lor mai multe credite decât Xizor, cel puţin sub deghizarea sa de armator.

Nici unul dintre ei nu avea mai mulţi bani decât Soarele Negru.

În plus, Xizor era unul dintre proprietarii restaurantului, deşi amănuntul era cunoscut doar de puţini, iar avertismentul se propagase ierarhic, de sus în jos: Dacă prinţul Xizor trebuia să aştepte să i se caute o masă, şeful de sală care ar fi permis o asemenea gafă avea să-şi caute

de lucru înainte să mai aibă timp să bâlbâie o scuză. Asta dacă era norocos...

Xizor surâse când limuzina se desprinse din fluxul central şi viră spre munte. Nu obişnuia să se fălească cu puterea sa, dar mâncarea bună fusese dintotdeauna una dintre micile lui slăbiciuni şi nu exista o bucătărie mai bună decât cea de la Menarai.

Ploaia se oprise de acum şi umbrele nopţii se condensau şi se intensificau. În curând, Coruscant avea să fie scăldat în propriile sale lumini, un spectacol realmente impresionant pentru o navă care se apropia din spaţiu. Nicăieri altundeva în Galaxie clădirile construite de o civilizaţie nu acoperiseră aproape în totalitate suprafaţa unei planete. Traiul aici constituia cu adevărat o experienţă unică, deoarece te aflai în centrul absolut al puterii. Coruscant reprezenta apogeul Imperiului, iar conducătorul Soarelui Negru nu ar fi putut locui altundeva.

Xizor se întrebă ce să comande la cină. Ţiparii fleek erau foarte gustoşi. Vii până în clipa când erau cufundaţi în ulei clocotit şi piperat, înotaseră până în dimineaţa aceea în Marea Hocekuureem, la ani-lumină depărtare. De asemenea, ignamele umplute şi friptura de plicto erau excelente, ca şi melcul gigantic ithorian în rântaş de unt cu alune. Sau poate nişte crevete de uscat de pe Kashyyyk?

Avea multe opţiuni şi nici una nu era de lepădat. Oricum, decât să comande în avans, poate că ar fi fost mai bine să amâne decizia până sosea la restaurant şi să hotărască atunci. Era adevărat, ar fi însemnat să aştepte prepararea mâncării, dar, la urma urmelor, răbdarea era una dintre calităţile sale.

Da, aşa avea să procedeze. Avea să fie... spontan.

Ceva cu adevărat inedit pentru el.

*

— Capul sus, băieţi, se apropie alt val, rosti Luke.

— Recepţionat, Lider Vagabond, se auzi un cor de

răspunsuri.

— Hopa, făcu Wedge, văd printre ele şi două interceptoare TIE.

— Le-am văzut şi eu, Wedge, încuviinţă Luke.

Apăsă manşa şi viră strâns spre babord. Interceptoarele erau mai rapide, iar cele noi aveau armament greu. Spera că Forţa va rămâne alături de el. Situaţia se complica tot mai mult. Nu-şi putea îngădui un eşec; salvarea lui Han depindea de reuşita lui... ca să nu mai amintească de propria sa viaţă şi de a Vagabonzilor.

Nădăjduia că Leia şi Lando făceau treabă bună, oriunde s-ar fi aflat.

*

Lando zbura peste proeminenţe zimţate de piatră roşcată, care semănau cu nişte colţi gigantici. Şoimul fulgeră printr-un canion îngust, beneficiind de foarte puţin ecart în părţile laterale şi dedesubt. Cerul de deasupra părea suprafaţa unui râu, albastră şi senină.

— Cred că s-ar putea ca unul dintre circuitele mele să se fi supraîncălzit, anunţă C-3PO. Ar trebui să stau jos şi să-l deconectez.

Cu toate acestea, droidul nu se clinti. Aidoma celorlalţi din cabină, părea hipnotizat de zborul prin canion.

Dash le spusese că la marginea platoului uriaş în care timpul şi apa erodaseră canioanele adânci se afla un post imperial de detecţie. Singura modalitate de a evita să fie observaţi era să se furişeze pe sub raza de scanare a senzorilor.

Leia îşi reaminti zborul disperat al lui Han în câmpul de asteroizi, după ce fugiseră de pe Hoth şi ascunzătoarea în care intraseră grăbiţi pentru a nu fi capturaţi de Vader – un loc care se dovedise a fi cu totul altceva decât păruse iniţial.

În faţa lor, Avangarda îşi continua zborul, răsucindu-se la un moment dat în jurul axei aidoma unui şurub.

— Măiculiţă, icni Lando, încă doi metri de o parte sau alta şi ne facem fărâme, iar lui Dash îi arde de tonouri. E cu adevărat nebun!

Chewie mormăi ceva.

— Aşa-i, pufni Lando.

— Chewbacca spune că stăpânul Dash trebuie să fie pe jumătate pasăre, traduse C-3PO pentru Leia.

Prinţesa se trezi încuviinţând din cap. Lando avusese dreptate.

Indiferent ce altceva ar mai fi fost, Dash Rendar era un pilot dat naibii.

*

Luke le ordonă Vagabonzilor să se apropie şi să se îndepărteze în spirale, mutând lupta de hărţuială cu câteva grade într-o parte, apoi în cealaltă, pentru a împiedica tunurile mari ale distrugătorului să-i poată fixa. Până acum se descurcau bine.

— Atenţie, Dixie! răcni Wedge.

Luke zări şi el pericolul. Un TIE de vânătoare ajunsese sub Dix şi acum se apropia, trăgând în partea ventrală expusă a X-interceptorului. Dix viră strâns la dreapta, apoi începu alt viraj în partea opusă…

Prea târziu. Laserele ucigaşe brăzdară X-interceptorul ca nişte gheare de foc şi-l sfâşiară.

Naveta lui Dix explodă într-un glob de foc care îi consumă oxigenul din interior şi apoi se stinse, lăsând în urmă doar resturi sfărâmate şi ionizate.

Luke simţi un ghem în stomac. Nu se poate! Îl pierduseră pe Dix.

Brusc, nu mai era un joc. Mureau oameni. Oameni şi piloţi buni. Nu putea pierde din vedere lucrul acesta, nici măcar pentru o clipă. Era amuzant doar atâta timp cât nimeni nu era rănit, iar partea aceea nu dura niciodată prea mult. Războiul era hidos şi rău.

Acum situaţia se înrăutăţea şi mai mult. Distrugătorul de

deasupra emisferei întunecate a satelitului apăruse dinapoia terminatorului şi începuse să-şi lanseze TIE-urile.

Nu mai avea timp să gândească, nu mai avea timp să-şi facă griji. Luke se lăsă în voia Forţei.

*

— Se apropie terminatorul, anunţă Dash şi am trecut de postul de detecţie. Eşti gata să suim?

— De abia începuse să-mi placă, replică Lando. Ce să-i facem însă, dacă trebuie…

Se apropiau de emisfera întunecată a satelitului şi deşi întunericul nu avea să-i ascundă de senzorii imperiali, le putea oferi protecţie înaintea ochilor curioşi.

— Suntem la aproximativ patru minute de şantierul spaţial, spuse Dash. Cu niţel noroc, operatorii de la ecrane n-or să ne observe decât la depărtare de vreun minut. Până îşi ridică interceptoarele în aer, ar trebui s-ajungem deasupra lor.

— Recepţionat, încuviinţă Lando.

Leia simţi în stomac un ghem care ameninţa să i se înalţe spre gură. Dacă până atunci zborul fusese periculos, acum se anunţa de câteva ori mai riscant.

— N-a fost ideea mea, da? clătină Lando din cap. Vreau să se consemneze că n-a fost ideea mea.

Umbre lungi începură să picteze roca, lungindu-se atât de rapid, încât le puteau vedea practic cum se mişcau, pe măsură ce Şoimul se afunda în noapte.

— Sus! ordonă Dash.

Avangarda se ridică din canion.

— Drace! şuieră Lando.

Drept în faţa lor, la numai câteva sute de metri şi apropiindu-se rapid, canionul se termina printr-un perete vertical de piatră.

Chewie urlă.

Lando nu se mai sinchisi, să-i răspundă şi sui Şoimul într-o ascensiune bruscă, înrăutăţind şi mai mult starea

stomacului prinţesei.
Evitară coliziunea cu câţiva centimetri.
— Ar trebui să fii mai atent, comentă Dash, când Şoimul se înălţă prin noapte. Nu ţi-am zis c-o să se termine în curând?
— Aşteaptă tu, Rendar, mârâi Lando. Cum pun mâna pe tine, o să-ţi umflu ochii!
— Da? Tu şi care armată?
Chewie bodogăni ceva.
Leia înţelese destul de uşor expresia.
Hohotul lui Dash Rendar răsună încântat din difuzor.

*

Din difuzor, vocea lui Wedge se auzea calmă, dar înapoia ei tonul emoţiei era evident.
— Luke, n-o să mai putem continua mult timp dansul ăsta. După ce al doilea distrugător îşi stabileşte polul sudic, vom fi în bătaia tunurilor mari ale ambelor nave.
— Aşa-i, încuviinţă tânărul. R2-D2, au avut timp să ajungă la şantier?
R2-D2 fluieră şi Luke privi ecranul senzorial, ca să citească traducerea. Era posibil ca Lando şi Leia să fi ajuns, dar exista o marjă de nesiguranţă.
— Încă un minut, anunţă el. Îl mai survolăm o dată pe cel de pe faţa luminată, apoi o ştergem.
— Recepţionat. A auzit toată lumea? Mai dăm o tură, să-i ţinem pe jar.
În jurul lui Luke, TIE-urile de vânătoare şi interceptare roiau aidoma unor viespi stârnite din cuib. Vagabonzii distruseseră douăzeci, poate chiar mai multe aparate şi pierduseră numai unul, plus unul care se retrăsese avariat. Se comportaseră excelent, totuşi, ţinând seama de raportul de forţe, nu puteau continua aşa la infinit. Luke putea numai să spere că le asigurase suficient timp de operare prietenilor săi.
Un TIE de vânătoare apăru în faţa lui, năpustindu-se

drept spre Luke.

Tânărul apăsă pe butonul de declanşare a focului şi cele două nave goniră una spre cealaltă. Nici unul dintre piloţi nici măcar nu clipi.

TIE-ul explodă şi Luke trecu prin globul de foc.

Fluieratul lui R2-D2 semănă foarte mult cu un „U-u-ffff!”.

— Ai păţit ceva, R2-D2?

Astromecul piui. Nu, nu păţise nimic. Cunoscuse însă şi momente mai bune în existenţa lui.

Tânărul surâse. Petrecerea devenise prea gălăgioasă. Venise momentul să plece acasă.

*

— Drept în faţă, anunţă Dash.

Luminile şantierului spaţial scânteiau în beznă, ca un far vizibil de la mare depărtare.

— Vom trece deasupra obiectivului vostru peste… treizeci de secunde.

Leia se aplecă în faţă. Miji ochii, căutând să distingă ceva.

— Uite-o! Aceea este nava lui Fett!

— A fost amuzant, oameni buni, rosti Dash. Ne mai vedem noi. În faţa lor, Avangarda îşi ridică brusc botul şi ţâşni spre spaţiu.

— Unde pleci? făcu Lando.

— Alo, nu m-aţi plătit să lupt, ci doar să vă aduc aici. Am şters-o.

— Dash, lovi-te-ar blasterul!

— Nu contează, interveni iute Leia. N-avem nevoie de el. Chewie indică ecranul senzorilor şi mugi ceva.

— Vai de mine! exclamă C-3PO.

— Aş vrea să încetezi cu expresia asta, i se adresă Leia. Ce-i? Lando răspunse înaintea droidului.

— Avem musafiri. Suntem urmăriţi de vreo şase TIE-uri de vânătoare.

— Doar atât? Pentru un pilot expert ca tine, n-ar trebui să

fie o problemă, nu?

— Aşa-i, clătină Lando din cap, dar aşa, ca distracţie, ce-ar fi ca tu şi Chewie să mergeţi şi să verificaţi dacă tunurile mai funcţionează?

Wookieeul se sculă. Leia pornise deja.

— Iau eu turela dorsală, anunţă prinţesa. Chewie mormăi şi femeia aprecie că încuviinţase.

De acum lucrurile aveau să devină cu adevărat interesante.

*

— Luke? se auzi glasul lui Wedge.

— Aici sunt. Escadrila Vagabond, sunt Lider Vagabond. Opriţi atacul şi treceţi pe viteză luminică – repet, abandonaţi lupta şi săriţi în hiperspaţiu!

Saltul în hiperspaţiu era un şiretlic – ei nu plecau atât de departe pentru a avea nevoie de el şi urmau să reintre în spaţiul normal peste numai câteva secunde. Era însă preferabil ca vânătorii imperiali să creadă că fugeau; poate că nimeni nu avea să se sinchisească să-i caute pe satelitul aflat imediat înapoia giganticei planete gazoase din faţa lor. Cel puţin aşa sperau...

Escadrila Vagabond se desprinse din luptă, descriind un arc strâns.

TIE-urile de vânătoare, care în mod evident primiseră ordin să apere distrugătoarele, nu să urmărească inamicul, le îngăduiră să plece. Majoritatea lor.

În timp ce Vagabonzii se îndepărtau, Luke se simţi copleşit pe neaşteptate de un val pe care nu-l putea identifica pe loc. Aducea cu senzaţia unui pericol ce nu putea fi ignorat, un fel de avertizare...

Luke!

Obi-Wan!

Fără să pună nici o întrebare, smuci manşa în lateral.

Raza unui tun laser scânteie pe lângă el.

Dacă nu ar fi făcut manevra aceea, ar fi fost carbonizat.

Totuşi, înapoia lui nu mai existau TIE-uri de vânătoare! Doar Vagabond 6. Pe când privea, X-interceptorul lui Wes îşi modifică brusc cursul, venind după el. Ce...?

— Wes! Ce faci?

Wes explodă într-un val de înjurături, apoi vorbi iute:

— Luke, s-a-ntâmplat ceva cu unitatea mea R2! A preluat comanda navetei! Manşa este moartă!

Da, gândi Luke, voi fi şi eu mort, dacă nu fac ceva!

Pentru a complica şi mai mult lucrurile, unul dintre TIE-urile de vânătoare care decisese să-i urmărească intră în raza de acţiune şi deschise focul cu tot armamentul, ratându-l cu puţin pe Luke.

Tânărul trase manşa mult spre el şi acceleră la maximum. X-interceptorul răspunse instantaneu; acceleraţia îl strivi în fotoliu şi simţi cum pielea feţei i se întinde, iar chipul i se turteşte, de parcă o mână gigantică l-ar fi apăsat cu degete de oţel.

— Toată lumea să se ferească! reuşi el să articuleze prin buzele aproape deformate, de apăsarea gravitaţională.

Ce se-ntâmpla? Fusese pe punctul de a fi carbonizat de unul dintre oamenii săi! În clipa aceea nu se putea gândi la asta... dar nu-şi putea permite să n-o facă.

Putea să fie omorât. Dacă n-ar fi intervenit Forţa, ar fi fost mort cu siguranţă. N-ar fi ajuns niciodată ceea ce ar fi putut...

Îndărătul său, X-interceptorul lui Wes îi imita fiecare manevră, străduindu-se să nu-l piardă.

TIE-ul continua să tragă.

La naiba!

Situaţia era rea, foarte rea. Ce ar fi putut face? Nu se putea lupta cu unul dintre oamenii săi! Iar dacă se mulţumea doar să fugă, mai devreme sau mai târziu, X-interceptorul scăpat de sub control avea să-l nimerească.

Lucrurile trebuiau abordate pe rând. Mai întâi, TIE-ul.

Luke descrise un luping, încercând să scape de Wes şi în acelaşi timp să cadă în spatele TIE-ului.

Nu avu succes în nici una dintre intenţii. TIE-ul se feri, iar

Wes continua să tragă în el.

Tânărul simţi sudoarea năclăindu-l şi îmbibându-i costumul de zbor. Nu era pregătit pentru aşa ceva; nu-i trecuse niciodată prin minte o asemenea situaţie.

Dacă Wes şi-ar fi putut părăsi naveta, situaţia era rezolvată. Problema era că nu se putea ejecta; ca şi ceilalţi piloţi, purta doar un costum de zbor uşor, care nu-i oferea protecţie în vidul cosmic.

Altă salvă laser ţâşni dinspre X-interceptorul urmăritor.

Trecu infinitezimal de aproape!

TIE-ul viră după ei. Probabil că nu avea habar ce se întâmpla, dar, în tot cazul, intenţiona să profite.

Luke se simţi cuprins de teamă, o senzaţie de gheaţă care-i răci instantaneu transpiraţia. Ce să facă? Trebuia să se gândească la o soluţie şi încă foarte repede!

Avea o idee. Era riscant, dar opţiunile sale se împuţinau rapid.

Asta-i...

În punctul de vârf al traiectoriei ascendente, Luke decuplă brusc acceleraţia şi împinse manşa înainte. Inerţia continuă să-i deplaseze aparatul, totuşi viteza sa relativ la cea a X-interceptorului scăpat de sub control al lui Wes făcu să pară că stătea pe loc, când Vagabond 6 trecu pe lângă el în trombă, înainte ca unitatea R2 să poată compensa.

TIE-ul efectuase un luping şi se afla de cealaltă parte a lui Wes, încercând să-l urmărească pe Luke.

Luke acceleră din nou cu putere maximă şi viră violent la babord, îndepărtându-se spre stânga în spirală. Trase de aparat cât de mult puteau amândoi să suporte.

TIE-ul intră direct în focul lui Wes şi explodă.

Scăpase măcar de unul.

Luke se simţi ceva mai bine, totuşi lucrurile nu se terminaseră.

Viră din nou. Wes îi imită manevra şi trase o salvă.

Luke nu ceruse niciodată mai multe de la X-interceptorul său.

R2-D2 fluieră ascuţit şi tânărul îi decuplă inputul sonor.

De acum trebuia să se încreadă în Forţă; aptitudinile normale nu l-ar fi putut scoate din situaţia aceea.

Eschivă.

Altă salvă nimeri în gol.

Luke frână şi pică.

Naveta lui Wes continua să-l hărţuiască şi o lovitură fu deviată de ecranul deflector dorsal.

Trebuia să se descotorosească de el!

Haide, haide...

Ştia că Forţa era puternică, dar nu avea siguranţa că o putea controla destul de bine. O singură greşeală... şi un om bun avea să moară.

O singură greşeală şi puteau muri amândoi.

Se concentră. Viraj strâns la babord, aceeaşi manevră spre tribord, accelerare la maximum, apoi se ridică, executând un luping peste cap, ajungând înapoia lui Wes şi aproape pierzându-şi cunoştinţa din cauza apăsării forţei gravitaţionale.

Ajută-mă, Obi-Wan.

Luke trase.

Raza lovi cu precizie motorul principal al X-interceptorului, îl străpunse şi-l distruse.

Duzele lui Vagabond 6 se stinseră.

Luke trecu îndeajuns de aproape ca să vadă cum unitatea R2 de pe naveta lui Wes încerca să repare defecţiunea, dar în nici un caz nu mai putea repune în funcţiune un motor explodat.

Vagabond 6 nu mai putea zbura prea bine, totuşi nu-şi pierduse capacitatea de foc.

Începu într-adevăr să tragă în Luke, rotindu-se pentru a-l urmări şi expediind fascicule energetice. Apropierea de el continua să fie periculoasă, deoarece se comporta aidoma unei pisici-de-foc rănite.

Luke eschivă şi se abandonă din nou Forţei, lăsând X-interceptorul să devină o extensie a trupului său. Aparatul dansă, ţopăi, deceleră, acceleră şi reuşi să scape de suliţele energetice.

Tânărul simţi un suspin scăpându-i de pe buze.
Calm...
Survolă iarăşi.
R2-ul lui Wes trase şi Luke îşi imagină că simţise arsura razei.
Poate că nu era numai imaginaţia sa.
Haide...
— Sosesc alte TIE-uri, anunţă cineva.
— Nu acum!
Îngădui din nou Forţei să-i călăuzească ţintirea, abandonându-i-se. Viză senzorii de ochire din conul botului. Simţi corectitudinea...
Trase din nou...
În plin!
Acum tunurile lui Wes erau distruse şi acesta – sau droidul care o luase razna – nu mai putea folosi laserele sau torpilele.
Luke suspină încă o dată. Mulţumită binelui.
În numele Galaxiei, ce putuse cauza o asemenea defecţiune?
— Wedge, rosti el, vezi dacă-l poţi remorca magnetic pe Wes şi s-o ştergem de aici, cât mai repede!
— Recepţionat, Luke.
Şi aşa era neplăcut când inamicul trăgea în tine, dar cu atât mai mult să fii vânat de propriii tăi oameni!
— Luke, iartă-mă, se auzi vocea lui Wes, nu ştiu ce s-a-ntâmplat!
— Nu-ţi face griji. O să analizăm mai târziu. Deocamdată ar fi bine să plecăm, până ce Imperiul nu decide că ar merita să vină pe urmele noastre.
— Am înţeles.
Acum însă după ce căldura – şi sudoarea de gheaţă a incidentului – trecuse, teama se infiltră din nou, amărându-i gura.
Ar fi putut fi făcut bucăţi.
Dacă nu l-ar fi avertizat Forţa, ar fi fost carbonizat, ar fi dispărut aidoma unui bec supus unei suprasarcini, fără să fi

avut habar ce anume îl nimerise. Mort... dispărut... nefiinţă...

— TIE-urile de vânătoare se întorc, Luke.

— Îi dăm drumul!

Până acum, moartea nu i se păruse niciodată o posibilitate reală. Luke considerase mereu că, cumva, toate laserele îl vor rata, toate salvele vor trece pe lângă el fără să-l atingă, că el va trăi veşnic. Nu păruse real că putea într-adevăr să înceteze a mai exista.

Acum părea real.

Leia trase şi ţevile în cuarte ale tunurilor dorsale ale Şoimului pistonară, scuipându-şi energiile dure spre TIE-ul de vânătoare care se apropia.

Naveta imperială intră drept în fasciculul laser şi explodă.

Era a treia pe care o dobora, iar Chewie distrusese şi el câteva,. Dar erau prea multe ca să scape de toate.

Mult prea multe.

— Nu putem asoliza, îi anunţă Lando în căşti. Dacă ne oprim, ne fac praf!

— Ce facem atunci? întrebă Leia.

— Nu ştiu... nu putem zbura mereu în cerc. Hopa!

— „Hopa”, ce?

— Nava lui Boba Fett decolează.

— Urmăreşte-o!

— Cum? între noi şi ea este un zid de vânători imperiali!

— Ocoleşte-i!

Ajunsese prea aproape acum ca să-l piardă pe Han.

— O să-ncerc...

Şoimul se legănă, apoi porni într-un picaj în vrie. Deoarece erau supuşi atracţiei gravitaţionale a planetei şi aveau nevoie de energie pentru ecranele deflectoare, dezactivară gravitaţia artificială. Leia simţi cum îi dispare greutatea; numai centurile de siguranţă o menţineau să nu se ridice, plutind în imponderabilitate. Când ajunseră la capătul picajului îşi recăpătă brusc greutatea şi Lando acceleră la maximum, inversând sensul de mişcare şi pornind să urce.

Alt TIE de vânătoare le apăru în faţă. Leia activă tunurile, dar TIE-ul trecu pe lângă ei prea repede. Îl ratǎ.

Simţi Şoimul clătinându-se, când ecranele fură lovite de focul inamic.

— Sper că generatorul ăla de câmp cumpărat de Han pe sub mână va rezista, mârâi Lando.

Leia nu răspunse; era prea ocupată, străduindu-se să doboare următoarea pereche de TIE ce se apropia.

Razele tunurilor ei ţâşniră şi străpunseră unul dintre aparate, rostogolindu-l peste cap, scăpat de sub control, cu suprafeţele de comandă ciuruite.

Pe al doilea nu-l nimeri.

Îl auzi pe Chewie răcnind ceva şi-şi dori să-l poată înţelege şi altfel decât din context.

— Nu-mi place s-o zic eu, comentă Lando, dar mă-ncearcă o presimţire rea.

*

Reveniţi la baza secretă a escadrilei Vagabond de pe satelit, Luke şi Wedge săriră din X-interceptoare şi se grăbiră spre locul unde fusese remorcată naveta lui Wes. Pilotul coborâse deja şi-şi privea aparatul avariat.

— Ai păţit ceva? se interesă Wedge.

— Nu, n-am nimic, dar tare-aş vrea să ştiu ce-a înghiţit R2-ul meu! Ce naiba l-o fi apucat?

Luke spera că arăta mai bine decât se simţea. Era încă şocat şi genunchii îi păreau de cauciuc. Inspiră adânc şi se strădui să-şi păstreze glasul calm.

— Hai să vedem ce putem afla, propuse el şi făcu semn şefei mecanicilor. Pune doi oameni să demonteze R2-ul ăsta!

Şefa se grăbi să-şi cheme echipa, iar Luke auzi un fluierat înapoia sa.

— Nu ştiu, R2-D2, rosti el întorcându-se. Tu ai mai auzit de aşa ceva până acum?

R2-D2 ciripi şi piui.

Luke bănui că era vorba despre un răspuns negativ.

Unitatea R2 defectă fu coborâtă pe sol. Şefa mecanicilor se apropie şi-i fixă un bolţ limitator, înainte de a se putea clinti.

R2-D2 se apropie, extinse o interfaţă şi o cuplă la cealaltă unitate. Cineva conectă un ecran de traducere la unitatea R2 defectă.

R2-D2 fluieră agitat.

— Oho! făcu Luke, privind ecranul de traducere.

— Ce este? întrebă Wedge.

— Fii atent! După cum scrie aici, droidul nu era defect. Fusese programat să tragă în mine.

Wedge fluieră şi el în contrapunct cu limbajul astromec.

— Cine ar fi făcut una ca asta? De ce? Cum?

Şefa mecanicilor îşi scoase comunicatorul de la centură şi rosti câteva cuvinte, apoi ascultă. Luke nu putea să audă cu cine discuta.

— Vine Rendar, anunţă femeia.

— Singur? Ce-i cu Leia şi Lando?

— N-a spus nimic, strânse ea din umeri.

— Stai cu ochii pe droidul ăsta, i se adresă Luke. Nu lăsa pe nimeni să-l atingă. Haide! îi spuse după aceea lui Wedge.

Alergă spre al doilea hangar, unde nava lui Rendar avea să apară în scurt timp.

*

— Nu putem trece! strigă Lando. Ne vor face bucăţele, dacă n-o întindem de-aici! Mai bine...

Glasul i se stinse.

— Lando? Lando!

Nici un răspuns.

— Chewie?

Nici wookieeul nu-i răspunse.

Şoimul părea să zboare fără probleme, dar comunicaţiile interne nu mai funcţionau.

— C-3PO, strigă Leia, unde eşti?

— A-a-aici, se auzi glasul speriat al droidului, de deasupra turelei ei.

— Du-te şi vezi ce s-a întâmplat cu comunicaţiile. Vezi dacă Lando n-a păţit ceva.

— Da, prinţesă.

Alt TIE trecu pe lângă ei. Leia trase şi rată. Afurisitele erau extrem de rapide.

Şoimul viră brusc şi strâns spre stânga, apoi spre dreapta. Se părea totuşi că cineva îl pilota.

C-3PO se aplecă deasupra turelei.

— Prinţesă, stăpânul Lando spune că sistemul de transmisiuni a fost avariat şi că nu mai putem comunica nici în interior, nici cu exteriorul. Mai zice că trebuie să plecăm imediat, altfel vom fi distruşi!

În vocea droidului se simţea o undă de isterie.

— Nu se poate! se încăpăţână Leia.

Erau însă deja pe picior de plecare. Şoimul descrise un arc, îndepărtându-se de şantier şi efectuă un picaj între două turnuri pe jumătate construite, răsucindu-se, astfel încât zbură pe o parte. Traversele metalice de ranforsare ale unuia dintre turnuri trecură atât de aproape de tunurile lui Leia, încât femeia putu să citească seria ştanţată pe ele.

— Nu! strigă ea.

TIE-ul pornit în urmărirea lor nu avea pilotul la fel de bun. Leia îl văzu izbindu-se de un turn şi preschimbându-se într-un bulgăre de foc.

Şoimul se răsuci iarăşi, zburând paralel cu solul, dar numai pentru câteva secunde înainte ca Lando să se înalţe aproape perfect pe verticală.

Prinţesa văzu că-şi pierdeau urmăritorii. Desfăcu centurile care o asigurau în turelă şi se grăbi spre cabina de comandă. C-3PO o urmă, bolborosind ceva ce nu se putea înţelege.

Când Leia intră în cabină, Lando era scăldat în sudoare.

— Ce faci?

— Ne salvez vieţile! Am folosit toate trucurile cunoscute

şi am mai inventat câteva, dar tot n-am putut trece de vânătorii ăia. Erau prea mulţi. Ar fi fost doar o chestiune de timp, până ne doborau.

— Şi Boba Fett?

— L-am pierdut din vedere.

— Probabil că-ncearcă să scape în hiperspaţiu. Luke şi escadrila Vagabond...

Amuţi, înţelegând problema.

— Aşa-i, încuviinţă Lando din cap. Transmisiunile noastre au căzut. Nu-l putem chema pe Luke să-i spunem să-l urmărească pe Boba Fett.

— Poate că reuşim să-i ocolim, insistă Leia.

Lando clătină din cap.

— Până o vom face, a dispărut de mult.

Chewbacca intră în cabină, mormăind o întrebare.

— Nu, zise Lando. Îmi pare rău, amice.

Wookieeul îşi exprimă mânia în felul său personal.

— Şi eu, aprobă Lando, dar nu-l putem ajuta pe Han cu nimic dacă ne lăsăm oasele pe-aici.

Leia simţi cum o greutate uriaşă îi coboară pe umeri, apăsând-o aidoma unei pături din plumb; treptat, se gârbovi.

Han, îmi pare atât de rău...

— Uite care-i treaba, zise Lando, nu vreau să torn combustibil de rachetă peste o clădire în flăcări, dar nici măcar nu ştim sigur dacă Han era în nava aceea. Poate că Boba Fett l-a depozitat altundeva.

Leia nu mai putea vorbi. Era un efort prea mare.

Chewie bolborosi ceva.

— Chewbacca are dreptate, spuse C-3PO. Mai devreme sau mai târziu, stăpânul Han îi va fi livrat lui Jabba. Putem reveni pe Tatooine şi să aşteptăm acolo. Cred că este o idee foarte bună.

Nimeni nu scoase un cuvânt pentru o clipă, apoi droidul continuă:

— Cel puţin noi suntem vii.

*

Luke aproape că sări să-l pocnească pe Dash; avu nevoie de un efort uriaş ca să se stăpânească.

Wedge îşi dădu seama şi-l potoli:

— Uşurel, Luke.

Chiar dacă era îngrijorat, Dash nu-şi trăda prin nimic starea. Rămase relaxat şi ridică din umeri.

— I-ai părăsit pur şi simplu acolo?

— Puştiule, am fost plătit să le arăt unde-i Sclav I şi le-am arătat. Mi-am terminat treaba. Dacă voiau să fac şi altceva, ar fi trebuit să negociem dinainte.

— Dacă vor păţi ceva…

— Ce-o să faci, puştiule? Mă-mpuşti? Nu i-am silit să meargă acolo. Am fost angajat drept călăuză, aşa că i-am călăuzit, punct!

Se întoarse şi se îndepărtă. Wedge rămase cu mâna pe umărul tânărului.

— N-o face, Luke. Nu-i ajuţi cu nimic pe ei.

— Poate că nu, dar eu mă voi simţi mult mai bine!

Chiar în timp ce simţea furia străbătându-l, Luke percepu în acelaşi timp o răceală interioară, un fel de… răutate. Ştia ce era.

Obi-Wan îl prevenise. Nu putea să cedeze în faţa furiei. Dacă o făcea, partea întunecată ar fi fost acolo pentru a-l înhăţa. O putea simţi, aşteptând, gata să-l umple cu energiile ei aspre şi impure. Dacă i-o permitea, ar fi câştigat capacităţi pe care nu le deţinea, ar fi obţinut puteri cărora muritorii de rând nu le puteau face faţă. Printr-un simplu gest, l-ar fi putut doborî pe Dash Rendar în genunchi…

Nu. Nici măcar nu te mai gândi la asta! Dacă ceda în faţa părţii întunecate, ar fi însemnat să ajungă ca Vader, ca împăratul, să devină genul de fiinţe împotriva cărora lupta.

Inspiră adânc şi, când expiră, o mare parte din furie îl părăsi o dată cu aerul ieşit din plămâni. Dash avea dreptate: Nu silise pe nimeni să facă ceva.

Unul dintre membrii echipei de urmărire a senzorilor veni

în fugă.

— Se apropie o navă, îi anunţă. Nu răspunde la apeluri, dar conform ecranelor este un cargobot corellian.

Şoimul Mileniului! Erau în viaţă!

— Se află la aproximativ cincisprezece minute, continuă bărbatul.

Luke simţi o uşurare imensă. Leia! Nu păţise nimic. Deşi simţea că ar fi ştiut dacă prinţesei i s-ar fi întâmplat ceva, i se lua o piatră de pe inimă să audă că nava era întreagă.

— Mai avem la dispoziţie câteva minute, spuse Wedge. Ce-ai zice să mergem şi să vedem ce putem scoate din nenorocitul ăla de R2?

— Bună idee.

Când ajunseră însă în locul unde fusese astromecul care o luase razna, nu găsiră decât un morman de metal fumegând.

Cineva trăsese cu blasterul în el.

Luke se răsuci, căutând şefa mecanicilor, care ar fi trebuit să păzească droidul. O văzu destul de repede.

Ridica un blaster spre el.

*

Luke îl zări pe Wedge ducând mâna spre blasterul său şi răcni:

— Nu!

Prea târziu.

Şefa mecanicilor văzu gestul lui Wedge, se întoarse puţin şi trase în el. Salva sfârâi printre Luke şi Wedge, ratându-l pe Luke cu numai câţiva centimetri. Tânărul sări într-o parte, simţind iz de aer ionizat.

Wedge nu avea de ales. Salva Maşterului său o lovi pe femeie frontal şi o trânti la pământ.

Mirosul de ars deveni mai puternic şi mai neplăcut.

Până ce Luke ajunse lângă ea, nu mai putea răspunde la nici o întrebare.

— Ei bine, rosti el încetişor, cred că ştim cine a aranjat

droidul. Mi-ar fi plăcut să ştiu de ce.

Wedge clătină din cap.

— Poate că reuşim să aflăm ceva. Mă duc să văd ce găsesc despre ea în calculatorul operaţional.

— Dă-i drumul.

Peste câteva minute, Şoimul Mileniului asoliză pe satelit. După ce îl tractară repede în hangar, departe de ochi iscoditori de pe orbită, trapa se deschise şi rampa se extinse. Lando şi Chewie coborâră, urmaţi de C-3PO. Unde era…?

Uite-o! Leia arăta teribil. Umbla de parcă ar fi îmbătrânit cu o mie de ani.

— Leia?

Chipul prinţesei era expresia vie a nefericirii. Luke se apropie de ea şi o cuprinse în braţe, dar o simţi inertă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Boba Fett a scăpat…

— Da, rosti Lando dinapoia ei şi am avut noroc că am scăpat şi noi. Era ticsit de TIE-uri de vânătoare. Îmi pare rău, Luke. Am încercat…

Chewie încuviinţă din cap şi mugi ceva.

Luke dădu şi el din cap. Se întoarse, rămânând cu braţul în jurul lui Leia. Faptul că o ţinea aşa îi deştepta o mulţime de emoţii conflictuale. Ca şi cum nu ar fi avut destule de lămurit în legătură cu Vader, Forţa şi partea întunecată, sentimentele lui faţă de femeie alcătuiau un univers cu totul nou şi neexplorat.

— Haide, îi spuse prinţesei. Ne vom gândi la alt plan.

*

Leia era deprimată, însă vestea despre droidul reprogramat pătrunse prin pătura de disperare care o învăluia. Atentatul o îngrozi.

Wedge şi Lando reveniră încruntaţi de la investigarea fostei şefe a mecanicilor.

— Ce aţi aflat? întrebă Leia.

— Se pare că acum câteva zile, începu Wedge, imediat după ce escadrila Vagabond a ajuns aici, în contul ei au fost transferate zece mii de credite. Lando a izbutit să-i acceseze contul, folosind un cod de comandă prioritar… ă-ă-ă împrumutat.

— Şi…?

— Banii proveneau de la o corporaţie fictivă, continuă Lando. Anterior mai fuseseră transferaţi de două ori prin alte corporaţii fictive, pentru a-şi pierde urma. În cele din urmă, am dat de ceva numit Saber Enterprises. Ultima dată când auzisem de Saber, era o organizaţie paravan pentru operaţiunile antispionaj secrete ale Imperiului.

— Crezi că cineva a plătit-o ca să reprogrameze droidul pentru a-l împuşca pe Luke?

— Altfel mi s-ar părea o coincidenţă incredibilă, comentă Lando.

— Este clar mâna lui Vader, încuviinţă Leia.

Luke clătină din cap.

— Nu are nici o logică…

— De ce nu?

— El mă doreşte viu, explică tânărul. Vrea să trec de partea Imperiului.

— Poate că s-a răzgândit, propuse Lando.

Leia rămase privind în gol. Lucrurile stăteau rău de tot. Îl pierduse pe Han, poate pentru totdeauna – nu, nu mai gândi aşa! – şi nu voia să-l piardă şi pe Luke. Luke era prea important, nu numai pentru Alianţă, ci şi pentru ea.

Îl iubea pe Han, dar îl iubea şi pe Luke. Poate că nu în acelaşi fel, totuşi nu dorea să-l vadă rănit. În privinţa aceea avea o intuiţie. Tentativa asupra vieţii tânărului nu reprezenta decât vârful unui aisberg mult mai vast, ascuns în adâncurile unei ape întunecate, imposibil de scrutat. Ea trebuia să afle despre ce era vorba şi să oprească totul.

— Încă ceva, urmă Lando. Contul femeii conţinea un dosar de credit în aşteptare, din partea aceleiaşi corporaţii fictive.

— Ce-nseamnă asta? se interesă Luke.

— Că urma alt transfer de fonduri. Bănuiesc că cele zece mii de credite n-au fost decât un avans. Mai bănuiesc că dacă ai fi fost ucis, o sumă mult mai mare ar fi ajuns tot în contul şefei mecanicilor. Chestia asta ridică multe întrebări, nu?

Lando privi spre Wedge.

— Voia să-l împuşte pe Luke, se justifică Wedge. A doua regulă a autoapărării spune: mai întâi trage şi abia apoi întreabă.

Leia se întoarse către Lando.

— Şi care-i prima regulă?

— Să fii altundeva, când începe să se tragă.

Schimbară priviri între ei. Ce însemnau toate astea?

*

Xizor ştia că exerciţiile fizice erau necesare, esenţiale pentru sănătatea optimă şi de folos pentru a-i ţine la respect pe subalterni, dacă aceştia te ştiau puternic. La răstimpuri el practica artele marţiale, dar înţelegea că nu era suficient. Iar exerciţiile fizice îl plictiseau şi detesta să le efectueze, de aceea prefera unitatea miostimulatoare; o purta şi atunci când sosi Guri. Unitatea era destul de simplă, fiind alcătuită dintr-un câmp senzorial cuplat la un emiţător electromioclonic reglabil, comandat prin calculator. După ce era activat şi reglat la nivelul dorit, miostimulatorul acţiona asupra muşchilor, silindu-i să se contracteze şi relaxeze secvenţial. Puteai deveni mai puternic, stând pur şi simplu întins; puteai să-şi dezvolţi masa musculară, fără să te chinuieşti cu halterele. O jucărie minunată.

Guri păru că se materializează din neant.

Xizor arcui o sprânceană, în timp ce coapsele i se strânseră în noduri dure, se relaxară, apoi se contractară din nou.

— Primul atentat asupra lui Skywalker a eşuat. Femeia mituită a murit.

Prinţul întunecat aprobă din cap, iar muşchii fesieri se întăriră şi se înmuiară sub stimulii electrici.

— Nu-i de mirare. Ştiam că băiatul este extrem de norocos.

— Sau capabil, spuse Guri.

Xizor strânse din umeri şi labele picioarelor se zgârciră şi se destinseră.

— Una sau alta. M-am gândit la problema asta. Permite-le agenţilor noştri să înceapă şi unge rotiţele unde este necesar, dar asigură-te să pară că ei ar fi în slujba Imperiului, că sunt conduşi direct de Vader. Dacă-l ucid pe Skywalker, perfect. Dacă nu, am altă idee, care s-ar putea să ne fie şi mai folositoare.

— Cum doriţi.

Gesticulă dintr-un braţ, în vreme ce valul de stimulare porni să urce înapoi pe muşchii picioarelor, spre abdomen.

— Asta nu-i unica noastră grijă. Avem de condus o organizaţie. Xizor tăcu o clipă, iar când vorbi din nou în glas îi apăruse un ton tăios: Ororo Transportation.

Guri aprobă în tăcere.

— Nu cred că cei din sindicatul Tenloss ştiu că Ororo încearcă să ne preia operaţiunile cu mirodenii din sectorul Baji. Bănuiesc că le-am putea atrage atenţia, îngăduindu-le să se ocupe ei, dar asta nu-mi convine. Vreau să te duci acolo şi să te întâlneşti cu Ororo. Demonstrează-le... nemulţumirea noastră faţă de ambiţia lor.

Guri încuviinţă iarăşi.

— Înainte de a pleca, transmite-i un mesaj lui Darth Vader. Doresc să-l întâlnesc, oricând este disponibil.

— Da, prinţul meu.

— Asta-i tot.

Droidul ieşi şi Xizor îşi privi abdomenul dezgolit cutându-se sub contracţiile puternice ale stimulatorului, formând dreptunghiuri simetrice şi rotunjite. Nici un fel de grăsime nu învelea muşchii aceia.

Fusese necesar s-o trimită pe Guri pentru a discuta cu Ororo; lăcomia nu adormea niciodată şi pentru Xizor era

obligatoriu să se asigure că toţi ştiau că a încerca să trădezi Soarele Negru însemna să te joci cu focul. Guri singură ar fi fost probabil suficient ca să-i readucă în front pe liderii companiei de transport, dar Xizor nu folosea niciodată o simplă admonestare când era necesară o lovitură dureroasă. Dacă răneşti un inamic, trebuie s-o faci astfel încât să nu se poată răzbuna – adevărul acela era extrem de simplu.

Xizor avea planuri pentru Ororo – planuri care să-i pedepsească aspru pentru prostia lor şi care, în acelaşi timp, să dezvolte obiectivele sale pe alte fronturi. În Galaxie, totul se lega reciproc: o scânteie într-un loc putea declanşa o conflagraţie altundeva, dacă ştiai cum să aţâţi vâlvătaia. Xizor căuta întotdeauna legăturile, verifica mereu felul în care un eveniment dintr-o parte a Galaxiei putea fi făcut să slujească intereselor sale din partea opusă. Ca într-o hologramă tridimensională, existau mişcări mărunte care se compuneau, dând naştere altora mari – teoretic, un impuls exact în momentul şi la locul cuvenit putea răsturna un munte. Iar treaba lui era să ştie unde şi când să aplice impulsul.

Da, Ororo aveau să plătească pentru temeritatea lor şi în moduri pe care nici măcar nu şi le puteau imagina.

Se lăsă pe spate şi permise maşinăriilor miostimulatoare să-l facă mai puternic.

*

Darth Vader privi holograma lui Guri, droidul umanoid al lui Xizor.

— Perfect, zise el. Spune-i stăpânului tău că-l voi primi. Am treabă în satelitul împăratului. Să vină acolo peste trei ore standard.

Vader întrerupse legătura. Ce dorea Xizor? Indiferent despre ce ar fi fost vorba, nu credea nici o clipă că putea fi vorba despre un serviciu adus Imperiului... decât dacă, mai întâi, îi era de folos lui Xizor.

Lordul întunericului Sith păşi maiestuos prin subteranele castelului său, spre naveta personală. Ar fi putut lua turboliftul până la satelit; cei mai mulţi pasageri şi majoritatea mărfurilor se deplasau la giganţii sateliţi orbitali prin intermediul cablurilor de fixare ale acestora de suprafaţa Centrului Imperial, dar el supravieţuise atâta timp tocmai pentru că nu-şi asumase riscuri prosteşti. Lifturile satelitului se defectau rareori, însă erau vulnerabile în faţa atacurilor, din interior şi din exterior. Nu, mai bine să-şi piloteze singur vehiculul blindat, unde, la nevoie, partea întunecată putea fi dezlănţuită împreună cu tunurile laser.

Mergând pe unul dintre coridoarele pustii, Vader examină altă problemă. Deocamdată împăratul nu voia ca el să-l caute pe Luke Skywalker, cel puţin nu personal. Deşi nu i-o spusese direct, construcţia noii şi mai puternicei Stele a Morţii rămăsese în urma graficului.

Cei răspunzători ofereau o mulţime de scuze – aprovizionarea cu materiale, forţa de muncă insuficientă, planurile care se modificau permanent – şi împăratul începuse să-şi piardă răbdarea. Vader era aproape sigur că în scurt timp avea să fie trimis să supervizeze proiectul rămas în urmă. Era uluitor felul în care un general care de abia şi-ar fi târşâit picioarele când nu se afla sub ochii împăratului învăţa brusc cum să alerge, atunci când primea vizita cuiva care putea apela partea întunecată. Ofiţerii imperiali care glumeau pe seama Forţei o făceau din ignoranţă.

Cei care nu se temeau de puterea lui Darth Vader nu stătuseră niciodată în faţa sa.

Vader nu era de acord că Steaua Morţii reprezenta arma invincibilă şi omnipotentă pe care designerii o promiseseră împăratului. Mai auzise povestea aceea, iar forţele Rebelilor, prost echipate, demonstraseră cât de mult se greşise în privinţa primei Stele a Morţii.

Deşi adevărul nu era chiar acela. Luke Skywalker fusese cel care aplicase lovitura de graţie, dovedind, spre satisfacţia lui Vader, că Forţa era mai puternică decât cea

mai sofisticată şi ucigătoare tehnologie. Dar... împăratul nu era de acord, iar în privinţa asta nu putea face nimic. Dorinţa lui era lege.

Vader ajunse la hangarul navetei. Uşa era păzită de o santinelă.

— Naveta este gata de lansare?

— Da, lord Vader.

— Bine.

Exemplul pe care-l oferise tehnicienilor răspunzători de navetă, în singura ocazie când nu fusese pregătită atunci când dorise s-o folosească, fusese deocamdată îndeajuns pentru a împiedica o recidivă.

Trecu pe lângă santinelă, apropiindu-se de aparatul său.

Perfect! Nu-l putea căuta personal pe Luke, dar îi putea pune pe alţii s-o facă. Mecanismele respective fuseseră deja acţionate. O recompensă impresionantă şi recunoştinţa lui Darth Vader fuseseră oferite celui care i-l aducea pe Skywalker viu. Asta trebuia să fie suficient pentru moment.

*

— De ce eu? întrebă Luke.

Se găseau lângă Şoim. Mecanicii escadrilei Vagabond roiau înăuntrul şi în afara cargobotului, reparând avariile suferite în decursul tentativei eşuate de a ajunge la nava lui Boba Fett. Uriaşa clădire improvizată nu se încălzise deloc de când sosiseră acolo.

— Pentru că-i planeta ta natală, răspunse Leia şi eşti cel mai familiarizat cu ea. Cineva trebuie să fie acolo, ca să stea cu ochii după Boba Fett. Trebuie să-ţi exersezi capacităţile Jedi şi ai nevoie de un loc retras unde să o poţi face. Eşti alegerea logică.

Luke clătină din cap. Nu-i plăcea ideea şi în plus nu credea că Leia era pe deplin sinceră cu el.

— Misiunea ta pentru Alianţă nu poate aştepta? o întrebă.

— Nu. Ia-l pe R2-D2 şi întoarce-te în locuinţa lui Obi-Wan. Lando, Chewie, C-3PO şi eu vom veni acolo imediat ce-mi

termin treaba.

Tânărul oftă. Probabil că prinţesa avea dreptate, dar asta nu uşura cu nimic situaţia.

— Bine, dar să fii prudentă.

*

După ce Luke decolase în X-interceptor împreună cu R2-D2 – îl aştepta o călătorie lungă şi-l aprovizionaseră cu alimente şi apă, deşi la destinaţie avea să-şi dorească cel mai mult un duş – Leia i se adresă lui Dash Rendar:

— Eşti disponibil pentru o slujbă?

— Scumpo, eu sunt mereu disponibil... dacă banii sunt convenabili.

— Vreau să pleci pe Tatooine şi să fii cu ochii după Luke.

— Bodyguard? ridică Dash o sprânceană. Sigur c-o pot face, dar puştiului n-o să-i placă atunci când va afla.

— Atunci caută să te fereşti din calea lui. Cineva a încercat să-l ucidă şi cred că va încerca din nou. Cât vrei?

Dash rosti o cifră.

Lando fluieră încetişor.

— Omule, asta-i hoţie la drumul mare!

— Lucrurile cele mai bune nu sunt ieftine, Lando. Banii mi-i dai în avans, prinţesă.

— Chiar aşa naivă mă crezi? surâse Leia. Ţi-am lăsat eu impresia asta? O treime în avans, două treimi la sosirea noastră... dacă el este în viaţă.

— Asta n-o pot garanta.

— Crezusem că eşti cel mai bun.

— Aşa-i, rânji mercenarul. Jumătate înainte, jumătate când sosiţi voi.

— Batem palma.

După ce-l plăti pe Dash şi acesta plecă, Leia se întoarse către Lando.

— Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare ipotetică.

— Dacă nu te va deranja un răspuns ipotetic, dă-i drumul!

— Care ar fi cel mai bun mod pentru a contacta pe cineva din vârful ierarhiei Soarelui Negru?

Lando se holbă la ea, de parcă tocmai i-ar fi spus că poate să zboare, fâlfâind din braţe. Clătină din cap.

— Cel mai bun mod? Ţine-te departe!

— Haide, Lando. Este vorba despre ceva important.

— Prinţesă, Soarele Negru sunt nişte tipi periculoşi. Nu te sfătuiesc să te-ncurci cu ei.

— Nici nu vreau s-o fac. Intenţionez doar să le scotocesc prin cufere.

— Poftim?!

— Cineva a-ncercat să-l ucidă pe Luke. Poate că a fost Vader, sau poate că nu. Soarele Negru are o reţea proprie de spioni, mai veche şi poate mai întinsă decât a Alianţei. Ei pot afla cine-i responsabil.

Chewie emise un mârâit combinat cu un geamăt.

— Sunt de părerea ta, amice, aprobă Lando schimbând priviri cu wookieeul. Este o greşeală de proporţii.

Leia continuă fără să-l bage în seamă:

— Dar deţii contactele şi poţi stabili o legătură, aşa-i?

— Îţi repet că-i o idee proastă.

— Lando...

— Da, da, cunosc pe câte cineva.

— Bun, zâmbi Leia. Unde-i găsim?

*

Satelitul împăratului era o dată şi jumătate mai mare decât al lui Xizor şi mult mai opulent. Prinţul întunecat prefera să-şi păstreze comorile cele mai de preţ pe sol, considerând că acolo se aflau mai în siguranţă. Desigur, nu exista pericolul real ca un satelit să se prăbuşească din ceruri – se mai întâmpla şi pe Coruscant, dar cel mult o dată la o sută de ani, în urma vreunei combinaţii improbabile dintre o pană de curent, o furtună solară şi coliziunea cu un cargobot.

În plus, împăratul avea mai multe comori decât oricare

altul din Galaxie şi pierderea chiar a unui satelit de dimensiunea unui oraş n-ar fi fost decât o gură de apă dispărută din imensitatea unui ocean.

Xizor se găsea pe o terasă lată şi înaltă, de unde avea panorama parcului central al giganticului habitat spaţial. Duzina de bodyguarzi care-l însoţea când pleca în călătorii închidea un colţ al terasei, iar în spaţiul respectiv Xizor era singur. De acolo privea foioasele şi răşinoasele înalte, dintre care unele depăşeau treizeci de metri. Secţiunea parcului aflată imediat dedesubtul lui era plantată şi controlată climateric pentru a asigura o junglă luxuriantă, o explozie de floră colorată, roşu-viu, albastru-sclipitor, portocaliu-fosforescent, printre nenumăratele nuanţe de verde, care se întindeau de la ierburile cele mai decolorate până la o liană cu frunze late şi cerate, aproape negre.

Xizor nu se dădea în vânt după botanică, dar recunoştea lucrurile de calitate atunci când le vedea. Poate că ar fi reuşit să-l ademenească pe grădinarul împăratului pentru propriul său satelit?

Îl simţi pe Vader apropiindu-se, înainte de a-l auzi sau vedea. Nu se putea contesta că Lordul întunericului deţinea o prezenţă remarcabilă. Se întoarse şi schiţă o plecăciune scurtă.

— Lord Vader.

— Prinţ Xizor, doreai să discutăm ceva?

Din partea lui Vader nu te puteai aştepta la flecăreli politicoase sau la subtilităţi mondene. Aproape înviorător, ţinând seama de unii dintre linguşitorii pe care-i întâlnea Xizor. Aproape...

— Da. Mi-a fost adusă la cunoştinţă locaţia unei baze secrete a Rebelilor şi am bănuit că ai dori s-o afli.

Vader rămase tăcut, cu excepţia răsuflării sale mecanice egale, care, brusc, păru foarte sonoră. Xizor aproape că-i putea vedea mintea lucrând, estimând, calculând şi întrebându-se: Ce intenţiona conducătorul Soarelui Negru?

În mod deliberat, păstră o expresie neutră pentru holocamerele despre care ştia că înregistrau. Ale sale, ale

împăratului, ale lui Vader... şi ale oricui altul îndeajuns de bun ca să treacă de securitatea împăratului pentru a-i spiona.

— Bineînţeles, spuse în cele din urmă Lordul întunericului. Unde se află această bază?

— În sectorul Baji, pe Inelul Exterior, în sistemul planetar Lybeya, ascunsă pe unul dintre cei mai mari asteroizi Vergesso. Am înţeles că acolo există un şantier spaţial ticsit de nave aduse pentru reparaţii. Zeci, poate sute de nave ale rebelilor, de la navete de vânătoare, la transportoare de trupe.

Vader nu scoase un cuvânt.

— În mod neîndoios, distrugerea unei asemenea baze ar afecta în mare măsură Alianţa, continuă Xizor.

O declaraţie modestă, oferită sec. Urmă iarăşi o tăcere prelungită.

— Îmi voi pune agenţii să verifice informaţia, rosti Vader. Dacă este aşa cum spui, atunci Imperiul îţi va fi... îndatorat.

Oho, cât suferise probabil ca să spună asta! Xizor plecă fruntea curtenitor.

— Nu mi-am făcut decât datoria, lord Vader. Nu sunt necesare mulţumiri.

Aproape că simţea iritarea Lordului întunericului. În mod sigur, nu-l încânta să-i fie dator lui Xizor. Dar ce-ar fi putut face? Dacă raportul se confirma – şi avea să se confirme – oferta era suculentă şi bogată. Rebelii nu aveau atât de multe nave pentru a-şi permite să piardă vreuna, cu atât mai puţin un şantier întreg. Serviciul adus Imperiului era cu adevărat deosebit.

Iar faptul că şantierul spaţial era, fără s-o ştie nici Rebelii, nici Imperiul, proprietatea companiei Ororo Transportation, cea care cutezase să se amestece în operaţiunile cu mirodenii ale Soarelui Negru din Sectorul respectiv... ei bine, aceea era o bonificaţie. Altă modalitate de a străpunge doi ţipari cu acelaşi harpon: Ororo vor suferi pierderi însemnate şi, simultan, încrederea împăratului în Xizor va creşte spectaculos.

Doar un talaz cu adevărat rău nu aducea nimic pe ţărm.

Vader se întoarse şi se îndepărtă, cu mantia neagră fluturând în urmă. Bodyguarzii lui Xizor păşiră precauţi în lateral, îngăduindu-i să treacă.

Lordul întunericului trebuia să verifice informaţia, apoi împăratul avea să trimită forţe, care să se ocupe de bază. Cu niţel noroc, Vader urma să le conducă, ţinând seama de binecunoscuta maximă a împăratului în asemenea privinţe: Tu ai descoperit-o, tu te ocupi de ea. În felul acela, Vader era îndepărtat din cale, permiţându-i lui Xizor mai multă libertate pentru a-şi continua deplierea planurilor.

Xizor se întoarse şi privi jungla miniaturală de dedesubt. Din multe puncte de vedere, planurile semănau cu plantele. Le semănai acolo unde doreai să crească, le udai şi le întreţineai, le curăţai după nevoie, iar ele creşteau aşa cum te aşteptai. Înalte şi ramificate.

Îi făcu semn unui bodyguard să se apropie.

— Alteţă?

— Află cine se ocupă de asta, arătă el spre parc. Oferă-i dublul salariului, ca să vină şi să lucreze în satelitul meu.

Bodyguardul se înclină şi se îndepărtă grăbit.

Xizor inspiră adânc şi inhală aerul bogat în oxigen şi cu arome de junglă. Mirosea a viu, a ciuperci umede, frunze mucegăite şi iarbă proaspătă, toate combinate într-un parfum fin, extrem de viu şi Xizor nu se simţise niciodată mai bine, decât poate atunci când manipula oameni şi evenimente pentru a-şi atinge ţelurile.

*

Luke acoperi X-interceptorul cu plasa de camuflaj şi reveni lângă R2-D2.

— Aşa! exclamă el. Asta ar trebui să ajungă.

Din văzduh, naveta era invizibilă şi deoarece toate sistemele energetice fuseseră dezactivate, un aparat de survolare nu ar fi putut s-o detecteze printr-o scanare senzorială rapidă. Asta nu pentru că tânărul s-ar fi speriat

prea tare în urma incidentului cu şefa mecanicilor, dar era mai prudent ca trecătorii ocazionali să nu ştie că acolo staţiona o navă a Alianţei.

Căldura se ridica din sol, făcând aerul să vibreze şi să unduiască, iar sorii pârjoleau şi radiau mai multă lumină şi arşiţă decât putea absorbi deşertul. Actinice şi orbitoare, reflexiile nisipului îl sileau pe Luke să mijească ochii. Nu-şi făcea multe griji în legătură cu apariţia cuiva pe acolo – cineva ar fi trebuit să aibă motive foarte serioase ca să se aventureze în pustiu.

Reveni spre locuinţă – continua să se gândească la ea ca aparţinând lui Obi-Wan – urmat de R2-D2 care rula pe solul neregulat. Droidul scund ciripea şi fluiera. Părea îngrijorat şi Luke bănui că vorbea despre Leia şi ceilalţi.

— Da, ştiu şi eu îmi fac griji pentru ei. Se vor descurca însă cu bine.

Aşa spera.

Intrat în casă, Luke atinse o comandă şi o placă de sinrocă de pe acoperişul curb glisă, retrăgându-se şi dezvelind panourile solare de sub el. Cât timp fusese plecat, locuinţa funcţionase pe minimum, limitându-se la puterea acumulatorilor şi înăuntru nu era cu mult mai răcoare ca în exterior. Panourile oferiră brusc sistemului mai multă energie decât avea nevoie, aşa că sistemul de climatizare învie şi o salutară briză răcoroasă suflă prin toată casa.

Luke se simţea îmbâcsit de murdărie după călătoria îndelungată. Se dezbrăcă şi făcu un duş prelung. Din fericire, condensatorii de umiditate umpluseră rezervoarele subterane pe durata absenţei sale şi avu suficientă apă pentru a se săpuni şi clăti de două ori. După ce termină, se simţi mult mai bine. Era o diferenţă vădită faţă de Gali şi de abia aştepta să se întindă şi să doarmă într-un pat adevărat după atâta vreme.

Dar poate că mai întâi avea să termine faţetele nestematei săbiei Jedi. Prin minte i se învârteau multe gânduri şi din cauza lor nu credea că ar fi putut adormi

foarte repede. Mai bine să facă ceva util.

Se îmbrăcă şi se apropie de bancul de lucru.

*

— Rodia? întrebă Leia.

— Rodia, încuviinţă Lando.

Se aflau în Şoim, în hiperspaţiu. Chewie dormea în cuşeta din spatele salonului – singura îndeajuns de lungă pentru a se putea întinde – iar C-3PO trecuse pe stand-by. În cabină rămăseseră numai ei doi.

— De ce tocmai Rodia? Este drum lung de aici, aproape jumătate din distanţa până la Coruscant.

— Ştiu, dar acolo se află legătura mea. Îl cheamă Avaro şi are un cazinou mic în complexul de jocuri de noroc din Equator City. Complexul este condus de Soarele Negru. Avaro va şti pe cine să contacteze.

— Am înţeles.

— S-ar putea totuşi să apară unele probleme.

— De ce?

Lando clătină din cap.

— Înainte ca Vader să sosească în Oraşul Norilor şi să-l dea pe Han pe mâna lui Boba Fett, se implicaseră şi alţi vânători de recompense. Când am investigat în Mos Eisley, am aflat că un asasin rodian pe nume Greedo dăduse peste Han într-unul dintre barurile de acolo. Greedo a vrut să-l împuşte şi a avut loc un schimb de focuri. Han a plecat, dar Greedo nu s-a mai ridicat.

— Şi?

— Greedo era nepotul lui Avaro.

— Crezi că ne va purta pică pentru asta?

— Poate că da, poate că nu. Tot ce ştiu despre obiceiurile rodianilor este că sunt dedicaţi urmăririlor. Dacă cineva mi-ar fi împuşcat nepotul, s-ar putea să nu-l primesc cu braţele deschise.

— Nu l-am împuşcat noi, ci Han.

— Da, rânji Lando, asta-i foarte adevărat, dar noi suntem

prietenii lui.

Leia se lăsă pe spate în scaun. Mereu alte obstacole. Pe de altă parte, poate că nu era realmente o problemă. Nu se putea pronunţa, până nu ajungeau pe Rodia.

În jurul lor, hiperspaţiul fulgera, iar Şoimul îi purta spre o soartă necunoscută.

*

Vader se lăsă într-un genunchi. Împăratul se uita prin videoecran spre turnurile oraşului. Se întoarse brusc.

— Ridică-te, lord Vader.

Vader se supuse.

— Aşadar agenţii noştri au verificat raportul?

— Da, stăpâne.

— O sută de nave ale Rebelilor? Plus, fără îndoială, piloţii şi ofiţerii lor.

— Probabil, da.

— Este Sectorul lui Grand Moff Kintaro, nu? A fost moale, permiţând stabilirea unei asemenea baze. Vom sta de vorbă cu el.

Vader nu comentă nimic. Grand Moff Kintaro avea în curând să rămână fără slujbă şi probabil şi fără răsuflare... pentru totdeauna.

— Trebuie să iei imediat o parte din flotă şi să pleci acolo. Distruge baza. Pierderea navelor şi trupelor va fi o lovitură grea pentru Rebeli.

— M-am gândit că expediţia ar putea fi condusă de amiralul Okins.

— Chiar aşa? zâmbi împăratul.

Lordul întunericului simţi cum speranţele i se destramă.

— Dar dacă se doreşte, voi conduce personal atacul.

— Aşa doresc. Dacă vrei, îl poţi lua pe Okins, dar tu vei organiza asaltul.

— Da, stăpâne, se înclină Vader.

Când părăsi apartamentul împăratului, Vader clocotea. Baza se afla acolo, exact aşa cum spusese Xizor. Avea să

fie o victorie de proporţii pentru Imperiu şi relativ simplă – navele sosite pentru reparaţii nu puteau decola ca să se apere şi ar fi fost ţinte imobile, dar el nu se încredea în Prinţul întunecat şi ştia că acesta nu făcea nimic în mod dezinteresat.

Ce avea de câştigat Xizor de acolo? Ce spera să obţină?

Mergând, Vader reflectă. Cel puţin nu-i spusese împăratului cine-i oferise locaţia bazei Rebelilor. Ştersese benzile din holocamerele satelitului şi depozitase propriile sale înregistrări într-un loc sigur. O victorie măruntă, dar orice astfel de triumf asupra lui Xizor era mai bun decât nimic.

La ieşirea din Palatul Imperial, îl aştepta amiralul Okins.

— Pregăteşte-ţi navele, amirale. Portdrapelul va fi pe distrugătorul meu.

— De îndată, lord Vader.

Lordul întunericului ridică ochii spre cerul nopţii de deasupra Centrului Imperial. Bezna era alungată de milioanele de lumini de pe suprafaţă, iar în înălţimi, acolo unde strălucirea lor se diminua, luminile de poziţie roşii şi verzi şi fasciculele de ghidare alb ventrale, clipind întruna, ale navelor spaţiale ce veneau şi plecau, semănau cu un roi de licurici belvarieni. Avea să-şi comande navele şi să zdrobească şantierul spaţial al Rebelilor, să-l distrugă complet, apoi să se grăbească să revină aici. Xizor era pe punctul de a urzi ceva şi ar fi fost bine dacă putea să afle repede despre ce era vorba.

*

Luke inspiră adânc. Stătea în afara casei; primele stele ale serii începuseră să scânteieze, iar luna lui Tatooine continua să suie pe cer. Aerul era cald, dar nu pârjolitor ca până atunci. Tânărul ţinea în mâna dreaptă sabia de lumină pe care o terminase. O asamblase în conformitate cu îndrumările din cartea veche şi totul ar fi trebuit să funcţioneze.

Ar fi trebuit… Cu toate acestea, el ieşise din locuinţă pentru a o testa. În felul acela, dacă exploda, n-ar fi distrus şi casa lui Obi-Wan.

R2-D2 stătea în apropiere, privind. Luke l-ar fi putut pune pe droid s-o probeze, pentru a nu se expune nici unui risc, însă ce fel de Jedi ar fi procedat aşa?

— Du-te înăuntru, i se adresă lui R2-D2.

Astromecul nu era deloc încântat de ordinul primit şi nu se sfii s-o declare, sfârşind printr-un sunet indecent, similar aerului expulzat cu forţă printre buze.

— Du-te! Dacă se-ntâmplă ceva, trebuie să-i spui lui Leia.

Da… Spune-i că Luke, cel mai mare idiot din Galaxie, a luat foc şi s-a transformat în tăciuni, fiindcă n-a putut citi o diagramă elementară de circuite.

R2-D2 plecă, fluierându-şi protestele.

Luke expiră lent. Aşteptă până ce droidul dispăru din vedere, apoi inspiră din nou profund, reţinu aerul în plămâni şi apăsă butonul de comandă…

Sabia străluci, lama de lumină se extinse la lungimea completă, puţin mai mică de un metru şi începu să zumzăie de energie. Emitea o lumină verzuie, destul de puternică în amurg.

Luke surâse larg şi eliberă aerul inspirat. Uff!

De fapt, nu crezuse cu adevărat că va exploda.

Schiţă câteva mişcări de acomodare cu arma. Era bine echilibrată, poate chiar mai bine decât prima lui sabie. Adoptă o postură pregătitoare, lunecă în faţă şi execută o serie rapidă de lovituri descendente, alternând de la stânga la dreapta şi invers.

Da!

La câţiva metri de el, o stâncă subţire se înălţa din solul sterp aidoma unui pinten. Tânărul se apropie de ea, ridică sabia, apoi o coborî brusc sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Lama zumzăitoare sfârâi şi reteză roca de grosimea încheieturii mâinii, lăsând o tăietură netedă.

Luke încuviinţă din cap şi-şi relaxă postura de luptă. Apropie mâna stângă de lamă. Nici o senzaţie de căldură,

ceea ce era bine – însemna că supraconductorii funcţionau.

Îndărătul lui, R2-D2 piui şi se opri.

Luke dezactivă sabia, văzu droidul şi clătină din cap. R2-D2 proceda întotdeauna după mintea sa.

— Merge grozav, spuse tânărul. Ştii, eram sigur că aşa va fi.

I se păruse lui, sau fluieratul aprobator al lui R2-D2 avusese un ton de sarcasm?

Luke chicoti. Nu mai conta prea mult. Construise o armă elegantă care funcţiona. Asta era important.

Poate că, în cele din urmă, va învăţa cum să ajungă maestru Jedi.

Ridică ochii spre stele. Nădăjdui că Leia şi ceilalţi se descurcau bine.

*

Leia, Chewie şi Lando se aflau în biroul lui Avaro, aşezaţi la o masă mare făcută din os gălbui, sculptat cu măiestrie.

Pielea lui Avaro se decolorase în verzui-deschis; era mult mai gras decât majoritatea rodianilor pe care îi văzuse Leia şi vorbea bazica cu un accent groaznic.

— Nu văd nisi o phoblemă, rosti el. Gheedo n-ah fi thebuit să-l ataşe singuh pe Solo. Nepotul meu nu eha foahte istes. Solo e-nghesat, Kenobi e moht si banii vosthi sunt la fel de buni ca ai ohicui.

Cam astea fuseseră toate regretele legate de relaţiile de familie. Situaţia era mult uşurată, deşi Leia ar fi preferat ca Avaro să vorbească într-un grai ceva mai inteligibil. Nu ştia care anume, deoarece cunoştinţele ei de rodiană erau de asemenea elementare. În sfârşit… îl putea înţelege, dacă se concentra niţel şi asta era suficient.

— Atunci ne vei pune în legătură cu persoanele cuvenite?

Avaro încuviinţă din cap.

— Da. Va duha nişte zile. Contactul local nu v-ajută cu nimic, avesi nevoie de un heprezentant dinafaha planetei.

— Perfect.

— Înthe timp, disthasi-vă în cazinoul nosthu. Vă voi pune nişte camehe la dispozisie.

— Mulţumim, aprobă Leia din cap.

Când părăsiră biroul lui Avaro şi porniră spre secţiunea hotelieră, prinţesa îşi spuse că dacă Mos Eisley era neplăcut, locul acesta era de-a dreptul groaznic. Existau dispozitive electronice de pariat, mese pentru jocuri de cărţi, rulete şi altele similare, în jurul cărora roiau jucători, crupieri şi operatori, dar podeaua era tocită şi murdară, iar aerul îmbâcsit de fum şi izuri condimentate ce indica faptul că unii dintre clienţi erau amplificaţi… sau debilitaţi chimic, în funcţie de felul în care se priveau asemenea aspecte. Paznici voinici şi înarmaţi, plasaţi la distanţe egale, căutau pe cineva în care să tragă, cel puţin aşa i se părea lui Leia. Totul părea uzat şi neîngrijit.

Lando privi în jur cu un ochi critic.

— Vezi ceva care să-ţi placă? se interesă femeia.

— Vreo două jocuri de cărţi par ca şi cum ar fi pe bune. Un loc ca ăsta, într-un complex cu atâtea cazinouri, ar trebui să fie cât de cât onest. Procentul casei asigură un profit bun şi dacă, la răstimpuri, nu se câştigă zdravăn, clienţii pleacă în altă parte. Fereşte-te totuşi de automatele cu jetoane de credit şi de rulete. Alea sunt sigur aranjate.

— Nu-ţi face griji, nu-mi plac jocurile de noroc.

Lando rânji.

— Am zis ceva amuzant?

— Prinţesă, tu eşti cel mai mare jucător pe care l-am cunoscut în viaţa mea. Atât doar că tu nu-ţi rişti banii, ci viaţa.

Fără să vrea, Leia surâse; bărbatul avea ceva dreptate.

C-3PO îi aştepta la intrare şi nu părea deloc fericit că fusese lăsat acolo. Fu mult mai uşurat când îi văzu reapărând.

— Sper că întâlnirea s-a desfăşurat cu bine, spuse el.

— Da, încuviinţă Lando, deşi cred că ar trebui să te luăm şi pe tine data viitoare. Avaro are o mică problemă cu bazica.

— M-aş bucura să vă pot fi de folos, comentă C-3PO. Aş prefera să stau cu voi, decât singur aici. Unii clienţi par destul de dubioşi.

Prinţesa zâmbi din nou; „dubioşi” era puţin spus.

— Haideţi să ne cazăm, rosti Lando. După aceea, putem coborî, pentru a vedea cât de cinstite sunt treburile pe aici.

*

Trecuse aproape o săptămână standard de la întâlnirea cu împăratul şi Darth Vader se afla pe puntea distrugătorului său spaţial, clasa Super, pregătindu-se să iasă din hiperspaţiu. Pătrunseseră în sectorul Baji şi în scurt timp aveau să ajungă la sistemul planetar Lybeya. În aceeaşi formaţiune se aflau două distrugătoare spaţiale de clasa Victory şi unul de clasa Imperial, dezvoltând laolaltă o putere de foc mai mult decât suficientă pentru a distruge un şantier spaţial.

Mai bine mai mult, decât prea puţin, spusese împăratul.

Pe Vader nu-l încânta în mod deosebit genul acela de misiuni, care i se păreau impersonale, totuşi recunoştea că reprezentau o parte necesară a războiului. Inamicul nu putea să lupte fără nave, iar distrugerea lor se dovedea mai utilă pe termen lung decât aşteptarea unei confruntări directe în bătălie, indiferent care ar fi fost preferinţele personale ale lui Vader.

— Revenim la viteză subluminică, lord Vader.

Lordul întunericului se întoarse şi zări un sublocotenent în poziţie de drepţi. Auzise că ofiţerii trăgeau la sorţi când venea momentul să-i transmită un mesaj, misiunea respectivă fiind îndeplinită de cel care pierdea. Era bine că se temeau de el. Frica era o armă mai bună decât un blaster sau o sabie de lumină.

Vader rămase tăcut, lăsând sublocotenentul să-şi facă griji pentru câteva clipe.

— Perfect, încuviinţă în cele din urmă. Stabiliţi cursul spre asteroizii Vergesso, folosind coordonatele şantierului spaţial. Voi fi în cabina mea. Chemaţi-mă când ajungem acolo.

— Da, lord Vader.

Ofiţerul speriat se îndepărtă grăbit, iar Vader rămase locului privind după el. Ar fi preferat mai degrabă să-l caute pe Luke Skywalker, decât să joace rolul şefului într-o misiune pe care ar fi putut s-o conducă orice ofiţer de linie cu niţel creier. Îşi trimisese spionii pe teren – unii voluntari, alţii recrutaţi cu sila – şi mulţi dintre ei erau iscusiţi, însă era cu totul altceva s-o facă el însuşi.

Răsuflă prelung şi sonor. Din păcate, nu i se lăsase de ales. Atunci când dădea un ordin, împăratul nu cerea păreri.

Lucrul cel mai bun pe care-l putea face era să se grăbească şi să termine aici cât mai repede cu putinţă.

Porni spre cabina sa.

*

Lando se afla la o masă, alături de alţi cinci indivizi, angajat într-un joc pe care Leia nu-l recunoscu. Fiecare jucător primea şapte dreptunghiuri electronice subţiri de la crupierul droid şi avea voie să schimbe maximum patru dintre ele. Trebuia să le sortezi după culori şi numere şi apoi să pariezi că totalul punctelor combinaţiilor obţinute era mai mare decât al celorlalţi jucători sau că se apropia de o valoare ideală. Leia nu era tocmai sigură în privinţa respectivă. Aparent, toţi jucătorii erau creditaţi iniţial cu un număr de puncte, iar câştigător era cel cu totalul cel mai mare la sfârşitul unei done.

Lando părea că se descurca bine. Contorul electronic din faţa lui arăta o balanţă pozitivă, mai mare decât a celorlalţi jucători, cu o excepţie.

— Miza este cincisprezece, anunţă droidul. Suma minimum şi culoarea deschisă.

— Merg, rosti bărbatul chel de lângă crupier. În verde.

— Merg, în albastru, zise rodiana tânără de lângă el.

— Dublu, plusă Lando. În roşu.

Ceilalţi jucători mormăiră.

Lando rânji.

C-3PO stătea în apropiere, privind, la fel ca şi Chewbacca. Cu glas scăzut, droidul rosti:

— Nu înţeleg cum câştigă mereu stăpânul Lando. Nu joacă corect. Probabilitatea la combinaţia pe care tocmai a anunţat-o este 1 la 806. Ar fi foarte dificil de obţinut.

— Este o cacealma, şopti Leia.

C-3PO se întoarse şi o privi.

— Nu mi se pare foarte înţelept.

Trei jucători îşi aruncară cărţile în tava de abandon.

— Ba da, explică Leia. El câştigă şi ceilalţi sunt intimidaţi. În loc să rişte să piardă mai mult, preferă să se retragă.

— Dar dacă unul dintre ceilalţi jucători a primit cărţi mai bune şi nu se retrage?

— Fii atent, şopti ea.

În joc mai rămăseseră doar Lando, bărbatul chel şi rodiana.

— Merg, spuse chelul.

— Plus o zecime, adăugă rodiana.

— Redublat, zise Lando. În roşu, pe maximum.

— Nu poate să obţină aşa ceva, şuşoti C-3PO.

Chewie mârâi spre el.

— Ce nepoliticos! Am spus doar adevărul...

— Taci, făcu Leia interesată să vadă cum reacţionau ceilalţi la cacealmaua lui Lando.

Chelul clătină din cap şi-şi coborî cărţile.

— Prea mult pentru mine.

Rodiana îşi privi cărţile, ţinute astfel încât Leia nu le putea vedea, apoi se uită la Lando.

Lando îi zâmbi cu o expresie simultan caldă şi batjocoritoare. Părea mulţumit de sine, încrezător, chiar îngâmfat.

Era foarte priceput.

Rodiana murmură ceva ce Leia nu distinse, deşi bănuia că ar fi fost vorba despre o înjurătură. Azvârli cărţile în colector.

— A câştigat jucătorul numărul trei, anunţă droidul.

Lando îşi depuse cărţile în colector şi se răsuci spre prinţesă, rânjind încântat.

— Nu pot să cred, făcu C-3PO.

— Uneori, spuse Leia, aparenţa puterii poate să fie la fel de eficientă ca şi puterea însăşi. Gândeşte-te la şarpele Bulano, care nu are colţi, gheare sau otravă, dar care se poate dilata, ajungând la o dimensiune de cinci ori mai mare decât cea normală, arătând mult mai periculos şi feroce. S-ar putea ca în realitate să nu conteze dacă poţi înfrânge un oponent, dacă el crede că o poţi face.

— Probabil că ai dreptate, încuviinţă droidul fără să pară deloc convins.

Leia spera ca Lando să se distreze, deoarece ea nu se simţea deloc amuzată. Se aflau acolo de trei zile şi întrucât nu era interesată de jocurile de noroc din văgăuna aceea, se plictisea teribil. Exersase cu un electrodicţionar rodian şi învăţase câteva cuvinte şi expresii. Vizitase de câteva ori complexul, însoţită în permanenţă de Chewie care era ca o umbră pentru ea, dar nici acolo nu găsise cine ştie ce distracţii. Ca şi în Mos Eisley, în acest anotimp era foarte cald, totuşi, spre deosebire de astroportul acela mizerabil, aici exista un ocean, nu departe de complexul de săli de joc, astfel că umiditatea era mult mai mare. Prin urmare era cald şi lipicios de umed, câtuşi de puţin o îmbunătăţire.

Prinţesa bănuia că s-ar fi putut duce la ocean, ca să stea pe plajă. Avaro le spusese că mulţi turişti procedau aşa, înotau sau făceau motosurf, în vreme ce prietenii ori rudele lor îşi petreceau timpul în cazinouri. Desigur, era mult mai plăcut să stea pe plajă, să se bucure de briză şi de o băutură răcoritoare, deşi mare parte din plăcere s-ar fi spulberat din cauza unui wookiee morocănos care s-ar fi plâns întruna de nisipul care-i intra în blană.

În plus, Leia dorea să fie prezentă imediat cum ar fi primit un răspuns de la Avaro.

Într-un colţ al cazinoului exista un şir de mese de holojocuri, unde participanţii pariau pe capacităţile lor, iar după felul cum trăgea mereu cu ochiul în direcţia aceea,

Chewie părea interesat.

Leia înclină din cap.

— Haide, îi spuse. Dacă vrei să joci, du-te şi fă-o. Eu o să casc gura, iar C-3PO poate să stea în spatele tău şi să-ţi ofere sfaturi proaste.

Wookieeul ridică din sprâncene.

Plecară toţi trei de lângă Lando, îndreptându-se spre holojocuri. Drumul li se deschidea prin mulţime cu o rapiditate incredibilă. Prinţesa nu ştia dacă asta se datora legăturii lor cu Avaro, care catadicsea să treacă la răstimpuri prin sala greu mirositoare, sau faptului că Chewbacca mergea primul. Li se spusese că politica locului era „fără împuşcături înăuntru”, însă toţi clienţii afişau o armă de un fel sau altul, iar proiectorul de săgeţi al lui Chewbacca părea extrem de letal.

O surprindea absenţa imperialilor. Nici soldaţi din trupele de şoc, nici ofiţeri aflaţi în permisie – nimic. Poate că asta se datora implicării Soarelui Negru.

Oftă. Atunci când se alăturase Alianţei, nu se imaginase niciodată într-un cazinou de mâna a şaptea, infestat de gândaci, aşteptând să fie contactată de un reprezentant al celei mai mari organizaţii criminale din Galaxie. Dacă cineva i-ar fi spus asta cu numai câteva luni în urmă, ar fi râs şi l-ar fi trimis la medic.

Încercarea de a-ţi ghici propriul viitor se dovedea aproape întotdeauna greşită.

În privinţa aceea, viaţa era foarte ciudată.

*

R2-D2 lansă un fascicul sfârâitor de electricitate spre Luke. Aerul matinal din deşertul de pe Tatooine sfârâi şi scânteia se întinse pe o lungime de doi metri.

Manipulând Forţa, Luke ridicase deja sabia, parând trăsnetul artificial. Electricitatea se revărsă nevătămătoare de pe lamă.

— Prea uşor, spuse tânărul.

R2-D2 fluieră.

— Ştiu, ştiu că nu-i vina ta că nu eşti Darth Vader.

Luke se relaxă puţin. Condensatorul care alimenta instrumentul lui R2-D2 avea nevoie de câteva secunde pentru a acumula o sarcină electrică suficient de mare pentru alt trăsnet. Folosind Forţa, fulgerul albastru era uşor de deviat; în absenţa ei, l-ar fi şocat serios pe Luke, deoarece nu avea cum să se ferească.

Desigur, n-ar fi riscat nimic nici în cazul cu pricina. Sarcina electrostatică l-ar fi furnicat şi i-ar fi zbârlit toate firele de păr, dar chiar la aproape două sute de mii de volţi, amperajul era atât de scăzut încât acela ar fi fost singurul efect, cu condiţia ca Luke să nu stea cu picioarele într-o băltoacă.

Iar apa sub cerul liber era cu totul improbabilă aici, în pustiu.

Luke auzi un zumzet îndepărtat, slab, dar crescând treptat în intensitate. Se răsuci şi privi peste deşert.

Bzzzhhttt!

Sări un metru şi se întoarse, frecându-şi spatele.

— Hei!

R2-D2 emise un sunet despre care tânărul ajunsese să creadă că era versiunea sa de râs.

— Nu-i deloc amuzant!

Droidul piui şi fluieră, subliniindu-şi replica printr-o strângere a cleştilor mecanici ai unui braţ.

— Ştiu că nu ţi-am spus să te opreşti, însă ai văzut că m-am întors să mă uit în altă parte!

R2-D2 făcu un comentariu probabil dispreţuitor.

— Treaba ta, dar să nu uiţi chestia asta data viitoare când va trebui să fii lubrifiat.

R2-D2 continuă să fluiere, suind şi coborând pe scara intensităţii.

Probabil că maestrul Yoda ar fi clătinat din cap. Nu se puteau spune cuvinte de laudă despre controlul Forţei exercitat de Luke. Cea mai măruntă neatenţie şi pot dispărea.

Luke uită totuşi repede de nemulţumirea faţă de sine şi faţă de droid. Sunetul se apropia şi de acum putea distinge dâra de praf, care se îndrepta ca o cometă spre el. Vehicule motorizate…

Cineva venea să-i facă o vizită şi păreau să fie mai mulţi musafiri.

— Poate c-ar fi bine să nu rămânem la vedere, zise tânărul. Du-te înăuntru, R2-D2.

După ce droidul se găsi în siguranţă în locuinţa lui Obi-Wan, Luke se ghemui înapoia unei movile nisipoase. Nu putea da bir cu fugiţii, ori de câte ori tuşea un şobolan de dune aflat în trecere. Trebuia să rămână şi să vadă despre ce era vorba.

Vuietul motoarelor devenise asurzitor acum şi Luke identifică finalmente sursa: swooperuri.

Swooperurile erau vehicule repulsoare prelungi şi triunghiulare, care aveau în partea frontală o paletă similară unui plug. Puteau transporta două persoane, erau rapide şi manevrabile, totuşi greu de controlat cu precizie. Practic erau nişte motoare uriaşe cu şei şi elemente de comandă, iar combinaţia dintre repulsoarele mari şi turboelice făcea din ele aparate de zbor rapide, zgomotoase şi periculoase. Un moto-speeder era o jucărie pentru copii prin comparaţie cu un swoop complet echipat. Cei mai mulţi asociau vehiculele mici şi lipsite de elemente de protecţie cu bandele de infractori care făceau aproape orice, atâta timp cât era ilegal. Unele dintre ele deveniseră faimoase, ca Demonii Novei şi Vârcolacii Stelei Negre. Puteau efectua cu swooperurile practic orice manevre, mai puţin să danseze. Făceau comerţ cu mirodenii şi arme de contrabandă, executau comisioane pentru multe facţiuni interlope şi, în general, lăsau multă durere pe unde treceau.

Desigur, nu toţi cei care foloseau swooperuri erau infractori.

Luke însuşi petrecuse destul timp în adolescenţă, zburând cu un swoop împrumutat, intrând şi ieşind din

canioane şi vuind pe străzile din Mos Eisley, noaptea târziu, când patrulele de trafic se răreau.

Întrebarea era ce căuta aici o bandă de swooperi? El era singurul locuitor pe o rază de o sută de kilometri. Oare se rătăciseră?

Improbabil, ţinând seama de experienţa lor.

Luke credea că veniseră după el şi bănuia că nu o făceau ca să-i dea bineţe. Oricum, tot îşi dorise o testare reală a săbiei de lumină. Se părea că era pe punctul s-o capete.

Când swooperurile vuiră şi începură să dea ocol casei lui Obi-Wan, Luke se strădui să vadă însemnele piloţilor. Erau opt, nouă... o duzină şi toţi purtau ochelari de protecţie şi căşti antişoc, dar costumele nu erau similare. Doi purtau neocelulare albastre, doi portocaliu şi brun, unul avea mâneci bufante verzi, altul etala o blană de bantha vopsită în roşu şi cam jumătate dintre ei purtau combinezoane cenuşii de hamali.

Pe jachete aveau toţi aceeaşi emblemă – Luke n-o putea identifica exact, deşi, cumva, părea vag familiară.

Toţi purtau blastere.

Nu se ascunsese totuşi pe atât de bine pe cât crezuse. Un swooper îl zări, scoase blasterul şi trase. Raza sfârâi pe lângă el, transformând nisipul în sticlă. Nu fusese nici măcar aproape, dar era clar că nu veniseră ca să ia prizonieri.

Nici vorbă.

Auzi un swooper răcnind peste vuietul motoarelor.

— Trimiteţi-l pe ţărănoi pe orbită, băieţi!

Luke se grăbi să caute o ascunzătoare mai bună şi zări doi bolovani mari care l-ar fi ferit de majoritatea salvelor. O luă la fugă. Propriul său blaster se afla în casă; nu avea decât sabia Jedi şi era singur împotriva a zece... doisprezece adversari? Şansele ar fi putut să-i fie mai favorabile. Nu putea scăpa cu fuga din faţa lor şi nu existau nici prea multe locuri în care să se ascundă.

De ce încercau să-l omoare? Cine-i trimisese?

Trebuia să afle răspunsurile acestea. Trebuia de

asemenea să rămână în viaţă.

Motoarele mugiră, vibraţiile repulsoarelor zguduiră solul, sunetele se revărsară peste el cu başi bubuitori, iar subsonicele îi asaltară creierul, umplându-l de durere. Vedea gurile swooperilor deschizându-se, dar nu putea auzi ce-şi strigau.

Gata, Luke. Gândeşte-te la un plan.

Swooperurile mugiră spre el şi salvele începură să se reverse. Cele mai multe nu-şi găsiră ţinta, iar pe celelalte le putu respinge cu capacităţile sale neamplificate. Încercă să lase Forţa să-l umple, dar nu se întâmplă nimic. Îi venea greu să se concentreze în vacarmul acela, cu o duzină de oameni care trăgeau în el.

Doi swooperi porniră spre el şi traseră din nou: amândoi ratară cu cel puţin un metru.

Din fericire, vehiculele ridicau mult nisip de pe sol. Un nor de praf îi înconjura, formând un ecran brun, translucid.

Altă rază de blaster fu deviată, când Luke sări şi-şi roti lama verde-strălucitor.

Dinapoia lui se auzi un bubuit. Luke se răsuci şi văzu că două swooperuri se ciocniseră. Unul dintre ele se răsturnă şi se izbi de o formaţiune de roci, pilotul abandonându-l în ultima secundă. Celălalt asoliză, avariat, deşi probabil nescos din luptă. Nu mai putea trage şi nici zbura. Norocul lui!

Un vuiet în stânga. Luke se întoarse.

Un swoop venea spre el, pilotat de un individ care ţinea în mână o secure uriaşă!

Alt motor vâjâi şi mai aproape. Luke se încordă şi, când al doilea swoop se apropie, mişcă sabia într-o fentă şi lovi cu piciorul în pilot.

Swooperul căzu din şa. Dispozitivul de siguranţă al manetelor opri instantaneu turbina, dar nu şi motorul repulsorului. Luke sări pe swoop, prinse manetele ghidonului şi răsuci manşonul de start. Turbina mârâi, reînviind.

Acum, şansele se îmbunătăţiseră. Nu-şi putea risca la

infinit norocul şi era preferabil să rişte, călărind un swoop.

Deschise puţin admisia, călcă retropropulsorul, viră, întoarse swoopul cu o sută optzeci de grade şi ridică o jerbă de nisip, aşa cum făcea în adolescenţă. Îndreptă swoopul spre atacatorul cu securea şi deschise admisia la maximum.

Acceleraţia fu cât pe aici să-l arunce din şa, dar izbuti să-şi păstreze poziţia.

Oho! Aproape că uitase cât de distractiv putea fi.

Toporul swooperului se făcu ţăndări când îi lovi sabia. Luke ambreie, viră şi trecu mai departe.

Pilotul cel mai apropiat de Luke era îmbrăcat în haine bufante verzi. Cu turbinele swoopului deschise la maximum, nu dură mult să-l ajungă.

Verzuiul îl zări venind, dar până îşi dădu seama că Luke nu făcea parte din bandă, fu prea târziu. Încercă să vireze în ultima clipă, însă sabia Jedi îi reteză cablul de comandă dreapta. Motorul drept se decuplă instantaneu, dar nu şi cel stâng şi vehiculul scăpă imediat de sub control. Luke trecuse deja mai departe, în siguranţă, dar swoopul care se rotea şi rostogolea nărăvaş intră în faţa altui atacator în cenuşiu. Cele două aparate se ciocniră cu trosnete de metal şi plastic şi căzură pe sol.

Da, da! Trei doborâţi, au mai rămas nouă. Până acum, este bine.

Era însă prea bine ca să dureze.

Şeful bandei îl văzu pe Luke şi semnaliză din braţe, pentru a-şi deplasa oamenii. Aceştia se risipiră, apoi se regrupară într-o unitate.

Luke descrise un arc larg şi acceleră. Dacă reuşea să ducă swoopul câteva sute de metri, îndepărtându-se de nisip şi de suprafaţa neregulată, ar fi putut atinge viteza maximă. În câteva minute ar fi ajuns la Canionul Cerşetorilor, un loc pe care-l explorase aproape centimetru cu centimetru în T-l6 şi unde nu putea fi prins. Îi putea ataca pe rând, scoţându-le din luptă vehiculele – ce mai, putea să captureze toată banda!

De ghidon era agăţată o pereche suplimentară de ochelari. Luke îşi prinse sabia la centură, luă ochelarii şi-i fixă pe ochi. Urma să aibă nevoie de ei – la cuplarea arzătoarelor finale ale swoopului, se putea ajunge la 600 km/h. La viteza aceea, o musculiţă îţi putea scoate ochiul. Spera că fostul proprietar al aparatului îl întreţinea bine.

Canionul Cerşetorilor, sosesc imediat!

*

Canionul Cerşetorilor era de fapt o serie de canioane legate între ele. Cu mult timp în urmă, pe Tatooine existase destulă apă, în majoritate curgătoare. Canionul Cerşetorilor reprezentase confluenţa a cel puţin trei fluvii şi, alături de milioane de ani de vânt, ploaie şi raze solare, apele tăiaseră în piatră văi adânci şi întortocheate.

Trecuse destul de când Luke nu mai zburase prin canioane, dar, pe de altă parte, acestea nu se modificaseră de la ultima lui incursiune. El şi câţiva dintre ceilalţi puşti localnici care se visau piloţi se angajau aici în simulări de bătălii, folosind raze luminoase nevătămătoare în locul laserelor. În plus, Luke vânase şi şobolani womp, dintre care unele exemplare ajungeau la trei metri lungime, însă erau ţinte greu de nimerit cu un blaster sportiv de putere mică în timp ce goneai.

Când coborî sub nivelul solului, ceata de swooperi continua să fie pe urmele lui. Nu se apropiaseră, cu excepţia unuia, care se afla la numai o sută de metri. Restul bandei venea la câteva sute de metri înapoia pilotului îmbrăcat în albastru, care menţinea distanţa constantă faţă de tânăr.

Ia să vă văd cum vă descurcaţi pe terenul meu, rânji Luke.

Traseul botezat Bulevardul Principal mergea aproape rectiliniu pe o distanţă de doi kilometri, apoi cotea brusc la dreapta. Îi spuneau Curba Mortului, din motive cât se putea de evidente. Luke deceleră când se apropie de viraj. Dacă

încercai să-l abordezi cu viteză prea mare, sfârşeai sub formă de terci pe perete.

Călcă retropropulsoarele şi reglă turbojeturile pentru un viraj strâns la dreapta. Swoopul se legănă puţin şi devie spre stânga, dar apoi elicele îl redresară cu o zguduitură puternică.

Simplu ca bună ziua.

Probabil necunoscând canioanele, swooperul dinapoia lui nu frână suficient.

Luke auzi bubuitura, când swoopul lovi peretele curbei. Pila de combustie cedă şi în văzduh se ridică o vâlvătaie urmată de un glob de foc galben-portocaliu sclipitor.

Nu avea vreme să privească îndărăt; se apropia alt viraj, un zigzag lung la stânga, la dreapta şi din nou la stânga, iar el trebuia să rămână în centrul coridorului care se îngusta în mijlocul acelui Z prelung.

Nu-i vedea pe ceilalţi swooperi înapoia lui, dar dacă doreau să-l prindă trebuiau să fie pe acolo. Puteau să rămână şi sus, deasupra canionului, dar ca să-l vadă trebuiau să fie atât de sus, încât nu-l mai puteau ajunge din urmă. În plus, dacă se ridicau prea mult, el putea găsi o streaşină dedesubtul căreia să se pitească, fără a mai fi găsit niciodată.

Patru doborâţi şi au mai rămas opt.

După câteva secunde, în oglinda retrovizoare apăru o salopetă cenuşie.

Swooperul era destul de bun, dacă se apropiase atât de rapid. Sau destul de stupid…

Cenuşiul se apropia. Acum îi despărţeau şaizeci sau şaptezeci de metri.

Era momentul „să bage aţa în ac”. Era chiar acolo, drept în faţă.

Urechea Acului era o fantă îngustă cu marginile tivite de colţi neregulaţi de piatră.

Luke ambală turbojeturile şi trecu prin fantă. Fusese atât de aproape de una dintre margini, încât simţise cum o aşchie de piatră îi agăţase un buzunar şi i-l smulsese. În

numele Forţei!

Urmărindu-l agresiv, cenuşiul încercă să-l imite.

Dar nu reuşi.

Bum…!

Ceilalţi nu încetaseră urmărirea şi raportul numeric continua să fie defavorabil. Îl aştepta o după-amiază lungă. Sau una scurtă…

Când deceleră pentru un viraj strâns, Luke auzi un răcnet răguşit:

— Are ajutoare! N-o să reuşim, Spiker! S-o frigem!

Cum?! Ajutoare?

Luke privi peste umăr.

Un swoop cu motorul oprit pica în cădere liberă din înălţime, îmbrăcat în negru, cu cască de zbor şi vizieră polarizată, pilotul ţinea un blaster în mâna dreaptă întinsă. Trăgea în swooperi.

Dacă individul nu-şi pornea motorul cât mai repede, el şi aparatul acela scump urmau să se transforme într-un crater mare şi fumegând…

Parcă auzind gândurile lui Luke, motoarele swoopului înviară. Vehiculul îşi continuă coborârea, însă mult mai lent.

Nu părea că va reuşi să activeze repulsoarele la timp…

Continuă să tragă în timp ce cobora, fără să-i nimerească pe swooperi, dar silindu-i să se împrăştie. Cine…?

Ajuns la o palmă de sol, swoopul se opri. Rămase plutind staţionar, perfect nemişcat.

Ăsta da pilotaj!

Swooperii o şterseră. După o clipă, străinul îşi îndreptă vehiculul spre locul în care Luke plutea pe loc.

Îşi scoase casca şi ridică viziera.

Dash Rendarl

— Ce cauţi aici? întrebă Luke.

Dash strânse din umeri.

— Se pare că-ţi salvez fundul de păcătoşii ăia de swooperi.

— Ştii bine la ce mă refer. De ce te afli aici?

— Uite cum stă treaba. Leia – i-o tipă trăsnet, apropo –

dorea să arunc un ochi după tine, până se-ntoarce ea.

— Ce dorea?

— Uşurel, să nu dai în clocot. Ce mare chestie?

— Ascultă, amice, n-am nevoie de dădacă!

— Aha, crezi că-i puteai rade singur pe nasoii ăştia, aşa-i?

— Nu mă descurcam prea rău.

— Ai dreptate, nu te descurcai prea rău, dar aveai să pierzi. Luke îşi stăpâni nervii cât putu mai bine. Nu-i plăcea lăudărosul acesta, dar acum avea dreptate. Ar fi fost nevoie de un miracol, unul de care încă nu era capabil, pentru a-i învinge singur pe toţi swooperii. Fie că-i plăcea, fie că nu – şi nu-i plăcea deloc – Dash îi salvase pielea.

— Mulţumesc, mormăi el.

— Scuză-mă, n-am auzit ce-ai zis.

— Nu-ntinde coarda, Dash.

Mercenarul rânji.

Oho, ce scandal avea să-i facă lui Leia, când avea să apară! Oricât ar fi fost de atras de ea, oricât ar fi crezut că era femeia cea mai puternică şi mai frumoasă pe care o întâlnise vreodată, ce-o apucase să-l trimită pe individul ăsta să-l supravegheze? Şi ştia că trebuie să-l plătească – Dash nu era genul care să facă ceva pe gratis. Dash vorbi şi Luke clipi repede:

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă le-ai văzut tatuajele? Lucrau pentru Jabba. Luke căzu pe gânduri. De acolo i se păruseră cunoscute însemnele.

Oamenii lui Jabba...

— Eram în Mos Eisley, continuă Dash, şi... pierdeam vremea pe acolo, când i-am auzit discutând. Primiseră ordin să te ucidă.

Să-l ucidă, da, asta îşi dăduse seama. Mercenarul continuă să vorbească şi Luke reveni cu atenţia la cuvintele sale.

— ... Vader nu mai este admiratorul tău numărul unu.

— N-a fost niciodată. Dacă el a pus totul la cale...

Oare aşa să fi fost? Luke clătină din cap. Părea lipsit de

sens.

*

— Lord Vader, ne apropiem de asteroidul Rebelilor.

Vader se întoarse cu spatele la videoecran şi-l privi pe sublocotenentul care pierduse de data aceasta la sorţi şi venise să-l anunţe.

— Bine. Amiralul Okins să mă aştepte pe punte.

— Am înţeles, lord Vader.

Vader reglă comenzile armurii la un debit mai mare de oxigen şi porni spre punte. Atacul surpriză asupra unor nave neajutorate nu era tocmai genul său de acţiune favorită, dar avea să-l execute cât mai bine.

*

— Ah, prinţ Xizor, rosti împăratul. Mă bucur să te revăd.

Xizor încuviinţă din cap şi făcu o plecăciune adâncă.

— Plăcerea este de partea mea, Maiestate.

— Intră. Ce te aduce la mine?

— Simpla curiozitate privind evoluţia atacului lordului Vader asupra şantierului Rebelilor din sectorul Baji.

Chipul desfigurat al împăratului nu trădă nimic, dar Xizor era sigur că replica sa constituise o surpriză.

— Trebuie neapărat să-ţi iau spionii, comentă împăratul. Mai ales după ce mi-ai furat cel mai bun horticultor. Păcat că a avut accidentul acela fatal cu liftul înainte de a putea începe să lucreze pentru tine.

— Păcat într-adevăr, replică Xizor. (Dacă cineva pierduse în episodul acela, nu putea fi decât împăratul.) Totuşi nu spionii mei mi-au oferit informaţia.

— Atunci cum ai ajuns în posesia ei?

— Mă surprinde că lordul Vader nu a pomenit Maiestăţii Voastre că oamenii mei au descoperit locaţia şantierului spaţial al Rebelilor. Desigur, eu am oferit imediat informaţia lordului Vader.

— Desigur, repetă împăratul cu un glas la fel de mieros ca lubrifiantul pe o placă de oţel transparent. Aştept în

curând un raport din partea flotei. Dacă doreşti să mi te alături la o gustare, poţi rămâne împreună cu mine.

— Aş fi onorat.

Xizor îşi stăpâni zâmbetul. Vader nu-i spusese împăratului cine îi furnizase locaţia Rebelilor. Nu era o surpriză. În plus, modificase cumva înregistrările din satelit, pentru ca împăratul să nu afle adevărul. Xizor ar fi procedat la fel dacă s-ar fi găsit în locul lui Vader şi, de altfel, acela era motivul pentru care venise acum. Voia să se asigure că împăratul ştia cui să acorde credit pentru reuşita curentă.

Şi pe cine să învinuiască pentru că nu-i spusese totul.

De asemenea, îl va încânta să vadă cum va reacţiona Lordul întunericului când va afla că manipularea lui dăduse greş.

Îl va încânta teribil.

— Amirale?

— Ajungem în scurt timp. Lord Vader, rosti Okins.

— Perfect. Deschide focul imediat cum suntem la distanţa de tragere. Nu vreau nici o greşeală.

Vader se opri înaintea videoecranului principal al navei şi privi spre asteroidul mare care creştea în faţa lor. De dimensiunea unui satelit natural micuţ, asteroidul era presărat de cratere provenite de la coliziunile cu fraţii săi mai mici şi părea alcătuit din nichel-fier, o combinaţie uzuală în regiunea aceea a spaţiului.

Brusc, o pereche de nave apăru dinapoia asteroidului.

— Două fregate de escortă Nebulon-B, vorbi din stânga un ofiţer.

Vader examină navele. Fregatele erau prelungi şi zvelte, capsulele frontale de comandă şi armament fiind conectate printr-un cilindru îngust cu propulsiile masive şi punţile TIE dorsale.

— Astea sunt chiar navele noastre, rosti el mânios.

Nimeni nu scoase un cuvânt.

De la începutul Rebeliunii, mai multe fregate fuseseră capturate sau trecuseră de partea Alianţei.

— Cel puţin nu vor avea TIE-uri de vânătoare operabile,

spuse amiralul.

Ca şi cum cuvintele sale ar fi fost un semnal, o duzină de X-interceptoare de vânătoare se revărsă din fregate şi acceleră spre flota imperială.

— Văd că au fost modificate pentru a transporta X-interceptoare, comentă Vader sec. Se pare că şantierul spaţial nu va fi o ţintă chiar atât de uşoară.

Okins se întoarse către ofiţerul operaţional TIE.

— Alertează vânătorii noştri. Nu vreau să irosesc putere de foc, strivind... muştele acestea enervante cu tunurile noastre grele.

— Am înţeles, domnule amiral.

Vader zări a treia navă apărând dinapoia asteroidului şi deplasându-se mai rapid ca fregatele. O identifică în clipa când ofiţerul anunţă:

— O corvetă corelliană.

Înapoia măştii sale, Lordul întunericului surâse. Bun! Mai bine o luptă, decât măcelul unor păsări oloage şi cuibărite la adăpost. Se răsuci spre ofiţerul operaţional.

— Pregătiţi-mi interceptorul.

Amiralul se uită de la ofiţerul operaţional la Vader.

— Lordul meu, credeţi că este...?

— ... înţelept? îi sfârşi Vader întrebarea. A trecut prea mult timp de când n-am mai pilotat într-o bătălie, amirale. Trebuie să-mi mai pun muşchii în mişcare. Te poţi ocupa şi singur de şantier. Eu voi curăţa spaţiul de X-interceptoare.

Amiralul înclină scurt şi milităros din cap.

Ca şi cum ar fi putut face altceva...

*

Trecuse atâta timp, încât Vader uitase cât de mult îi plăcea să-şi piloteze interceptorul. Îşi reaminti totul rapid.

Plăcerea nu dură totuşi prea mult. Aproape fără efort, transformă trei, patru, cinci navete ale Rebelilor în fragmente fumegând.

Era... dezamăgitor. Forţa nu era puternică în nici unul

dintre adversari; nu constituia o provocare reală. De acord, unii piloţi erau talentaţi, dar simplul talent nu putea învinge partea întunecată. Sperase într-o înfruntare mai interesantă.

În orice înfruntare.

Un X-interceptor sui vijelios şi încercă să-l atace de dedesubt, dar Vader efectuă un luping şi se întoarse rapid, mitraliindu-l cu laserele şi transformându-l în bucăţi.

În acelaşi timp, era conştient că distrugătoarele deschiseseră focul asupra fregatelor, scoţând una din luptă şi ţinând-o pe cealaltă la distanţă. O fregată nu putea să facă faţă mândriei Flotei Imperiale.

Pulveriza alt X-interceptor când simţi perturbarea din Forţă, în momentul în care flota sa atacă şantierul spaţial al Rebelilor, abătând distrugerea asupra neajutoratelor nave de la sol, piloţilor şi trupelor. Fascicule de energie multicoloră ardeau orice atingeau.

Alt X-interceptor ţâşni, se răsuci şi viră, străduindu-se să-i evite laserele. Pilotul rebel era bun, dar nu avea nici o şansă de scăpare.

Vader lăsă partea întunecată să-i călăuzească mâna. Simţi tunul fixându-se...

Îşi opri focul.

Dezgustat, întrerupse atacul şi îngădui X-interceptorului să scape. Era mai prejos de el. De când se duelase cu Luke în Oraşul Norilor, nici un alt oponent nu reprezentase un inamic real. Poate că Xizor îi oferea o confruntare, dar acolo era vorba despre altceva, nu de provocarea adresată unui războinic. Xizor era doar duplicitar şi viclean; n-ar fi îndrăznit niciodată să stea faţă în faţă cu Lordul întunericului Sith.

Privi X-interceptorul care fugea. Bătălia se terminase, dacă se putea vorbi despre o bătălie. Şantierul Rebelilor ardea, cu incendiile alimentate de propriul oxigen şi combustibil. Sute de nave fuseseră distruse, mii de soldaţi fuseseră ucişi – o victorie de seamă pentru Imperiu.

Vader clătină din cap. O victorie de seamă... Cândva, aşa

ceva l-ar fi făcut mândru. Acum? Acum i se părea la fel de găunoasă ca nimicirea bicisnicilor piloţi de X-interceptoare.

Un războinic trebuia să se întreacă cu egalii săi. Obi-Wan pierise, iar ceilalţi cavaleri Jedi fuseseră ucişi pe rând, cu excepţia unuia, care era cel mai puternic dintre toţi. Propriul său fiu.

Îi spusese împăratului că Luke Skywalker fie avea să se alăture lor, fie să moară. Adevărul era doar cu puţin diferit – Luke avea fie să se alăture lui Darth Vader, fie să moară.

Era ceva ce merita să aştepte.

Acela avea să fie duelul vieţii sale. Acesta nu era nici măcar un antrenament.

Întoarse interceptorul spre navă.

*

Vader păşi în câmpul camerei holografice şi iniţie transmisia. Pentru conexiunile hiperluminice, holoreţeaua avea scurtături prin hiperspaţiu. Aerul tremură şi vibră când împăratul se materializă din neant.

Vader se lăsă într-un genunchi.

— Stăpâne, rosti el.

— Ah, lord Vader. Raportează!

— Şantierul Rebelilor nu mai există. Au opus împotrivire, dar a fost de scurtă durată. Am distrus sute de nave şi mii de inamici.

— E bine, e bine...

Împăratul flutură din mână şi imaginea i se micşoră, deoarece holocamera din partea lui îşi mări apertura.

Noul unghi îl dezvălui pe Xizor aflat la câţiva metri depărtare.

Reacţia involuntară a lui Vader acţionă asupra respiratorului său mecanic. Îşi dădu seama că împăratul îi putea auzi răsuflarea şi se sili să permită aparatului să-şi reia funcţia normală.

— Prinţul Xizor tocmai mi-a spus cât de fericit a fost să ofere Imperiului locaţia bazei Rebelilor. Se pare că-i

datorăm mulţumiri, nu crezi?

Vader scrâşni din dinţi. Ar fi preferat să-şi reteze limba cu propriii săi dinţi şi s-o înghită, decât să ofere asemenea mulţumiri, mai ales în faţa împăratului, dar nu avea de ales. Împăratului îi plăcea să şfichiuiască la răstimpuri din bici, pentru a dovedi că nu-l pierduse şi că nu se sfia să-l folosească.

Lordul întunericului se uită la Xizor. Era bine că nu-i putea vedea chipul, când rosti:

— Imperiul îţi datorează mulţumiri, prinţe Xizor.

Împăratul surâse.

Xizor zâmbi încă şi mai larg şi replică:

— N-a fost mare lucru, lord Vader. Sunt întotdeauna fericit să pot sluji.

Dacă tonul bărbatului ar fi fost şi mai modest şi servil, probabil că s-ar fi aflat deja cu capul sub încălţările imperiale. Mai bine că se afla la ani-lumină depărtare; furia lui Vader era atât de mare încât probabil că nu s-ar fi putut opri să nu-l distrugă pe Xizor, dacă ar fi putut ajunge la el, în ciuda oricărei pedepse din partea împăratului.

— Mă aştept să te văd curând, lord Vader.

— Da, stăpâne. Am pornit deja pe drumul de întoarcere.

— Perfect.

Imaginea se învolbură şi dispăru.

Vader se ridică. Se întoarse, pentru a părăsi camera holografică.

Un sublocotenent se apropie de el, când ieşea.

— Lord Vader, am…

A fost tot ce a reuşit să spună. Vader încleştă pumnul şi apelă partea întunecată.

Sublocotenentul se prăbuşi, cu mâinile încleştate de beregată.

— Nu vreau să fiu tulburat, spuse Lordul întunericului către bărbatul care zăcea pe punte. E clar?

Deschise pumnul.

Sublocotenentul inspiră zgomotos. Când îşi recăpătă glasul, articulă:

— C-c-clar, l-lord Vader!

Lordul întunericului Sith se îndepărtă furios spre cabina sa, pentru a medita.

*

Xizor simţea gloria triumfului asupra lui Vader aproape ca pe un obiect material, o cascadă de satisfacţie care-l împrospăta şi umplea cu o strălucire caldă.

— Trebuie să mă vizitezi mai des, spuse împăratul. Îmi fac plăcere conversaţiile noastre. Sunt sigur că şi lordului Vader îi va face plăcere să te vadă la întoarcere.

Xizor se plecă. Cu totul improbabil ca lui Vader să-i placă aşa ceva.

— Maiestate...

Ieşi, iar sentimentul de putere era necurmat. Desigur, împăratul ştia prea bine ce anume îi făcuse Xizor lui Vader; ba chiar se bucurase să facă parte din proces, să-şi asmuţă doi slujitori unul împotriva celuilalt, pentru a-i vedea cum se înfruntă. Era ca un bărbat care avea o haită de lupi-pisici semiîmblânziţi. Îl încânta să azvârle un singur os haitei, pentru a vedea care îi înfrângea pe ceilalţi, revendicând osul. Împăratul era extrem de viclean, iar Xizor decise să fie precaut pe tot restul planului său.

Deosebit de precaut.

*

Xizor se lăsă pe spate în scaunul automodelant şi privi miniproiecţia holografică ce plutea deasupra biroului.

— Măreşte imaginea, rosti el. Scara 1:1.

Calculatorul se conformă şi simulacrul crescu de şase ori.

Pe biroul lui stătea acum o femeie frumoasă, neştiind că imaginea îi fusese captată de o holocameră ascunsă.

— Deplasează imaginea pe holoplaca de pe podea.

Din nou, calculatorul făcu aşa cum i se poruncise.

— Deci aceasta este prinţesa Leia Organa, încuviinţă

Xizor din cap. Mda… Foarte interesant.

Ştia desigur cine era, deşi până atunci nu se sinchisise niciodată să-i privească imaginea de aproape. Presupusese mereu că era o femeie călită în bătălii, acţionând numai în numele „Cauzei”, una dintre acele fanatice androgine şi urâte, indiferente la propriul lor aspect exterior. Presupunerea respectivă fusese complet eronată.

Dinapoia Prinţului întunecat, Guri vorbi:

— A abordat proprietarul unuia dintre cazinourile protejate de noi pe Rodia, în complexul jocurilor de noroc. Doreşte să stabilească o întâlnire cu cineva de vază din Soarele Negru.

Xizor îşi împreună vârfurile degetelor şi examină imaginea.

— Din ce motiv unul dintre liderii Alianţei ar fi interesat de organizaţia noastră? Până acum ne-au respins în mod repetat avansurile, nedorind să-şi păteze imaculatele mâini revoluţionare cu impuritatea criminalilor de rând. O modificare de intenţii? Nu cred.

Deoarece nu fusese întrebată nimic, Guri nu răspunse.

— Trebuie să fie ceva important, continuă Xizor. Să vedem ce doreşte, da? Du-te şi află.

Guri se abţinu din nou de la un răspuns şi Xizor o simţi încordată.

— Este vreo problemă?

— Nu mi se pare o misiune deosebit de provocatoare.

Xizor izbucni în râs. Era una dintre puţinele excentricităţi ale droidului – dorinţa de a fi împins să-şi găsească limitele.

— Poate că nu, totuşi misiunea este importantă din alt motiv. Dacă informaţiile noastre şi ale Imperiului sunt corecte, prinţesa Organa este apropiată numai câtorva persoane. Una dintre ele este Luke Skywalker. Există o posibilitate majoră ca ea să ştie unde se află tânărul. Află ce doreşte şi raportează-mi. S-ar putea să fie calea noastră cea mai simplă de a-l găsi pe Skywalker. Oricum, aş putea găsi o… utilizare pentru ea. După ce te ocupi de cealaltă sarcină pe care am discutat-o. Cred că aceea ar trebui să

fie mai… provocatoare.
— Cum doriţi.
Xizor duse un deget la frunte şi schiţă un salut ironic.
Guri ieşi.
Xizor reveni la simularea lui Leia Organa.
— Calculator, roteşte imaginea, viteză normală.
Holograma se roti pe o axă invizibilă.
Prinţesa arăta la fel de bine şi din spate.
Prinţul întunecat inspiră adânc şi expiră. Era o femeie interesantă. Atractivă, expertă, bine educată… Şi periculoasă. Conform rapoartelor, ţintea la fel de bine cu blasterul pe cât era de frumoasă.
Xizor simţi un fior interior. Fu conştient de modificarea culorii pielii, de la verde-rece la portocaliu-palid, mai cald. Zâmbi. Renunţase la cea mai recentă amantă, iar ideea unei femele companion nu era respingătoare. Mai ales una care putea oferi mai mult decât simplul aspect exterior. Se întrebă ce făcea Leia Organa în momentul acela. Probabil că mânca un prânz ales sau cheltuia bani pe flecuşteţe amuzante şi costisitoare. Femelelor le plăcea genul acela de activităţi.

*

Leia îl privea pe Chewie, care juca alt holojoc, de data aceasta împotriva unui twi’lek vopsit ţipător şi cu bijuterii ieftine pe tentaculele capului.
Chewie făcu o mutare şi se lăsă pe spate.
— Foarte bine, Chewbacca, comentă C-3PO. Excelentă mutare!
Twi’lekul îl privi pe droid şi-şi dezveli toţi dinţii într-un surâs destul de abătut.
Leia se aplecă spre droidul de protocol şi-i şopti:
— Ce se-ntâmplă aici? L-am văzut pe twi’lekul ăsta câştigând de patru ori succesiv împotriva unor jucători mult mai buni decât Chewie.
— Ah, da, răspunse tot în şoaptă C-3PO, mi-am permis

să-l informez pe twi’lek înainte de începerea jocului ce se întâmplă atunci când wookiee pierd asemenea înfruntări.

Prinţesa îl privi consternată.

— Ţii minte ce spunea stăpânul Solo despre smulgerea braţelor?

Leia clătină din cap. Han îl tachinase pe C-3PO cu observaţia aceea. Chewie era aprig în lupte, dar, în realitate, avea un temperament foarte echilibrat. Ea nici măcar nu credea povestea cu smulgerea braţelor. Deşi se părea că twi’lekul îi dăduse crezare.

Dacă Soarele Negru nu apărea curând, avea să o ia amocul de navă, stând în văgăuna aceasta jalnică.

*

Guri stătea la masă vizavi de cei trei – doi erau oameni, iar unul quarren. Îndărătul ei, doi bodyguarzi gamorreani erau cu ochii în patru. Guri nu purta nici o armă.

— Sursele tale greşesc, spuse unul dintre oameni.

Se numea Tuyay şi era şeful operaţional al companiei Ororo Transportation. Fanatic al exerciţiilor fizice, îşi arăta muşchii rotunzi chiar şi sub costumul scump, de comandă, din ţesătură zeyd. Se afirma despre el că putea face genuflexiuni ţinând în spate o greutate de patru ori mai mare decât a propriului său corp, fără măcar să transpire. Acum nu avea un chip voios, ba chiar părea pe punctul de a-i exploda un vas de sânge.

— Oare? făcu Guri şi se instală mai bine în scaun, părând complet relaxată.

— Domnul Tuyay are dreptate. Ororo nu intenţionează să concureze Soarele Negru, interveni Dellis Yuls, cap-de-calmar şi şeful securităţii organizaţiei.

Celălalt participant la discuţie, un om slăbuţ, scund şi nervos, încuviinţă aprobator.

— Nu, nu, noi n-am intra niciodată în teritoriul prinţului Xizor.

Era Z. Limmer, directorul financiar.

— Prin urmare, conchise Guri, îi voi spune prinţului Xizor că totul a fost o eroare – că agenţii noştri sunt nişte idioţi care nu ştiu pe ce lume trăiesc?

— N-aş spune chiar aşa, făcu quarrenul.

Privi spre cei doi oameni de lângă el şi pufni.

— Să dăm cărţile pe faţă! M-am plictisit să fiu preşul de şters picioarele al şefului tău. Da, spune-i că agenţii lui sunt nişte idioţi! Spune-i că şi el este un idiot! Ororo nu tremură de frica teribilului şi puternicului Prinţ întunecat! Aici suntem pe Inelul Exterior, la mare depărtare de saltelele din puf şi plăcerile decadente ale Centrului Imperial, unde Xizor îşi căptuşeşte cuibul cu tributul nostru. Noi ne câştigăm existenţa aici şi merităm fiecare decicredit pe care-l colectăm! Spune-i că dacă nu-i place, poate să vină aici şi să facă ceva în privinţa asta.

Limmer înghiţi un nod şi păli.

— Eu c-c-cred că p-poate ceea ce domnul Tuyay v-vrea să spună este că…

— Gura, Limmer, vierme jalnic ce eşti! Nu-ncerca s-o îndulceşti! Tuyay o fulgeră din priviri pe Guri: Du-te acasă, fetiţo! Pleacă acum, cât încă îţi mai îngădui şi nu te mai întoarce. Dacă o vei face, s-ar putea să-ţi găsesc o utilizare care n-o să-ţi placă.

Rânji şi expresia lui fu extrem de neplăcută.

Guri zâmbi şi se sculă, continuând să arate de parcă de abia se trezise dintr-un somn prelung.

Atunci când se mişcă, fu incredibil de rapidă. Sări pe masă, execută un salt mortal spre înainte şi ateriză înapoia lui Tuyay, se răsuci şi-l ridică cu scaun cu tot. După aceea îl azvârli spre cele două santinele gamorreane din spate, înainte ca vreuna dintre ele să-şi fi putut scoate blasterul. Impactul îi doborî pe ambii alieni cu aspect porcin.

Dellis Yuls scoase un blaster mic din tunică, dar înainte de a-l putea aţinti spre ea, Guri îl prinse de încheietură, i-o rupse şi-i extrase arma din mână. O aruncă pe jos, rânjind.

Limmer încercă să se ridice, iar ea îşi înfipse degetele în beregata lui, se opri doar atât cât să răsucească gâtul lui

Yuls până ce pocni ca un vreasc ud, după care sări înapoi pe masă.

Tuyay se sculă în picioare şi se întoarse. Guri îl prinse de gât, exact în clipa când el făcu acelaşi lucru cu gâtul ei. Pentru o secundă, amândoi rămaseră nemişcaţi, parcă în afara timpului.

Omul se prăbuşi, cu o expresie îngrozită de puterea femeii. Cu creierul lipsit de aportul sângelui, îşi pierdu cunoştinţa.

Guri îl lăsă să cadă, se aplecă, scoase blasterul de la centura unui gamorrean ameţit şi împuşcă ambii bodyguarzi. Câte o salvă pentru fiecare, în cap.

Sări pe masă, apoi jos, lângă Limmer şi Yuls şi-i împuşcă pe ambii în ceafă.

Reveni după aceea la Tuyay, care zăcea gâfâind, încercând să respire prin gâtul învineţit. Se ghemui lângă el şi-l aşteptă să ridice ochii.

— O să-i spun prinţului Xizor opinia ta.

Zâmbi şi, cu un gest aproape neglijent, lipi blasterul de ochiul stâng al şefului operaţional, după care apăsă pe trăgaci.

Se sculă, se apropie de locul din care camera de securitate camuflată înregistra toată scena şi o smulse din perete.

Imaginea se întunecă.

— Oprire înregistrare, spuse Xizor.

Suspină şi clătină din cap. Înregistrarea îi arătase ceea ce ştia deja. Guri era arma letală prin excelenţă din arsenalul său. Se întrebă cum s-ar fi descurcat într-un duel individual împotriva lui Vader. Probabil mai bine decât el, deşi era aproape sigur că Vader, care urmărise şi ucisese cavaleri Jedi, o putea învinge.

Şi aşa însă ar fi fost interesant de privit.

Un spectacol al naibii de costisitor, dacă ea ar fi pierdut, ţinând seama de faptul că-l costase nouă milioane de credite.

— Rulează din nou, rosti el.

Îi plăcea să vadă un profesionist în acţiune.

*

— Aşadar, unde este Leia? întrebă Luke.

El şi Dash reveniseră la locuinţa lui Obi-Wan, fiecare pe câte un swoop. Cele două aparate se aflau acum sub plasa de camuflaj, alături de X-interceptor. Nava mercenarului rămăsese în dana din Mos Eisley.

— A plecat pe Rodia să ia legătura cu Soarele Negru.

Luke fu cât pe aici să scape containerul cu apă rece pe care-l ţinea în mâini.

— Cu Soarele Negru?! A înnebunit?

— Oho, dar. Văd că eşti expert în privinţa Soarelui Negru, pufni Dash.

— Nu, dar am vorbit multe cu Han în nopţile lungi şi furtunoase, când am staţionat pe Hoth. El lucrase cu Soarele Negru şi spunea că era mai periculos decât Imperiul. Se opri o secundă, apoi continuă: De ce dorea Leia să contacteze Soarele Negru?

— Habar n-am, strânse Dash din umeri. Poate că organizaţia ştie cine vrea să te ucidă. Prinţesa ţine la tine, deşi nu-nţeleg de ce. Ce faci, aştepţi să se evapore apa aia?

Tânărul privi containerul de care uitase.

— Ah, scuză-mă.

Îl întinse lui Dash, care-şi umplu un pahar mare şi sorbi zgomotos.

Ideea că Leia intra în legătură cu o organizaţie criminală clandestină şi periculoasă nu-l încânta deloc pe Luke. Cu toate acestea, ce ar fi putut face? Prinţesa nu era un copil; se descurcase perfect şi înainte de a-i fi cunoscut pe ei. Desigur, dacă nu se punea la socoteală faptul că fusese capturată de Vader... El, Han şi Chewie o eliberaseră, dar nu se acoperiseră tocmai de glorie. Mai precis, se acoperiseră de o duhoare pestilenţială în compactorul de

deşeuri.

— Deci care-i mersul, puştiule?

— Poftim?

— Stăm aici şi-i aşteptăm să se întoarcă? Sau poate vrei să te duci să-l întrebi pe Hutt de ce i-a trimis pe păcălici ăia să te radă?

— Jabba n-are nici un motiv să-mi facă felul.

— Doar dacă nu l-a plătit cineva. De asta sunt aici, ai uitat? Fiindcă-i linişte şi pace, te-aş putea învăţa cum să pilotezi ca lumea un swoop.

— Să ştii că nu m-ar fi prins niciodată în Canionul Cerşetorilor...

R2-D2 începu să fluiere şi să piuie disperat.

— Nu-mi place, făcu Luke.

— Ce s-a-ntâmplat? se interesă Dash.

— Se pare că-i ceva pe-afară. Ar fi mai bine să ne ducem să vedem.

Droidul piui din nou.

Dash îşi scoase blasterul şi verifică afişajul încărcăturii.

Luke coborî mâna şi atinse mânerul săbiei de lumină, pentru a se asigura că era tot la centură.

R2-D2 fluieră şi porni spre uşă.

Pe cerul nopţii se zărea flacăra duzei de frânare a unei rachete.

— Pare un droid mesager, comentă Luke.

R2-D2 îi confirmă presupunerea.

Dash expiră printre dinţi şi puse blasterul în toc.

Nu primeai în fiecare zi un droid mesager. Aceştia se foloseau când erau necesare livrări rapide şi nu se doreau riscurile asociate holoreţelei şi releelor ei; erau scumpi şi de unică folosinţă – nu-i puteai reutiliza, decât dacă aveai un booster pe care îl puteai sacrifica.

R2-D2 emise alt fluierat.

— E al naibii de rapid, făcu Luke. Sper că-i protejat antişoc.

Dash pornise deja către uşă.

Deşi micuţă, sonda care se apropia era perfect vizibilă,

coborând spre deşert, cam la o jumătate de kilometru depărtare.

— Cine ştie că te afli aici, puştiule?

Luke clătină din cap.

— Leia... Lando... Chewie... C-3PO...

— Şi Jabba, adăugă Dash. Deşi nu cred că el ar cheltui bani pe un droid când ar putea face un apel local, dacă ar dori să-ţi vorbească. Ca să nu mai zic, dacă ar dori să te lichideze.

— Poate că-i pentru tine, sugeră Luke.

— Mă-ndoiesc. Nu las adresa la care pot fi găsit. Nimeni nu ştie că sunt aici, cu excepţia amicilor tăi, iar ei n-au nici un motiv să-mi trimită mesaje.

Luke privi sonda. Activase retroduzele şi încetinea, totuşi cobora cam prea rapid. Probabil că droidul subestimase gravitaţia... sau altceva.

Poate că era destinată lui Obi-Wan. Poate că venea de la cineva care nu mai luase legătura cu el de mult timp şi nu ştia că... dispăruse.

Sonda purtătoare asoliză cu o bubuitură audibilă de la cinci sute de metri, ridicând o jerbă de nisip.

— Să mergem şi să vedem, rosti Dash.

Luke strânse din dinţi. Începu să spună ceva despre cei cărora le plăcea să dea ordine, apoi se stăpâni. Cavalerii Jedi trebuiau să fie calmi. Mai avea de lucrat în privinţa respectivă.

Pornită spre sondă.

*

În iatacul său, Xizor se trezi dintr-un somn superficial, auzindu-şi numele şoptit de comunicatorul privat.

— Vă aşteaptă un apel, prinţe Sheezor.

I se păruse lui, sau cipul vocal îi deformase numele, şuierându-l, aşa cum făcuse şi scaunul pe care-l înlocuise?

Nimic nu mai era de calitate în ziua de azi. Totul începea să se strice înainte de a se fi defectat realmente. Imperiul

se îndrepta cu turboliftul spre entropie.

— Fă-mi legătura. Şi rulează o autodiagnosticare pe cipul vocal.

Holoproiectorul la scară redusă înflori pe biroul său. Era unul dintre spionii locali.

— Da?

— Alteţă, mi-aţi cerut să vă informez când lordul Vader revine la castelul său. Tocmai a sosit.

Prinţul întunecat aprobă din cap.

— Bine. Menţine procedurile normale de supraveghere.

Spionul încuviinţă şi întrerupse legătura. Imaginea dispăru.

Aşadar Vader revenise de la bătăliile sale, făcând, fără să ştie, jocul lui Xizor, lovindu-i pe Ororo acolo unde îi durea cel mai mult

— În balanţa creditelor. Lovitura, asociată micii demonstraţii oferite de Guri principalilor directori, avea să-i determine pe Ororo să se comporte corespunzător, cel puţin în viitorul apropiat.

Mai bine însă să nu-l apeleze imediat pe Vader. Neîndoios, Lordul întunericului Sith avea nevoie de timp ca să se calmeze puţin după admonestarea împăratului. Principala problemă a lui Vader era faptul că se lăsa condus de temperament. Era de altfel o trăsătură specifică ereditãţii sale mamifere – aşa se întâmpla cu multe specii şi aproape întotdeauna era în dezavantajul lor. Frigul permitea precizia, în timp ce căldura anula reţinerile şi se precipita în violenţă. Frigul era procesul deliberării şi planificării, căldura – rezultatul pasiunii nestăvilite. Pasiunea era foarte bună, dar numai controlată şi canalizată corespunzător.

De exemplu, prinţesa Leia. Îl atrăgea, însă avea s-o aducă la el lent şi cu grijă, nu într-o urmărire sălbatică în care să-şi abandoneze pânzele raţiunii, navigând pe un ocean de ardoare. Nu, nu, falleenii nu procedau aşa. Falleenii alegeau calea frigului.

Frigul era mai bun decât arşiţa.

Întotdeauna.

Darth Vader privea spionul prin intermediul holocamerei camuflate în partea superioară a unui droid măturător. Acesta se deplasa pe bulevard ca un melc mecanic gigantic, dar care nu lăsa în urmă o dâră de mucus, ci o bandă curată, spălând pavajul dur cu jeturi şi detergenţi puternici ce făceau suprafaţa să scânteieze.

Spionul lui Xizor se afla pe terasa unui local. Se prefăcea că citeşte listingul unui fax de ştiri şi la răstimpuri sorbea dintr-o băutură fierbinte, care se răcise de mult.

Vader suspină şi dezactivă legătura. Toate intrigile şi spionările erau foarte complicate. Sigur că da, el învăţase jocul şi-l juca bine, aşa cum trebuia s-o facă dacă voia să supravieţuiască pe planeta aceea, dar nu-l încânta. Indivizi ca Xizor şi împăratul simţeau satisfacţie din manipulări, însă Vader se simţise dintotdeauna... mânjit, atunci când se învârtise printre trădări duble şi triple. El era un războinic şi în calitatea respectivă prefera să se plaseze singur în calea unei armate avansânde decât să aibă parte de zâmbetul exterior dublat de plănuirea distrugerii unui duşman, care constituia esenţa politică a Centrului Imperial. Uciderea unui om cu sabia ta era un act direct, curat şi onorabil. Împuşcarea lui în spate, de la adăpostul întunericului unei fundături, urmată de graba de a învinui pe altcineva era cu totul altă chestiune.

Întoarse spatele monitoarelor. Da, o putea face şi da, era necesar, totuşi nu trebuia să-i şi placă.

Mai devreme sau mai târziu, urma să deţină dovezile de care avea nevoie împotriva lui Xizor. Cu cât plasa era mai încâlcită, cu atât era mai probabil ca ţesătorul să se încurce singur în cele din urmă. O dată şi o dată, individul avea să facă o eroare fatală, iar atunci Vader avea să-l doboare... şi abia după aceea să-i explice împăratului motivele.

Gândul acela îl încânta.

*

Se părea că droidul mesager, o capsulă rotundă şi compactă, cu o unitate antigravitaţională care-i permitea să leviteze şi să se deplaseze la câţiva metri deasupra solului, nu păţise nimic în urma impactului dur al sondei purtătoare. Capsula, cam jumătate din mărimea lui R2-D2, plutea acum în casa lui Obi-Wan, în faţa lui Luke şi Dash.

Nu părea avariată, totuşi ceva trebuie să se fi zgâlţâit în interiorul ei, deoarece repetă pentru a cincea oară:

— Mesaj pentru prinţesa Leia Organa.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că nu-i aici? făcu Luke. R2-D2, tu nu poţi să discuţi cu chestia asta?

R2-D2 se apropie mai mult de mesager, fluieră şi piui rapid, apoi sfârşi prin a proiecta lumini pâlpâitoare din holoproiectorul său spre capsulă. Urmă o pauză, timp în care un sistem se ajustă în interiorul droidului mesager.

— În absenţa prinţesei Leia Organa, pot preda mesajul reprezentantului ei autorizat, anunţă mesagerul.

— Deja facem progrese, comentă Luke. Spune-i că eu sunt… ă-ă-ă, reprezentantul ei autorizat.

Rânji spre Dash, care clătină din cap.

— Parola? întrebă droidul.

Parola? Ce ar fi utilizat Leia ca parolă?

— Ă-ă-ă… Luke Skywalker.

— Parola este incorectă.

Dash izbucni în râs.

— Ă-ă-ă… Han Solo.

— Parola este incorectă.

— Am putea petrece al naibii de mult timp în vreme ce spui toate numele pe care le cunoşti, Luke.

— Vrei, te rog, să taci? Mă gândesc!

— Aha, bun, n-am vrea să te oprim din aşa ceva, nu?

Luke căzu pe gânduri. Trebuia să fie ceva simplu, ceva ce Leia n-ar fi putut uita. Care era primul lucru care îi venea în minte când se gândea la ea?

Nu acesta.

— Ă-ă-ă, Alderaan.

— Parola este corectă.

Un capac glisă din droid şi un holoproiector culisă în exterior. După o secundă, apăru holograma.

Un bothan scund, bărbos şi cu părul lung, îmbrăcat în tunică verde, pantaloni şi cizme, cu blaster model militar prins de talie şi de piciorul drept.

— Respectele mele, prinţesă! Sunt Koth Melan şi-ţi vorbesc de pe planeta mea natală, Bothawui. Reţeaua noastră de spionaj a descoperit informaţii cruciale pentru Alianţă, iar importanţa naturii datelor justifică expedierea droidului mesager. Trebuie să vii imediat pe Bothawui. Nu pot sublinia îndeajuns importanţa sau urgenţa acestei solicitări. Timpul joacă un rol crucial. Voi fi timp de cinci zile la Misiunea Comercială Intergalactică. Alianţa trebuie să acţioneze cât mai repede, altfel informaţia poate fi pierdută.

Holograma se stinse.

— Ca să vezi! comentă Dash. Cineva este foarte grăbit. Am putea reuşi să ajungem la Bothawui înainte de termenul limită, dacă aş trage tare. Chiar şi rabla aia a ta de X-interceptor ar putea izbuti, deşi n-aş miza pe asta.

— Trebuie s-o anunţăm pe Leia.

— Nici o şansă, puştiule. Nu putem folosi holoreţeaua, fiindcă nu ştim cu exactitate unde se află prinţesa. În nici un caz nu putem întreprinde o căutare de forma „Nu vă supăraţi, îmi puteţi spune unde se află unul dintre cei mai doriţi duşmani ai Imperiului?”.

— Bine, am priceput ideea.

— Pe de altă parte, până ajungem la Rodia, o găsim pe ea şi apoi ea ajunge pe Bothawui, va trece cel puţin o săptămână standard.

Luke rămase privind droidul mesager. Ce ar fi trebuit să facă? Părea ceva cu adevărat important.

— Atunci, făcu el în cele din urmă, cred că va trebui să ne ducem în locul ei.

— De ce? Mesajul se adresa prinţesei Leia.

— Eu sunt reprezentantul ei desemnat. Am nimerit corect parola. Indiferent ce ar deţine acest Koth Melan, îmi poate

spune despre ce-i vorba.

— Nu mi se pare o idee foarte inteligentă. Un maestru bothan de spionaj n-o să cadă pe spate la vederea ta şi-ţi va înmâna imediat informaţiile. Şi nici numele lui nu-mi sună prea bine. „Melan” nu-i un nume bothan.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea. Tu trebuie să fii doar bodyguardul, da? Tu n-ai nici o treabă cu Alianţa.

— Doar dacă nu vrea să mă angajeze... aici ai perfectă dreptate.

— Perfect. Eu plec într-acolo. Tu poţi să faci ce vrei.

— Eşti mai preţios pentru mine viu decât mort, rânji mercenarul, aşa că prefer să-mi protejez onorariul. O să plec cu un swoop în oraş, ca să-mi recuperez nava şi ne-ntâlnim pe orbită.

Luke încuviinţă din cap. Nu se dădea în vânt după Dash, însă individul era un ţintaş şi un pilot bun. Asta era cel mai important.

— Haide să scoatem X-interceptorul, R2-D2! Plecăm la drum.

Nici lui R2-D2 nu i se părea o idee tocmai grozavă.

Regret, gândi Luke. Un cavaler Jedi n-ar fi stat cu braţele încrucişate când se desfăşurau acţiuni cruciale pentru Alianţă, nu? El unul nu avea s-o facă.

*

— Îmi pahe hău, spuse Avaro. Soahele Neghu nu apahe când dohesc eu.

Leia clătină dezgustat din cap. Ea şi Chewie se aflau în biroul lui Avaro, iar acesta îi amâna iarăşi. Lando era fericit ca un purceluş bălăcindu-se în noroi la soare – câştiga majoritatea partidelor de cărţi pe care le juca. Până şi wookieeului îi plăcea cazinoul, dar dacă nu apărea ceva cât mai repede, Leia avea să fie pe punctul de a-şi smulge părul din cap. Nu era stilul ei să stea, fără să facă nimic.

— Bine, rosti ea, uite cum stă treaba. Dacă până săptămâna viitoare nu apare nimeni, o să-ncercăm în altă

parte.

Avaro strânse din umeri.

— Cum dohisi.

Dacă ar fi fost într-adevăr după dorinţa ei, gândi Leia, ar fi trebuit să se afle în mişcare, să întreprindă ceva, să afle cine voia să-l ucidă pe Luke şi de ce. Părea extrem de stângaci din partea lui Vader să fi pus la cale tentativa şefei de mecanici, a cărei legătură cu Lordul întunericului Sith putea fi descoperită atât de uşor. Prinţesa nu avea alte idei în legătură cu posibilii atacatori ai lui Luke, totuşi, uneori, când ceva părea incredibil de simplu, chiar aşa şi era.

Alteori lucrurile stăteau cu totul diferit.

Se ridică şi ieşi din biroul lui Avaro. Aici nu deţinea multe opţiuni. Avea să aştepte, dar fără să-i facă plăcere.

*

Guri se pregătea să plece spre Rodia, când Xizor o opri.

— Înainte de a ajunge acolo, mai am o misiune pentru tine. În fişierele mele personale există un document secret cu titlul „Route”. Ştii despre ce este vorba.

Da.

— Descarcă-l şi ai grijă să ajungă în mâinile agentului nostru dublu bothan de pe Bothawui. Asigură-te că el va şti că noi suntem responsabili de livrarea documentului.

Guri nu comentă, dar prinţul îi simţi ezitarea.

— Nu eşti de acord, spuse el.

— Nu pare a vă sluji cel mai bine interesele.

— Ba da. Oferind această informaţie gratuită Rebelilor, Soarele Negru va câştiga mai multă credibilitate în ochii lor. În eventualitatea improbabilă că Imperiul va pierde războiul, Alianţa îşi va reaminti de noi ca prieteni, nu ca duşmani.

Guri încuviinţă din cap. Înţelesese, indiferent dacă era sau nu de acord.

— Prinţul meu...

Părăsi încăperea.

Xizor examină din nou planul, gândindu-se la şovăiala droidului. Noua informaţie se adăuga altor date de care se îngrijise deja să fie descoperite de bothani. Exista un risc mic, dar redus, ţinând seama de ceea ce putea câştiga. Imperiul era puternic şi Xizor nu credea realmente că Alianţa va triumfa, însă numai un prost nu ţinea seama şi de posibilităţile cele mai neînsemnate. Se întâmplaseră şi fapte mult mai incredibile. Oameni fuseseră loviţi de trăsnete ori de meteoriţi căzuţi din senin, iar bătaia aripilor unui fluture pe coasta nordică putea stârni curentul de aer care să provoace declanşarea unei tornade pe coasta sudică. Un jucător prudent nu-şi asuma riscuri inutile, totuşi existau momente când trebuia să execuţi un salt calculat peste o prăpastie adâncă. Acum era unul dintre momentele respective şi, ca de obicei, era o sabie cu două tăişuri. Mânuită cu grijă, avea să taie în ambele direcţii.

Exact aşa cum trebuia să facă.

*

Nu fusese prea greu să ajungă la Bothawui, deşi avuseseră probleme la revenirea în spaţiul real. Pe orbita planetei se afla o patrulă imperială, iar Luke şi Dash trebui seră să recurgă la manevre destul de complexe ca s-o evite.

Nu părea să existe nici o carantină şi asolizară fără probleme. De la astroport luară un liliac de transport public până în oraş.

Luke nu fusese niciodată pe Bothawui şi fu încântat de curăţenia şi ordinea care domneau aici prin comparaţie cu planeta lui natală. Anotimpul local era primăvara şi se arăta o zi însorită. Ici-colo se zăreau grupuri mici de trupe de şoc imperiale, totuşi bothanii deţineau controlul asupra astroportului în sine. Străzile erau late şi multe dintre clădirile înalte scânteiau, graţie rocilor naturale din care fuseseră construite. Majoritatea trecătorilor erau, desigur, bothani, deşi se zăreau şi destui alţi extratereştri. Pe

ansamblu, un loc foarte cosmopolit, mai ales ţinând seama de restricţiile impuse de război. Îi spuse lucrul acesta şi lui Dash.

— Spionajul este în floare, încuviinţă Dash, fiindcă Bothawui este una dintre axele cele mai active pentru spionii din toată Galaxia. Imperiul are agenţii lui aici, ca şi Alianţa şi, în general, s-a căzut de acord ca planeta să fie păstrată ca teritoriu neutru.

Ajunseră la Misiunea Comercială Intergalactică, plătiră taxa de transport şi coborâră.

Avea să fie însă ceva mai greu să intre, pentru a-l găsi pe Koth Melan.

Sentinela bothană dori să vadă un permis de trecere, iar ei nu aveau aşa ceva. Pe Luke nu-l ispitea să-i spună cine era, mai ales pentru că fusese dat în urmărire.

Poate că ar fi trebuit să utilizeze Forţa asupra bothanului? Pusese de câteva ori în aplicare şiretlicul lui Obi-Wan şi înregistrase succese, în plus, l-ar fi impresionat niţel pe Dash.

Înainte însă ca să poată apela Forţa, mercenarul îl trase pe bothan într-o parte, îi şopti câteva cuvinte şi-i îndesă ceva în mână.

Santinela zâmbi şi le făcu semn să treacă.

— Ce i-ai spus? întrebă Luke.

— Nu mare lucru, însă moneda de o sută de credite pe care i-am dat-o i-a spus: „Hei, ăştia-s nişte băieţi buni, ce-ar fi să-i laşi să treacă?”

— L-ai mituit?

— Nu prea ieşi din casă, aşa-i? Aşa merg lucrurile în viaţa reală. Banii ung totul şi-nvârt roţile. Noi am intrat, aşa că suntem mulţumiţi. Paznicul îi poate cumpăra nevestei sau prietenei un cadou frumos, aşa că şi el este mulţumit. Nimeni n-a păţit nimic rău. Dacă suntem prinşi, paznicul nu ne cunoaşte. Ăsta-i preţul afacerilor.

Luke clătină din cap. Poate că Dash avea totuşi dreptate. Cu ce era mai rea înmânarea unor credite decât întunecarea minţii prin folosirea Forţei? Da, era pentru o

cauză bună şi ar fi fost un act justificat, dar şi cele câteva credite n-ar fi fost de asemenea justificate?

Trebuia să mai analizeze problema respectivă.

Între timp, Dash se apropiase de un droid pentru informaţii aflat în recepţia clădirii.

— Unde îl putem găsi pe Koth Melan? întrebă el.

Droidul avea un glas baritonal şi sonor.

— Nivelul şaisprezece, numărul şapte.

— Mulţumesc.

Porniră spre turbolifturi.

*

Alt droid, de data aceasta un model de protocol, asemănător lui C-3PO, se afla la biroul din anticamera cabinetului spre care fuseseră îndrumaţi. Învelişul lui metalic strălucea auriu.

— Bună dimineaţa! îi salută. Cu ce vă pot fi de folos?

— Prinţesa Leia îl caută pe Koth Melan, răspunse Luke.

— Dumneavoastră sunteţi prinţesa Leia?

— Nu, nu, se încruntă Luke, eu nu sunt prinţesa, ci reprezentantul ei, Luke Skywalker. De fapt, nu avem fixată o audienţă, dar Koth Melan doreşte s-o vadă pe prinţesă, aşa că va dori să ne vadă pe noi.

— Nu cred că este o concluzie logică, observă droidul.

— Uite care-i treaba, tu anunţă-l că suntem aici, da?

— Mă tem că nu vă pot primi fără o programare prealabilă. Stăpânul Melan este un bothan foarte ocupat şi nu-l pot deranja cu orice fleac. Poate că reuşesc să vă aranjez o audienţă… să vedem… peste o săptămână standard? Cum vă numiţi?

Luke se încruntă din nou. Cum l-ar fi putut convinge pe droid să-i lase înăuntru? Nu-l puteau mitui, Forţa nu acţiona asupra lui…

Dash rânji şi-şi scoase blasterul din toc. Îl îndreptă direct spre droid.

— Gata cu pălăvrăgeala, Auriule. Numele meu este Omul

Cu Un Blaster Care Te Va Carboniza. Ori deschizi uşa aia, ori bothanul tău ocupat va trebui să-şi caute alt secretar.

— Vai de mine! exclamă droidul.

— Şi fără alarme de securitate, urmă Dash. Te privesc cu foarte multă atenţie. Te ridici încetişor şi deschizi uşa manual.

— Am înţeles, domnule Omul Cu Un Blaster Care Te Va Carboniza, spuse droidul.

Luke şi Dash schimbară priviri amuzate. Uneori droizii puteau fi exagerat de literali.

Droidul introduse un cod de acces pe tastatura de lângă uşa interioară şi aceasta glisă, deschizându-se.

— Intră! îi porunci mercenarul.

Droidul pătrunse înaintea lor într-o încăpere mare. Aşezat înapoia unui birou dispus în faţa unui perete din oţel transparent se afla bothanul care-i trimisese mesajul lui Leia.

Cel puţin lui Luke i se părea că ar fi vorba despre aceeaşi persoană. Bothanii semănau foarte mult între ei.

— Stăpâne Melan, iertare că te întrerup, dar…

— Este în regulă R-04. Întoarce-te la locul tău. Voi discuta cu aceşti domni.

— Nu le-aş putea spune „domni”, stăpâne, rosti droidul R-04. Mi-au spus că ei sunt prinţesa Leia. M-au ameninţat cu vătămare corporală!

— Nu contează, R-04, zise bothanul, apoi i se adresă lui Dash: Lasă arma, Rendar. Nu vei avea nevoie de ea.

Dash clipi surprins, dar vârî blasterul în toc.

Droidul ieşi, închizând uşa după el.

Luke făcu un pas în faţă.

— Iartă-ne felul în care am intrat, dar trebuia să te vedem.

— Ştiu, zâmbi Melan. Tu eşti Luke Skywalker, iar tu eşti Dash Rendar. Vă aşteptam. Vă rog, luaţi loc.

Luke şi Dash se priviră iute.

— Poate că ar trebui să vă explic, urmă Melan. Cu puţin timp în urmă am aflat că prinţesa Organa nu se mai afla pe

Tatooine, dar era prea târziu pentru a rechema droidul mesager. Deoarece te aflai acolo, am presupus că ştiai parola pe care am convenit-o împreună cu prinţesa. Îţi cunosc reputaţia şi ştiu ce ai făcut pentru Alianţă.

Se întoarse după aceea spre Dash.

— Cunosc şi reputaţia ta, domnule Rendar, deşi mă surprinde să constat că lucrezi pentru Alianţă.

— Nu lucrez pentru ei, ridică Dash din umeri, ci pentru prinţesă.

— Ah, da. Nu contează. Te afli aici şi acum putem să trecem la afacerile curente.

— Ţi-ai cam asumat un risc, lăsându-ne să năvălim aici cu un blaster, observă mercenarul. Puteam fi nişte asasini imperiali deghizaţi.

Melan îi tratã cu alt surâs.

— Nu chiar. Am ştiut că sunteţi aici din clipa în care aţi asolizat în astroport. Aţi fost scanaţi prima dată la intrarea în clădire de către santinela pe care aţi „mituit-o”, apoi în turbolift şi aţi fost identificaţi clar. Dacă aţi fi fost asasini deghizaţi, aţi fi ajuns la un nivel, unde, în clipa deschiderii uşilor liftului, v-ar fi aşteptat o duzină de paznici înarmaţi.

Luke şi Dash schimbară priviri.

— Am mulţi duşmani, continuă Melan şi am învăţat să fiu precaut.

Luke se aşeză pe un scaun, urmat de Dash.

— Ce este atât de important, încât a fost necesară trimiterea unui droid mesager? întrebă tânărul.

— Imperiul a lansat un nou proiect militar, începu Melan. Deocamdată nu ştim despre ce este vorba sau unde se află, ci doar că este vast. Împăratul a dirijat sume mari de bani, materiale şi oameni în direcţia lui.

— Cum ai căpătat informaţia asta?

— Reţeaua de spioni bothană nu are egal, răspunse Melan cu o umbră de mândrie în glas. Precum voi în cazul santinelei de la intrare, am mituit un ofiţer imperial de rang superior. Pe baza celor căpătate de la el, am încercat să infiltrăm un droid sintezor în complexul principal de

calculatoare de pe Coruscant, pentru a localiza şi copia planurile secrete. Din păcate, etapa aceasta a acţiunii a dat greş. Ca urmare a eşecului, am aflat că planurile sunt stocate în calculatoare speciale care nu au conexiuni spre exterior. În felul acesta, nu putem obţine informaţii prin reţea şi nici alt fel de acces – unica modalitate disponibilă este de a ajunge fizic la ele. Din puţinul descoperit, pare un proiect care sună rău pentru Alianţă.

— Ce ar trebui să facem noi? se interesă Luke.

— Agenţii noştri au cules informaţii care indică faptul că unul dintre calculatoarele izolate va fi expediat de pe Coruscant pe Bothawui. Credem că Alianţa ar fi ajutată dacă l-ar obţine, aflând astfel ce intenţionează Imperiul.

Luke încuviinţă din cap.

— Pare rezonabil.

— Scuză-mă, interveni Dash, dar de ce doreşti cu tot dinadinsul să ajuţi Alianţa? Crezusem că sarcina reţelei de spionaj bothane este de a colecta şi vinde informaţii, nu de a se implica în strategii şi tactici.

Melan se schimbă la faţă.

— Acum douăzeci de ani, Imperiul l-a executat pe tata pentru spionaj.

— Face parte dintre riscurile meseriei, nu?

— Exact şi ni le asumăm ca atare, însă nu toţi bothanii sunt spioni, domnule Rendar. Tata a fost profesor. Nu s-a făcut vinovat de nimic – a încercat doar să-şi educe studenţii asupra realităţilor Imperiului. Poate că ai observat că numele meu nu are sufixul onorific „y'lya". Până ce Imperiul nu va fi înfrânt, eu nu mai pot cunoaşte adevărata onoare.

— Asta explică multe, aprobă Dash.

Luke se gândi la mătuşa şi unchiul său, transformaţi în cadavre fumegânde în ferma de pe Tatooine. Înţelegea perfect simţămintele lui Melan.

— Crezusem că şi tu ai o ranchiună personală faţă de Imperiu, îl privi bothanul pe Dash. După ce a făcut împăratul cu tine şi cu familia ta...

Dash strânse din dinţi şi Luke îi văzu muşchii maxilarelor încordându-se.

— Asta nu-i treaba ta, vorbi mercenarul.

Luke nu comentă, deşi întrebarea sări imediat în mintea sa. Ce ţi-au făcut, Dash?

Preferă însă să rostească:

— Dacă Imperiul îşi ia atâtea precauţii, ar fi bine să aflăm motivele. Cum punem mâna pe calculatorul acela?

— Agenţii noştri, răspunse Melan, au aflat că Imperiul intenţionează să-l expedieze în secret, într-un cargobot neescortat, deghizat ca transportor de îngrăşăminte. S-au gândit că o asemenea navă nu va atrage atenţia Alianţei, aşa cum s-ar petrece în cazul unui convoi puternic înarmat.

— Un cargobot plin de îngrăşăminte? repetă Dash. Ai naibii ce sunt! Cine ar ataca aşa ceva?

— Agenţii noştri ne-au informat că în scurt timp vor putea obţine ruta acestei nave. Când o vor face, vom dispune numai de o zi sau două până ce ea va ajunge aici. Există bothani care simpatizează Alianţa şi care ar fi gata să ajute la capturarea cargobotului, dar sunt relativ nepricepuţi în asemenea acţiuni. N-ar fi rău dacă i-ar conduce cineva cu experienţă în bătăliile spaţiale.

— Ăsta aş fi eu, surâse Luke şi se întoarse spre Dash. Ce zici? Intri?

— Să-mi risc nava şi gâtul? Pentru ce?

— Crezusem că intenţionezi să mă păstrezi viu.

— Nu valorezi chiar aşa mult.

— Un cargobot împotriva unei escadrile de bothani, plus eu în X-interceptor? Cât de periculos poate fi?

Dash păru să cadă pe gânduri.

— În plus, dacă informaţiile din calculator sunt atât de valoroase pe cât se pare, Alianţa ar putea fi dispusă să-ţi ofere o bonificaţie pentru că ne-ai ajutat. Poate fi vorba despre câteva mii de credite, sau chiar mai mult.

— Bine, încuviinţă Dash, tot n-am nimic de făcut. De ce nu?

Luke zâmbi larg. Individul îi reamintea teribil de mult de

Han.

*

În mod normal, împăratul era un tip inteligent. Rareori făcea ceva care să i se pară neinspirat lui Darth Vader, cu atât mai puţin ceva stupid.

Acum însă, când Vader stătea în faţa stăpânului său, în castelul împăratului, cea mai recentă acţiune se încadra perfect în ultima categorie. Stupidă... şi periculoasă.

Desigur, n-ar fi cutezat să se pronunţe în felul acela în faţa, sau în spatele împăratului. Iar împăratul nu era chiar atât de puternic pentru a citi gândurile. Mai bine, întrucât, dacă ar fi putut, l-ar fi distrus cu siguranţă pe Vader, chiar acum, pentru opinia aceea despre stupiditate.

Şi apoi, se gândi Vader privindu-şi stăpânul, dacă ar fi putut citi gânduri, era îndoielnic că acel... plan ar fi fost aprobat vreodată.

— Nu eşti de acord, lord Vader?

— Nu eu sunt cel care îşi dă acordul, stăpâne.

— Exact.

Mai târziu, pe când se îndrepta spre castelul său, Vader îşi analiză răspunsul faţă de planul respectiv. Se părea că nu mai putea face mare lucru, decât să monitorizeze situaţia. Nu să acţioneze, ci doar să privească.

Ideea nu-i îmbunătăţi starea.

*

Luke şi Dash plecară cu Koth Melan în speederul său personal de teren, până la o bază secretă din munţi, aflată la două ore standard de oraş. Acolo se întâlniră cu escadrila de piloţi şi ofiţeri bothani şi le inspectară navele.

Navetele de vânătoare erau model BTL-S3, Y-interceptoarele cu două locuri ce constituiau aparatele de atac cele mai răspândite ale Alianţei. Nu aveau aceeaşi viteză ca X-interceptoarele sau TIE-urile şi nici aceeaşi

putere de foc, dar erau fiabile şi foarte rezistente. Nu constituiau nici cel mai recent şi nici cel mai bun model de aparate pentru spaţiul cosmic, însă ar fi trebuit să fie suficiente pentru a opri un singur cargobot. Purtau culorile Alianţei şi coduri de identificare.

— Nişte rable antice, comentă Dash. Probabil că trebuie să te dai jos şi să le împingi, dacă vrei să mergi mai repede ca un droid cu piciorul rupt.

Luke îl ignoră şi se adresă liderului escadrilei:

— Aveţi astromeci pentru toate?

Liderul, un bothan care părea la fel de tânăr ca Luke, încuviinţă din cap.

— Da, avem droizi. În plus, toate aparatele au tunuri laser Taim & Bak IX-4, cu generatoare standard Novaldex, surplusuri de armată. Din păcate nu avem şi torpile protonice pentru lansatoarele Arakryd.

— Nu contează, strânse Luke din umeri. Oricum, nu vrem să distrugem cargobotul, ci să-l capturăm întreg. Ce vechime de zbor au piloţii tăi?

— Mă tem că nu cine ştie ce. Cei mai mulţi sunt relativ novici. O sută de ore, cel mult, în aparatele astea. Băieţii sunt însă rapizi şi mitraliorii sunt buni, deşi n-am avut ocazie să ne antrenăm.

Veştile nu erau dintre cele mai bune.

— Dispunem de câteva zile până căpătăm locaţia ţintei, spuse Luke şi poate că până atunci reuşim să găsim un loc unde să exersăm nişte manevre.

— Ne-ar plăcea asta, comandante Skywalker. Escadrila îţi stă la dispoziţie.

Luke surâse larg. Încă îl mai încânta formularea aceea. Comandant Skywalker. Parcă o vedea devenind colonel Skywalker, apoi general Skywalker. Studiile sale pentru a deveni cavaler Jedi nu ar fi impietat activităţile unui general... Obi-Wan fusese şi el general, nu?

Calea aceea avea să înceapă mai târziu. Mai întâi interceptarea aceasta, apoi urma salvarea lui Han. Acţiunea curentă putea fi periculoasă, totuşi pentru o incursiune nu

foarte rapidă împotriva unui cargobot cu bălegar i-ar fi putut aduce pe piloţi în formă în numai două zile.

*

Leia tocmai se gândea să introducă o monedă de un credit într-unul dintre automatele despre care Lando afirmase că ar fi fost măsluite. Se plictisea în asemenea hal, încât era aproape gata să facă o tentativă.

Avaro se apropie de ea.

— Am phimit un apel exthaplanetah. Hephezentanta Soahelui Neghu este pe dhum. Va fi aisi în thei zile.

Leia simţi un val de uşurare. Slavă binelui! Apoi, pe când Avaro se îndepărta de ea, se gândi la ceea ce tocmai auzise. „Hephezentanta" va fi aici în trei zile?

O femeie?

La urma urmelor, de ce nu? Nu exista nici o regulă care să spună că femeile nu puteau fi infractoare.

Într-un fel oarecum pervers o încânta faptul că reprezentanta Soarelui Negru va fi o femeie.

Şi era şi timpul să-şi facă apariţia.

*

Agentul pe care-l aşteptau sosi la baza secretă de pe Bothawui la trei zile după Luke şi Dash. Koth Melan îl conduse într-o încăpere privată, unde se reuniră toţi patru.

— Acestea sunt coordonatele rutei, spuse agentul scoţând un minicalculator şi aşezându-l pe masă.

— Ai aflat alte informaţii despre ce ar putea conţine proiectul? se interesă Melan.

— Nici măcar la nivelul de zvonuri. Totu-i mai ermetic închis decât o scoică corelliană.

— Păcat...

Agentul semăna aproape perfect cu oricare dintre cei aproximativ o sută de alţi bothani pe care-i văzuse Luke. În mijlocul unei mulţimi, ar fi dispărut pur şi simplu.

— Crezi că aceste coordonate sunt valide? întrebă Melan arătând din cap spre minicalculator.

— Da. Le-am primit de la contactul nostru din lumea interlopă. Până acum, nu ne-a dat nici o informaţie falsă.

— Din lumea interlopă? repetă Luke.

— Soarele Negru, preciză agentul.

Luke şi Dash se priviră în acelaşi timp.

— Soarele Negru? făcu tânărul.

— Se pare că organizaţia îi face curte Alianţei, explică Melan. Ne-a furnizat de câteva ori date valoroase. Cred că apreciază că Alianţa va avea câştig de cauză în faţa Imperiului.

— Probabil că-i singura care crede asta, comentă Dash.

Melan îi aruncă o uitătură scurtă, dar îi ignoră spusele.

— Ca şi politica, războiul creează alianţe stranii. Te foloseşti de instrumentele de care dispui.

— Nu-mi place, clătină Luke din cap. Probabil că se aşteaptă să primească ceva în schimb.

În plus, i se părea o coincidenţă ciudată ca Leia să caute ajutorul Soarelui Negru şi ca ei să primească informaţii utile din aceeaşi sursă. Ceva nu-i suna bine deloc.

— N-a cerut nimic.

— Deocamdată, făcu Dash.

— Bine, interveni Luke, să lăsăm pe moment deoparte discuţia asta. Dacă informaţia este corectă, de cât timp mai dispunem înainte de lansare?

— Escadrila a fost deja alertată, răspunse Melan. Pentru rendez-vous, va trebui să fim pe poziţie în mai puţin de trei ore standard.

— Să „fim”?

— Vin şi eu, spuse Melan. Dacă Dash Rendar mai are loc în nava lui.

Dash îi rânji leneş.

— Nici o problemă. Ştii să găteşti? Poate că înfulecăm ceva, cât timp deturnăm cargobotul ăla.

— Mă-ndoiesc că vom avea timp de mâncat, observă Luke.

— Poate că tu n-o să ai, puştiule, dar eu pot pilota şi mânca în acelaşi timp.

Luke nu se putu abţine să nu zâmbească. Individul era atât de plin de el, încât era de mirare că nu exploda, revărsându-şi ego-ul peste tot.

— Atunci să ne îmbarcăm, rosti el.

Mercenarul îi oferi o parodie de salut milităresc.

— Am înţeles, comandante!

Era momentul să plece.

*

Luke conduse cele douăsprezece Y-interceptoare, îndepărtându-le de planetă, în conul de umbră senzorial al satelitului natural local, unde puteau evita patrulele imperiale. Deşi formaţiunea era niţel neregulată, piloţii se descurcau destul de bine pentru un grup care avea minimum de ore de zbor. Tânărului nu i-ar fi plăcut să-i conducă în luptă împotriva celor mai bune escadrile de TIE-uri ale Marinei Imperiale, dar acum nu trebuia decât să poată înconjura un cargobot şi să-l oprească.

Coordonatele spaţio-temporale se apropiau şi-şi dedică atenţia ambuscadei.

Înapoia sa, Dash îşi pilota nava cromată, aproape invizibilă pe fundalul vidului cosmic, având-ul pe Koth Melan ca pasager.

— Ţineţi aproape, băieţi, rosti Luke în microfon. Aproape c-am ajuns. Să vă aud, escadrila Albastră.

Piloţii Y-interceptoarelor răspunseră pe rând. Luke fusese cât mai simplu – fiecare navă căpătase un număr, iar escadrila fusese botezată cu nume de culoare.

— Recepţie, spuse el. Aduceţi-le pe poziţii.

Escadrila Albastră se conformă, oprind aparatele. Pluteau în mijlocul neantului, aşteptând. Dacă informaţia era corectă, cargobotul trebuia să apară din hiperspaţiu la mai

puţin de o sută de kilometri în faţă.

Probabil că pilotul cargobotului dormise prea mult. Într-adevăr, nava se materializ ă din hiperspaţiu, dar la numai cincizeci de kilometri.

Era un cargobot uşor de marfă, corellian, deşi cu altă configuraţie decât Şoimul Mileniului. În locul fuzelajului de forma unei farfurii cu bot bifurcat şi cabină de comandă excentrică, nava aceasta era un oval prelung, cu capetele boante, având dedesubt un container de marfă detaşabil. Semăna cu imaginea la scară gigantică a unui blaster.

— Atenţie, escadrila Albastră, a apărut ţinta! Formaţiune de atac!

Nava apăru relativ lent din hiperspaţiu, dar, fiindcă era mai aproape decât anticipaseră, nu aveau mult timp la dispoziţie. Luke comută pe o frecvenţă de comunicaţii standard şi apelă cargobotul.

— Cargobot Suprosa, sunt comandantul Skywalker din Alianţă. Decuplaţi motoarele şi pregătiţi-vă de abordaj.

Dacă totul mergea aşa cum fusese planificat, Koth Melan, în costum spaţial, avea să fie escortat la bordul cargobotului de către doi tehnicieni şi bodyguarzi, care se găseau tot în nava lui Dash. Ar fi ieşit de acolo în numai câteva minute.

— Sunt căpitanul cargobotului Suprosa. Aţi înnebunit? sosi răspunsul. Transportăm doar îngrăşăminte! Ce fel de piraţi sunteţi?!

— Nu suntem piraţi, ci facem parte din Alianţă, aşa cum am anunţat. Poate că avem o grădină de zarzavat mai mare. Opreşte, căpitane şi nimeni nu va fi rănit.

Urmă o pauză lungă. Era posibil ca pilotul să nu fi ştiut ce transporta, deşi Luke nu credea asta. Dacă nu ştia, n-ar fi ridicat nici o obiecţie faţă de abordaj. Dar dacă ştia…

— Uite cum stă treaba, amice, lucrez sub contract cu STX şi am primit ordin să-mi livrez încărcătura agentului de pe Bothawui. De ce nu te iei de unul care face contrabandă cu arme, mirodenii, sau alte chestii?

— Căpitane, ori opreşti motoarele, ori le oprim noi în

locul tău. Unii dintre mitraliorii mei se antrenează vânând muşte cu tunurile laser.

Desigur, nu-i văzuse niciodată făcând asta în timp ce efectuaseră manevre spaţiale, dar căpitanul cargobotului nu avea de unde să ştie adevărul.

Suprosa eliberă brusc modulul cu încărcătură, acceleră şi viră spre tribord.

Intenţiona să scape, fugind.

Luke reveni pe frecvenţa tactică de comunicaţii.

— Va trebui s-o facem în felul mai greu, băieţi. Ţintiţi numai în motoare! Dacă nu sunteţi siguri, nu trageţi – nu vrem să distrugem nava. Daţi-i drumul!

Distanţa între escadrila Albastră şi cargobot se reduse rapid. Fusese o acţiune stupidă, fiindcă nava era neînarmată şi mult mai lentă ca Y-interceptoarele. Dacă doreau să-l ajungă pe căpitan, era floare la ureche... iar el ar fi trebuit s-o ştie.

Cargobotul încercă să se deplaseze perpendicular pe vectorul de atac al navetelor de vânătoare, dar acestea ajunseseră deja în raza de foc. Luke se afla în frunte; aparatul său era mai rapid ca Y-interceptoarele şi din două salve ar fi trebuit să scoată din funcţiune motoarele, presupunând că aveau ecrane deflectoare standard.

Încă două secunde...

R2-D2 fluieră.

Hopa! Lui Luke nu-i plăcu ce auzi.

— Pune-o pe ecran, R2-D2.

Imaginea cargobotului apăru pe ecranul tânărului.

Acolo unde înainte existaseră patru secţiuni netede de carcasă, acum pâlpâiau luminiţe roşii. Alte două puncte clipeau albastru.

De pe flancurile cargobotului culisaseră trape, dezvăluind arme ascunse.

— Atenţie, toată lumea, nava are colţi! Tunuri laser la prova şi pupa şi, se pare, lansatoare ventrale şi dorsale. Aveţi grijă!

Imediat după aceea, viră, chiar în clipa în care tunul laser

babord al cargobotului declanşă. Raza trecu îndeajuns de aproape ca să-i bruieze comunicaţiile.

Unul dintre Y-interceptoare, Albastru 4, pică spre cargobot, ţintindu-i compartimentul motoarelor. Luke văzu că interceptorul lovise obiectivul, dar fasciculul albastrul-strălucitor devie, dezvăluind că motoarele aveau ecrane deflectoare îmbunătăţite.

N-avea să fie o simplă joacă de copii.

Tunul cargobotului se fixă pe Albastru 4 şi distruse aparatul.

În numele Forţei, ce putere trebuie să fi avut!

— Părăsiţi formaţiunea, viraţi şi regrupaţi-vă! anunţă Luke.

Albastru 2 pornise atacul şi-l abandonă.

Prea târziu însă... Deveni o simplă amintire.

Patru nave bothane virară, îndepărtându-se într-o formaţiune destul de bună, însoţite de Dash în Avangardă.

Luke se găsea suficient de aproape ca să vadă cum sabordul lansatorului din partea superioară a cargobotului degajă un norişor de gaze în spaţiu, care se cristaliză şi scânteie în lumina soarelui local.

— A lansat o torpilă! răcni el.

— Am văzut-o, anunţă Dash. Mă ocup eu de ea.

Luke privi Avangarda, care făcu un tonou şi pică, deschizând în aceeaşi clipă foc cu armamentul robot. Nu zărea torpila, dar îl văzu pe Dash continuându-şi atacul, cu ţevile proiectând suliţe de lumină ucigaşe.

— La naiba! exclamă Dash. Trebuie s-o fi lovit deja! De ce nu se opreşte?

— Întoarce-te! strigă Luke.

— Taci din gură! Trebuie s-o opresc! Opreşte-te, mizeria naibii, opreşte-te!

— Pleacă, Dash!

— Nu, o s-o nimeresc!

— Se apropie! zbieră Albastru 6. Răspândirea!

Cele patru aparate încercară să se risipească, aidoma unui pumn care se desface.

Prea târziu.

Torpila explodă între ele şi când norul de gaze şi sfărâmături se risipi, toate patru navele şi cei opt bothani dinăuntrul lor pieriseră.

— Nu se poate să fi dat greş, bolborosi Dash cu glas sceptic. Nu se poate…

Luke se simţi clocotind de furie şi viră brusc X-interceptorul, pornind drept spre cargobot. Şase navete din escadrila sa fuseseră distruse în câteva clipe, iar Dash, marele pilot, ratase cu brio. Dacă n-ar fi fost vorba despre vieţi pierdute, Luke ar fi considerat că lăudărosul căpătase ceea ce merita. Dacă avusese unele dubii că echipajul cargobotului nu ştia ce transporta, acestea se risipiseră de acum.

Era prea incitat pentru a folosi Forţa. Ignoră fasciculul de energie care-l căuta, ignoră vacarmul de fluierături şi piuituri ale lui R2-D2, ignoră totul, mai puţin compartimentul motoarelor cargobotului din vizorul armelor sale. Trase. Trase din nou şi din nou. Văzu cum radiaţia era absorbită de ecrane şi cum strălucirea albastră se intensifică. Văzu câmpul de forţă deflector cedând sub atacul său. Văzu compartimentul motoarelor fisurându-se, irupând în exterior fum şi flăcări roşii şi purpurii, în vreme ce razele laser îl pârjoleau şi-l distrugeau.

— Nu se poate să fi dat greş, repeta Dash părând stupefiat.

— Termină, îi ordonă Luke. Acum este prea târziu pentru asta. Pregăteşte-te de abordaj!

Comută frecvenţele şi se adresă cargobotului:

— Căpitane, motoarele îţi sunt distruse şi aşa vei fi împreună cu tot echipajul, dacă mai trageţi o dată, ori dacă mai lansaţi o torpilă, s-a-nţeles?

O pauză scurtă.

— S-a înţeles.

— Începând din clipa aceasta, sunteţi prizonieri de război. Pregătiţi-vă de abordaj. Dacă ţineţi cât de cât la vieţile voastre, ar fi bine să nu vă apropiaţi de încărcătura

reală. Dacă i se întâmplă ceva, sunteţi ca şi morţi.
Decuplă comunicatorul. La naiba, pierduse jumătate de escadrilă! Ar fi trebuit să ştie că era prea simplu ca să fie adevărat. Pentru ca să captureze nava şi calculatorul de la bordul ei, muriseră doisprezece bothani. El ar fi trebuit să fie cu ochii în patru după orice şiretlic. Nu trebuia să se încreadă în Imperiu. Trebuia să-şi fi dat seama că Dash era mai degrabă tare în gură decât în fapte.
Era un comandant jalnic. De fiecare dată când pornea în luptă, pierdea oameni, iar pentru asta nu putea fi învinovăţit nimeni altul.
De acord, Dash dăduse greş, dar responsabilitatea îi aparţinea lui Luke, el era comandantul misiunii. Crezuse că avea să fie uşor, „Floare la ureche”, îi spusese mercenarului.
Da, era prea încrezut, prea sigur de sine, prea convins că Forţa îi va arăta calea cea bună. Greşit!
Dintr-un punct de vedere, se simţea furios. Forţa nu sosea întotdeauna când avea nevoie de ea.
Dar partea întunecată ar fi acolo, dacă ai avea nevoie de ea. Întotdeauna.
Termină! Nici măcar nu te gândi să porneşti pe calea aceea!
Era însă ispititor. Atâta putere… El o simţise…
Scutură din cap. Spera că ceea ce exista în calculatorul din cargobot merita preţul pe care-l plătiseră. Ar fi fost bine ca lucrurile să fi stat aşa.

*

Avaro le trimise un servitor ca să-i anunţe sosirea reprezentantei Soarelui Negru. Se oferise să le pună la dispoziţie o cameră, dar Leia îl refuzase politicos. Îl trimisese deja pe Lando să închirieze un apartament, la două cazinouri depărtare, iar Calrissian şi droidul verificaseră camerele cu atenţie, căutând eventuale dispozitive de spionare. Prinţesa se încredea în Avaro, cu

cât rodianul era mai departe.

— Spune-i reprezentantei că ne întâlnim la „Şansa Viitoare”, îi transmise mesagerului, iar acesta făcu o plecăciune şi dispăru.

Îl căută apoi pe Chewie, care se afla la masa de joc cu C-3PO, ceilalţi jucători fiind convinşi că era mai înţelept să-l lase pe wookiee să câştige.

— Haideţi, băieţi! Avem musafiri.

C-3PO şi Chewie se sculară şi o urmară afară din cazinou.

Lando pornise deja spre apartamentul închiriat, pentru a mai verifica o dată totul şi a stabili măsurile de securitate. Avea să stea ascuns, cu blasterul scos, Chewie urma să păzească uşa de pe coridor, iar C-3PO avea s-o însoţească pe Leia la discuţii.

Afară începuse să se amurgească, era încă umed şi cald, iar faţadele cazinourilor şi-ar fi dezvăluit starea jalnică, dacă n-ar fi fost luminile ţipătoare montate pe exterior. Tuburile din plastic transparent umplute cu gaze electroreactive ce sclipeau într-o duzină de culori diferite, majoritatea orbitor, proiectau în toate direcţiile lumini şi umbre multicolore. Luminile se integrau perfect în decor – tot ceea ce exista în complex părea artificial, până şi peluzele şi tufele obţinute prin bioinginerie.

Cineva ţipă în beznă şi Leia auzi sunet de cizme alergând, apoi alte strigăte răguşite. Atinse patul blasterului din tocul vârât sub talia pantalonilor. Se simţea mai în siguranţă, ştiind că avea o armă, deşi o însoţea masivul Chewie. Aici nopţile erau la fel de periculoase ca şi o încăierare cu Imperiul. Indivizii care pierduseră sume mari la jocurile de noroc recurgeau uneori la gesturi disperate. Ziarul local publica în fiecare dimineaţă numărul morţilor pe ultima pagină – o crimă trebuia să fie deosebit de spectaculoasă sau oribilă pentru a ajunge pe prima pagină.

Ajunseră însă fără incidente la „Şansa Viitoare” şi se îndreptară direct spre apartament.

Când sunară, le deschise Lando, care ţinea deja blasterul în mână.

— Totu-i gata?

— Da, încuviinţă bărbatul şi arătă spre salonul apartamentului.

La un capăt al acestuia se afla un birou cu calculator încorporat în tăblie, două canapele, trei scaune şi o măsuţă. În colţul opus uşii exista un bar şi un refrigerator. Prin două uşi culisante se ajungea la baie şi la dormitor.

— Voi fi în spatele uşii dormitorului, spuse Lando, în cazul în care reprezentanta Soarelui Negru vrea să meargă la baie.

— Perfect, Chewie, tu te ocupi de hol.

Chewbacca încuviinţă din cap şi ieşi pe hol, cu proiectorul de săgeţi pe umăr.

— Bun – C-3PO, treci acolo, lângă bar.

Leia se apropie de birou şi se aşeză înapoia lui. Putea încerca să confere întâlnirii un aer cât mai oficial. Inspiră adânc, apoi expiră.

Se întâlnise cu oficialităţi ale Alianţei, cu generali, conducători planetari, guvernatori imperiali şi senatori, aşa că funcţiile n-o impresionau. Până atunci însă nu avusese nici o discuţie directă cu unul dintre principalele grupuri din lumea interlopă. Cel puţin, unul despre care să ştie că reprezenta lumea interlopă. Era uşor nervoasă, neştiind exact la ce să se aştepte.

Chewie strigă de pe hol.

Se părea că emisarul sosise.

— Dă-i drumul, răspunse prinţesa.

Uşa se deschise.

*

Calculatorul avea mărimea unei valijoare, era negru şi aproape lipsit de caracteristici exterioare, cu excepţia micropanoului de comandă de pe o latură. Koth Melan îl ţinea cu uşurinţă pe palme.

Se afla la bordul Avangărzii, în salonul navei. Dash se trântise într-un scaun încorporat şi privea peretele, fără un

cuvânt. Era stupefiat de eşecul său de a opri torpila care distrusese patru Y-interceptoare. Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Luke să vadă că mercenarului i se mai reteza din nas, nu-şi dorea ca lucrurile să se fi întâmplat aşa. Dash era dezamăgit că nu fusese pe cât de bun se credea, însă cel puţin supravieţuise – ceea ce nu se putea spune despre jumătate din unitatea sa de atac.

Tânărul privea calculatorul cel mic. Nădăjdui din nou că ceea ce conţinea meritase vieţile unei duzini de bothani.

— Poţi accesa programul?

— Nu, clătină din cap Melan. Este probabil criptat şi protejat de un dispozitiv de distrugere automată. Numai un expert poate s-o facă. Echipa noastră cea mai bună se află pe Kothlis, o planetă-colonie bothană aflată la câţiva ani-lumină de aici. Îl vom duce acolo şi vom afla pe ce am pus mâna.

— Mi-ar plăcea să vin şi eu, spuse Luke.

— Sigur că da. O să-ţi dau coordonatele. Poţi ajunge uşor în X-interceptor.

— Dash?

Bărbatul nu răspunse, ci continuă să privească în gol. În mod clar, fusese serios afectat şi lui Luke îi păru realmente rău pentru el.

— Dash, repetă tânărul.

Dash clipi, parcă ieşind din transă.

— Poftim?!

Luke mai văzuse asemenea stări la piloţii şocaţi în urma unei lupte. Se întoarse spre Melan:

— Este posibil să avem probleme pe drumul spre Kothlis?

— Cine poate şti? strânse bothanul din umeri. Este posibil…

— N-aţi putea s-o localizaţi pe prinţesa Leia?

— Începând de ieri, se află la cazinoul lui Avaro Sookcool din complexul de jocuri de noroc de pe Rodia.

Luke clătină din cap impresionat. Bothanii erau foarte buni. Se uită spre Dash. În halul în care se găsea, nu-l putea lua cu el. Era prea zguduit.

— Dash…

— O aveam în vizor, spuse Dash. Era imposibil s-o ratez.

— Dash!

— Ce? Poftim?

— Du-te pe Rodia. Caut-o pe Leia şi povesteşte-i despre calculator şi planurile secrete. Ai înţeles?

— Ar trebui să vin cu tine…

— Nu, este mai important s-o găseşti pe prinţesă.

Lui Luke i se părea că-i vorbea unui copil.

Mercenarul clipi din nou şi se uită spre el, parcă fără să-l vadă.

— Bine. Rodia… Planuri… Am înţeles.

— Ne-ntâlnim mai târziu. Bine?

— Ne-ntâlnim mai târziu, da.

— Să fii atent să nu păţeşti nimic, da?

— Da.

Luke reveni spre Melan, care îi întoarse o privire înţelegătoare.

— Ăsta-i războiul, spuse bothanul. Se întâmplă multe lucruri rele.

Tânărul aprobă din cap. Alt motiv pentru care Imperiul trebuia să dea socoteală.

*

Guri, gândi Leia, nu era deloc un personaj la care să se fi aşteptat.

Reprezentanta Soarelui Negru era foarte frumoasă, cu păr blond, lung şi siluetă zveltă. Purta o mantie neagră, scurtă, peste colanţi negri şi cizme înalte până la jumătatea coapsei, cu o centură de piele roşie granuloasă care îi atârna pe şolduri. Dacă avea vreo armă, Leia n-o putea zări. Mişcările ei aveau graţia unei dansatoare profesioniste.

Se aşeză vizavi de ea şi zâmbi. Când vorbi, glasul sună rece şi egal:

— Cum te putem servi, prinţesă?

Leia îşi stăpâni un surâs. Femeia era directă şi la obiect.

Ea însă lucra de prea mult timp în diplomaţie pentru a-i spune unei străine tot ceea ce dorea. Trebuia să fie respectat un ritual de mişcări ocolitoare, fente şi tentative de inducere în eroare... într-o apă necunoscută nu se sărea de la înălţime; era posibil ca imediat sub suprafaţă să pândească creaturi necunoscute. O idee bună era să examineze mai întâi locurile cu prudenţă. Nu ştia absolut nimic despre blonda glacială, ce statut avea în organizaţie, care erau obiectivele Soarelui Negru, ce dorea de la cei cu care făceau afaceri. În vreme ce Alianţa nu ar fi intrat într-un parteneriat cu criminalii, Leia nu se sinchisea în a se folosi de orice ochi şi urechi de care avea nevoie ca să asigure supravieţuirea lui Luke, iar în această întâlnire ea nu reprezenta Alianţa... deşi amănuntul respectiv nu avea să-l destăinuiască.

— Înţeleg că Soarele Negru are capacităţi de primă mână pentru culegerea informaţiilor, rosti ea.

Guri flutură un surâs.

— Uneori mai auzim câte ceva.

— Ceva de băut? întrebă Leia, arătând din cap spre bar şi C-3PO.

Reprezentanta Soarelui Negru privi într-acolo.

— Ceai, dacă nu este un deranj prea mare. Fierbinte.

— La fel şi pentru mine, te rog, comandă Leia.

— De îndată, spuse droidul şi se apucă de treabă.

— Ai avut un zbor plăcut? se interesă prinţesa.

— Foarte, zâmbi Guri. Sper că Avaro ţi-a făcut şederea aici la fel de plăcută.

Ei bine, cel puţin ştia regulile jocului. Trecuse destul de când Leia nu mai avusese ocazia să stea şi să pălăvrăgească cu altă femeie, în ultima vreme fiind mereu printre masculi. Aveau să soarbă ceai, să danseze dansul diplomaţiei şi, treptat, să se apropie de subiectele importante. Ca şi la jocul de cărţi al lui Lando, era mai înţelept să nu-ţi expui atuurile până nu aflai câte ceva despre ceilalţi jucători.

Ceaiul sosi şi fu băut, conversaţia se menţinu la nivelul

banalităţilor şi cu toate că Leia nu putea identifica nimic în neregulă, ceva suna fals. Cumva, ceva era în neregulă cu Guri. Era politicoasă, curtenitoare, dispusă s-o urmeze pe prinţesă în jocul diplomaţiei, totuşi Leia dorea să scape de vizitatoarea ei.

Care era oare motivul?

Deocamdată nu se apropiaseră nici pe departe de subiectul lui Luke şi în cele din urmă trebuia să-l abordeze, dar nu aşa repede. Mai întâi să obţină o indicaţie despre motivul pentru care o tulbura reprezentanta Soarelui Negru.

— Suntem doritori să ne înţelegem cu Alianţa, spuse Guri lăsându-se pe spate în scaun. (Arăta foarte relaxată, mult mai relaxată decât se simţea Leia.) Nu ne-ar supăra defel dacă Imperiul ar pierde acest război şi Alianţa ar ajunge la putere.

— Alianţa ar putea fi mai puţin tolerantă decât Imperiul în privinţa organizaţiilor criminale, spuse Leia.

Ia să vedem ce zice acum.

Guri strânse din umeri.

— Adevărul este că Soarele Negru este tot mai puţin interesată de activităţile ilegale. În ziua de azi, majoritatea veniturilor noastre provine din investiţiile făcute în domenii legale şi operaţiuni la vedere. Mulţi din organizaţia noastră doresc să lucrăm complet pe faţă, să nu avem nimic în culise. Aşa ceva este dificil sub presiunea Imperiului. Poate că sub conducerea Alianţei, tranziţia s-ar efectua mai bine.

Un răspuns bun, gândi Leia.

— Aşa cum am amintit, simpatizăm cu Alianţa. V-am... ajutat în mai multe ocazii. De fapt, chiar recent am ajutat Alianţa să obţină planurile unui proiect imperial supersecret, prin intermediul reţelei bothane de spionaj.

Hm-m-m. Leia se lăsă pe spate, încercând să imite postura relaxată a blondei. Asta merita să fie investigat. Era aproape sigură că dacă Soarele Negru oferise o informaţie de mare valoare Alianţei, avea să ceară ceva în schimb. Dacă nu acum, atunci după un timp.

Guri se apleca în faţă.
— Regret, dar trebuie să te întreb dacă putem continua mai târziu această întrevedere. Am afaceri presante pe unul dintre sateliţii locali şi mă tem că se apropie fereastra mea de lansare.
— Desigur, încuviinţă Leia.
Nu prea conta dacă Guri avea realmente asemenea afaceri. Dacă da, atunci putea să participe la ele. Dacă nu, scurtarea întrevederii era o manevră pe care Leia trebuia s-o accepte, pentru a vedea unde duce.
— Poate că putem relua discuţia... să zicem peste trei-patru zile?
— De abia aştept, zâmbi prinţesa.
Guri se sculă printr-o singură mişcare lină, ca un acrobat în formă maximă. Surâzând, încuviinţă din cap spre Leia cu un gest care nu era chiar o plecăciune militară, apoi ieşi.
După plecarea femeii, Lando şi Chewie intrară în salon.
— Ce credeţi? se interesă Leia.
— E o tipă tare de tot, rosti Lando. Ai putea să-i pui un cub de gheaţă pe frunte şi nu s-ar topi. Nu era înarmată, decât dacă nu ascundea vreo armă undeva unde eu n-am putut s-o zăresc. Foarte atrăgătoare, totuşi avea ceva anormal.
Leia încuviinţă din cap. Era mulţumită că şi Lando observase amănuntul acela.
— C-3PO?
— Nu am putut să-i depistez accentul, răspunse droidul, iar aceasta este cu siguranţă ciudat, ţinând seama de experienţa mea vastă în graiuri. Bazica ei era perfectă, pronunţia precisă, însă mă tem că nu pot spune care îi este planeta natală.
Chewie adăugă şi el ceva.
Nimeni nu scoase o vorbă şi, după câteva clipe, Leia întrebă:
— Îmi spune şi mie cineva ce a zis? C-3PO vorbi primul:
— Chewbacca spune că femeia l-a făcut foarte nervos.
— N-a spus „foarte”, preciză Lando, ci doar „nervos”.

— Scuză-mă, făcu droidul, dar am dedus adverbul din tonul lui. Graiul wookiee permite asemenea nuanţări.

— Vrei să spui că nu mă pricep la graiul wookiee? se încruntă Lando.

— Potoliţi-vă, amândoi!

„Foarte” sau nu, puţine lucruri îl puteau face nervos pe un wookiee. Printre ele nu se numărau în nici un caz femeile obişnuite. Era o problemă la care trebuia să reflecteze.

Poate că la următoarea vizită a reprezentantei Soarele Negru ar fi trebuit să fie mai bine pregătiţi.

*

Leia se lăsă pe spate în scaun şi zâmbi. Părea relaxată, confortabil, stăpână pe situaţie.

Guri se aplecă în faţă. Îi spuse prinţesei că trebuia să întrerupă întrevederea.

Leia nu fu deloc surprinsă.

— Desigur, încuviinţă ea.

Din nou, acelaşi surâs discret şi politicos.

— Stop, rosti Xizor.

Holograma lui Leia tremură şi încremeni, mai distinctă sub forma unei singure imagini decât atunci când era în mişcare. Poate că va instala imaginea aceea ca hologramă permanentă pe unul dintre pereţii apartamentului său. Poate că ar fi fost mai bine dacă prinţesa ar fi fost dezbrăcată, dar nu era deloc rău nici aşa. Părea să-i captureze esenţa. Nudul îl putea obţine ulterior.

Fără să-şi desprindă ochii de la imaginea tridimensională în mărime naturală, întrebă:

— Ce crezi despre ea?

înapoia lui stătea Guri.

— Ca orice diplomat iscusit, preferă discuţiile irelevante. Nu a trădat nimic din ceea ce doreşte cu adevărat, decât faptul că ar putea fi vorba despre unele informaţii. Este atrăgătoare fizic pentru cei din specia ei şi speciile înrudite.

Este inteligentă.

— Şi...?

— Şi pare mai mult decât o coincidenţă faptul că această femeie despre care se ştie că este foarte apropiată de Luke Skywalker testează Soarele Negru.

Xizor întoarse ochii de la hologramă la locotenentul lui cel mai de încredere. Observaţia aceea fusese mai mult decât un eufemism. Dacă cineva ar fi crezut într-o asemenea coincidenţă extremă ar fi fost de o naivitate extremă. Cumva, Leia – începuse deja s-o tutuiască în gând – pricepuse mai multe decât ar fi trebuit. Deşi Xizor se străduise să nu aibă nici o legătură cu asasinarea plănuită a lui Skywalker, ea descoperise complotul şi reuşise să facă conexiunea cu Soarele Negru. Nu era bine, dar, pe de altă parte, era uluitor. Alt punct în favoarea ei.

— Ce sugerezi?

— S-o ucid. Să-l ucid pe wookiee şi pe jucătorul de cărţi. Să şterg memoria droidului şi să-l topesc. Să-l elimin şi pe Avaro, pentru siguranţă. De asemenea, pe toţi cei din cazinou care ar fi putut s-o recunoască.

Xizor rânji. Guri era nemiloasă şi eficientă – asta făcea parte din farmecul ei. Dacă trebuia să incendieze o clădire pentru a scăpa de termite, nu stătea pe gânduri. Dacă i-ar fi dat mână liberă, ar fi procedat exact aşa cum sugerase.

— Nu cred, spuse el cu glas tare. Întoarce-te şi întâlneşte-te din nou cu ea. Ar trebui să aflăm exact cât de multe cunoaşte şi cui a spus ceea ce ştie.

— Pot obţine informaţiile acestea înainte s-o elimin.

— Nu, aş prefera să conduc eu însumi interogatoriul respectiv. Vreau să mi-o aduci.

Guri nu comentă.

— Dă-i drumul, spune ce gândeşti.

— Sunteţi atras într-o modalitate romantică de femeia aceasta.

— Şi?

— Se ştie că astfel de atracţii întunecă minţile unor fiinţe altfel raţionale.

Prinţul întunecat izbucni în râs, un lucru pe care-l făcea rareori. Cu excepţia lui Guri, nimeni n-ar fi avut curajul să-i vorbească aşa. Alta dintre caracteristicile ei atrăgătoare.

— Nu te teme, draga mea, nu te-ar putea înlocui niciodată în inima mea.

Guri nu răspunse. Xizor nu credea că gândul acela îi trecuse prin minte. Din câte îşi putuse da seama, era imună la gelozie. Guri ar fi stat lângă el, ţinându-i hainele amantei în timp ce Xizor făcea dragoste cu aceasta, aparent neafectată de ceea ce vedea.

— Cu siguranţă, prinţesa Leia va fi utilă într-un fel sau altul în localizarea lui Luke Skywalker. După aceea, te poţi ocupa direct de ea.

Guri încuviinţă o dată din cap.

— Poţi pleca.

După ce ieşise, Xizor se gândi la ceea ce-i spusese, apoi îşi alungă gândurile respective. El mergea pe calea frigului şi pasiunea îi era întotdeauna înfrânată în siguranţă, până ce accepta s-o elibereze. Guri îşi făcea griji, dar aceea era problema ei şi depindea de felul în care fusese programată – să-l protejeze cu orice preţ pe Xizor, chiar dacă acţiunile s-ar fi extins în viaţa lui amoroasă. Acolo nu avea nevoie să fie protejat. În asemenea situaţii, un falleen putea avea grijă şi singur de sine.

Iar în cazul curent, ar fi fost o plăcere s-o facă.

*

X-interceptorul lui Luke se materializă din hiperspaţiu în vecinătatea planetei Kothlis. A patra dintre cele şapte planete de pe orbita stelei primare locale, aceasta avea trei sateliţi naturali mici şi nu părea să roiască de nave imperiale... cel puţin în locaţia unde se afla Luke. Scană frecvenţele locale de comunicaţii şi găsi doar trafic normal, nimic alarmant.

— R2-D2, stabileşte un curs pentru rendez-vous-ul pe care ni l-a dat Melan.

Droidul încuviinţă printr-un fluierat.

*

Spionii îi spuseseră lui Darth Vader că Xizor fusese din nou la împărat. Individul era implicat în ceva periculos pentru Imperiu – era sigur de asta. Trebuia totuşi să aibă dovezi, înainte de a-i raporta împăratului. În prezent, Xizor se număra printre favoriţi şi dacă Vader dorea să pună capăt situaţiei trebuia să afle exact ce anume intenţiona Prinţul întunecat. Avea nevoie de mărturii irefutabile.

— Trimite-mi unul dintre droizii de duel, rosti Vader cu glas tare. Ba nu. Trimite-mi doi.

*

Escadrila Rebelilor se năpusti – o duzină de Y-interceptoare conduse de un X-interceptor, plus o navă mai mare, neidentificată, cu armament greu.

Ţinta atacului lor efectuă manevre cu caracter evaziv şi deschise focul.

Bătălia fu violentă, dar se încheie iute. Pilotul X-interceptorului se apropie rapid şi avarie cargobotul, distrugându-i motoarele principale, după ce acesta eliminase jumătate dintre atacatori.

— Cred c-am văzut destul, spuse împăratul.

Înregistrarea atacului, realizată din interiorul cargobotului şi lipsită de sunet, dispăru.

— Constat că lucrurile au mers exact aşa cum plănuisem, comentă Xizor. Au trebuit să muncească niţel pentru a câştiga. N-am dorit să li se pară prea uşor.

După o tăcere destul de lungă, împăratul rosti:

— Sper că ştii ce faci, prinţe Xizor. La sfatul tău, am fost de acord ca planurile noii Stele a Morţii să cadă în mâinile Rebelilor. Ar fi bine să ai dreptate.

— Am, Maiestate, spuse Xizor. După ce Rebelii vor afla exact ce anume au căpătat, încrederea lor în mine va fi totală. Va fi uşor să-i atrag pe liderii Alianţei în mâinile Maiestăţii Voastre. Vă voi da Rebeliunea pe tavă şi o veţi

putea distruge după cum doriţi.

Împăratul nu răspunse, dar Xizor auzi ameninţarea nerostită: Dacă dai greş, vei regreta nespus.

Pentru un observator din exterior, chiar dacă ar fi ştiut multe din ceea ce făcea Xizor, poziţia Prinţului întunecat ar fi putut părea precară. Aidoma unui jongler care are şase bile în aer, simultan, dezastrul părea iminent. Xizor însă deţinea aptitudinile şi, mult mai important, voinţa de a manipula bilele fără greşeală. Totul făcea parte din joc. Şi graţie dificultăţii, era cu atât mai interesant. Oricine ar fi putut jongla cu mai puţine bile, dar numai un maestru îl putea imita.

*

— Eşti sigur că va funcţiona? întrebă Leia.

Chewbacca, care lucra cu o minicheie energetică asupra glafului uşii, răspunse pe un ton dispreţuitor. C-3PO traduse repede.

— Spune că dacă nu va funcţiona, nu va fi din cauză că n-a fost montată aşa cum trebuie.

Leia se întoarse şi privi spre Lando, care ridică din umeri.

— Tipul care mi-a vândut-o a zis că-i ultimul model, rosti bărbatul. Are cel mai recent scaner doppler-magnetic, senzor de domeniu complet şi sursă de alimentare autonomă pentru un an. Ar fi bine să funcţioneze, fiindcă m-a costat destul.

— Aş zice că nu ţi-a ştirbit cine ştie ce câştigurile.

— Ba să ştii că da. Sper c-a meritat.

Asta sper şi eu, gândi femeia.

Chewie bolborosi ceva.

— Zice că-i gata pentru testare, explică C-3PO.

Leia se apropie de birou şi se aşeză. Calculatorul încorporat în tăblie era dezactivat şi-i cuplă alimentarea.

— Unitatea este în fişierul „Bioscanare”, o anunţă Lando.

Leia deschise programul şi pe birou apăru o hologramă.

— Mod non-holografic, rosti prinţesa. Exclusiv imagine

bidimensională.

Holograma dispăru şi Leia coborî ochii spre tăblia biroului. Pe ecran apăru anunţul „Scaner deconectat temporar”. Cuvintele ar fi fost invizibile de pe scaunul aflat de partea opusă a biroului.

— Activare bioscanare, rosti ea.

Ecranul se ilumină, prezentând imaginea unui ochi, a unei urechi şi a unui nas. Ce drăguţ!

— Perfect, toată lumea afară! Să testăm.

C-3PO, Lando şi Chewie ieşiră pe hol.

— Închideţi uşa.

Uşa fu închisă.

— Gata, strigă Leia. Lando, intră mai întâi tu!

Uşa se deschise şi Lando pătrunse în salon. Se răsuci, ca un manechin de modă.

— Iată-mă-s! Bucură-te!

Leia zâmbi. Lando era amuzant pentru un potlogar. Coborî ochii asupra ecranului.

Scanerul recent montat în rama uşii îi transmise imaginea lui Calrissian. Într-o parte a acesteia rulau informaţii, pe măsură ce senzorii îl examinau pe bărbat: om… mascul… înarmat cu un blaster… un vibroşiş mic în buzunarul stâng al pantalonilor… ritmul cardiac… ritmul respirator… indexul tonusului muscular… înălţimea… greutatea… temperatura corpului. Chiar şi un index refractant, care indica vârsta epidermei, plus sau minus un an standard.

Conform dispozitivului, Lando era niţel mai bătrân decât părea.

Nu purta asupra sa bombe sau materiale comactive. Nici holocamere, nici dispozitive pentru înregistrare.

— Pe tine, se pare că funcţionează. Chewie, intră!

Dispozitivul scană şi raportă. Leia nu ştia care erau valorile normale pentru un wookiee, dar se părea că software-ul care însoţea scanerul le cunoştea şi o anunţă că Chewbacca se afla în limitele normale pentru un membru al speciei sale.

Era sigură că Chewie ar fi fost fericit să afle asta.

în cele din urmă, îl chemă în salon pe C-3PO. Programul nu întâmpină nici o greutate în a-l recunoaşte ca droid.

— Da, încuviinţă ea, se pare că funcţionează perfect.

— De ce nu-l testăm şi pe tine? propuse Lando.

— Nu cred că va fi necesar, replică Leia. Voi aţi fost îndeajuns. Comunicatorul lui Lando piui şi-l scoase de la centură. Leia îi aruncă o privire.

— Am pe cineva în astroport, spuse bărbatul şi ridică comunicatorul. Ascult!

— A sosit o navă, rosti un glăscior. Avangarda, pilotată de...

— ... Dash Rendar? încheie Leia. Ce caută aici? Ar trebui să-l păzească pe Luke!

— Mulţumesc, rosti Lando în comunicator şi-l închise. Poate c-ar fi bine să aflăm despre ce-i vorba.

*

Se întâlniră cu Dash la jumătatea distanţei. Bărbatul se afla într-un taxi de transport public care plecase din astroport. Chewie viră brusc vehiculul pe care-l închiriaseră ei; ajunseră repede taxiul din urmă şi-i făcură semn să oprească.

Când Dash coborî, arăta teribil.

— Luke este sănătos? întrebă imediat Leia.

— Da, n-are nimic.

— De ce ai venit aici? Trebuia să-l păzeşti.

Mercenarul rămase privind-o.

— E sănătos. N-are nevoie de ajutorul meu.

— N-arăţi prea bine, interveni Lando. Probleme?

— E o poveste lungă...

— Suie în speeder, îi spuse Leia. O să ne povesteşti totul în drum spre cazinou.

Bărbatul sui alături de ei şi porniră.

După ce termină, Leia clătină din cap. Luke nu păţise nimic şi acela era aspectul cel mai important. În plus, se

părea că Guri spusese adevărul, cel puţin în privinţa planurilor secrete.

— Ai vreo idee ce sunt planurile astea? întrebă Lando.

— Nu. Bothanii au nişte specialişti pe Kothlis, care le vor extrage din calculator.

Dash vorbea monoton şi inexpresiv.

— Fruntea sus! îl încurajă Lando. Într-o bătălie, lucrurile se pot complica mereu. Oricine poate să rateze...

— Nu şi eu! Eu nu ratez. Ar fi trebuit să distrug torpila aceea! Au murit bothani, fiindcă am dat greş, înţelegi?

Leia tăcu. Nu-i plăcea Dash Rendar, care era lăudăros şi egocentric, dar cel puţin nu era insensibil faţă de alţii. Poate că asta se datora mai mult faptului că încrederea în sine îi fusese zdruncinată, dar oricine îşi putea da seama că episodul îl zguduise puternic. Trebuia să fie teribil să te consideri cel mai grozav pilot din Univers, pentru ca apoi să constaţi că tăişul îţi era ştirbit.

O vreme nimeni nu scoase nici un cuvânt.

Asta era situaţia. De îndată ce terminau negocierile cu Soarele Negru, aveau să plece în căutarea lui Luke. Cumva, lucrurile aveau să se aranjeze.

*

Luke îl lăsă pe R2-D2 să păzească X-interceptorul şi porni spre salonul unde trebuia să se întâlnească cu Koth Melan.

Bothanul îl aştepta.

— Vreo problemă? se interesă Melan.

— Nu. Ce facem acum?

— Avem o rezidenţă sigură la marginea oraşului, la câţiva kilometri depărtare. Calculatorul este deja acolo şi echipa a început lucrul. Mergem şi noi şi aşteptăm să termine.

— Cât va dura?

Celălalt ridică din umeri.

— Cine poate spune? Dacă avem noroc, câteva ore, dacă nu, câteva zile. Echipa este foarte bună şi nu va risca nimic. După cât am plătit pentru asta, ar fi groaznic să facem o

eroare şi să pierdem informaţiile.

— Asta-i adevărat.

— Speederul ne aşteaptă afară.

— Ia-o înainte, spuse Luke.

În exterior, aerul din timpul zilei avea un iz ciudat şi Luke avu nevoie de câteva clipe să-l identifice. Mirosea a brânză mucegăită şi dospită. Zâmbi în barbă. Ştia că se va obişnui destul de rapid şi va ignora mirosul. Acesta era unul dintre detaliile care nu erau menţionate aproape niciodată în pliantele turistice: fiecare planetă avea propriile mirosuri şi senzaţii generale. Lumina avea aici o tentă mai roşiatică decât pe Tatooine, era mai frig decât pe Bothawui şi, în plus, exista mirosul acesta. Planetele străine – străine pentru cei care nu se născuseră pe ele – erau unice în felul lor.

Brânza mucegăită nu era ceva chiar atât de neplăcut. Avusese parte de duhori cu adevărat pestilenţiale.

Ajunseră la speederul lui Melan şi suiră. Sosise timpul să afle ce anume credea Imperiul că era atât de valoros.

*

Rezidenţa sigură fusese organizată inteligent – aparent un şir de magazii vechi şi birouri dezafectate pe o platformă industrială. După ce trecură de un punct de securitate păzit de trei santinele masive şi bine înarmate, ajunseră într-un complex modern de unităţi interconectate, luminoase şi utilate cu cele mai recente modele de calculatoare şi echipamente electronice, cu o echipă de tehnicieni care le deservea. Cei mai mulţi erau bothani, dar se zăreau şi alte specii.

Camuflajul era iscusit. Din exterior, nu te-ai fi aşteptat niciodată să găseşti toate lucrurile acelea.

— Pe aici, îi indică Melan.

Luke îl urmă pe şeful spionilor bothani pe un coridor luminat, până la o încăpere cu uşa păzită de altă santinelă înarmată. Melan prezentă un ecuson şi li se dădu drumul să

intre.

Înăuntru se aflau şase tehnicieni bothani. Unul dintre ei se ocupa de firele cuplate la mufele calculatorului de pe nava imperială, iar ceilalţi stăteau la console, lucrând pe tastaturi sau folosind comenzi vocale. Informaţiile dansau în aer, pe măsură ce imaginile holografice se formau şi se reformau.

— Mă tem că nu-i mare lucru de văzut, explică Melan. Dacă nu eşti specialist, datele par un vălmăşag neînţeles de cifre şi litere.

Luke încuviinţă din cap.

— Ce înseamnă? arătă el spre unul dintre ecrane.

— Habar n-am. Eu sunt cu munca de teren. Cunoştinţele mele despre programare pot fi gravate pe un microtranzistor, folosind un cuţit tocit.

Tânărul zâmbi.

— Hei, hei! exclamă un tehnician. Ia priviţi aici, băieţi! Scanaţi sectorul T-H-X.

Luke auzi apăsările de taste şi comenzile vocale.

— Oho! făcu alt tehnician.

— Surioară, zise altul. Nu-mi vine să cred!

— Ce-i? întrebă Luke. Ce este?

Înainte să primească vreun răspuns, uşa explodă spre interior şi cineva năvăli trăgând.

*

Leia zâmbi spre Guri, care se afla din nou aşezată vizavi de ea, dincolo de biroul din hotelul „Şansa Viitoare”. Zâmbetul căuta însă să-i mascheze deruta.

Conform ecranului de calculator încorporat în birou şi a scanerului care-l alimenta, Guri nu era umană.

Programul scanerului nu ştia ce putea fi.

— Ceva de băut? se interesă prinţesa.

— Un ceai ar fi excelent.

— C-3PO, vrei te rog, să prepari două ceşti din varietatea aceea specială?

Leia întoarse spatele droidului şi surâse încă o dată spre Guri. Trase cu ochiul spre ecranul calculatorului, apoi se uită la reprezentanta Soarelui Negru. Conform datelor scanerului, epiderma ei avea vârsta de zece ani standard.

Nu era interesant?

— Sper că afacerile s-au desfăşurat cu bine.

— Aşa este.

N-ar fi fost nici o problemă s-o mai ţină de vorbă câteva minute, până ce acţiona ceaiul „special" preparat de C-3PO. Poţiunea sedativă pe care droidul o instila în ceaşca lui Guri avea s-o scoată din funcţie pentru două ore, fără s-o afecteze, timp în care Leia şi ceilalţi ar fi putut s-o examineze mai îndeaproape. Acela fusese planul asupra căruia conveniseră, dacă scanarea nu dezvăluia nimic. După două ore, Guri avea să se trezească şi – dacă poţiunea funcţiona aşa cum trebuia – nu şi-ar fi amintit că adormise. Poate că în acel timp ar fi putut să-şi dea seama cine şi ce era ea. Cel puţin instinctele lui Leia fuseseră corecte: Ceva era straniu în legătură cu Guri. Ceva era foarte straniu.

C-3PO aduse ceaiul şi Leia speră că droidul picurase poţiunea acolo unde trebuia. Avea să fie stânjenitor dacă Lando sau Chewie trebuiau să intre şi să preia controlul situaţiei în timp ce ea dormea.

C-3PO se afla cu spatele la Guri. Leia se uită spre el. Ledul ochiului său stâng se stinse, apoi se aprinse.

Leia îşi ridică ceaşca de ceai şi zâmbi din nou.

*

Când un individ vine spre tine, trăgând cu blasterul, nu stai locului, punând întrebări prosteşti. Luke îşi smulse sabia de la centură, o activă şi o ridică într-un blocaj interior, iar el se deplasă simultan în lateral.

O salvă de blaster devie din lamă într-o jerbă de scântei roşii şi portocalii. Izul de ozon se împrăştie brusc în aer.

Tehnicienii erau neînarmaţi şi Luke văzu doi care se prăbuşiră loviţi. Ceilalţi îşi căutară adăposturi.

Koth Melan scoase o armă mică şi trase, lovindu-l pe atacatorul din faţă exact între ochi. Individul căzu pe spate.

Înapoia lui se aflau mai mulţi, revărsându-se prin uşa spartă.

Luke sări înainte, descrise un cerc orizontal cu sabia şi doborî următorul om care intră pe uşă.

Melan trase. Salva sfârâi pe lângă urechea stângă a lui Luke şi-l lovi pe al treilea atacator.

În spatele respectivului, Luke distinse cel puţin o duzină de inşi înarmaţi care se înghesuiau spre uşă. Poate chiar mai mulţi. Desigur, acum nu avea timp să facă o numărătoare precisă...

Alte raze energetice pârjoliră aerul, trecând pe lângă el, sfredelind deopotrivă console şi tehnicieni.

— Sunt prea mulţi! răcni Melan. Pe-aici!

Luke ţesu o cortină de lumină materială cu lama săbiei, deviind salve de blaster şi respingând atacatorii pentru moment. Sări în lateral şi Melan trase în mod repetat în deschiderea formată, curăţând-o.

— Haide!

Luke se întoarse şi o luă la fugă. În cazul de faţă, prevederea era mai bună decât cutezanţa. Cine erau tipii aceia? Erau echipaţi în negru, dar nu aveau însemne vizibile. Un nou tip de echipe imperiale de asalt? Mercenari?

Asta nu mai contează acum. Fă-ţi griji despre ei mai târziu. Petrecerea asta s-a încheiat, Luke, este momentul să pleci!

Se grăbi după Melan.

*

După douăzeci de minute de pălăvrăgeală, Leia îşi dădu seama că poţiunea nu acţiona. Ar fi trebuit să-şi facă efectul după cinci minute, maximum opt dacă aveai constituţia unei stânci.

Guri continuă replicile diplomatice, fără să dovedească efecte aparente ale sedativului puternic.

Poate că C-3PO greşise undeva? Să nu fi pus picăturile în ceaşca lui Guri?

Calculatorul continua să proceseze informaţii şi să le afişeze pentru ochii lui Leia. Persoana care stătea vizavi de ea respira aer şi inima ei pompa sânge, dar plămânii nu-i erau normali şi nici inima. Muşchii de sub pielea cu vârsta de zece ani nu erau alcătuiţi dintr-un ţesut pe care scanerul să-l poată identifica. Temperatura corpului era cu zece procente sub normal. Un om cu temperatura respectivă ar fi fost mort.

La exterior, Guri aducea cu o tânără perfect normală şi atrăgătoare, având aproximativ douăzeci de ani. Conform programului scanerului, nu era umană, dar nu aparţinea nici uneia dintre cele optzeci şi şase de mii de specii extraterestre pe care fusese conceput să le recunoască şi nici droizilor standard. În plus, părea imună la o poţiune sedativă care ar fi acţionat asupra oricărei fiinţe vii.

Ce se întâmpla aici?

Neîndoios, era o problemă pe care Leia n-o anticipase.

Ce să facă în continuare?

Chiar Guri o ajută să rezolve dilema.

— Perfect, Leia Organa, rosti reprezentanta Soarelui Negru, cred că ajunge.

— Poftim?

Guri ridică ceaşca goală şi, în timp ce prinţesa privea, strânse în pumn obiectul masiv din ceramică. Mâna îi tremură puţin, dar ceaşca se sfărâmă. Guri zâmbi.

— Dacă doresc, pot face asta şi cu capul tău. Probabil că ai o armă ascunsă pe undeva, dar te previn că sunt mult mai rapidă ca tine şi dacă încerci să pui mâna pe ea, pot ajunge la tine aproape instantaneu.

— Să zicem că te-aş crede, intră în joc Leia. Ce doreşti?

— Mă vei însoţi din locul acesta. Îi vei spune wookieeului din hol să rămână pe loc, când plecăm. Convinge-l, altfel moare.

— Unde mergem?

— Nu este grija ta. Fă aşa cum ţi se spune şi vei supravieţui pentru a ajunge la destinaţie.

— Nu cred, rosti Leia. Oricine – sau orice – ai fi, fac prinsoare că nu eşti mai rapidă ca o salvă de blaster. Lando! Dash!

Uşa dormitorului se deschise. Lando şi Dash stăteau în prag, cu blasterele aţintite asupra lui Guri. Păşiră în salon.

— S-ar putea să te înşeli, spuse Guri.

Uşa dinspre hol se deschise de asemenea şi Chewie ochi cu proiectorul de săgeţi spatele femeii.

— Este posibil, încuviinţă prinţesa, dar trebuie să fii a naibii de rapidă ca să eviţi trei salve.

Guri întoarse uşor capul şi se uită spre wookiee. Reveni după aceea către Leia.

— Se pare că eşti în avantaj, înclină ea din cap. Ce propui?

Întrebarea era bună. Ce aveau să facă acum?

*

Unul dintre tehnicieni sări de la adăpost, luă calculatorul şi-l smulse din fire. Ecranele neavariate se stinseră.

— Du-te! îi răcni Melan. Te acoperim noi!

Tehnicianul ţâşni spre fundul sălii. O secţiune a peretelui glisă, dezvăluind o ieşire de urgenţă nemarcată. Tehnicianul cu calculatorul se repezi prin ea.

Între timp Melan îşi goli blasterul spre atacatorii care reveneau. Arma se descărcă şi o azvârli.

— Fugi! urlă el.

Luke nu trebui să audă de două ori îndemnul, dar înainte să facă un pas, o salvă de blaster îl lovi pe Melan.

Bothanul căzu.

Luke se lăsă într-un genunchi.

— D-d-du-te! zise Melan. Lasă-mă, pleacă!

Luke văzu atacatorii în negru revărsându-se înăuntru. Într-o luptă, nu-ţi abandonezi tovarăşii răniţi. Rămase între

Melan şi valul care se apropia.

— Idiotule! P-pleacă!

Luke reteză blasterul din mâna primului om care ajunse la ei. Se întrebă pentru o clipă de ce individul nu-l lichidase, dar nu avu timp să reflecteze, fiindcă alţi cinci-şase intrară în sală.

— Luke, vorbi Melan. Mulţumesc. Eu...

Tânărul coborî privirea. Bothanul se înmuie şi ochii i se dădură peste cap, arătând doar sclerotica palidă. O ultimă răsuflare, tremurată, îi scăpă printre buze, apoi rămase nemişcat.

Mort.

Numărul atacatorilor care se înghesuiau în sală crescuse. Erau zece... acum cincisprezece, toţi aţintindu-l cu blastere, dar fără să tragă. De ce...?

— Dezactivează sabia, îi porunci cu glas autoritar unul dintre ei. Nu poţi câştiga.

Luke se uită spre el. Individul se afla în umbră şi nu-i desluşi chipul decât când făcu un pas înainte.

Înalt cam cât el, extraterestrul reptilian era acoperit cu solzi negri şi avea dinţi conici. În mod clar, un carnivor. I se păru că recunoaşte specia ca fiind barabel, totuşi nu era sigur – nu văzuse mulţi barabeli, pentru că îşi părăseau rar planeta natală.

înţelese că nu avea nici o şansă, chiar dacă ar fi recurs la Forţă. Dezactivă sabia.

— Un gest înţelept, încuviinţă barabelul. Poporul meu respectă în mod deosebit cavalerii Jedi şi regret că trebuie să fac asta, dar afacerile sunt afaceri. Luaţi-i sabia.

Cineva înaintă şi luă sabia din mâna tânărului.

Luke îl privi pe barabel.

— Ce doriţi?

— Îmi pare rău, dar te dorim pe tine, Skywalker.

*

Chewie mormăi ceva. Nu părea încântat.

— Chewie nu crede că-i o idee bună, zise Lando şi sunt de acord cu el.

— Uite ce-i, spuse Leia, ştiu că-i eşti dator lui Han şi vrei să ai grijă de mine, dar trebuie s-o facem.

Dash se rezema de un perete, cu blasterul aţintit asupra lui Guri, care şedea într-un scaun, legată cu benzi-cătuşe şi un cablu de oţel. Nu-şi asumau nici un risc cu ea.

— Intenţionezi să pătrunzi aşa, pur şi simplu, în inima Imperiului? întrebă mercenarul.

— Am unele contacte pe Coruscant, răspunse Leia, iar prietena noastră vine de-acolo. (Indică din cap spre Guri, care rămase tăcută.) Cineva joacă un joc care nu-mi place defel. Luke este în pericol şi această... persoană care afirmă că reprezintă Soarele Negru este unica noastră legătură cu organizaţia.

— Acum câţiva ani, începu Lando, au existat zvonuri despre droizi simulacre umane. Auzisem că cineva ar fi perfecţionat metoda lor de realizare, astfel că la o simplă privire nu puteai deosebi un simulacru de un om adevărat. Asta se întâmpla acum zece-doisprezece ani. S-ar potrivi cu vârsta oferită de scaner.

O privi pe Guri, care zâmbi fără un cuvânt.

— Şi ce dacă-i droid? întrebă Dash. Cu ce te ajută să ştii asta?

— Nu cu prea multe, clătină Leia din cap. Dacă însă putem ajunge la cel care a trimis-o, poate că atunci vom obţine nişte informaţii. Guri trebuie să fie destul de valoroasă pentru el.

Chewie mugi.

— Chewbacca spune că dacă mergi pe Coruscant, vine şi el.

Leia îl fulgeră din ochi pe C-3PO.

— Eu n-am nici o vină, am tradus doar cuvintele lui.

— Perfect, mă poţi însoţi. Lando, tu şi Dash îl aşteptaţi pe Luke aici. Noi vom merge cu Guri. Indiferent cine sau ce ar fi ea, reprezintă permisul nostru de trecere.

— Şi cum vei ajunge acolo? se interesă Dash. Rezervi un

compartiment pe un pachebot? Ştii bine că toate navele de linie care ajung la Coruscant sunt verificate.

— Voi contacta Alianţa pentru a ne trimite o navă mică.

— Mie nu-mi place, pufni Lando.

— De ce nu iei nava ei? urmă Dash. Probabil că are acces liber.

— Şi dacă ne face bucăţele? Am stabilit deja că nu-i fiinţa cea mai demnă de încredere pe care am întâlnit-o vreodată. Ar putea cineva să fure nava ta?

Dash izbucni în râs.

— N-ar ajunge prea departe, dacă ar încerca.

— Tot nu-mi place, insistă Lando.

— Nu-ţi cer să-ţi placă, ci s-o faci.

Aici se încheie conversaţia.

Leia încercă să sune ca şi cum ea ar fi condus şi ar fi ştiut cu exactitate ce făcea, dar nici nu putea fi vorba despre aşa ceva. Dacă Guri era un droid simulacru, în mod sigur trebuia să fie preţioasă pentru cel care o trimisese. Poate că persoana aceea ar fi fost dispusă să negocieze pentru a o recupera. O maximă binecunoscută spunea că planurile cele mai bune erau de obicei cele mai simple şi atunci ar fi fost o idee excelentă.

Ignorând maximele binecunoscute, ideea nu era cine ştie ce, dar nu avea altceva şi intenţiona să o urmeze cât putea mai bine.

— Scuză-mă, rosti Guri.

Leia se întoarse către ea.

— Ce este?

— Există o cale mai simplă.

Prinţesa o fixă cu privirea, apoi se uită la ceilalţi.

— La ce te referi?

— Vrei să mergi pe Centrul Imperial şi să te întâlneşti cu conducătorul Soarelui Negru, corect?

— Cam asta este ideea generală.

— De aceea am şi fost trimisă – să-ţi asigur escortă pe durata călătoriei.

— Atunci de ce ai recurs la ameninţări?

— Era modul cel mai rapid.

— Eu n-aş avea încredere în ea, spuse Lando.

— Nici eu n-am încredere, clătină din cap Leia, dar sunt rezonabilă. Continuă!

— Va fi foarte riscant pentru tine să încerci să te strecori pe lângă pichetele imperiale din jurul Centrului Imperial. Eu pot reduce considerabil riscul acela.

— Fără supărare, dar Lando are dreptate. De ce ar trebui să avem încredere în tine?

— Fiindcă lucrez pentru prinţul Xizor.

Atât Lando, cât şi Dash icniră scurt.

Leia îi privi.

— Xizor este conducătorul Soarelui Negru, explică Dash.

— Dacă doreşti, pot aranja să discuţi cu el.

— Este aici? se încruntă prinţesa.

— Am codurile comunicatorului lui privat.

— Nu-mi place, făcu Lando agitând blasterul.

În ultima vreme, se părea că nu-i mai plăcea aproape nimic.

Chewie mârâi şi mugi.

Nici lui nu-i plăcea.

— Eşti căutată de Imperiu, la fel ca şi tovarăşii tăi. Pot aranja să te deghizez, să te trec de punctele de securitate şi să te duc direct la prinţ, zise Guri. Am elimina mare parte din risc.

Leia oftă. Părea rezonabil, în ciuda tentativei lui Guri de a o captura.

— Bine, putem cel puţin să ascultăm ce are de spus stăpânul tău.

Înainte ca cineva să poată protesta, făcu un gest energic, cerându-le să rămână tăcuţi.

— Pot să mă ridic? întrebă Guri.

— Da.

Droidul se sculă cu o mişcare fluidă.

— Dash, dezleag-o, ordonă prinţesa.

— Nu-i nevoie, zâmbi Guri.

Încordă braţele. Benzile din jurul încheieturilor pocniră,

ca şi când ar fi fost făcute din plastic ieftin. Inspiră adânc şi dilată pieptul, iar cablul din jurul umerilor gemu metalic, se întinse, apoi pocni.

— Măiculiţă, şopti Lando.

Guri se apropie de consola de comunicaţii a salonului şi tastă un cod. Trecură câteva clipe, apoi se auzi o voce masculină adâncă:

— Da?

— Sunt Guri, prinţul meu. Alături de mine se află prinţesa Leia Organa. Doreşte să vă vorbească.

— Unde-i imaginea? făcu Lando.

— Stăpânul meu preferă să nu-şi trimită imaginea, nici chiar pe o frecvenţă ecranată, răspunse Guri şi se întoarse spre Leia.

— Salutări, prinţe Xizor, rosti Leia.

— Ah, prinţesa Leia! Cât de încântat sunt să te cunosc, în sfârşit.

Glasul cel puţin îi era fascinant.

— Droidul tău spune că doreşti să mă vezi.

— Este adevărat. Deţin informaţii care s-ar putea să-ţi folosească.

— Referitoare la ce anume?

— La tentativa de asasinare a lui Luke Skywalker. Un prieten de-al tău, nu-i aşa?

Leia avu nevoie de aproape tot controlul ca să nu se trădeze. Xizor ştia despre atentat!

— Da, suntem tovarăşi, rosti ea. Spune-mi, de unde ştii despre tentativele de ucidere a lui Luke Skywalker?

— Nu prin comunicator, spuse bărbatul. Asemenea chestiuni trebuie discutate direct. Dacă îi vei permite lui Guri să te escorteze, îţi voi explica totul după ce vei sosi.

Prinţesa privi în jurul salonului. Situaţia era cu siguranţă neaşteptată. Ce trebuia să facă?

*

Clădirea în care fusese dus Luke se afla, după aprecierile

sale, la numai o sută de kilometri de rezidenţa bothană „sigură" în care nu apucase să rămână prea mult timp. Aici fusese zăvorât într-o celulă puternic ranforsată, care trăda o tehnologie mult sub nivelul celei bothane. Pereţii erau simpli, dintr-un material dur de culoare cenuşie, neutră. Uşa grea fusese căptuşită cu plăci de duroţel, iar fereastra din ea, aflată la nivelul ochilor, era acoperită cu un grilaj de bare metalice groase cât degetul tânărului. De cealaltă parte a coridorului păzea o santinelă înaltă de doi metri şi lată de un metru, înarmată cu o carabină blaster. În celulă exista un pat masiv de plastic fixat de podea, cu o pernă subţire şi o pătură. Lumina slabă de deasupra proiecta umbre cu marginile înceţoşate. Într-un colţ al podelei se găsea o adâncitură mică, având în mijloc un orificiu de diametrul pumnului. Luke avea o idee destul de bună la ce se utiliza.

În rest, celula era absolut goală.

Putea să fi fost mai rău. Ar fi putut să mişune şobolani.

Luke se aşeză pe pat. Îi luaseră comunicatorul şi sabia de lumină, dar nu-l brutalizaseră şi nici nu-l torturaseră. Cel puţin, deocamdată.

Cine erau? Ce voiau?

Parcă auzindu-i întrebările, uşa celulei emise un clic şi se deschise spre interior. Apăru barabela. Luke n-o putea vedea foarte bine – acum era aproape sigur că era vorba despre o femelă – deoarece părea să se refugieze mereu în umbrele cele mai întunecate. Oricum, nici asta nu conta foarte mult. O putea auzi destul de bine.

— Bănuiesc că nu vrei să-mi spui ce se-ntâmplă.

Barabela făcu un gest pe care tânărul îl interpretă drept o ridicare din umeri.

— N-am nici un motiv să n-o fac. Nepoliteţea este lipsită de sens. Tu nu poţi acţiona în nici un fel.

Realitatea nu era dintre cele mai fericite.

— Mă numesc Shaktul şi sunt vânător de recompense, ca şi ceilalţi care mă însoţesc. Există o recompensă mare – foarte mare – oferită celui care îl aduce pe Luke Skywalker

viu şi sănătos, fără alte explicaţii. Înţelegând că s-ar putea să fie o misiune dificilă, câţiva dintre noi am decis să ne unim eforturile. Mai bine să câştigăm un procentaj dintr-un morman de credite, decât nimic. Din fericire pentru noi, tu şi blestemaţii de bothani aţi sporit procentajul care va fi încasat de supravieţuitorii atacului. Recompensa a rămas aceeaşi, dar noi ne-am împuţinat.

Nu-l lăsă pe tânăr să pună nici o întrebare, ci continuă:

— În mod interesant, a apărut o a doua recompensă pusă pe capul lui Luke Skywalker. De data aceasta, pentru ca el – adică tu – să fie adus mort. Norocul tău este că a doua recompensă nu-i la fel de mare ca prima, aşa că intenţionăm să te păstrăm sănătos până o putem încasa.

— Mai există a treia opţiune, spuse Luke. Ce-aţi zice dacă v-aş oferi mai mult decât oricare dintre recompense, pentru a-mi da drumul?

Shaktul izbucni în râs, o succesiune de sunete lătrate care se loviră de pereţii solizi şi ricoşară din ei.

— Bineînţeles, noi – eu şi colegii mei – am fi deschişi faţă de o asemenea ofertă.

Aceea era ocazia. Putea să împrumute creditele de la Leia şi să i le restituie mai târziu, eşalonat.

— Despre ce sumă vorbim?

Shaktul rosti o valoare.

— Oho! Cu atâtea credite, ai putea construi jumătate de oraş!

— Şi ar mai rămâne suficient pentru tine şi şase-şapte prieteni de-ai tăi ca să ieşi la pensie şi să trăieşti fericit până la adânci bătrâneţe, încuviinţă vânătorul de recompense. Am scăpat ceva în cercetările noastre? Poate că ai chiar în buzunar un card cu suma asta…

— Mi-aş fi dorit eu.

Chiar dacă Leia ar fi avut suma respectivă, el n-ar fi putut trăi destui ani ca să i-o înapoieze, nici dacă ar fi fost avansat la rang de general. O putea plăti numai dacă ar fi descoperit un munte de platină care nu aparţinea nimănui. Iar în privinţa respectivă, şansele erau aproape inexistente.

— Este bine că nu ţi-ai pierdut umorul, râse Shaktul apoi redeveni serioasă. Ai grijă! Orice tentativă de evadare va fi întâmpinată cu maximum de rezistenţă. Ştim de câte resurse dispun cavalerii Jedi. Valoarea ta viu este cu câteva mii de credite mai mare decât dacă ai fi mort, dar prefer să încasez o sumă mai mică decât să risc să pierd totul. Este limpede?

— Da.

— Perfect. Să ştii că n-am nimic cu tine, personal. Unii dintre noi chiar admiră ceea ce faceţi împotriva Imperiului, nutrind simpatii în direcţia respectivă, dar afacerile sunt afaceri. Comportă-te aşa cum trebuie şi vei fi bine tratat. Vei fi ţinut aici, dar vei căpăta mâncare şi nu vei fi molestat, până ce aranjăm să primim banii şi să fii preluat.

— Poţi să-mi spui de la cine veţi primi banii?

— Nu te teme, o să afli în curând.

Cu acele cuvinte, Shaktul se scurse pe uşă şi o închise.

Luke rămase privind în urma ei. Grozav! Fusese capturat de un grup de vânători de recompense şi vândut celui care oferea mai mult. Norocul lui că necunoscutul care-l dorea mort – oare cine putea fi? – nu fusese la fel de generos ca necunoscutul care-l dorea viu. Ţinând seama de banii implicaţi, habar nu avea cine ar fi fost acesta.

Dacă zvonurile erau adevărate, Darth Vader ar fi putut arunca asemenea sume pe fereastră fără să le simtă lipsa. Conform aceloraşi zvonuri, dacă averea personală a lui Vader ar fi fost convertită în monede, ţi-ai fi putut petrece restul vieţii săpând cu o lopată în mormanul acela fără să ajungi la bază.

Cu siguranţă, Leia nu dispunea de asemenea sume. Probabil că nici toată Alianţa nu avea banii aceia.

Trebuia să se gândească la altceva şi rapid. Îi trecu prin minte că dacă ar fi ajuns faţă în faţă cu Vader, neînarmat, n-ar fi avut mari şanse să supravieţuiască întâlnirii.

Excelent gândul ăsta, Luke. Gândeşte-te la altceva!

La ce?

*

Droidul care semăna cu o femeie îşi camuflase nava într-o poieniţă dintr-o uriaşă junglă tropicală aflată la două sute de kilometri de cazinoul lui Avaro. Cu un speeder de teren, drumul nu dură mult şi-l parcurseră numai ei trei: Guri, Chewie şi Leia.

Când ajunseră, norii de furtună se adunau în straturi purpurii şi sure. Duruitul tunetelor urmă aproape imediat după sclipirile orbitoare ale fulgerelor. În văzduh se simţea izul umed şi specific dinaintea unei furtuni.

Leia şi Chewie rămaseră privind nava.

Era lucioasă, cumva aproape feminină, având aproximativ forma cifrei opt, înţesată de tunuri la provă şi în partea mediană şi cu o cuartă de motoare de forţă montate la pupa.

— Se numeşte Spinul, spuse Guri.

— Foarte frumoasă.

— Aşa a botezat-o stăpânul meu, adăugă ea. Un nume corespunzător.

— Ar fi bine să suim la bord până nu începe furtuna, zise Leia.

Porniră toţi trei spre navă. Dash şi Lando nu fuseseră tocmai încântaţi să fie lăsaţi în urmă, dar Leia nu dorea să rişte mai mulţi oameni decât ar fi fost nevoie. Chewie era suficient. Dacă lucrurile stăteau aşa cum susţinuseră Guri şi misteriosul Xizor, avea să fie perfect – presupunând, desigur, că aveau să treacă de pichetele din jurul Coruscantului şi de securitatea planetară. În caz contrar, nu avea nici un rost să intre toţi în bucluc.

Cel puţin nu într-un bucluc mai mare decât cel în care se găseau deja.

Ploaia începu brusc şi o luară la fugă către navă. Ajunseră uzi leoarcă.

*

Trecuseră cel puţin două zile. Luke pierduse socoteala timpului, deoarece nu exista nici un fel de lumină, exceptând-o pe cea slabă din celulă şi nici vreun perete de oţel transparent spre exterior.

Exersa levitaţia, plutind la câţiva centimetri deasupra patului, când auzi paşi apropiindu-se şi coborî imediat pe pătură. Nu dorea să dezvăluie că ştia să facă aşa ceva. În celulă nu existau holocamere, sau nu le putuse el detecta, iar santinela stătea de obicei de partea opusă a coridorului.

Se auzi clicul uşii şi Shaktul lunecă silenţios înăuntru.

— Aşadar cumpărătorul meu a plătit?

— Nu tocmai.

Luke coborî din pat şi se opri în faţa barabelei mai scunde decât el.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că după o discuţie purtată cu... colegii mei, ne-am dat seama că s-ar putea să fii mai valoros decât crezusem.

— Mai valoros? Râzi de mine!

— Există două facţiuni care te doresc. S-a sugerat că am putea ridica preţul, anunţându-le pe amândouă că te-am capturat.

— O să le puneţi să liciteze pentru mine? clipi Luke. Ca pentru un sclav?

— Aşa ceva.

— Cine sunt facţiunile?

Shaktul făcu un gest similar unei înălţări din umeri.

— Să fiu sinceră, nu ştiu. Contactele noastre au fost foarte... indirecte. Ceva de felul agenţii agenţilor-agenţilor.

Luke nu putu să articuleze nici un cuvânt.

— Desigur, în decursul tratativelor vom fi foarte circumspecţi. Indivizii care dispun de sume de ordinul celor menţionate trebuie să fie foarte puternici. Un pas greşit poate fi mai mult decât periculos. Poate fi fatal.

— Prin urmare, le veţi cere bani mai mulţi. Şi dacă cel care mă vrea mort oferă cel mai mult?

— Îţi repet, nu avem nimic personal cu tine... pentru noi

nu-i decât o afacere.

Luke o fixă cu privirea pe barabelă.

— Să nu vă supăraţi dacă eu o voi considera o chestiune personală.

Glasul îi era la fel de uscat pe cât îi devenise gâtlejul.

*

În bârlogul său, Xizor rânji. Guri o avea pe prinţesă şi porniseră spre el. Perfect!

Se lăsă pe spate în scaun şi împreună vârfurile degetelor de la mâini. Uneori era aproape dezamăgitor cât de uşor îşi atingea scopurile. Ar fi fost bine ca, din când în când, să se confrunte şi cu câte o provocare, aşa cum se petrecuse pe timpuri, înainte să fi ajuns stăpân peste atâtea. Pe vremea când trebuise să se străduie şi să muncească.

La urma urmelor, era de preferat să câştige uşor decât să piardă.

*

Împăratul stătea pe tronul său favorit, situat cu un metru mai sus decât restul sălii. Vader intră şi se lăsă într-un genunchi.

— Stăpâne.

— Ridică-te, lord Vader.

Vader se supuse. Spera că împăratul avea nevoie de el pentru ceva uşor şi rapid. Tocmai fusese înştiinţat de spionii săi că Luke fusese găsit. Se părea că fusese capturat de nişte lepădături de vânători de recompense, care acum cereau mai mulţi bani. Spionii lui Vader ştiau cine erau aceştia, dar nu şi unde se ascundeau. În plus, apăruse altcineva dispus să liciteze pentru obţinerea lui Luke. Vader şi-ar fi putut instrui oamenii să ofere oricât ar fi fost nevoie; banii nu însemnau nimic prin comparaţie cu partea întunecată şi el intenţiona să-l convertească pe tânăr în direcţia respectivă. Se gândise să se ducă personal pentru

a-l prelua pe Luke de pe Kothlis, unde se spunea că ar fi fost ţinut, însă ar fi fost periculos să părăsească tocmai acum Centrul Imperial. Trebuia să rămână aici, ca să fie cu ochii pe Xizor. Planurile diabolice ale criminalului îl prinseseră pe împărat în mreje şi plecarea Lordului întunecat putea fi o eroare fatală.

— Vei pleca spre Kothlis, rosti împăratul, pentru a-l prelua pe tânărul Skywalker.

Încă o dată, Vader fu mulţumit că faţa îi era mascată. Nu se aşteptase să audă aşa ceva. De unde ştia împăratul? Care dintre agenţii lui Vader trădase? Era imposibil ca împăratul să obţină asemenea informaţii, deocamdată. Datele erau cunoscute numai de o mână dintre spionii cei mai de încredere ai lui Vader.

Doar dacă... doar dacă împăratul nu era celălalt licitator pentru Luke.

Nu! N-ar fi avut nici un sens. Împăratul îi atribuise misiunea lui Vader şi nu ar fi intrat într-o licitaţie împotriva propriei sale persoane.

— Mi-am trimis deja agenţii după el, încercă Vader.

— Nu se poate avea încredere în agenţi. Cu fiecare zi, Skywalker devine tot mai puternic cu Forţa. Îţi reamintesc că el deţine potenţialul de a ne distruge pe amândoi. Numai tu eşti îndeajuns de puternic pentru a-l captura.

— Da, stăpâne.

O dată ce împăratul lua o decizie, nu se mai putea discuta cu el.

În mod sigur, aici se strecurase mâna necurată a prinţului Xizor. N-ar fi fost însă inteligent să spună aşa ceva: împăratul clarificase faptul că Prinţul întunecat era problema sa şi n-ar fi fost o idee bună să dezvăluie că Vader însuşi avea planuri în privinţa lui Xizor.

— Mai există un motiv. Ştii că a fost implementat planul prinţului Xizor de a îngădui ca proiectul Stelei Morţii să cadă în mâinile Rebelilor.

— Da, stăpâne. Planul se derulează în ciuda obiecţiilor mele.

— Obiecţiile respective au fost consemnate, lord Vader. Proiectul a fost luat din cargobotul deturnat lângă Bothawui şi a ajuns pe Kothlis. O coincidenţă interesantă, nu crezi?

Coincidenţă faptul că Luke şi roadele schemei întortocheate a lui Xizor se aflau pe aceeaşi planetă, în acelaşi moment? Nu tocmai...

— Trebuie să facem o tentativă de a recupera proiectul, continuă împăratul, pentru a-i convinge pe Rebeli că este autentic şi că pierderea lui ne afectează. De aceea, călătoria ta va avea două scopuri. Îl vei prelua pe Skywalker şi vei distruge ceva din peisajul local, astfel ca Rebelii să fie amăgiţi că furtul proiectului ne îngrijorează.

Vader făcu o ultimă încercare.

— Ca să agite drapelul şi să pună tunurile pe ei, ar putea merge oricare dintre amiralii noştri. Am aici multe probleme presante.

— Mai presante decât ordinele mele, lord Vader?

Încercarea lui nu avusese sorţi de izbândă din capul locului.

— Nu, stăpâne.

— Aşa crezusem şi eu. Skywalker va trece de partea noastră, sau va fi distrus... şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Iar sfârşitul Rebeliunii se apropie. Dacă vei conduce personal acest atac, Rebelii vor fi convinşi că noi considerăm proiectul ca având o valoare uriaşă.

— Da, stăpâne.

Vader părăsi sala şi furia lui înăbuşită ameninţă din nou să răbufnească şi să-l copleşească. Atingerea lui Xizor era ca o ceaţă nocturnă deasă: întunecată, lipicioasă şi infiltrându-se în cele mai mici fisuri pentru a îngheţa şi pângări. O dată în plus, îl manipulase pe împărat, reuşind să-şi îndepărteze rivalul din acţiunile curente. Dacă Vader era pe Kothlis, cine ştie ce plase dezgustătoare avea să ţească păianjenul reptilian?

Lordul întunericului decise să facă o călătorie cât mai scurtă.

*

Apelul veni din partea liniei de pichetare, formată din distrugătoare spaţiale şi fregate imperiale, dispusă în jurul planetei:

— Codul de intrare? ceru glasul plictisit.

În Spin, Guri răspunse cu o succesiune de cifre.

După o clipă, se auzi răspunsul:

— Autentificat. Sincronizaţi-vă cu grila de asolizare şi comutaţi pe auto.

Guri operă cu o degajare expertă şi impresionantă. Apăsă tastele de comandă cu degete rapide.

Leia şi Chewie schimbară priviri.

— În punctul de securitate, rosti Guri parcă citind gândurile prinţesei, vom fi controlaţi dacă nu avem marfă de contrabandă. Soarele Negru are contacte acolo, totuşi nu putem declara explicit că vă aflaţi sub protecţia noastră. Este timpul să vă schimbaţi.

Chewie mârâi ceva, pe un ton deloc fericit.

— Tu ai vrut să vii, îi reaminti Leia.

Wookieeul nu era încântat, dar se îndreptă spre baie.

După ce trecu nava pe auto, Guri se ridică şi se apropie de un dulap. Îl deschise şi scoase dinăuntru haine şi o cască integrală cu mască facială şi filtru, pe care le aruncă lui Leia.

— Îmbracă-le.

Hainele duhneau şi prinţesa strâmbă din nas.

— I-au aparţinut lui Boushh, explică Guri, un vânător de recompense ubesean. Era destul de priceput în meseria lui şi a avut multe contracte cu Soarele Negru. S-a… retras recent.

— Întâmplător, vorbesc puţină ubeseană, spuse Leia.

— Ştim. Costumaţia nu-i o coincidenţă.

Leia examină hainele.

— Ce s-a întâmplat cu el? Ziceai că s-a retras?

— Destul de brusc. A încercat să stoarcă de la Soarele Negru mai multe credite pentru o livrare la care suma se

stabilise deja. N-a fost o idee tocmai... înţeleaptă.

Sunetul ultimului cuvânt o înfioră pe Leia. Începu să se schimbe. Avea sentimentul că Boushh nu va mai avea nevoie niciodată de hainele acelea puternic mirositoare.

Când Chewie reveni peste câteva minute, prinţesa se strădui din răsputeri să-şi păstreze o expresie imperturbabilă. Blana wookieeului, care fusese castanie cu ocazionale fire sure, era acum împestriţată cu pete mari, negre. O mască similară feţei de raton îi încercuia ochii, iar blana de pe cap fusese tunsă scurt, aşa cum purtau echipajele de spaţiali.

Leia se întoarse spre Guri şi spuse:

— Ţi-l prezint pe Snoova, un binecunoscut vânător de recompense wookiee.

Chewie era departe de a fi încântat şi sentimentele i se distingeau limpede din ceea ce mormăi.

— Nu te mai văicări atât, îl admonestă femeia. Vopseaua se spală, iar blana îţi va creşte la loc. În două săptămâni, vei fi ca înainte.

Îşi puse casca şi testă modulatorul vocal încorporat. Când vorbi, glasul i se auzi alterat electronic. Ştia destulă ubeseană ca să poată face faţă şi, atâta timp cât nu era confruntată cu un băştinaş, n-ar fi trebuit să aibă probleme. Cuvintele zumzăiau, clincăneau şi sunau în propriile ei urechi ca şi cum ar fi provenit realmente dintr-un gâtlej extraterestru.

Chewie mugi şi bolborosi, iar Guri aprobă din cap.

— Da. Merge. Asolizăm curând.

Leia încuviinţă şi-şi scoase casca. Spera că Guri ştia ce face.

*

De două ori pe zi, un bărbat slăbănog îi aducea mâncare şi băutură lui Luke. Tânărul mâncase şi lucruri mai rele, dar şi mai bune. Rutina era de obicei aceeaşi la sosirea dejunului şi a cinei. Slăbănogul venea cu tava la uşă,

santinela o descuia, îl fixa pe Luke cu carabina blaster şi-l împingea spre pat. Slăbănogul lăsa tava pe podea, imediat lângă uşă, apoi părăsea celula împreună cu santinela.

De data aceasta, Luke îl întrebă pe slăbănog cât era ceasul.

— Ce-ţi pasă? replică bărbatul.

— Ce-ţi pasă ce-mi pasă?

Slăbănogul mârâi, dar îi spuse cât era ora şi plecă.

Era cina, aşa cum bănuise Luke.

Motivul întrebării sale fusese simplu. Intenţiona să evadeze şi dorea să beneficieze de adăpostul întunericului. După ce ieşea din clădire, ar fi fost preferabil să nu-l poată detecta, să se folosească de beznă pentru camuflaj.

Începu să mănânce. Lichidul era dulce, brun şi pişca uşor limba, mâncarea era insipidă – cotlet de soia, legume portocalii, plus ceva necunoscut, verde şi crocant – dar n-avea nici un rost să evadeze cu stomacul gol. După ce ajungea la X-interceptor şi decola, nu putea să ştie după cât timp se ivea ocazia să mai mănânce.

După ce ajungea la X-interceptor…

Zâmbi şi vârî în gură altă porţie de hrană verde. De parcă aceea ar fi fost partea cea mai simplă…

*

Guri îi spuse lui Leia că n-ar fi fost înţelept să fie văzuţi împreună.

— După ce treceţi de punctul de securitate, ne întâlnim în locul descris de coordonatele astea.

Leia şi Chewie încuviinţară.

În punctul de securitate trecură prin câteva momente încordate.

Vameşul înarmat examină holocardul identificator care afirma că Leia era Boushh şi ciocăni cu el în tăblia biroului său.

— Scopul vizitei?

— Afaceri, răspunse Leia în ubeseană.

Prin mască, glasul zumzăi şi clincăni.

— Văd că ai permis pentru arma aceea, dar nu ne plac cei care folosesc arme pe Centrul Imperial.

Leia nu comentă nimic.

— Cred că va trebui să-ţi scoţi casca, continuă vameşul. Trebuie să ne asigurăm că într-adevăr corespunzi cu holograma. (Se jucă din nou cu holocardul, privindu-l.) Precauţiile nu sunt niciodată inutile.

— Fără filtre, răspunse Leia, aerul din această încăpere îmi va afecta plămânii.

— Putem pregăti o incintă atmosferică... începu vameşul, apoi se opri.

Chewie se apropie de Leia şi de vameş şi mârâi ceva.

Ori de câte ori îl privea, prinţesa îşi dădea seama cât de mult se obişnuise cu el. Bunul şi credinciosul Chewie pe care te puteai bizui, la fel cum te puteai bizui pe soare, să răsară în fiecare dimineaţă.

— Care-i problema ta? se încruntă vameşul.

Chewie mugi furios.

— Nu-mi pasă dacă-ntârzii la-ntâlnire, îl repezi vameşul, apoi văzu coada de persoane care se lungise la ghişeul său şi-i azvârli brusc lui Leia holocardul identificator. Dă-i drumul, vânătorule de recompense. Din cauza ta, aşteaptă lumea.

După ce trecu şi Chewie, wookieeul şi Leia se îndepărtară rapid de zona respectivă.

— În regulă, acum mergem să ne întâlnim cu legătura mea, spuse prinţesa. Secţiunea aceasta de Subteran este relativ sigură, totuşi nu-i chiar un loc pe unde să umbli neatent.

Chewie încuviinţă din cap, bătu cu palma pe proiectorul de săgeţi şi anunţă ceva.

— Dacă m-ai întrebat de ce nu mergem direct la întâlnirea cu Guri, răspunsul este că vreau să încerc să ne sporim niţel şansele.

*

La bordul Executorului, Vader se gândea la apropiata sa întâlnire cu Luke. De la ultimul lor contact, băiatul avusese timp să accepte ceea ce i se spusese. La un anumit nivel, el trebuia să ştie adevărul – că Vader era tatăl său. Desigur, asta se petrecuse în alt timp, pe când Vader mai era Anakin Skywalker, dar faptul în sine rămânea iremediabil.

El avea să-l convertească. Ştia că o putea face, deoarece simţise partea întunecată ridicându-se prin Luke şi simţise puterea mâniei acestuia. Băiatul o eliberase o dată şi putea fi determinat s-o repete. Fiecare repetare uşura lucrurile. Partea întunecată era o cărare ce devenea tot mai lată şi mai lină de fiecare dată când păşeai pe ea. În curând, pentru Luke nu avea să mai fie nevoie de nici un efort să permită părţii întunecate să domnească.

Iar împăratul avea dreptate: Luke deţinea în el multă putere. Aceasta era în stare primordială, necanalizată şi neantrenată, dar uriaşă. Potenţialul băiatului îl depăşea pe al împăratului şi pe al lui Vader.

Rămânea totuşi un simplu potenţial, nu energie focalizată. La următoarea lor întâlnire, tot Vader va fi cel mai cunoscător, maestrul, îl va înfrânge pe băiat şi-l va aduce în partea întunecată. Împreună, vor fi una – tată şi fiu.

Iar atunci, nimic din Galaxie nu i-ar mai fi putut opri. Nimeni n-ar fi cutezat să li se opună. Toţi aveau să li se plece în faţă. Planetele aveau să tremure la apropierea lor.

Sub mască, Vader zâmbi.

*

Luke execută câteva respiraţii de purificare, aşa cum învăţase şi încercă în acelaşi timp să-şi relaxeze creierul. Obi-Wan putea, fără vreun efort aparent, să implanteze gânduri în mintea soldaţilor imperiali. Pentru Luke nu era

chiar la fel de uşor. Reuşise s-o facă de câteva ori, dar necesita foarte multă concentrare pentru a apela îndeajuns din Forţă. Nu-ţi puteai face griji dacă vei reuşi sau nu, sau ce s-ar fi întâmplat dacă dădeai greş la jumătate. Nu te puteai gândi la nimic altceva – cel puţin, Luke nu putea – şi aceea era partea dificilă, deoarece dacă nu izbutea, ori dacă pierdea concentrarea înainte de a fi terminat, putea să-şi rişte viaţa.

Nu! Alungă gândurile astea. Nu uita că Forţa este cu tine. Poţi reuşi.

Inspiră din nou, expiră doar jumătate din volumul inhalat şi îngădui Forţei să-l conecteze cu mintea santinelei de pe coridor.

Senzaţia era stranie, aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Nu era ca şi cum s-ar fi găsit în două locuri simultan, ci mai degrabă de parcă ar fi fost o altă parte a minţii sale, cumva imperfect conectată, incomplet accesibilă. Un sentiment ameţitor.

Simţea că pe santinelă o dureau picioarele, că trebuia să meargă la toaletă, că se plictisise să stea acolo, strângând în mâini o carabină blaster şi privind o uşă blindată prin care n-ar fi putut trece nimeni, în nici un caz…

— Deschide uşa.

— Ce? Cine-i…?

— Trebuie să deschizi uşa.

— Eu… trebuie să deschid uşa.

— Trebuie să pui jos carabina şi să deschizi uşa, acum.

— Eu trebuie… să pun jos carabina. Să deschid uşa, acum.

Luke privi santinela prin fereastra cu zăbrele. O văzu cum lasă carabina pe podea.

L-am prins, surâse tânărul. O greşeală…

— Ce…?

L-am pierdut. Concentrează-te, Luke!

— Deschide uşa.

Luke alungă din minte orice gând de succes şi eşec. Santinela era singura care conta acum.

— Deschide uşa.
— Da. Deschid... uşa...
Cardul electronic lunecă în fantă. Bolţul zăvorului clincheni.
Unul dintre sunetele cele mai dulci pe care le auzise Luke vreodată, îl ignoră însă aproape instantaneu.
— Eşti foarte obosit. Trebuie să intri, să te întinzi pe pat şi să tragi un pui de somn.
— Pat... Un pui de somn...
Santinela intră în celulă şi trecu pe lângă tânăr. Luke îi luă din mână cardul electronic. Privi pe coridor. Era pustiu. Ieşi din celulă, închise uşa cu grijă, azvârli cardul pe podea şi luă carabina. Privi îndărăt. Santinela sforăia pe pat.
Aşa da. Acum lucrurile stăteau ceva mai bine.
Porni pe coridor, simţindu-se încrezător. Santinela fusese mai uşor de manipulat decât paznicul de la carnaval, când exersase mersul pe sârmă. Ar fi trebuit să poată manipula orice persoană cu care se întâlnea, fie prin intermediul Forţei, fie al carabinei. Ar fi trebuit de asemenea să se îndrepte spre ieşirea cea mai apropiată şi s-o şteargă. Cu niţel noroc, evadarea sa nu va fi remarcată decât peste câteva ore.
Mai întâi însă, dorea să vadă dacă nu-şi poate găsi sabia de lumină. Petrecuse mult timp construind-o şi fiindcă evadarea fusese atât de simplă, era aproape sigur că-şi putea recupera arma Jedi la fel de uşor. Putea s-o facă.
Era sigur de asta.

*

Pe măsură ce Leia şi Chewie coborâră printr-un pasaj întunecos şi întortocheat în inima Subteranului Sudic, prinţesa clătină din cap. Complexul de cazinouri de pe Rodia o făcuse să decreteze că Mos Eisley nu era un loc foarte rău, dar se părea că oricât de teribil ar fi fost ceva, exista întotdeauna altceva şi mai oribil.
Prin comparaţie cu Subteranul Sudic, complexul de

cazinouri părea un paradis de vacanţă.

Peste tot, cerşetori în zdrenţe, scofâlciţi şi rugători. Ceea ce-i alungase în subteran trebuia să fi fost teribil, dacă aceea fusese singura lor opţiune.

Auzi tot felul de propuneri ilegale, în timp ce avansă alături de wookiee prin labirintul de tuneluri de sub pământ. Locuitorii coridoarelor le puteau vinde orice ar fi dorit, iar detaliile îi ridicau prinţesei stomacul în gură.

Desigur, asemenea fiinţe existaseră dintotdeauna, dar Imperiul făcuse ca numărul lor să crească imens. Ceea ce fusese doar o pată micuţă pe bucuria Republicii devenise o adevărată erupţie pe trupul puhav al Imperiului.

Chewie mârâi spre o femeie parţial îmbrăcată, care le zâmbea apropiindu-se. Femeia se retrase grăbit.

Coridoarele prin care mergeau erau slab iluminate, mânjite cu graffitti în şase-şapte limbaje uzuale şi în pictograme; pereţii înşişi erau broboniţi, ca şi cum ar fi asudat.

O planetă a cărei suprafaţă era complet acoperită trebuia să aibă fundaţii imense. Pe alocuri, complexul vast de tuneluri şi grote artificiale avea adâncimea de un kilometru şi continua să coboare. Aici erau locuri unde razele soarelui nu ajungeau niciodată, unde mucegaiul albastru-cenuşiu avea grosimea de zece centimetri pe pereţi şi tavan, unde aerul umed duhnea permanent a putreziciune... şi a lucruri mult mai rele.

O siluetă înveşmântată în mantie cu glugă neagră apăru din beznă sub o faclă luminescentă spartă şi întinse spre ei o mână cu patru degete verzi, cerşind.

Chewbacca rosti ceva şi silueta se îndepărtă. O undă de duhoare degajată de corpul nespălat al creaturii se alătură celorlalte mirosuri.

Chewie strâmbă din nas.

Miasma era mai oribilă decât a compactorului de deşeuri în care Leia, Han, Chewie şi Luke se întâlniseră prima dată.

Din fericire pentru prinţesă, costumul de vânător de recompense filtra mirosurile cele mai rele. Bietul Chewie...

Leia speră că locul spre care se îndreptau avea un sistem bun de filtrare a aerului, generatori de ozon sau cel puţin deodoranţi ambientali.

În faţă, una dintre faclele luminescente pâlpâi, emiţând pe coridor fulgere de lumină, înainte de a se stinge definitiv.

Undeva îndărătul lor, cineva – sau ceva – urlă. Răcnetul se stinse într-un horcăit lichid.

Leia rămase cu mâna pe blaster.

*

— Cât mai avem până ieşim din hiperspaţiu? se interesă Vader.

— Câteva ore, lordul meu, răspunse căpitanul.

— Voi fi în cabină. Trimite pe cineva să mă anunţe când ajungem în sistem.

— Da, lordul meu.

Voi fi acolo în curând, fiule.

*

Era aproape prea uşor, gândi Luke luându-şi sabia de pe masă. Micuţa incintă de depozitare era pustie; nici o altă fiinţă nu părea să fie trează sau prin jur, iar comunicatorul său se afla pe aceeaşi masă. Avea să-l apeleze pe R2-D2, să-i spună să pregătească X-interceptorul şi să-i expedieze lui Luke un semnal de balizare. După ce suia în navă, indivizii aceştia nu-l mai puteau prinde.

Puse carabina blaster pe masă şi se întinse spre comunicator.

— Cine-i acolo? Dacă mai faci o mişcare, trag!

Hopa…

*

În adâncul Subteranului Sudic, coridorul se deschidea

într-o sală emisferică uriaşă, de mărimea unei pieţe citadine, cu plafon înalt, iluminare bună şi magazine dispuse pe circumferinţă. Aici mirosurile grele se îndeseau. Oameni şi alte specii forfoteau peste tot, iar gărzile înarmate şi îmbrăcate în uniforme aveau ca scop evident menţinerea unei aparenţe de ordine. Locul aducea cu cartierul comercial al unui orăşel de pe aproape orice planetă civilizată.

Cam în zona în care se aflau ei, se vedea o brutărie, un magazin de arme, unul de încălţăminte, un chioşc de haine şi o tarabă cu electronice. Mai încolo un restaurant, apoi un bufet expres şi o florărie. Leia suspină uşurată. Locul se schimbase de când fusese ultima dată aici, totuşi destinaţia lor nu dispăruse.

— Acolo, îi arătă lui Chewie.

În florărie, parfumurile erau minunate, mai ales după ce veneai de la miasmele de afară. Se zăreau tăvi cu muşchi stik cenuşiu, plante elastice în ghivece, tot felul de flori, colorate de la roşu la violet, dar şi perdele groase şi învolburate de ciuperci galbene, care acopereau pereţii şi tavanul. Acestea din urmă produceau oxigen fără a avea nevoie de lumina soarelui, fiind astfel perfect adecvate habitatului subteran. Proporţia de oxigen din prăvălie era atât de mare, încât Leia se simţi ameţită după câteva respiraţii.

Tavanul se afla la înălţimea de patru metri, deoarece proprietarul iniţial al florăriei fusese un bătrân ho’din, pe nume Spero. În general ho’dinii atingeau înălţimea de cel puţin trei metri, punând la socoteală şi coafurile lor ce semănau cu creiere decalotate sau cu cuiburi de şerpi acoperiţi de solzi roşii şi violet strălucitor.

Leia privi înjur şi zări extraterestrul înalt şi subţiratic, care apăru dinapoia unor arbuşti penaţi ce atingeau plafonul. Bătrânul Spero era în viaţă. Alt noroc!

— Bună întâlnire, li se adresă Spero. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am venit să revendic o datorie, Maestre Grădinar,

vorbi prinţesa.

Întrucât mulţi ho'dini erau faimoşi pentru activităţile lor ecologice, mai ales în domeniul plantelor, titlul de „Maestru Grădinar" era considerat unul de mare cinste printre ei. Spero îşi obţinuse renumele, creând varietatea de ciuperci galbene care atârna pe pereţii florăriei şi care era utilizată în toată Galaxia.

— Nu-mi reamintesc să datorez cuiva ceva, spuse bătrânul. În nici un caz unor străini.

Părea amuzat.

— Nici chiar lui Leia Organa?

Acum ho'dinul surâse.

— Ah, da. Prinţesa... îi datorez viaţa mea şi a întregii mele familii.

— Ea ar dori să ne ajuţi.

— Cum pot eu să ştiu că veniţi din partea prinţesei Organa?

— Cine altul ar fi ştiut de această datorie?

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Logic. Ce doriţi de la mine?

— Informaţii legate de Soarele Negru. Cine conduce organizaţia şi cum îl putem contacta?

Spero suspină.

— Mă pregăteam să fac un ceai. Serviţi?

— Poate altă dată.

— Bine atunci... Soarele Negru este condusă de falleenul Xizor. În general este cunoscut sub numele „Prinţul întunecat" sau uneori „Underlord". Este de asemenea proprietar şi preşedinte al STX – Sistemele de Transport Xizor un concern mai mult sau mai puţin legal care valorează el singur miliarde. Părăseşte rareori Coruscantul şi are un palat ce rivalizează cu ale împăratului şi Darth Vader. (Ridică un deget spre tavan.) La suprafaţă, deşi porţiuni din el se extind adânc în subteran.

Leia şi Chewie schimbară priviri. Se confirmau spusele lui Guri. Asta era tot ceea ce dorea să ştie prinţesa. Leia încuviinţă din cap şi dădu să se întoarcă.

— Mulţumesc, Maestre Grădinar, spuse ea.

— Cu plăcere, prinţesă.

Leia se răsuci şi-l fixă cu privirea pe alienul bătrân.

— Pardon?

— Ho'dinii nu sunt limitaţi la ochi şi urechi, prinţesă. („Părul" cărnos şi des de pe capul său se foi şi undui, scânteind orbitor în luminile prăvăliei.) Noi nu ne uităm niciodată prietenii.

Leia se înclină scurt.

— Atunci consideră că ţi-ai achitat datoria.

Ho'dinul se înclină la rândul său.

— Nici vorbă! Nepoţii nepoţilor mei n-ar putea trăi îndeajuns ca s-o achite. Eu sunt însă fericit dacă te-am putut ajuta cu ceva. Ai grijă, prinţesă! Soarele Negru este un duşman teribil.

— Voi avea grijă. Mulţumesc încă o dată, Maestre Grădinar.

După ce ieşi din florărie, Leia se întoarse spre Chewie.

— Se pare că cel puţin partea aceasta a explicaţiilor lui Guri este adevărată. Să mergem să ne întâlnim cu ea.

Chewie mârâi şi femeia nu fu sigură dacă o aprobase sau nu.

*

Luke continua să ţină sabia în mâna dreaptă. O strânse mai tare acum, cu degetul mare pe butonul de activare şi se întoarse fără grabă spre cel care i se adresase.

— Scuze, rosti tânărul, crezusem că era toaleta.

Merita măcar să încerce.

Creatura din faţa sa era un nikto şi probabil că vorbele lui Luke îl derutaseră, pentru o secundă. După aceea ochii săi cu orbite osoase se holbară, recunoscându-l pe tânăr. Întinse blasterul spre el.

Luke activă sabia de lumină şi lama strălucitoare lumină cămăruţa întunecoasă.

Nikto trase şi o salvă roşie ţâşni spre Luke. Tânărul lăsă

Forţa să curgă şi salva ricoşă din lama sa şi-l lovi pe atacator în picior. Nikto scăpă arma, se prinse de membrul rănit şi începu să ţopăie pe celălalt picior, văitându-se.

— Au, au, au, au, au!

Dacă n-ar fi fost atât de periculos, ar fi fost amuzant.

Se terminase aşadar cu speranţa de a scăpa nedetectat.

Luke se repezi spre el, îl izbi în trecere cu umărul şi-l doborî pe podea.

La fel ca swooperii, nikto era mai specialist în înjurături decât în ţintit.

Uşile de pe coridor începură să se deschidă şi apărură vânători de recompense înarmaţi, majoritatea sculaţi, evident, din pat.

Acum chiar c-o încurcase.

Luke roti sabia în aer şi încercă să-şi croiască o potecă spre libertate.

*

Leia şi Chewie se îndreptară către locul unde urmau să se întâlnească cu Guri. Era un parc public de la suprafaţă, un petec de verdeaţă înconjurat de plastbeton şi duroţel.

— Aţi avut nevoie de mai mult timp decât trebuia, comentă Guri când îi văzu.

— Ne-am oprit să admirăm locurile, replică Leia.

Guri o fulgeră cu privirea şi Leia simţi în mod clar că femeia – ba nu, droidul – n-o plăcea.

— Urmaţi-mă, spuse Guri.

*

O grindină orizontală de salve de energie se abătu asupra lui Luke.

Forţa îi îngădui să se deplaseze mai rapid decât ar fi crezut posibil şi tânărul ţesu o pânză defensivă cu sabia de lumină, care devie potopul. Fasciculele ricoşară şi străpunseră pereţii, vânătorii de recompense, podeaua,

plafonul. Indiferent unde ai fi stat, coridorul devenise un loc extrem de periculos.

Uluit aşa cum era de viteza şi abilitatea sa, Luke ştia că nu putea să continue la nesfârşit. Era suficient să rateze o singură blocadă şi avea să se vorbească despre el la timpul trecut. Mai devreme sau mai târziu, aveau să-l doboare.

Porni în fugă pe coridor, iar ţintaşii din faţa lui se feriră de propriile lor salve reflectate.

Focurile de arme erau însoţite de un vacarm de răcnete:

— … atenţie, prostule…!

— … uite-l, rade-l…!

— … ferea, ferea…!

— … m-a lovit…!

Nu ştia cât de departe trebuia să meargă pentru a ajunge la ieşire. Ştia însă destul de bine că dacă aceasta nu se afla aproape, n-avea să mai poată continua.

Era totuşi purtat înainte de fluxul Forţei, continuând să lovească şi să blocheze, să devieze salve şi corpuri, pe măsură ce vânătorii de recompense încercau să-l oprească. Nu prea avea de ales; nu se putea opri ca să se gândească pe unde să o ia.

În faţa lui şi la stânga, peretele se cutremură pe neaşteptate, apoi implodă.

Sfărâmături fumegânde se risipiră în toate direcţiile. Unii vânători de recompense fură doborâţi de implozie, alţii o luară la fugă. Fumul se revărsă şi umplu coridorul, arzând nările lui Luke cu vapori înţepători.

Haosul general spori.

Ce…?

— Luke?

Cunoştea glasul acela.

— Lando? Aici!

Încă un blaster interveni în încăierare, numai că acesta nu era aţintit asupra lui Luke. Vânătorii de recompense începură să cadă.

— Regruparea! strigă cineva. Suntem atacaţi!

Confuzia spori.

Luke îl zări pe Lando, păşind prin fum şi vapori urât mirositori şi îl văzu trăgând fără să ochească, nimerind câţiva dintre vânătorii de recompense derutaţi.

— Ca şi cum ai trage în şerpii dintr-o cutie de pantofi, comentă Lando, apoi rânji. Domnul a comandat un taxi?

— Eu? Ce te face să crezi că vreau să plec? Mă distrez aici.

Tânărul pivotă şi reteză ţeava unui blaster întins spre el. Arma începu să şuiere şi să scuipe scântei, iar proprietarul surprins o aruncă şi o luă la fugă.

— Cum să nu! Pe-aici!

Lando o luă înainte, trăgând întruna. Luke îl urma, blocând salvele din spate.

Ieşiră prin peretele dărâmat. Afară era noapte.

Nu avea să dureze mult înainte ca vânătorii de recompense să se regrupeze. Era bine să se îndepărteze cât mai mult, până nu se declanşa urmărirea.

— Am acolo un speeder de teren... împrumutat, rosti Lando, apoi se opri şi mai trase o salvă spre clădirea din care ieşiseră. Ce zici de o plimbare?

Dinapoia zidului dărâmat, cineva scoase un ţipăt de durere şi de surpriză, când îl atinse fulgerul blasterului lui Lando.

— Şoimul se află în mijlocul unui parc public, la nici cinci minute distanţă. L-am lăsat pe C-3PO să-l păzească.

— C-3PO? Unde sunt Leia şi Chewie?

— E o poveste lungă şi ar fi mai bine să ţi-o spun după ce ajungem în navă.

— De unde ai ştiut unde să mă găseşti?

— Dash mi-a spus planeta. Am ajuns aici şi am aflat despre raidul asupra rezidenţei bothane. Cunosc câţiva localnici care-mi datorează mici favoruri şi ei mi-au spus unde îşi au sediul vânătorii de recompense.

Lando se aplecă brusc. O salvă blaster sfârâi peste el, ratându-l cu peste doi metri.

— Putem pleca acum şi să jucăm mai târziu „Douăzeci de întrebări”?

— Bună idee.

O luară la fugă.

În urma lor, vânătorii de recompense continuau să tragă.

*

Xizor examină cu ochi critic ramurile inferioare ale miniaturalului arbore cu spini de foc, bătrân de şase sute de ani. Îl primise cadou de la un fost rival care încercase să se împace cu Soarele Negru după... o neînţelegere în afaceri. Înalt de nici o jumătate de metru, arborele micuţ era replica perfectă, la scară, a copacilor de o sută de metri care creşteau într-un singur crâng din jungla Irugian de pe Abbaji. Arborele pitic se aflase de zece generaţii în posesia familiei fostului rival şi, pentru cei care se pricepeau la asemenea lucruri, era extrem de preţios. Dacă averea sa ar fi dispărut ca prin farmec peste noapte, Xizor tot n-ar fi vândut planta, nici dacă i s-ar fi oferit zece milioane de credite.

Existau destui care să-i ofere o asemenea sumă, ba chiar şi mai mult. Asemenea arbori miniaturali erau asociaţi cu foarte multă istorie.

Xizor acţionă cu precizie minusculii foarfeci mecanici. Prinse între lame crenguţa de grosimea unui fir de păr... tăie...

Aşa! Perfect! Acea singură copilire era tot ce trebuia efectuat anul acesta. Poate că la anul avea să se ocupe de crenguţa în unghi obtuz de pe următoarea ramură ascendentă. Avea la dispoziţie un an să se gândească la asta. Îndepărtă cu precauţie foarfeca şi privi arborele. Era minunat. Atât de minunat, încât putuse ierta erorile fostului său proprietar. Bărbatul judecase greşit în câteva rânduri, dar cadoul său dovedise că era un individ inteligent şi cu gust. Erorile puteau fi iertate, dacă existau motive. La urma urmelor, Xizor era o făptură civilizată, nu un bandit ordinar.

Avea să-i îngăduie prinţesei Leia să-i afle această trăsătură. La fel cum avea să-i îngăduie să-i afle şi alte

trăsături, mult mai intime...

*

— Mă bucur să te revăd sănătos, stăpâne Luke.

— Şi eu mă bucur să te revăd, C-3PO.

Lando trecu grăbit pe lângă ei, îndreptându-se spre cabina navei.

— Dă-i drumul, Luke, îi strigă peste umăr. Avem nu numai grija vânătorilor de recompense, ci se mai anunţă şi un convoi imperial care vine încoace. Tocmai a ieşit din hiperspaţiu şi a pătruns în sistemul planetar.

Luke nu mai pierdu timpul. Se aruncă în scaunul secundului şi-şi fixă centurile.

— Chiar aşa? întrebă el întinzându-se spre comutatoarele de activare a Şoimului. Cineva cunoscut?

— N-am ajuns chiar aşa aproape ca să citesc denumirile, dar nava din frunte este un distrugător spaţial.

— Clasa Victory?

— Mai mare.

— Imperiali

— Mai încearcă.

Luke întoarse spatele comenzilor şi căscă ochii spre Lando.

— Nu se poate!

— Ba da. Clasa Super.

— Este... Executorul?

— Ţi-am spus, n-am ajuns chiar aşa aproape. Dar câte nave de mărimea aceea există? Nu sunt construite pentru croazieră.

Tânărul rămase privind în gol. Să fi fost Darth Vader? Ce putea căuta aici?

— Aşa că hai să terminăm repede verificarea de zbor, încheie Lando. Nu cred că-i prudent să mai zăbovim pe-aici.

— De acord. Stai! R2-D2 este în X-interceptorul meu.

— Ştiu, l-am văzut. Am o rază de tractare cu codul lui. O să trec peste X-interceptor, o să-l ridic şi o să-l prindem pe

fuzelaj. (Lando indică ecranul de comandă.) O ştergem de aici şi trecem cât mai repede la viteza luminii. Chiar dacă-n monstrul ăla nu se află Vader, nu vreau să am nici o treabă cu el.

Luke aprobă din cap şi se întinse spre consola de comunicaţii.

— Încotro pornim?

— Înapoi pe Tatooine. Acolo vrea Leia să ne ducem.

— Ea unde-i?

— O să discutăm mai târziu despre asta, de acord?

Lando atinse comenzile şi ascultă motoarele navei activându-se succesiv.

— Găseşte-ţi un loc, Auriule, răcni el. O frigem d-aici!

*

O sută de soldaţi din trupele de şoc înconjurară clădirea, cu blasterele pregătite să carbonizeze pe oricine ar fi clintit.

Darth Vader rămăsese la adăpostul întunericului, privind spărtura din peretele exterior, care se datora clar unei explozii. Insectele nopţii zumzăiau şi în aer se simţea miros de izolaţie arsă. Nu trebuia să intre ca să ştie că Luke nu se afla acolo; l-ar fi simţit oriunde pe o rază de cincizeci de kilometri.

Vânătorii de recompense îl capturaseră... apoi îl pierduseră.

Vader nu era deloc încântat.

Comandantul trupelor de şoc stătea nervos în apropiere, aşteptând un ordin.

— Adu-mi supravieţuitorul cu rangul cel mai mare, porunci Vader.

— Îndată, lordul meu.

Comandantul făcu un semn şi o echipă pătrunse în clădire. Răsunară focuri de arme. Trecură mai multe minute.

Doi soldaţi ieşiră dinăuntru, târând între ei un bărbat. Îl aduseră în faţa lui Vader şi-i dădură drumul. Prizonierul se

clătină, dar rămase în picioare.

— Ştii cine sunt?

— D-da, lord Vader.

— Perfect. Unde-i Skywalker?

— A... a evadat.

Vader încleştă pumnul şi bărbatul se prinse cu mâinile de beregată, simţind că se sufocă.

— Ştiu că a evadat, idiotule.

Bărbatul icni şi ochii i se căscară în orbite. Vader aşteptă câteva secunde, apoi descleştă pumnul.

Vânătorul de recompense gâfâi, inhalând aer cu disperare.

— D-dormeam, lordul meu. M-au trezit salvele de blaster. Am ieşit din cameră şi l-am văzut pe Skywalker pe coridor. Părea... părea ireal. O duzină dintre noi a tras în el, dar flutura sabia de lumină înainte şi înapoi şi bloca salvele!

În ciuda furiei, Vader era încântat. Tehnica şi puterea băiatului creşteau.

— Continuă.

— Au venit mai mulţi de-ai noştri. Eram siguri că-l vom copleşi, însă, apoi, peretele s-a năruit spre interior. Am fost atacaţi. Nu ştiu câţi erau, cincisprezece, poate douăzeci. Am fost copleşiţi numeric. Când lupta s-a terminat, Skywalker dispăruse.

Vader ridică privirea spre cer. Ar fi făcut prinsoare că fusese cineva din exteriorul planetei. Avea să plece cu naveta înapoi la Executor; poate că nu era prea târziu să-l prindă.

Reveni cu atenţia la vânătorul de recompense.

— Înţeleg că mai era cineva care-l dorea pe Skywalker. Cine?

— Nu... nu ştiu, lord Vader...

Vader ridică din nou mâna şi porni să curbeze degetele în pumn.

— Staţi! Vă rog! Nu ştiu, noi... noi am lucrat cu intermediari.

Lordul întunericului îl privi pe vânătorul de recompense şi

simţi ceva mai mult decât spusese.
— Ai o bănuială, rosti el.
— Eu... unii dintre noi am auzit zvonuri. Nu ştiu dacă sunt adevărate.
— Spune!
— Am... auzit că ar fi fost... Soarele Negru.
Vader rămase privindu-l. Desigur!
— Celălalt... licitator îl dorea pe Skywalker tot viu şi sănătos?
— Nu-nu, lordul meu. Îl dorea mort.
Vader se întoarse brusc, uitând de prizonier. Evident! În subconştient, suspectase permanent lucrul acela. Acum, când ieşise la iveală, era perfect logic. Xizor dorea să-i pună beţe în roate în orice mod posibil. Ce mod mai bun decât a-i ucide fiul şi, simultan, a-l umili în faţa împăratului?
— Înapoi la navetă, se adresă comandantului.
— Ce facem cu mizeria asta? întrebă bărbatul arătând spre clădire şi prizonier.
— Lasă-le, n-au nici o valoare.
Lordul întunericului pornise deja cu pas întins.

*

Şoimul se afla pe orbită, gata să se îndepărteze. R2-D2 se găsea în siguranţă la bord, iar X-interceptorul lui Luke fusese fixat pe fuzelaj. Luke nu avea încredere în improvizaţia care îi prindea aparatul de nava mai mare, însă îl ferea de tunuri şi ar fi trebuit să reziste. Spera...
— R2-D2! Nu credeam că te voi mai vedea vreodată! exclamă C-3PO.
Astromecul îi răspunse printr-un fluierat.
— Da şi noi am avut destule aventuri. Ar trebui să spun că nu-mi place deloc toată chestia asta. N-am putea găsi o planetă liniştită şi drăguţă, pe care să ne luăm o vacanţă? Un loc unde să fie cald şi să existe piscine de lubrifiant?
Luke surâse. R2-D2 şi C-3PO erau întotdeauna amuzanţi.
Lando se desprinse de pe orbită şi se îndreptă spre

spaţiul interplanetar.

— Când efectuăm saltul în hiperspaţiu, stăpâne Lando?

— În două minute. Avem şi noi, în sfârşit, noroc – nu suntem urmăriţi absolut de nici un imperial. Era momentul să mai ţină soarta şi cu noi.

Luke încuviinţă din cap. În timp ce-l aştepta pe Lando să cupleze hiperpropulsia, rosti:

— Ce face Dash? A fost cam dat peste cap după atacul cargobotului.

— Nu-i prea grozav. Cam deprimat. Nu poate să creadă c-a avut realmente un eşec. Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, dar el nu-i obişnuit cu aşa ceva.

— Lucruri din astea se întâmplă în război, comentă Luke. Eşti dezamăgit.

Aşa cum se întâmplase cu Dash. Păcat...

— Da. Apropo, ce era atât de important în calculatorul acela?

— Nu ştiu, ridică Luke din umeri. Bothanii erau pe punctul de a sparge codurile, când ne-au atacat vânătorii de recompense.

— Vânătorii au luat calculatorul?

— Nu cred. Bănuiesc că nici măcar nu ştiau că se afla acolo. Mă urmăreau pe mine. Ultima dată când am văzut calculatorul, îl luase un tehnician bothan. Cred c-a fugit cu el.

— În cazul ăsta, bothanii îl vor trimite Alianţei, zise Lando. Te poţi bizui pe ei. Cred că finalmente vom afla ce era.

— Mda.

— Pregătirea pentru salt în hiperspaţiu!

Lando atinse comanda respectivă.

Nu se întâmplă nimic.

Luke se întoarse şi-l privi nedumerit.

— Vai de mine! spuse C-3PO. Se pare că avem o problemă.

— Asta trebuie să fie una dintre modificările lui Han! explodă Lando. Oamenii mei puseseră la punct nava pe

Bespin. Nu-i vina mea!

— Perfect. Ce facem acum?

— Căutăm o ascunzătoare şi reparăm nava, până nu dăm peste Marina Imperială.

— Mi se pare o idee excelentă, încuviinţă C-3PO.

R2-D2 fluieră şi el aprobator.

*

Guri îi conduse pe Leia şi Chewie înapoi în Subteran. Merseră ore întregi, cotind şi intrând pe coridoare tot mai înguste. În cele din urmă, ajunseră la o poartă masivă, încuiată, pe care Guri o deschise, încuie poarta înapoia lor şi pătrunseră într-un triaj mic de garnituri feroviare repulsoare.

Acolo îi aştepta un bărbat scund, masiv şi chel, clădit ca un hamal de pe o planetă cu gravitaţie mare. Purta o salopetă cenuşie şi pe şoldul stâng avea un blaster. Rânji, dezvelind dinţii îmbrăcaţi într-un material ce părea crom negru.

— Mergeţi cu el, spuse Guri.

— Tu unde mergi?

— Nu-i treaba voastră. Faceţi ce vi se spune şi-l veţi vedea pe prinţul Xizor în scurt timp.

Se întoarse şi se îndepărtă fără alt cuvânt.

Chelul se apropie de Leia.

— Pe aici, rosti el.

Îi conduse la un minicart cu motor, care aştepta afară şi în care de abia încăpură toţi trei. Din fericire, era decapotabil, aşa că, după ce depliară capota superioară, Chewie putu sta normal, fără să se lovească la cap. Pătrunseră printr-un tunel dispus în mijlocul atelierelor de reparaţii şi întreţinere. Chelul atinse o comandă de pe bord şi poarta metalică grea ce bloca intrarea tunelului glisă în plafon.

La interior, tunelul era curat, bine iluminat, fără mucegai sau graffitti pe pereţi şi cu pardoseala perfect întreţinută.

Merseră mult timp, probabil zece-doisprezece kilometri. În cele din urmă, tunelul se deschise într-o sală mare în mijlocul căreia se găsea un tren aerodinamic cu un singur vagon, plutind pe repulsoare magnetice deasupra unei şine unice.

Indiferent încotro s-ar fi îndreptat, trebuia să fie vorba despre o distanţă mare, deoarece vagoanele de tip maglev puteau parcurge într-o oră trei-patru sute de kilometri, mai ales într-un tunel ca acela. Nu merita să gonească decât pe distanţe mari.

Chewie şi Leia îl urmară pe chel în vagon.

După ce se aşezară şi-şi fixară centurile, individul rosti:

— Gata!

Trenul porni lin, ieşi din sală şi pătrunse într-un tunel întunecat. La fiecare câteva sute de metri, pe toată circumferinţa tunelului exista un cerc de lămpi galbene de serviciu şi, nu după mult timp, cercul galben păru să pâlpâie continuu în jurul lor.

Chiar dacă era vorba despre cealaltă emisferă a planetei, aveau să ajungă acolo în scurt timp.

Leia se uită spre Chewie şi-şi dori să-i fi putut citi mai bine expresiile feţei. Părea calm. Mai calm decât se simţea ea.

Spera că făcea ceea ce era bine, deşi acum părea niţel cam târziu să-şi mai facă griji.

*

— Care-i problema? întrebă Luke.

Din fosa de service de sub el, replica lui Lando sosi mai mult decât iritată:

— Problema este că Han şi Chewie au resetat, recablat şi zăpăcit complet întreaga navă! Aici i-un cuib de şerpi de cabluri, deşi n-ar trebui să existe decât o placă de circuite imprimate! Schemele nu se aplică la nimic din ce există aici!

— Poţi sau nu să repari?

— Încerc să repar! Dă-mi jumperul de şuntare.

Luke luă jumperul, o bară cu două extremităţi ascuţite în formă de V la fiecare capăt. Trebui să se întindă pe burtă ca să ajungă la Lando.

Calrissian comentă, într-o manieră colorată, probleme legate de obârşia lui Han şi a obiceiurilor sale intime.

în ciuda pericolului situaţiei lor, Luke zâmbi.

— Adu-l pe R2-D2 să se uite peste margine... poate că el ştie ce ar trebui să facă firul ăsta albastru.

R2-D2 auzi şi se apropie de marginea fosei, se „aplecă” în faţă şi privi în jos. Fluieră şi piui câteva clipe.

— Au! ţipă Lando.

— Probabil că ar fi bine să nu-l atingi pe ăla.

— Acum îmi spui?! Ce-i cu cel galben?

R2-D2 fluieră.

Luke îşi spuse că probabil aveau să rămână mult timp acolo.

Izbutiseră să găsească resturile unui satelit mic, sau poate al unui asteroid mare, pe o orbită parabolică în jurul planetei, strecuraseră Şoimul printre stânci şi-şi adaptaseră viteza. Din depărtare, cu majoritatea energiei de la bord dezactivată, nava ar fi trebuit să pară un simplu bolovan dintr-un grup. Gravitaţia de aici nu era suficientă pentru a atrage toate pietrele laolaltă; probabil că reprezentau un risc cunoscut pentru nave şi, de aceea, erau evitate. Nici chiar un distrugător spaţial din clasa Super n-ar fi dorit ca un nor de stânci de mărimea unui bloc cu multe etaje să-i lovească ecranele deflectoare la viteza aceea; ar fi trebuit să degajeze instantaneu o cantitate imensă de energie cinetică.

Cel puţin aşa sperau Luke şi Lando.

— Dă-mi cleştele extraplat, ceru Lando.

Luke se conformă, apoi întrebă:

— Nu vrei să cobor şi să te ajut? Sunt priceput cu sculele.

— Nava asta a fost cândva a mea, zise Lando. O să-mi dau eu seama până la urmă ce i-a făcut Han. Ar trebui să-i fie ruşine.

— O să-i zic asta, când o să-l scot din carbonit.
— Şi eu. Tare, apăsat şi repetat.

*

Trenul încetini. Cercurile galbene clipiră în jurul lor la intervale tot mai lungi. Se opriră în altă incintă vastă, de dimensiunile unei săli de bal. Pe peron stăteau şase santinele masive, purtând armuri cenuşii şi înarmate cu carabine blaster. Chelul coborî primul şi-şi afişă surâsul negru sclipitor.

— Pe aici, spuse el.

Două santinele se desprinseră de celelalte şi trecură înapoia lui Chewie şi Leia.

— Scoate casca, spuse chelul. N-o să mai ai nevoie de ea.

Îi conduse spre o uşă de grosimea uşii unui seif de bancă, lipi palma de un lector, iar uşa emise un clic şi se deschise. Îi conduse înăuntru, pe un coridor înalt şi boltit, suficient de larg pentru ca o duzină de oameni să meargă unul lângă altul. Uşa masivă se închise în urma lor. Era foarte frig aici, atât de frig încât respiraţia le ieşea din gură sub formă de vapori.

La mică distanţă în faţă se afla încă o uşă, păzită tot de şase santinele în armuri. Nu avea masivitatea celei anterioare, totuşi era destul de groasă şi acţionată tot de un lector electronic. Când trecură prin ea, îi aşteptau alte gărzi.

Era clar că persoana care locuia acolo nu dorea musafiri nepoftiţi.

Ajunseră la o baterie de patru turbolifturi. Chelul introduse un cod într-o minitastatură numerică şi uşa liftului din stânga se deschise. Cei trei intrară, lăsând santinelele afară.

După ce liftul porni, Leia spuse:

— Deja ai încredere în noi?

Arătă spre cele două santinele rămase în urmă.

Chelul zâmbi. Când liftul se opri, îi aşteptau alte două

gărzi.

De la turbolift se ramificau mai multe coridoare şi chelul îi conduse pe unul care făcea legătură cu un labirint de holuri. Leia se strădui să ţină minte toate cotiturile şi ocolurile – avea o memorie destul de bună pentru astfel de lucruri – dar după ce parcurseră jumătate dintr-o înlănţuire complicată de cotituri la stânga şi la dreapta, luminile se stinseră.

— Nu vă opriţi, le spuse chelul. O să vă spun eu când să cotiţi.

Merseră în beznă vreo cinci minute, cu chelul anunţând la răstimpuri:

— Stânga... dreapta... patruzeci şi cinci de grade la stânga, cinci paşi, apoi la dreapta...

Când luminile se aprinseră din nou – cum se orientase oare, pentru a-i conduce? – Leia era complet pierdută.

Păianjenul necunoscut care se afla în centrul acestei plase dorea într-adevăr ca nimeni să nu sosească neanunţat.

În cele din urmă, ajunseră într-un hol, în capătul căruia se aflau două uşi înalte din lemn sculptat, flancate de doi paznici, care nu purtau armuri sau carabine, ci numai blastere la centură. Erau bărbaţi voinici, care păreau că ştiu bine cum să-şi folosească muşchii braţelor. La apropierea lor, unul dintre ei se întinse către mânere şi deschise uşile.

— Înăuntru, spuse chelul, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Leia privi spre Chewie. Îşi dădu seama că pulsul îi bubuia şi că avea un nod în stomac. Inspiră adânc şi expiră parţial.

Păşi dincolo de uşă, urmată de wookiee.

Un bărbat înalt – nu un om, ci un extraterestru exotic – se ridică dinapoia unui birou mare şi-i surâse.

— Ah, rosti el, prinţesa Leia Organa şi Chewbacca. Bine aţi venit! Eu sunt Xizor.

Era glasul pe care-l auzise în hotelul „Şansa Viitoare”.

Pulsul lui Leia se iuţi şi mai mult. Se simţi brusc ameţită, de parcă o pâclă i-ar fi coborât peste creier. Ajunsese în

sfârşit aici, în faţa persoanei care conducea cea mai mare organizaţie criminală din Galaxie. Situaţia era în sine stranie, dar pentru a-i spori şi mai mult strănietatea, individul era incredibil... de arătos!

*

— Cum merge? făcu Luke.

— Nu mă-ntreba, mârâi Lando.

— Mă duc să văd ce găsesc prin chicinetă – vrei şi tu ceva?

— Da, o eprubetă cu acid sulfuric şi otravă de gândaci. Luke clătină din cap, se sculă şi porni spre chicinetă. Se opri brusc, parcă atins de o mână îngheţată.

— Stăpâne Luke? Ai păţit ceva?

Tânărul îl ignoră pe C-3PO. În Forţă se simţea o perturbare, pată neagră pe perfecţiunea ei. Cumva, o percepea familiară... Aha...

Se răsuci şi se grăbi înapoi spre fosa de service.

— Ar fi bine să terminăm cât mai repede, Lando.

— Care-i graba?

— Cred c-o s-avem musafiri.

Lando îşi ridică din fosă jumătatea superioară a corpului.

— Ce?! Nimeni nu ne-ar putea găsi aici.

— Crezi tu? Vrei să punem prinsoare?

— Hei! Să nu-mi zici la ce te gândeşti, făcu Lando.

— Cum adică?

— Să nu zici: „Am un sentiment neplăcut”! Luke îl privi fără un cuvânt.

Lando reveni în fosa de service.

— Mă grăbesc, mă grăbesc!

Tânărul se repezi spre cabină pentru a verifica senzorii. Dacă era cine credea el, faptul că se ascunseseră în mijlocul unui roi de sfărâmături de rocă n-avea să ajute prea mult. Poţi să fugi, dar de unele lucruri nu poţi să te ascunzi.

*

Xizor era încântat. Tânăra aşezată în faţa lui, având-l în spate pe bodyguardul ei îmblănit, era încântătoare pe cât sperase, ba chiar mai mult. Deocamdată discutaseră banalităţi şi generalităţi. El pretindea că este onorat de vizita unui înalt demnitar al Alianţei, ea pretindea că n-o dezgusta faptul că era un criminal. Şi, de fapt, nu conta ce simţea ea, acum când se afla aici, în mâinile lui.

Nu, acum era important să vadă cum să procedeze mai bine cu modul său curtenitor, dacă putea gândi în asemenea termeni.

Deja îngăduise unora dintre feromonii săi puternici să se degajeze în aer. Se străduise din răsputeri să nu-şi altereze prea mult culoarea pielii, dar avea o strălucire evidentă. Wookieeul nu părea să observe, însă Leia răspunsese la atractanţii chimici pe care îi exsuda. Se simţea atrasă de el, o ştia din experienţa sa îndelungată cu femeile. Nu era un individ neatrăgător şi, cu ispita suplimentară a hormonilor amplificaţi, doar o femeie umanoidă foarte puternică şi foarte decisă i-ar fi rezistat.

Tânăr fiind şi el simţise atracţia pe care Leia o simţea acum. Falleenele aveau versiunea lor de feromoni şi era greu să-i ignori când una dintre ele... înflorea pentru tine. La fel ca o floare de seră care-şi trimitea parfumurile în aer, feromonii falleeni se învolburau şi învăluiau în îmbrăţişarea lor pe toţi cei din apropiere. La fel de duri ca o menghină de duroţel.

Dacă Leia avea orice fel de senzualitate, putea doar să pretindă că nu era atrasă de el – aşa cum încerca acum. Xizor trebuia să recunoască asta; nu trăda nimic din ceea ce simţea. Totuşi, îmbujorarea obrajilor ei, răsuflarea ceva mai accelerată... dorinţa ei, toate erau evidente pentru cel care văzuse semnele de o mie de ori până atunci. Pentru cel care ştia cum să le detecteze şi să le folosească în avantajul său, ca Xizor. Desigur, avea să le folosească.

— Trebuie să fii obosită de pe urma călătoriei, rosti el. Ar

trebui să te împrospătezi, să-ţi schimbi hainele şi să te relaxezi puţin înainte de a aborda problemele serioase.

— Nu mi-am adus garderoba.

Xizor făcu un gest neglijent din mână şi afectă un surâs monden.

— Asemenea detalii pot fi remediate uşor. Howzmin te va conduce în apartamentul tău. La răstimpuri am mai avut oaspeţi şi o gazdă amabilă se îngrijeşte de nevoile celor din jur. Poate că vei găsi în apartament haine pe care să le găseşti acceptabile. Eu am nişte probleme urgente, de care trebuie să mă îngrijesc. Odihneşte-te şi ne întâlnim peste două ore.

Leia privi spre bodyguardul ei, apoi la prinţ.

Xizor îi etală zâmbetul cel mai cuceritor.

— Da, încuviinţă ea părând nervoasă. Bine. Suntem puţin obosiţi.

Nevăzut, Xizor mişcă piciorul pe sub masă şi senzorul de acolo transmise mişcarea dispozitivului de apel implantat în Howzmin. Uşa se deschise şi servitorul chel păşi în odaie.

— Condu-i pe prinţesa Leia şi pe Chewbacca în camerele lor.

— Îndată, Alteţă.

După ce plecară, Xizor rămase nemişcat, respirând lent şi profund, încântat de sentimentul victoriei iminente. Înainte de următoarea lor întâlnire, avea să efectueze meditaţia şi exerciţiile care îi deschideau toată gama esenţelor hormonale. Un falleen excitat care-şi dezlănţuia întregul arsenal feromonal era practic irezistibil pentru un membru al sexului opus. Nu conta opinia unei femei în privinţa fidelităţii, sau dacă ea fusese partenera statornică a cuiva timp de ani sau decenii. Feromonii falleeni erau mai puternici decât cele mai potente mirodenii. Poate că Leia dorea să-i reziste cu mintea, dar trupul i-ar fi tânjit după Xizor. Exista un singur antidot.

Prinţul întunecat surâse. Avea să-i facă plăcere să-i administreze lui Leia acel singur antidot. Avea să-i facă într-adevăr foarte multă plăcere.

*

Leia era zguduită. În timp ce Howzmin îi conducea pe alt coridor întortocheat, trebui să răsufle de câteva ori adânc, pentru a se calma. Ce fusese asta? Această... această atracţie emoţională, care se rostogolise peste ea ca un talaz tropical? De acord, Xizor era arătos într-un fel exotic, totuşi ea nu fusese niciodată una dintre femeile care să rămână hipnotizate de un bărbat chipeş. Ceea ce simţise, ceea ce dorise să facă nu-i era defel caracteristic. În plus, ea îl iubea pe Han şi iubirea respectivă nu putea fi pur şi simplu închisă într-un sertar, atunci când vedeai un bărbat... un falleen atrăgător. Ceva nu era în regulă.

În acelaşi timp, nu putea nega nimic din ceea ce simţise. Reptilianul o atrăsese cumva. Fusese ca o lovitură în plexul solar – o lăsase fără răsuflare.

Acum nu mai conta. Oftă prelung. Revenise la normal şi avea să rămână aţintită asupra obiectivului. Venise aici ca să-l ajute pe Luke. După ce termina cu asta, aveau să-l salveze pe Han. Va alunga din minte orice ar fi simţit pentru misteriosul Xizor şi nu se va mai gândi niciodată la cele întâmplate.

Părticica aceea a minţii, care privise, ascultase şi refuza să accepte altceva decât adevărul, păru să chicotească: Chiar aşa? Poate că nu vei face nimic din ceea ce ai simţit pentru el, surioară, dar nu vei putea uita chiar aşa uşor.

Gura! se adresă ea mintal glăsciorului. N-am nevoie de asta.

Poate că nu, surioară, dar există.

— Acesta este apartamentul dumneavoastră, rosti Howzmin. Wookieeul va sta în cel alăturat.

Leia se smulse din dialogul interior şi încuviinţă din cap.

Chewie rosti ceva pe un ton întrebător.

— N-o să păţesc nimic aici, spuse Leia. Dacă Xizor ar fi dorit să ne facă vreun rău, ar fi putut acţiona până acum. Du-te! Spală vopseaua aceea, fiindcă nu mai avem nevoie

de ea. După ce termini, ne întâlnim aici.

Chewie aprobă şi-l urmă pe Howzmin spre următoarea uşă.

Portalul din faţa lui Leia se retrase, glisând, la apropierea ei şi prinţesa păşi în odaie.

încăperea era un studiu în eleganţă discretă.

Covorul era atât de adânc, încât se afundă în el aproape până la glezne. Bănui că era neocelular, negru şi incredibil de greu de menţinut în stare de curăţenie. O canapea de piele albă, probabil clonată, contrastând puternic cu covorul, un pat rotund cu cearşafuri şi cuvertură întunecate sub un baldachin alb-transparent sprijinit în şase piloni sculptaţi. Un birou alb, pe care stătea un calculator şi un scaun negru în nişa de lângă pat.

Simplu, elegant şi probabil la fel de scump ca orice apartament Grand Moff din Galaxie.

Leia cedă ispitei, îşi scoase cizmele şi umblă descultă pe covor. Materialul era fie cald în mod natural, fie încălzit cumva şi-l simţea minunat sub tălpi.

Dincolo de o uşă închisă se găsea camera de baie, de asemenea în alb şi negru. Faianţa şi gresia, chiuvetele şi cada aveau toate forme line şi rotunjite.

În odaia principală, găsi un dulap mare şi-l deschise.

Era plin de haine, într-adevăr. Spre deosebire de decoraţiunile din încăpere, acestea erau în toate culorile curcubeului – rochii, cămăşi, pantaloni, jachete, salopete. Leia scoase un umeraş pe care se afla o rochie diafană dintr-un material verde aproape transparent, atât de uşor încât nu cântărea mai nimic şi o inspectă. O pipăi. Nu era o femeie care să cheltuiască sume mari pe haine, dar recunoştea calitatea atunci când o vedea, chiar şi fără eticheta care s-o confirme. Rochia aceea era un model Melanani original, croită din fibră de fluturi Loveti, iar cu preţul ei puteai achiziţiona un speeder de sol nou-nouţ.

Cercetarea rapidă a celorlalte haine dovedi că erau de asemenea originale, de prima mână. Într-adevăr, Xizor avea grijă de nevoile oaspeţilor săi. Numai conţinutul

acestui dulap avea o valoare cu care, probabil, se puteau cumpăra şi mobila complet locuinţe pe multe planete şi mai rămânea destul pentru a angaja bucătari şi grădinari.

Leia se pregătea să închidă dulapul, când se opri brusc. Se aplecă şi examină eticheta de pe prima rochie pe care o pipăise.

Ca să vezi! Exact mărimea ei!

O fulgeră un gând şi începu să inspecteze şi celelalte etichete.

Toate erau pentru măsura ei.

Clipi repede şi se încruntă. Să fi fost o coincidenţă? Conducătorul Soarelui Negru să fi avut pur şi simplu din întâmplare un dulap plin cu haine cu măsurile ei?

Nu credea aşa ceva. Poate că Howzmin îi obţinuse măsurile prin intermediul unui senzor, undeva pe drum, pentru ca apoi să facă cele mai rapide cumpărături din toate timpurile. Un lucru era sigur: Xizor avea credite de cheltuit. Să fi existat oare o duzină de apartamente, toate echipate în felul acela, fiecare pentru o musafiră de altă talie? Greu de crezut, totuşi nu imposibil.

Xizor ştiuse totuşi de venirea ei şi poate că nu era decât o gazdă foarte politicoasă.

Clătină din cap. Era obosită. Ar fi trebuit să facă o baie şi să se întindă pentru câteva minute. Hainele scumpe? Indiferent care ar fi fost explicaţia, prinţul cheltuise bani, nu glumă. Dacă el considera atrăgătoare asemenea veşminte, poate că ar fi fost bine să le îmbrace, folosindu-le în propriul ei avantaj. Să încerce să-l manipuleze. Dacă era preocupat să-i facă curte, poate creştea şansa de a-i oferi ceva ce avea nevoie.

Glăsciorul ei interior comentă: Chiar aşa, surioară, pe cine crezi că prosteşti? Vrei s-arăţi bine pentru el, recunoaşte.

Da, aşa-i şi ce dacă? Nu era măritată şi nu-şi amintea să fi existat vreo lege care să interzică flirtul. La urma urmelor, nu intenţiona să se încurce cu şeful unei organizaţii interlope, nu? Ce rău putea fi în faptul că se gătea puţin?

Nu mai apucase să facă asta de când se alăturase Alianţei – nu că i-ar fi dus dorul – dar, ţinând seama de situaţie, cui ar fi făcut vreun rău?

Ai grijă, surioară! Te-ai avântat în ape primejdioase. Fii cu ochii-n patru după şerpii de mare.

Mai scuteşte-mă! Sunt femeie în toată firea. Pot avea grijă şi singură de mine.

Umplu cada cu apă fierbinte.

*

— Cred c-am nimerit-o, anunţă Lando ieşind din fosa de service.

— Crezi?

— N-o să ştiu sigur decât după ce activez propulsia.

— Stăpâne Lando, stăpâne Lando!

C-3PO apăru bălăbănindu-se, fluturând din braţe şi proiectând în toate direcţiile luciri aurii.

— Ce-i?

— Senzorii indică apropierea unei nave! O navă foarte mare! O navă enormă!

Lando privi spre Luke.

— Mă-ntreb cine-ar putea fi...

— Sper c-ai reparat propulsia, rosti Luke. În caz contrar, bănuiesc că vom afla cine-i în nava aceea.

Amândoi trecură în fugă pe lângă droid, îndreptându-se spre cabină.

Pe drum, tânărul simţi atingerea rece ajungându-l prin intermediul Forţei. Ştia cine era. Singura întrebare rămânea dacă Darth Vader îl putea percepe în aceeaşi măsură.

*

— Lord Vader?

Vader se uita pe videoecran la întinderea de bolovani din faţă. Nu se sinchisi să-l privească pe căpitan.

— Ce este?

— Ne apropiem de câmpul de asteroizi.

De abia acum, Vader se întoarse spre celălalt bărbat.

— Te referi la câmpul de asteroizi aflat drept în faţa noastră? arătă el spre videoecran.

— Da, lordul meu, continuă agitat căpitanul. Senzorii nu pot detecta prezenţa nici unei nave în regiune.

— Cu toate acestea, spuse Vader, ceva există acolo. Nu pot preciza locul, dar printre bolovani există o manifestare a Forţei şi intenţionez s-o găsesc.

— Desigur, lord Vader. A-ă-ă... pot sugera să trimitem aparate de vânătoare? Pătrunderea perpendiculară într-un câmp de asteroizi va supune ecranele navei la eforturi foarte mari.

— Perfect. Spune-le să fie cu ochii în patru după orice li se pare anormal – absolut orice. Dacă găsesc ceva, nu trebuie să acţioneze, ci să raporteze imediat.

— Da, lordul meu. Le voi trimite imediat.

Vader reveni cu atenţia la videoecran. Să fi fost Luke? Deocamdată nu putea fi sigur. Poate că partea întunecată nu avea limite, dar el avea şi de la distanţa aceea nu putea preciza decât că printre sfărâmăturile de roci din faţă exista o manifestare puternică a Forţei. Nu credea că putea fi altcineva decât Luke, totuşi nu avea siguranţa respectivă. Trebuia să acţioneze cu precauţie. Din cauza manipulărilor otrăvite ale lui Xizor de pe Centrul Imperial, devenise mai important ca oricând să-l captureze pe Luke viu. Trebuia să se apropie mai mult şi, cu siguranţă, neclaritatea avea să dispară. Se găsea prea aproape ca să-şi piardă din nou fiul. Mai devreme sau mai târziu, avea să-l găsească şi să-l convertească la partea întunecată. Era sigur de asta. El era Darth Vader şi-i exterminase cu mâinile sale pe ultimii Jedi. Pe toţi, cu excepţia celui mai puternic – propriul său fiu.

Mai devreme sau mai târziu, avea să se confrunte cu ultimul Jedi potenţial. Într-un fel sau altul, avea să încheie socotelile şi cu el.

*

Leia folosi jeturile de aer pentru a se usca după baie, se pieptănă şi trebui să recunoască faptul că se simţea mai bine decât se simţise de foarte mult timp. În ultima vreme nu avusese deseori ocazia să se afunde într-o cadă cu apă fierbinte. În majoritatea locurilor în care fusese, în navele cu care călătorise, era norocoasă dacă avea destulă apă recirculată pentru un duş călduţ. Intra în cabina pentru duş, se uda superficial, se săpunea complet şi se clătea cu numai câţiva litri, înainte ca apa să fie oprită de contorul automat. Era mai bine decât nimic, dar nu aducea nici pe departe cu plăcerea de a se întinde într-o cadă săpată în marmură neagră, plină cu apă aburindă, atât de fierbinte încât îi înroşea pielea. Baia reprezenta unul dintre luxurile cele mai apreciate ale civilizaţiei.

Se apropie de dulap şi-l deschise. Observă un sertar mic construit în perete şi văzu că era plin cu lenjerie. Xizor se gândea la toate.

Perfect. Pe care dintre rochii ar fi trebuit să o poarte?

*

Xizor privea locul gol unde ar fi apărut holograma, dacă activa proiectorul. În tot castelul existau desigur holocamere camuflate, practic în fiecare încăpere.

Inclusiv în apartamentul în care fusese găzduită Leia.

Se jucă cu gândul de a rula înregistrarea, pentru a vedea dacă femeia profitase de ceea ce-i oferise.

Dar... nu. Nu dorea să-şi strice surpriza. Avea s-o privească mai târziu, mai îndeaproape.

Mult mai îndeaproape.

*

Şoimul Mileniului părăsi câmpul de asteroizi prin capătul opus celui din care se apropia nava uriaşă şi se pregăti pentru saltul în hiperspaţiu.

Luke examină senzorii.

— Au lansat TIE-urile. Sunt peste treizeci. Dă-i drumul, Lando!

— Gata, încuviinţă celălalt din cap. Dacă crezi în noroc, fă-o acum, pentru noi.

Se întinse spre comanda respectivă. Activă propulsiile…

Nu se întâmplă nimic.

Lando blestemă nava cu un şir de fraze colorate, incluzând câteva descrieri detaliate – deşi practic imposibile – a ceea ce ar fi dorit să-i facă el personal.

— Mai bine să mă duc la tunuri, spuse Luke şi porni să se scoale.

— Nu, aşteaptă…

— Nu avem timp de aşteptat – peste zece secunde, vom fi năpădiţi de TIE-uri…

Lando atinse altă comandă şi făcu un reglaj.

— Acum!

Şoimul Mileniului efectuă saltul. Spaţiul se înceţoşă în jur, transformându-se în peisajul familiar tranziţiei în hiperspaţiu.

— A-ha! făcu Lando.

Pe jumătate ridicat din scaun, Luke fu împins violent înapoi. Când îşi reveni, îl privi acuzator pe Calrissian.

— Ai fost teribil de aproape s-o-ncurcăm.

— Ce naiba, ridică bărbatul din umeri, dacă voiai o viaţă tihnită, trebuia să fi rămas pe Tatooine. (Surâse, încântat de sine.) Ştiam eu c-o pot repara.

Tânărul clătină din cap, dar fu nevoit să-i întoarcă zâmbetul. Cel puţin deocamdată se aflau în siguranţă. Ce mai conta că fusese cât pe aici să fie prinşi? Aproape că era lipsit de importanţă.

— Dacă nu cumva altă modificare specială făcută de Solo ne aruncă în mijlocul unei stele, următoarea oprire ar trebui să fie Tatooine. Imediat ce Leia şi Chewie îşi termină treaba lor, ne putem ocupa de salvarea lui Han.

— Perfect, încuviinţă Luke. Nu crezi că şi-au terminat deja treaba?

Lando strânse din umeri.

— Au fost nevoiţi să facă un ocol.

Luke avea senzaţia că celălalt nu-i spunea chiar totul, dar nu insistă. Era obosit. Trebuia să se odihnească, să mănânce ceva şi apoi putea continua conversaţia.

*

Vader privea în spaţiu, când căpitanul se apropie nervos.

— L-lord Vader, începu el.

Lordul întunericului îşi stăvili un suspin.

— Nu este nevoie să-mi spui, căpitane. Piloţii tăi au pierdut prada.

— La apropierea lor, nava a ieşit din câmpul de asteroizi şi a trecut în hiperspaţiu. N-au putut face nimic.

— Au identificat-o?

— Un cargobot corellian mic.

Vader nu spuse nimic. Nava lui Solo, Şoimul Mileniului, aflată neîndoios acum sub comanda lui Luke. Poate că avea cu el pe tânăra prinţesă şi pe cartoforul trădător, Calrissian.

— Căpitane, stabileşte cursul spre Centrul Imperial.

— Dar n-ar fi trebuit să…

— Îngăduie-mi mie să-mi fac grijile astea.

Se opri. Căpitanul avea dreptate. Împăratul îl trimisese aici nu numai pentru a-l prelua pe Luke.

— Perfect. Pe unul dintre sateliţii lui Kothlis se bănuieşte că ar exista o bază a Rebelilor.

— Nu ştiu de o asemenea bază, lordul meu…

Lordul întunericului întoarse privirea asupra căpitanului, care amuţi instantaneu.

— După cum spuneam, se bănuieşte că pe satelit ar exista o bază a Rebelilor. Înainte de a pleca, le vei îngădui oamenilor tăi să-şi dovedească bravura, bombardând baza aceea.

— Da, lordul meu.

Luke dispăruse, nu ştia unde şi Xizor îşi continua urzelile în vecinătatea împăratului. Avea să-şi caute fiul mai târziu;

era mai bine să se întoarcă pe Centrul Imperial, unde putea să aibă grijă de Prinţul întunecat. Un vechi proverb Sith spunea: „Nici când te lupţi cu tigrul cel mare nu-i bine să-ntorci spatele şarpelui mărunt”. Veninul muşcăturii unei vipere micuţe te putea ucide la fel de sigur precum colţii lungi cât braţul ai unui prădător gigantic. Iar sărutul şarpelui era de asemenea mai lent şi mai chinuitor.

— Grăbeşte-te, căpitane. Nu vreau să aştept.

— Nu, lordul meu.

*

Leia îmbrăcă lenjerie neagră, peste care trase rochia verde aproape transparentă. Probabil că intenţia designerului nu fusese ca acea combinaţie să anuleze efectul transparenţei ţesăturii, însă ea nu intenţiona ca Xizor să vadă chiar atât de mult din ea.

Încerca o senzaţie uşor decadentă purtând haine ce valorau mii de credite. Nu mai făcuse asta din copilăria petrecută pe Alderaan.

Intră în baie şi se inspectă în oglindă. Folosi discret sertarul bine garnisit cu farduri de lângă oglindă şi reuşi să-şi împletească părul şi să-l ridice, astfel încât să nu mai semene cu un cuib de şoareci nebuni de navă. Măcar era curat. Exersă un zâmbet.

Chewie ar fi trebuit să apară.

Se duse la uşa apartamentului şi se încruntă, constatând că nu se deschidea automat. Găsi comanda manuală, totuşi uşa refuză să se deschidă.

Mda... Se părea că Xizor nu dorea ca oaspeţii săi să se plimbe nestingheriţi prin castel.

Se întoarse cu spatele şi în aceeaşi clipă uşa glisă. Chewie stătea în prag, fără culorile ce-l camuflaseră. Tunsoarea continua să aibă un aspect straniu, dar măcar acum wookieeul arăta mai familiar.

Înapoia lui se afla Howzmin.

Leia dorea să-i spună lui Chewie că trebuia să-l vadă pe

Xizor între patru ochi.

— Vrei, te rog, să ne laşi o clipă singuri? îi ceru lui Howzmin.

Servitorul încuviinţă printr-un gest scurt, milităros.

Chewie păşi în odaie şi uşa se închise.

Wookieeul o privi pe Leia şi întoarse capul, întrebător, într-o parte.

— La ce te uiţi? Am îmbrăcat nişte haine curate, asta-i tot.

Chewie nu scoase nici un sunet.

Leia simţi un fior brusc de vinovăţie. Chewie şi Han erau ca fraţii. Ea nu făcuse nimic rău, totuşi simţea ca şi cum ar fi făcut, aşa că încercă să explice.

— Uite ce-i, avem nevoie de ajutorul lui Xizor. Nu există nici un motiv pentru care să nu arăt bine… poate că aşa îi voi distrage atenţia.

Tot în tăcere, Chewie ridică o sprânceană.

Prinţesa simţi că se înroşeşte la faţă.

— De fapt, cine-i diplomatul dintre noi doi? Eu nu te-nvăţ cum să pilotezi, tu nu mă-nveţi cum să port negocierile.

În cele din urmă wookieeul spuse ceva. Îşi sublinie mormăiturile cu un gest al mâinii spre uşă, apoi spre Leia. Ea nu înţelese comentariul, dar avu o idee destul de bună despre ceea ce încerca să-i transmită. Chewie nu era de acord. Han ar fi fost?

Pe naiba!

— Nu-i treaba ta cum mă-mbrac! rosti ea.

Poate că vorbise ceva mai răstit decât ar fi trebuit. Se pregăti să-şi ceară iertare, apoi se răzgândi. Ea şi Han nu erau căsătoriţi şi nu avuseseră nici ocazia să facă un legământ verbal. Da, ea îl iubea şi credea că şi el o iubea, deşi n-o spusese niciodată. Când avusese posibilitatea, spusese: „Ştiu”. Ce fel de legământ era acela? „Ştiu”? Un singur cuvânt, în loc de două? Ce mare greutate ar fi fost să pronunţe două cuvinte în loc de unul?

Nu exista nimic greşit în a încerca să arăţi drăguţă pentru un bărbat chipeş, mai ales unul care ar fi putut ajuta

salvarea vieţii lui Luke. Doar nu aveau să facă nimic! De ce era atât de puritan Chewie? Ea nu avea nici un motiv să se simtă ruşinată. Absolut nici unul!

Atunci de ce te simţi atât de vinovată, surioară?

*

În odaia sa cea mai intimă, Xizor stătea singur pe un covoraş între pereţii goi, cu ochii închişi şi degetele întrepătrunse în poală. Respiraţia îi era profundă şi regulată, iar mintea limpede. Începu să se concentreze, apelându-şi capacităţile hormonale speciale.

Atractanţii din el începură să se acumuleze şi să i se reverse din pori. Urmară feromonii, incolori şi inodori, cu excepţia receptorilor ce caracterizau femelele umanoide. Pentru deţinătoarele acelor organe minuscule, ascunse şi aproape invizibile în canalele olfactive, atractanţii aveau să fie copleşitori, purtând un imbold mai puternic decât o comandă hipnotică.

Nu putea opri pielea să se coloreze în roşu. Nu conta... O dată ce-l simţea chemând-o, prinţesei nu avea să-i mai pese de culoarea pielii lui.

Anterior, nu-i oferise decât o mostră, pe când acum avea s-o răsfeţe cu un festin. Unul pe care Leia nu-l putea refuza.

Inspiră adânc, apoi expiră. Era aproape gata. Frigul exista în el, dar în curând, în curând... în curând pasiunea arzătoare avea să fie dezlănţuită.

Zâmbi.

*

R2-D2 şi C-3PO flecăreau încetişor în salon. Mergând spre chicinetă pentru a-şi pregăti în sfârşit gustarea, Luke se opri şi-i privi pe droizi.

— S-a întâmplat ceva?

— R2-D2 este puţin îngrijorat în privinţa prinţesei Leia,

răspunse C-3PO. I-am spus că are multe resurse. Sunt sigur că nu va păţi nimic.

Tânărul înălţă din umeri şi intră în chicinetă. În clipa imediat următoare, simţi că Leia, indiferent unde s-ar fi găsit ea, se afla într-un pericol extrem.

Foamea îi dispăru brusc. Nu mai avea chef să mănânce nimic. Poate că ar fi fost bine să se ducă şi să poarte discuţia aceea cu Lando. Acum!

— Iartă-mă, amice, îi spuse Lando în cabină, dar nu pot să-ţi spun.

— Poftim?!

— Prinţesa vrea să fii pe Tatooine şi a cerut ca atunci când vei întreba să-ţi spun că a ştiut să-şi poarte de grijă şi înainte de a te întâlni şi-şi poate purta de grijă şi acum.

Luke se învăpăie la faţă.

— În plus, îl are pe Chewie cu ea. Ştii bine că el nu va permite să i se întâmple nimic.

— Mda, poate…

— Ştii ceva? Este posibil să ajungă pe Tatooine înaintea noastră. Şi nu uita că ea conduce operaţiunea.

Tânărul încuviinţă din cap. Totuşi nu-i plăcea; simţea că ceva nu era în regulă.

*

Când uşa cabinetului particular al lui Xizor se deschise, Leia fu cât pe aici să icnească. Prinţul purta un halat lung, curgător, colorat în nuanţe de roşu, care păreau să se reflecte pe pielea sa dezgolită. Roba putea fi făcută de acelaşi designer care crease şi rochia ei, dar bărbatul nu purta un body pe dedesubt. Sub ţesătura diafană se întrevedea trupul voinic, musculos şi puternic şi nu se puteau distinge diferenţe anatomice vizibile între el şi bărbaţii umani obişnuiţi.

— Intră, prinţesă, o invită surâzând.

Îndărătul ei, Chewie mugi ceva. Probabil că Xizor înţelesese, deoarece zâmbetul îi îngheţă pentru o fracţiune

de secundă.

— Poate că prietenul tău ar profita să mănânce ceva, cât timp purtăm negocierile?

Din tonul lui Chewie, nu s-ar fi putut deduce în nici un caz aşa ceva.

Fiind atât de preocupată să-şi apere alegerea hainelor, Leia uitase să-i ceară ea însăşi lucrul acela în apartamentul ei, aşa că rosti:

— Chewie, aşteaptă afară.

Wookieeului nu-i plăcu în nici un caz asta.

Prinţesa se întoarse spre el:

— Han ar fi avut încredere în mine. Şi tu ar trebui să ai încredere.

Chewie nu era la fel de sigur, dar tăcu. Făcu un pas înapoi şi aproape că-l răsturnă pe Howzmin.

— N-o să păţesc nimic.

Uşa glisă, închizându-se între ei.

Când se întoarse către încăpere, Xizor se apropiase de un bar mic dinapoia canapelei de piele.

— Bei ceva? Brandy luranian? Şampanie verde?

— Un ceai ar fi perfect, Alteţă.

În nici un caz nu-i trecea prin minte să bea ceva tare în prezenţa lui.

— Te rog, spune-mi Xizor. Acum, că am rămas singuri, putem renunţa la titluri.

Femeia îl privi turnându-i ceaiul. Părea aproape că... străluceşte şi simţi că o încearcă ameţeala, uitându-se la el. Se apropie de canapea şi se aşeză la un capăt. Încercă să se relaxeze, dar se simţea cuprinsă de o tensiune stranie.

Când Xizor ocoli canapeaua pentru a-i aduce ceaşca de ceai, şoldul său o atinse uşor pe ceafă.

Atingerea deşteptă un şoc în Leia, o senzaţie similară prăbuşirii în gol, urmată de un freamăt prin tot stomacul.

Xizor îi întinse ceaşca, se apropie de celălalt capăt al canapelei şi luă loc.

Leia simţi un scurt fior de dezamăgire că nu se aşezase mai aproape de ea.

Urmat de o înţepătură bruscă de îngrijorare faţă de gândul acela. Ce naiba făcea?

Încercă să-şi readucă în minte chipul lui Han, dar, pe neaşteptate, nu mai izbuti. Parcă uitase pur şi simplu cum arăta…

Termină!

— Prin urmare, rosti Xizor, Alianţa ar fi interesată să demareze afaceri cu Soarele Negru?

Bău din paharul său şi Leia îl găsi absolut fascinant în timp ce sorbea. Se strădui disperată să-şi adune gândurile.

— Hm-m… da, noi, adică Alianţa, ne-am gândit la o asemenea alianţă.

Alianţa s-a gândit la o alianţă? Ce-i cu tine? Ţi-ai pierdut judecata?

Xizor păru că-i ignoră formularea nefericită.

— Sigur că da, vorbi el, există unele avantaje pentru o astfel de… asociere.

Pe neaşteptate, Leia se simţi teribil de încinsă. Regreta că-şi îmbrăcase body-ul. Încercă impulsul de a se scuza, de a merge la baie şi de a-şi scoate lenjeria. Ţesătura rochiei ar fi fost atât de plăcută pe pielea dezgolită…

Şi oare ce senzaţie i-ar fi trezit mâna lui Xizor pe pielea ei…?

Scutură din cap, încercând să-l limpezească. Era o nebunie! Nici măcar nu-l cunoştea! Era însă atât de… atât de… atât de cumva…

— Eu… noi… Alianţa, considerăm că deşi obiectivele Soarelui Negru nu sunt aceleaşi cu ale noastre, Imperiul este duşmanul comun.

— Da, războiul aduce sub aceeaşi pătură aliaţi neaşteptaţi, nu? surâse prinţul.

Sub aceeaşi pătură…

— Te rog, continuă el, lasă-mă să-ţi încălzesc ceaiul.

— Nu, este foarte bun…

El se sculase însă deja. Se aplecă, îi ridică mâna şi-i luă ceaşca.

Atingerea lui era electrică şi trimise realmente prin

femeie un curent, de parcă ar fi pus palma pe un condensator încărcat. Icni.

Şi de data aceasta, Xizor îi ignoră reacţia.

Timpul părea împotmolit într-o mlaştină. Xizor se îndepărta atât de lent... sunetele păreau înăbuşite... iar Leia simţea căldura crescând din ea. Ceva era în neregulă, se simţea... se simţea prea bine. Ca şi cum simpla ei prezenţă aici era lucrul cel mai minunat din Univers. Sau aproape cel mai minunat. Xizor trebuia să lase ceaiul acela şi să revină la ea, după care putea să înceapă lucrul cel mai minunat...

Leia! Ce-i cu tine'!

Necazuri, surioară. Necazuri mari. Ar fi bine să pleci. Rapid.

Să plece era însă ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

*

În hiperspaţiu, Vader se gândi la următoarea sa acţiune. Ajunsese prea târziu pentru a-l prelua pe Luke, dar fluturase drapelul imperial şi distrusese un astroport mic. Nu conta dacă astroportul avea sau nu vreo legătură cu Rebelii, ci doar că ei credeau că Vader credea asta şi astfel considerau că proiectul pe care-l furaseră cu calculator cu tot era important pentru Imperiu.

Jumătate din misiune fusese îndeplinită, deşi pentru mintea lui era jumătatea mai puţin importantă.

Nu avea nici o dovadă împotriva lui Xizor, ci numai speculaţii şi zvonuri. Informaţiile la mâna a treia din partea unui vânător de recompense care avea să fie executat în scurt timp nu puteau fi nici pe departe suficiente pentru a acuza una dintre fiinţele cele mai puternice din Galaxie. Vader era sigur în privinţa adevărului, dar împăratul nu avea să fie atât de uşor de convins. Avea nevoie de mai multe mărturii, înainte să poată acţiona împotriva Prinţului întunecat.

Dacă existau şi alte dovezi, avea să pună mâna pe ele.

Acum ştia ce anume să caute.

*

Xizor se apropie şi o sărută pe Leia. La început uşor, o simplă atingere a buzelor de buzele ei.

Delicios! Incredibil! Absorbi sărutarea, vrăjită de atingerea lui.

El o sărută mai apăsat.

Prinţesa se trezi reacţionând la sărut. I-l întoarse…

Se desprinse.

— Nu, nu-i bine, rosti ea.

Rămăsese însă cu o mână pe umărul lui Xizor. Îl simţea tare, puternic, cald sub degetele ei. Nu! Nu era bine ce făcea!

— Am venit… să vorbesc despre… Luke Skywalker!

— La momentul potrivit. Acum avem lucruri mai importante de făcut.

Se aplecă şi o sărută din nou. Leia simţi focul din el.

Puse ambele braţe în jurul lui Xizor şi-i întoarse pasiunea. Era oare atât de rău? Să-l lase să continue? Să-l salveze pe Luke?

Xizor îşi desprinse gura şi o coborî pe gâtul prinţesei, apoi mai jos, pe umăr. Breteaua rochiei căzu în partea respectivă.

Nu numai pentru a-l salva pe Luke. Pentru a se bucura pe deplin de clipele acestea, dorea ea să procedeze aşa?

Nu dorea. Nu.

Dar în acelaşi timp, o dorea.

Mâinile lui Xizor îi atinseră trupul. Oh, da…

*

Xizor îşi apăsă buzele pe umărul gol al lui Leia şi o simţi înfiorându-se de plăcere. O prinsese acum. Era a lui – poate

nu în minte şi spirit, dar cu siguranţă corpul femeii îi aparţinea. Era niţel dezamăgit cât de uşor fusese. În sfârşit...

Întinse mâna spre încheietoarea rochiei.

În uşă răsunară bubuituri.

Ce...? Cine îndrăznea!

Leia tresări, se trase de lângă el şi-şi aranjă rochia boţită. Respira întretăiat şi era roşie la chip.

De afară răsunau zgomote de încăierare. Bubuiturile se înteţiră.

Nenorocitul de wookiee! De ce se afla aici? Cum îi permisese Howzmin să ajungă aici?

Tulburată, Leia rosti:

— Ar... ar fi bine să văd ce vrea.

— Rămâi pe loc. Mă ocup eu de el, dădu Xizor să se ridice.

— N-nu, mă ocup eu.

Xizor zâmbi. O simţea dorindu-l.

— Cum vrei.

O privi sculându-se în picioare. Merse spre uşă, împleticindu-se uşor. Era doar un obstacol temporar. Avea să-l alunge pe wookiee şi să revină la el. O dată ce aducea o femeie sub vraja sa, era a lui pe vecie.

Leia atinse comenzile uşii – Xizor o blocase – şi uşa se deschise complet.

Wookieeul mugi spre ea. Xizor nu cunoştea perfect graiul, dar izbuti să priceapă esenţa mesajului creaturii înalte şi îmblănite. Voia ca Leia să vină cu el, imediat.

— Sunt în toiul unei... ă-ă-ă, discuţii delicate, replică ea. Nu se poate mai târziu?

Prinţul surâse.

Wookieeul continuă să bolborosească. Poate că era mai inteligent decât părea; ştia că se întâmpla ceva care o ameninţa pe femeie, chiar dacă nu putea să precizeze ce anume. Dacă în locul lui ar fi fost un om şi-ar fi dat seama imediat, privind-o pe Leia – cel puţin un om înzestrat cu creier.

Femeia se întoarse către Xizor.

— Pare agitat. N-ar fi mai bine să mă duc să văd ce vrea?

Acum când o avea sub control, Prinţul întunecat putea să facă orice voia cu ea. Se jucă cu gândul de a-i cere să închidă uşa şi să-şi scoată hainele înainte de a reveni la canapea. Dar... nu. Credinţa în propriile sale puteri era atât de mare, încât se mulţumi să ridice din umeri.

— Cum doreşti. Eu voi fi aici. (Făcu o pauză deliberată.) Dar nu mult timp.

Să creadă că putea să plece, dacă nu se grăbea. O mică cruzime din partea lui, însă o demonstraţie de autoritate. S-ar putea să plec, vrei să rişti?

— O să... o să...

Femeia se opri. Scutură din cap, parcă străduindu-se să-i alunge influenţa.

Nu te descotoroseşti aşa uşor de magia mea biologică, micuţo.

Îi făcu semn să plece, lipsit de griji.

Avea să revină.

*

Pe holul din exteriorul cabinetului lui Xizor, Leia îl fulgeră cu privirile pe Chewie, care îi răspunse în acelaşi fel.

— Ar fi bine să ai un motiv întemeiat!

Howzmin zăcea pe podea, inert; nu-şi putea da seama dacă era mort sau fără cunoştinţă. Chewie o prinse de braţ şi o trase după el pe coridor.

— Dă-mi drumul, blană umblătoare!

Chewie n-o băgă în seamă.

Când ajunseră la o nişă aflată nu departe, wookieeul o împinse pe Leia înăuntru şi se aşeză în faţa ei.

— O să regreţi asta, ne...

El îi puse pe gură o mână lăţoasă şi arătă cu braţul celălalt spre plafon.

Leia privi şi zări un microfon parabolic minuscul inserat în tavan.

— Ne ascultă cineva? şopti ea.

Chewie încuviinţă din cap.

— Ne şi privesc?

Wookieeul clătină din cap şi Leia înţelese de ce o adusese acolo. Era probabil o pată oarbă. El ştiuse ce făceau ea şi Xizor înăuntru; simţise cumva. O proteja şi în acelaşi timp îl proteja pe Han.

Pasiunea de până atunci se evaporă şi prinţesa fu copleşită de ruşine.

Cum de putuse lăsa lucrurile să se desfăşoare în felul acela? Îl iubea pe Han. Pe Xizor de abia îl întâlnise… până atunci, nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Nu numai că fusese greşit, nu fusese nici natural. Ea nu se comporta deloc în felul acela şi în nici un caz cu un străin!

Să fi utilizat Xizor un drog… poate în ceai? Asta ar fi explicat multe. În cazul acela, să fi intenţionat, dintr-un motiv necunoscut, să o seducă?

Ar fi fost teribil. În acelaşi timp, ideea o făcea să se simtă mai bine. Cel puţin ar fi avut o scuză reală pentru senzaţiile care o copleşiseră – o scuză pentru felul în care se comportase. Fusese foarte aproape de dezastru. Şi Luke…?

Într-o clipă, înţelegerea o lumină. Nu Vader dorea să-l ucidă pe Luke.

— Cred că ar fi bine să ne gândim la un plan alternativ, zise ea.

Chewie, uite ce ar trebui să faci…

*

Până ce Executorul ajunse în sistemul Centrului Imperial, Vader aproape că-şi pierduse răbdarea. Aceasta nu fusese niciodată una dintre virtuţile sale şi de abia aştepta să-şi construiască acuzarea împotriva lui Xizor.

În timp ce nava gigantică se apropia de planetă, se gândi ce anume să facă. Se întreba dacă ar fi trebuit să-i menţioneze ceva împăratului. Pe de o parte, deoarece Xizor ocupa actualmente o poziţie de vârf pe scara preferinţelor

imperiale, comentariile compromiţătoare puteau fi tratate ca semn de gelozie, chiar dacă împăratul n-ar fi crezut într-un asemenea sentiment din partea Lordului întunericului. Pe de altă parte, dacă nu spunea nimic, el s-ar fi putut înfuria ulterior pe Vader pentru tăcerea sa. Împăratul dorea să ştie totul despre toţi – cu excepţia cazurilor când nu voia să audă ce i se spunea.

*

După cum Vader se aşteptase, împăratul nu era convins.

— Mă dezamăgeşti, lord Vader. Simt că judecata îţi este umbrită de... o ranchiună personală.

— Nu, stăpâne. Mă îngrijorează doar trădările criminalului. Dacă încearcă cu adevărat să-l ucidă pe Skywalker...

— Lord Vader, îl întrerupse împăratul, aş dori realmente mai multe dovezi decât zvonuri provenite de la un vânător de recompense, pentru a trece la acţiune împotriva unui aliat atât de valoros. Nu ne-a oferit el informaţii despre baza Rebelilor? Nu ne-a pus el la dispoziţie vasta lui flotă comercială?

— Nu am uitat lucrurile acelea, se strădui Vader să-şi menţină glasul egal şi inexpresiv, aşa cum n-am uitat nici promisiunea mea de a-l aduce pe Skywalker de partea întunecată. Skywalker convertit ar fi mult mai important decât Xizor pentru Imperiu.

— Este perfect adevărat... dacă îl poţi converti.

— Pot, stăpâne, dar nu dacă este ucis înainte de a ajunge la el.

— Tânărul Skywalker a reuşit să supravieţuiască până acum. Dacă este pe atât de puternic în Forţă pe cât presupunem noi, va continua să supravieţuiască până îl găseşti, nu crezi? Iar dacă nu-i pe atât de puternic pe cât presupunem, atunci oricum nu am avea nevoie de el.

Vader strânse din dinţi. El însuşi gândise exact la fel, la ultima sa întâlnire cu Luke. Dacă băiatul putea fi ucis cu

uşurinţă, atunci nu avusese o valoare reală pentru partea întunecată. Nu-i plăcea totuşi să fie confruntat cu propriile sale argumente.

Nimic din toate acestea nu era neaşteptat, însă rămâneau detalii sâcâitoare. Iar cel mai neplăcut dintre toate era faptul că împăratul avea atâta încredere în Prinţul întunecat, una dintre fiinţele cele mai viclene şi mai imorale care existaseră vreodată.

— Deoarece pare atât de important pentru tine, îţi permit să pleci în căutarea lui Skywalker. Nu însă pentru mult timp, fiindcă ţi-am pregătit alte misiuni de îndeplinit. Este mulţumitor?

Nu tocmai, dar ce putea face?

— Da, stăpâne.

Dorea să-şi găsească fiul, dar în acelaşi timp trebuia să adune dovezi împotriva lui Xizor. Ambele acţiuni necesitau, independent, multă atenţie din partea lui. Ambele ar fi fost dificil de realizat simultan.

El era însă Lordul întunericului sith şi una cu partea întunecată.

Avea să se descurce.

*

Leia inspiră adânc, expiră jumătate din aerul tras în plămâni şi deschise uşa apartamentului lui Xizor.

Conducătorul Soarelui Negru stătea pe canapea, acolo unde îl lăsase, cu paharul în mână. Îi zâmbi.

— Începusem să mă îngrijorez în privinţa ta.

Leia surâse, sperând că nu părea prea falsă. Simţea în continuare carisma degajată de Xizor, totuşi acum i se putea împotrivi. Nu putea spune în ce fel exact, însă avea o tărie pe care n-o remarcase anterior. Poate că furia ei devenise un ecran deflector ce anihila şi respingea atractivitatea falleenului. Poate că drogul îşi încheiase efectul. Motivul nu conta însă, atâta timp cât avea succes.

Trebuia acum să-l ţină ocupat pe Xizor timp suficient

pentru a-i oferi lui Chewie o şansă de evadare sau cel puţin răgazul necesar pentru a începe cu brio.

Wookieeului nu-i plăcuse ideea, dar ea îl convinsese că o putea sluji mai bine dacă pleca de aici şi revenea cu ajutoare.

— Întoarce-te şi stai lângă mine, vorbi Xizor pe un ton care semăna mai degrabă cu o poruncă.

Nu părea deloc curios de ce Chewie insistase atât de mult s-o scoată din încăpere.

Leia se îndreptă însă spre bar.

— Dă-mi voie să-mi prepar mai întâi un ceai, rosti ea. Nu ştiu de ce, dar îmi este foarte cald şi mă simt însetată.

Zări sentimentele contradictorii fulgerând peste chipul prinţului, dar numai fiindcă se uitase cu atenţie. Era furios că nu-l ascultase pe loc – se încruntase foarte uşor însă în acelaşi timp îl mulţumea tulburarea femeii. Sau poate îl aţâţa? Un zvâcnet scurt al buzelor într-un surâs ce nu dură decât o secundă o convinse că era vorba despre a doua posibilitate.

Îşi pregăti ceaiul fără să se grăbească. După ce termină, sorbi din ceaşcă, totuşi nu se apropie de Xizor.

— Vino aici, spuse el şi comanda fusese evidentă.

Leia lăsă ceaiul şi porni spre el.

Surâsul îi reapăru. Credea că o are sub control.

— Spuneai că-ţi este cald. De ce nu… îţi scoţi hainele, ca să te simţi mai confortabil?

Ea încetini pasul.

— M-am mai răcorit, îi răspunse.

— Scoate-le, oricum. (În tonul vocii exista un miez de duroţel.) Mi-ar face plăcere. Doreşti să-mi faci plăcere, nu-i aşa?

Nu, ceea ce doresc cu adevărat este să-i ofer lui Chewie alte câteva minute.

Se opri. Ridică un picior şi-şi scoase pantoful. Zâmbi spre Xizor şi azvârli pantoful într-o parte. Puse jos piciorul desculţ şi ridică celălalt picior. Scoase al doilea pantof şi-l lăsă să cadă.

Prinţul surâse iarăşi şi sorbi din băutura sa verde.

Leia ridică mâna şi atinse încheietoarea rochiei. Trase de ea, o răsuci şi se încruntă, căznindu-se.

— Ce faci?

— S-a înţepenit.

Xizor se aplecă în faţă.

— Vino aici, ţi-o deschei eu.

— Stai puţin. Gata!

Deschise încheietoarea. Purta dedesubt un body complet; dacă scotea rochia transparentă, nu avea să dezvăluie nimic în plus, dar avea să mai câştige puţin timp.

Xizor se lăsă pe spate pe canapea.

Leia întârzie mişcările cât putu de mult, înainte de a lăsa rochia verde să cadă pe podea în jurul gleznelor. Până aici, bărbatul nu putuse să-i vadă decât picioarele.

— Acum şi restul, gesticulă el cu paharul.

Prinţesa speră că Chewie beneficiase de destul timp, fiindcă nu intenţiona să meargă mai departe cu jocul acela.

— Nu cred, rosti ea.

El lăsă paharul din mână şi se sculă în picioare.

— Poftim?

— Nu este cuvenit să-ţi scoţi hainele în faţa unui străin, zise Leia.

Xizor se apropie de ea, o prinse de umeri şi o zgâlţâi. Aflat atât de aproape, Leia îi simţi farmecul învăluind-o. Îl emitea din interior, un soi de atractant pe care-l producea, foarte puternic, dar acum, când ştia despre ce era vorba, i se putea împotrivi. Corpul dorea una, însă ea era o femeie civilizată, pe care o controla mintea, nu hormonii.

Prinţul se aplecă s-o sărute.

Ea ridică brusc genunchiul, lovindu-l cu putere între picioare.

Xizor gemu şi o împinse într-o parte, clătinându-se spre înapoi.

Leia rămase nemişcată, privindu-l. Îi surâse dulce. Nu ţi-a plăcut asta, aşa-i?

Treptat, Xizor se îndreptă. Faţa îi era rece, expresia

neutră. Dacă simţea vreo durere, n-o trăda, la fel cum nu-şi trăda nici eventuala mânie. Pasiunea pe care o arătase mai devreme dispăruse sau cel puţin era bine camuflată.

Privindu-l mai bine, i se părea că-şi modificase şi culoarea. Era mai palid – un verde cenuşiu.

— Aşa deci. Îmi rezişti.

— Ai înţeles bine, replică ea.

Xizor încuviinţă din cap.

— Ţi-a spus ceva wookieeul, declară el fără urmă de îndoială.

— Uneori, zâmbi ea, wookiee sunt foarte inteligenţi. Şi întotdeauna foarte credincioşi.

— Da, clătină el din cap, acesta este marele necaz al femeilor inteligente şi puternice: uneori sunt inteligente şi puternice, exact când n-o doreşti. (Schiţă o reverenţă.) Sunt încântat că eşti un adversar meritoriu. Guri!

Un panou glisă în peretele dinapoia sa şi DSU-ul păşi în încăpere.

Leia încuviinţă scurt din cap, milităros.

— Se pare c-ai avut dreptate, se adresă Xizor droidului. Du-o în camera ei şi încuie-o. Vom relua discuţia aceasta mai târziu, se întoarse el spre prinţesă. Mai devreme sau mai târziu, cred că vei descoperi că nu sunt o tovărăşie chiar atât de rea.

— Nu miza pe asta.

Guri se apropie de Leia şi o prinse de braţ. Degetele îi erau moi, dar strânsoarea părea a unei menghine de oţel.

Leia speră că Chewie luase un avans suficient.

*

După ce Guri ieşi, Xizor sorbi alt pahar de şampanie verde. Poate că avea să-i aline durerea de sub pântece.

După un timp, îl apelă pe şeful securităţii.

— Wookieeul a evadat?

— Da, Alteţă.

— Nădăjduiesc că nu i-aţi permis să creadă că-i prea

uşor.

— A doborât cinci dintre oamenii noştri, Alteţă. Noi l-am atins cu o salvă blaster când fugea pe un coridor. Nu va crede c-a fost uşor.

— Perfect.

Xizor întrerupse legătura şi zâmbi spre lichidul verde, care făcea bule la suprafaţă. Cei care-l supravegheau pe wookiee îi raportaseră imediat tentativa de evadare. Înainte ca Leia să fi revenit la el, Xizor pusese deja în aplicare planul alternativ. Intenţionase din capul locului să-i permită wookieeului să scape, deşi nu chiar atât de repede. Oricum asta nu conta. Wookieeul îl va contacta cu siguranţă pe Skywalker, iar băiatul va veni în goană pentru a încerca s-o salveze pe prinţesă. Agenţii lui Xizor îl vor intercepta probabil înainte să se apropie la câteva ore de castel.

Ce simplu! Făpturile fierbinţi erau atât de previzibile.

Un mesaj prioritar extraplanetar se anunţă pe frecvenţa sa privată. În clipa aceea nu prea avea chef să vorbească cu nimeni, totuşi numai câteva persoane aveau acces la legătura directă şi dacă una dintre ele îl apela era vorba probabil despre ceva ce nu trebuia ignorat.

Conexiunea era exclusiv vocală, fără imaginea apelantului; lesne de înţeles, ţinând seama de poziţiile delicate în care se găseau uneori unii dintre spionii săi. Lui însuşi nu-i plăcea să-şi transmită imaginea, dintr-un capriciu personal. Desigur, puteai codifica transmisiunea, dar paranoia era la loc de cinste printre cei care operau în teren. Mulţi spioni considerau că dacă o frecvenţă ecranată putea fi „spartă” şi transmisiunea însăşi putea fi decodificată, era preferabil să nu ataşeze imagini la mesajul vocal.

Calculatorul lui Xizor verificase deja apelantul pe baza amprentei vocale, altfel nu i-ar fi anunţat legătura.

— Da?

— Alteţă, veşti despre Skywalker.

— Ce anume?

— Se pare că a fost capturat de un grup de vânători de

recompense. Nu au vrut să-şi precizeze locaţia, dar am determinat că se află pe Kothlis. Ne aşteptăm la o actualizare imediată a acestei informaţii. Există însă o problemă.

— Care anume?

— Vânătorii de recompense afirmă că mai au un licitator pentru prizonier. Unul a cărui ofertă o depăşeşte pe a noastră şi care are legături… imperiale.

Hm-m-m… Vader tocmai plecase în regiunea aceea. Aparent pentru a da consistenţă furtului calculatorului, dar mai exista o posibilitate. Cine din Galaxie îl dorea pe Skywalker la fel de mult ca Xizor însuşi? Vader, bineînţeles. Pe de altă parte, Vader revenise deja pe Centrul Imperial, fusese la împărat şi nu exista nici o indicaţie că l-ar fi adus pe Skywalker. Poate că informaţia ajunsese prea târziu la el pentru ca s-o mai utilizeze corespunzător. Sau poate că n-ajunsese deloc.

S-ar fi putut ca în cele din urmă toată combinaţia aceea cu prinţesa să nu mai fi fost necesară.

— Spune-le că dublăm orice sumă ar oferi celălalt licitator.

— Alteţă, dacă licităm împotriva Imperiului, nu-i putem face faţă.

— Ştiu, dar nu contează, deoarece nici nu vom plăti. De îndată ce aflăm cu exactitate unde-l ţin pe Skywalker, alertăm o echipă de intervenţii jad şi-l luăm gratis. Nu ne trebuie decât cadavrul lui.

— Am înţeles, Alteţă… O clipă, scuzaţi-mă, primesc un apel de la unul dintre operativii noştri. Poate fi chiar locaţia de care avem nevoie…

Xizor îi îngădui agentului să preia apelul. Se lăsă pe spate şi aşteptă, reflectând la lipsa de milă a entropiei. La timpul pe care trebuia să-l petreacă, aşteptând să fie reapelat de cineva. Luni de zile… poate chiar mai mult. Desigur, asta se întâmpla mult mai rar acum decât în trecut.

Când spionul reveni cu ştirile, glasul îi tremura şi avea greutăţi în a vorbi fără să înghită noduri frecvente.

— A-alteţă, a intervenit o... complicaţie.

Teama se infiltrase în cuvintele bărbatului aidoma unui hoitar de deşert care dă târcoale unui animal muribund.

— O complicaţie, repetă Xizor.

— Se... se pare că Skywalker a evadat. Iar Darth Vader este implicat personal – a fost zărit lângă locul evadării la câteva ore după aceea.

Fiind purtătorul unor veşti pe care le considera foarte rele, spionul se temea pentru propria sa viaţă. Alţii fuseseră ucişi pentru mult mai puţin, atunci când aduseseră ştiri neplăcute prinţilor lor, iar bărbatul o ştia, tot aşa cum ştia că Prinţul întunecat o făcuse chiar cu mâinile sale. Auzise de asemenea istoria cu trădătorul Green.

Xizor izbucni în râs.

— A-alteţă?

În sfârşit, o veste bună. Vader îl scăpase pe Skywalker. Băiatul era liber şi atât timp cât Leia se afla aici în siguranţă, mai devreme sau mai târziu, Skywalker avea să apară la uşa lui Xizor. Wookieeul se va îngriji de asta.

— Nu-ţi face griji despre evadarea lui Skywalker, rosti Prinţul întunecat. Situaţia este sub control.

Poate că într-o bună zi, avea să îngăduie ca episodul acesta să devină public... după ce va deţine controlul Galaxiei.

Ah, vor spune oamenii, cât de şiret este Prinţul întunecat. Temeţi-vă!

Temeţi-vă, cu adevărat.

*

Leia încercă uşa încăperii, dar era, desigur, zăvorâtă. Privi în jur. Nu se părea ca ultimul locatar să fi uitat şi să fi lăsat un blaster în noptiera patului, nu existau nici scule cu care să forţeze uşa, nici ieşiri secrete pe care să le descopere. De asemenea, nu putea zări holocamera, deşi, ţinând seama de ceea ce ştia acum, era convinsă că odaia era monitorizată. Dacă trebuia să rămână aici timp destul

pentru a fi nevoită să se dezbrace, intenţiona s-o facă pe întuneric, sperând că nu aveau filtre de amplificare a luminii. Deşi probabil că era niţel cam târziu pentru pudibonderie.

Oftă. Spera ca wookieeul să fi evadat. Bineînţeles, asta n-o ajuta prea mult pe ea, dar cel puţin Chewie le-ar fi putut povesti lui Lando şi Luke ce se întâmplase, astfel ca Luke să se îndepărteze cât mai rapid de Soarele Negru. El ar fi dorit să vină s-o elibereze, dar Lando era realist; probabil că l-ar fi putut convinge pe tânăr să renunţe. Trebuiau să rămână liberi, pentru a-l salva pe Han. Acela era lucrul cel mai important.

Iartă-mă, Han, pentru ceea ce am fost aproape gata să fac. A fost un drog, ştiu, totuşi iartă-mi slăbiciunea.

Când avea să-l revadă... dacă avea să-l revadă, poate că-i va povesti despre cele întâmplate. Sau poate că nu... N-ar fi avut rost să-l tulbure, nu?

Ideea revederii lui Han o făcu să se simtă mai bine pentru moment, deşi trebuia să admită că în clipa aceea şansele ei nu păreau prea grozave.

Se aşeză pe pat şi-şi examină opţiunile. Pentru moment nu părea să aibă foarte multe.

Se lăsă pe spate şi-şi întinse membrele. Unul dintre lucrurile pe care le învăţase din munca alături de personalul militar al Alianţei era ca atunci când nu ştii ce să faci, să tragi un pui de somn. Nu se ştie când mai poţi beneficia de şansa respectivă.

Nu credea totuşi că va putea să adoarmă, ţinând seama de toate câte se petrecuseră. Avea să se întindă şi să încerce să se relaxeze pentru câteva momente.

Fu surprinsă să adoarmă adânc, aproape imediat.

*

Lando nu dorea să se oprească, dar Luke insistă.

— Am încredere în Forţă şi ea îmi spune că Leia se află în pericol. Haide să facem un apel şi să verificăm, de acord?

— Nu putem aştepta până ajungem pe Tatooine?

— Nu.

— Bine, oftă Lando, dar să ţii minte gestul ăsta. Îmi eşti dator.

Ieşi din hiperspaţiu.

— Cum facem apelul? întrebă Luke.

— Am o mică surpriză pentru tine, rânji Calrissian. Han nu-i singurul care poate meşteri Şoimul.

— Ce vrei să spui?

Lando trecu nava pe pilot automat şi-l conduse pe tânăr spre cala pupa. Îi arătă un dispozitiv montat pe un perete.

— Pare o unitate pentru comunicaţii.

— Ager băiat! Dă-i drumul, fă apelul.

Luke tastă codurile de relee căpătate de la Lando, care reglau prioritarul pentru a se asigura că transmisiunea nu era interceptată.

Dash nu răspunse, ci primiră un mesaj preînregistrat.

— Avem codul „redă mesaj”? se întoarse tânărul spre Lando.

— Da.

Imaginea care se materializă îi luă prin surprindere. Un wookiee cu o tunsoare jalnică. Luke nu-l recunoscu imediat, ci abia după ce începu să vorbească. Mai exact să ragă.

Chewie!

— Cum?! făcu Lando.

— Ce este?

— Oh, nu!

— Lando!

— Leia, începu să traducă Lando, este prizonieră pe Coruscant în mâinile Soarelui Negru. Au încercat să-l ucidă pe Chewie, dar el a scăpat... prinţesa l-a silit să plece, n-a fost ideea lui...

Brusc, transmisiunea se încheie.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu, codurile au încetat să funcţioneze. Probabil că cineva a raportat furtul prioritarului.

Scoase cardul electronic din fanta unităţii de comunicaţii

şi-l aruncă pe jos.

— Să-i dăm drumul, zise Luke.

— Spre Tatooine, corect?

— Greşit.

— Eram sigur că vei spune asta. Nu putem să mergem pe Coruscant! E prea periculos.

— Dacă vrei, poţi rămâne aici.

— Luke..

— Leia are nevoie de ajutorul meu. Eu mă duc.

Lando rămase o clipă cu privirea aţintită în plafon, apoi clătină din cap.

— De ce tocmai eu? De ce toate astea trebuie să mi se întâmple numai mie?

*

Timpul şi spaţiul vibrară şi Şoimul Mileniului ieşi din hiperspaţiu, revenind în spaţiul real.

Luke privi ecranul de control.

— Suntem încă departe, rosti el. Va dura câteva zile până acolo.

— Există un motiv pentru asta, replică Lando. Nu discutăm despre o planetă de mâna a doua, cu trei aşezări pe ea. Coruscantul este un complex imens de clădiri care acoperă aproape întreaga planetă. Spaţiul din jur este ticsit de sateliţi artificiali, rezidenţiali sau energetici şi de un întreg fluviu de trafic comercial şi privat, ca să nu mai amintesc de segmentul important al Marinei Imperiale. Este ca un paravan imens, iar fisurile lui sunt realmente minuscule. N-o să trecem fluierând pe lângă toate în nava asta. Bănuiesc că Şoimul a fost introdus în bazele de date ale navelor căutate în Galaxie şi, absolut sigur, în toate scanerele de securitate din centrul Imperiului. Nu cred că un cod de securitate şterpelit ne va ajuta să trecem de ele. Dacă vom fi aruncaţi într-o închisoare imperială, n-o mai putem ajuta cu nimic pe Leia.

— Înţeleg ideea.

— Aşa c-o să ne apropiem lent şi o să încercăm să ne gândim la ceva. Ai vreo idee mai bună?

Luke căzu pe gânduri.

— Ei bine, da.

Calrissian clipi de câteva ori.

— Da? Ia s-auzim.

Luke îi spuse.

— Nu ştiu nimic despre chestia asta, comentă Lando.

— Han a făcut-o pe un distrugător spaţial, nu pe un cargobot robot pilotat de droizi. Tânărul făcu o pauză de o secundă, apoi adăugă: Dacă vrei, pilotez eu.

— Auzi, ridică celălalt din sprâncene, eu l-am învăţat pe Han şmecheria asta.

Luke surâse.

Teoretic ar fi trebuit să reuşească. Se aflau aproape de coridoarele pentru cargoboturi ce duceau la şi de la Coruscant. Pe canalele acelea restrictive se târau navele mari, cargoboturi de marfă sau vehicule container de minimum două sute de tone. Deşi legea decreta că la bordul unor asemenea nave nu trebuiau să se găsească numai droizi, prevederea respectivă era de obicei ignorată şi rareori aplicată, mai ales când se livrau mărfuri pentru Imperiu. Un droid programat să piloteze nave în puţurile gravitaţionale ale planetelor nu era foarte atent la ce se întâmpla în jur, după ce pătrundea pe coridoare – asta era treaba controlului de trafic spaţial, aşa că furişarea dedesubtul sau deasupra unui cargobot mare ar fi trebuit să fie floare la ureche. După aceea, era suficient să te menţii în umbra navei până jos, când ieşeai din reţea şi intrai în dopplerul planetei. Şoimul avea bruioare care se puteau ocupa de asta fără mari probleme – orice puşti isteţ de zece ani putea construi un bruior decent dintr-un cuptor cu microunde vechi şi două reţele repulsoare dereglate.

Şmecheria era să obţii concordanţă cu viteza şi cursul navei mai mari, astfel încât să păstrezi exact aceeaşi poziţie relativă la ea. Un pilot bun trebuia să poată reuşi asta, dar dacă vira la dreapta, când trebuia să vireze la

stânga, asta putea însemna transformarea în vapori sub laserele unei nave imperiale de pichetare sau ale unei baterii planetare defensive. Se putea însă face, dacă aveai nervi şi iscusinţă. Ar fi trebuit să izbutească… teoretic.

Da, împăratul dispusese în jurul planetei inele de nave, dar acestea fuseseră concepute pentru a opri forţele atacatoare. Spaţiul era prea vast pentru ca navele să poată distinge toate detaliile şi, de fapt, ce ar fi putut face o singură navă împotriva unei întregi planete, mai ales dacă – aşa cum stăteau lucrurile în cazul Alianţei – inamicul refuza oricum să atace şi să distrugă ţinte civile?

— Gata? întrebă Lando.

— Gata, încuviinţă Luke.

— Şi noi suntem gata, anunţă C-3PO. În caz că-i pasă cuiva.

R2-D2 fluieră.

— Ţineţi-vă bine, rânji larg Lando, i-am dat drumul!

Cargobotul care venea în direcţia lor era mare, de fapt un remorcher modificat, care trăgea mai multe containere cilindrice apropiate, dispuse într-o elipsă alungită. Fiecare container avea mărimea Şoimului şi era dotat cu rachete de frânare orbitală. Era niţel cam mic pentru un supratransport, dar încărcătura navei ajungea probabil la opt-nouă sute de tone, nu chiar puţintel. Cargobotul emitea un semnal care-l identifica drept nava FPI – Flota Proprietarilor Independenţi – Tuk Prevoz, înregistrată pe Centrul Imperial şi zburând cu contract pentru Sistemele de Transport Xizor.

Lando descrise cu Şoimul un arc prelung şi strâns de aproape 180 de grade, mai întâi îndepărtându-se de cargobot, apoi trecând înapoia lui şi dedesubt.

— Aici ar trebui să fie în pata oarbă a senzorilor, zise el.

Luke încuviinţă din cap. Navele mari, mai ales cele care remorcau încărcături masive, aveau multe pete oarbe. Dacă puteau rămâne în pata oarbă pe măsură ce se apropiau, echipajul nu-i putea observa. O dată ce se aflau în siguranţă lângă unul dintre containerele de marfă,

nimeni din navă nu i-ar mai fi putut identifica vizual şi, dacă nu cumva treceau la distanţă minimă de una dintre navele de pichetare, nici senzorii imperiali nu-i puteau detecta.

Tânărul privi ecranele. Lando era extrem de concentrat asupra planului de zbor. Un grad sau două într-o parte ori alta şi echipajul cargobotului putea observa un semnal pe ecranele sale, dar deocamdată totul mergea perfect.

Containerele se apropiară, crescând imense. Aici, în spaţiul cosmic, greutatea pilotării pe baze strict vizuale o reprezenta perspectiva, din care cauză mişcările deveneau destul de subiective. Relativ vorbind, fie ei se apropiau, fie cargobotul cobora deasupra lor... iar la urma urmelor, asta nici nu conta prea mult, atâta vreme cât rămâneau în pata oarbă a senzorilor.

Lando îşi deplasa mâinile cu precizia unui microchirurg care despica terminaţii nervoase. Şoimul încetini, încetini... şi se opri.

Suprafaţa celui mai apropiat container era la trei metri.

— Excelent, încuviinţă Luke.

În ciuda faptului că-l ironizase pe Lando, acesta era un pilot bun.

— Da, dar asta a fost partea uşoară. Acum trebuie să rămânem aici până ajungem în atmosferă şi-şi eliberează încărcătura pe o orbită spirală. Dezactivez transponderul şi sistemele neesenţiale. Nimeni nu trebuie să ne vadă luminile, ori să ne depisteze senzorii activi. De aici încolo, lucrăm fără instrumente.

— Te-ai gândit ce vom face după asolizare?

— Ce-ai zice să ne facem mai întâi griji despre asolizare? pufni Lando. Cunosc nişte indivizi, am câteva legături... O să ne descurcăm.

Tânărul încuviinţă tăcut. Spera să aibă dreptate.

Desigur, în drum spre planetă era posibil să se abată de la curs şi să fie prăjiţi de o baterie cu fascicule laser şi atunci n-ar mai fi avut nici un fel de griji. Asta nu-l făcea totuşi să se simtă mai bine.

Îşi extinse percepţiile, străduindu-se s-o găsească pe Leia

cu ajutorul Forţei. Împinse până la capătul capacităţilor sale.

Nimic. Dacă ea era acolo, distanţa era mult prea mare ca s-o perceapă.

Ei bine, în scurt timp aveau să se apropie. Dacă supravieţuiau, va încerca iarăşi.

Dacă supravieţuiau...

*

Dezbrăcat în incinta unde efectua meditaţia tămăduitoare, Darth Vader se încruntă. În Forţă exista o perturbare. Se extinse spre ea cu puterea părţii întunecate.

Indiferent ce ar fi fost, nu putu realiza contactul.

Brusc, senzaţia de tulburare trecu.

Partea întunecată continua să-i ofere multe surprize. Aidoma unui foc, putea să încălzească sau să ardă şi trebuia să ai multă grijă să nu te împiedici şi să cazi în el. Vader văzuse ce însemnase pentru împărat utilizarea extensivă – îl consumase fizic. Vader însă intenţiona să controleze partea întunecată şi parcursese deja un drum însemnat în această privinţă. Avea să fie numai o chestiune de durată, singura necunoscută era când, nu dacă. Iar când, în cele din urmă, avea să-l prindă şi pe Luke, procesul avea să se deruleze şi mai rapid. Doi magneţi puternici vor atrage mai multă energie întunecată decât unul singur. Laolaltă vor manipula Forţa mai rapid decât ar fi putut-o face unul singur.

Băiatul era foarte puternic. Cine s-o fi ştiut? Luke Skywalker – fiul său – putea să devină omul cel mai puternic din Galaxie.

Îşi îngădui un surâs, deşi gestul îi întindea ţesuturile cicatrizate şi era dureros. Putea însă rezista la durere.

El era Lordul întunericului Sith şi putea rezista la orice.

*

— Nu cred că este o idee foarte bună, stăpâne Luke. Cred că ar fi mult mai bine dacă R2-D2 şi eu am merge cu tine şi cu stăpânul Lando.

R2-D2 piui aprobator.

— O să rămâneţi în navă, rosti Luke. Trebuie să staţi aici, în caz că avem nevoie de ajutor. În plus, în exterior va fi mult mai periculos decât în navă.

— Ah... în cazul acesta, poate că ar trebui să rămânem aici.

R2-D2 piui.

— Nu! L-ai auzit pe stăpânul Luke – are nevoie de noi în navă, în cazul în care se întâmplă ceva rău.

— Rău... făcu Lando, cine ne-ar putea dori răul! Doar pentru că în toate colţurile Galaxiei există postere imense cu chipurile noastre pe care s-au pus recompense frumoase şi pentru că am coborât drept în inima neagră şi ticăloasă a Imperiului?

Tânărul clătină din cap.

— Termină! Dacă tu ai fi spion imperial sau vânător de recompense, care ar fi ultimul loc unde ne-ai căuta?

— Mda, bănuiesc că ai dreptate. S-ar gândi că nimeni nu poate fi atât de idiot. Norocul nostru este că nu se ştie că suntem într-adevăr atât de idioţi.

Luke clătină din cap. Toată flecăreala aceea era o încercare de a trata situaţia cu uşurinţă, dar pericolul nu putea fi negat. Cu glas mai serios, i se adresă lui C-3PO:

— Uite, voi fi onest. Există o probabilitate însemnată să nu ne mai întoarcem. Dacă se va întâmpla aşa, nu chema Alianţa în ajutor. Nu are rost să punem în pericol nici o parte a flotei.

— Am înţeles, spuse droidul.

R2-D2 fluieră şi piui rapid pe un ton tulburat. Luke îl privi şi se ghemui pe vine lângă el, punându-şi palma pe cupola astromecului.

— Stai lângă comunicator, da? Vă vom apela, dacă avem nevoie de voi. Dacă dăm de necazuri, puteţi încerca să veniţi să ne ajutaţi. C-3PO are mâini şi picioare pentru

accesarea comenzilor, iar tu deţii aptitudinile unui astronavigator. Sunt sigur că, acţionând împreună, voi doi puteţi pilota Şoimul în caz de urgenţă.

— Un gând plin de speranţă, comentă Lando. Dacă Han l-ar fi ştiut, s-ar fi dezgheţat mai repede decât sub o rază laser.

Continua să încerce să pară voios, dar Luke bănuia că avea şi el un ghem rece în stomac. Nu avea să fie deloc simplu.

Nici R2-D2 nu părea foarte încântat de ideea de a zbura cu Şoimul.

— Nu vorbi urât, rosti C-3PO. Să ştii că n-am fost dintotdeauna droid de protocol. Am programat convertoare şi, odată, am şofat un excavator timp de o lună întreagă. I-am privit destul de des pe stăpânii Han şi Lando şi pe Chewbacca. Îndrăznesc să spun că pot pilota nava asta mai bine decât tine!

R2-D2 scoase alte sunete grosolane.

— Chiar aşa? Cel puţin eu nu arăt ca o cutie de conserve umflată cu pompa!

— Haide, Luke, îl zori Lando, să-i dăm drumul. Trebuie să ne deghizăm şi, dacă ne grăbim, am putea ajunge în subteran înainte de a se face ziuă. Ăştia doi se pot certa toată noaptea.

— Bine, încuviinţă tânărul ridicându-se de lângă R2-D2. Ne vedem în curând!

— Aveţi grijă de voi, stăpâne Luke!

R2-D2 fluieră şi el ceva similar.

Luke speră că expresia feţei lui nu era atât de îngrijorată pe cât se simţea el.

— Vom avea.

Lando se deghizase deja. Îşi ascunsese capul sub o glugă de cerşetor şi-şi acoperise hainele cu o pelerină zdrenţuită. Luke îmbrăcă veşminte similare şi-şi înveli partea inferioară a feţei.

Ieşiţi din clădirea gigantică, cei doi porniră printr-o zonă relativ puţin populată. Nu existau multe locuri complet

lipsite de ocupanţi, dar zona aceasta se afla în emisfera sudică, nu departe de pol… şi era frig. Se părea că existau locuri mult mai confortabile pentru a locui şi a munci. Lando avea un „asociat în afaceri” care îi era dator şi care îşi achitase datoria, îngăduindu-le să ascundă Şoimul Mileniului într-un depozit pe jumătate plin cu ceva ce părea a fi plancton deshidratat, deşi mirosea ca îngrăşămintele de pe Tatooine în arşiţa verii.

— Spune-mi şi mie, câţi oameni au datorii faţă de tine?

Lando îi aruncă surâsul său sclipitor.

— Mulţi care n-ar trebui să joace cărţi niciodată. Norocul meu că au făcut-o.

— Cum procedăm de acum încolo?

— Intrăm în Subteranul Sudic. Piteşte-ţi sabia, totuşi ţine-o la îndemână… nu-i genul de loc în care să-ţi inviţi bunica la ceai, dacă-nţelegi la ce mă refer.

— La fel de rău ca Mos Eisley?

— Unele porţiuni sunt mai rele.

— Grozav! De fapt, ce vom face într-un loc aşa încântător al acestei planete acoperite cu metal?

Lando porni pe o străduţă îngustă şi întortocheată şi Luke văzu că ţinea mâna pe blaster în timp ce înainta. Aerul era îngheţat – trăgea cu ghearele de jacheta purtată de Luke, îi ciupea urechile şi le preschimba răsuflarea în ceaţă albă, precis conturată, pe când avansau.

Calrissian se opri în capătul străduţei, trase cu ochiul după colţ, apoi continuă spre următoarea alee.

— Uite cum stă treaba… Ai auzit vreodată de celebrul pirat Evet Scy’rrep?

— Cum să nu, când eram puşti mă uitam la Bandiţi galactici. Au turnat un serial întreg bazat pe faptele lui. A jefuit vreo cincisprezece nave de linie şi s-a ales cu milioane de credite şi bijuterii. În cele din urmă, tot l-au prins.

— Exact. La proces, cineva l-a întrebat de ce jefuia pacheboturi de lux şi Scy’rrep a răspuns: „Pentru că acolo-s creditele”.

Luke zâmbi şi clătină din cap.

— Intrăm într-o hazna, urmă celălalt, pentru că acolo sunt legăturile mele.

— Arată-mi drumul. Sper că va fi mai cald ca aici.

*

Xizor se afla în baia lui, o cadă adâncită, sculptată din piatră neagră şi densă de grădină, suficient de largă pentru ca în ea să încapă confortabil zece persoane. Petrecea mult timp îmbăindu-se, ca parte a eredităţii speciei sale. Falleenii se născuseră din apă şi le plăcea să revină la ea. Vaporii se înălţau din undele fierbinţi, aducând cu ei aromele de ulei de eucamentă care se învolbura în cadă. Suflantele circulau prin lichid valuri liniştitoare şi jeturi de bule. Aici era unul dintre locurile unde Xizor îşi îngăduia să se relaxeze complet. Nu existau holoproiectoare, comunicatoare sau audienţe, ci doar el şi eventualii oaspeţi pe care dorea să-i întreţină. Şi, desigur, Guri. Uneori, când avea chef, activa sistemul audio şi asculta muzică, dar în general nu dorea ca nimic să-i afecteze tihna, în timp ce îşi alunga tensiunile de peste zi.

Se rezemă cu spatele de piatra încălzită şi sorbi o băutură uşoară, o combinaţie fumurie de pelin şi extract de mirodenii, suficient de potentă pentru a adăuga o strălucire interioară la căldura apei din jurul său. Întotdeauna viaţa arăta mai bine de aici. Lucrurile erau aproape perfecte.

O invitase pe Leia să i se alăture, dar ea declinase oferta.

Lucrurile erau... aproape perfecte.

Guri intră în sala de baie şi se opri lângă cadă.

— Ştii că detest să fiu tulburat aici, rosti Xizor.

Chiar în timp ce vorbea, ştiu că Guri nu l-ar fi deranjat dacă ar fi fost vorba despre ceva care putea să mai aştepte. Droidul îi întinse un comunicator mic.

— Împăratul.

Xizor se sculă în capul oaselor şi luă comunicatorul.

— Stăpâne!

— Părăsesc în scurt timp planeta, spuse împăratul, pentru a inspecta porţiuni ale unui... proiect pe care-l cunoşti prea bine. Când mă întorc, trebuie să ne vedem. Există câteva lucruri pe care doresc să le discut cu tine.

— Desigur, stăpâne.

— Mi-au ajuns la ureche zvonuri referitoare la unul dintre Rebeli, Luke Skywalker. Mi se pare că ai un interes vizavi de el?

— Skywalker? Am auzit numele. Nu pot spune că mă interesează.

— Vom discuta despre asta după ce mă întorc.

Împăratul închise brusc şi conversaţia luă sfârşit. Rareori se deranja cu formule de protocol.

Xizor aşeză cilindrul micuţ al comunicatorului pe marginea căzii şi-şi îngădui să se afunde şi mai adânc în apa tranchilizantă. Era de aşteptat ca împăratul să afle, mai devreme sau mai târziu, despre planurile sale. Nu schimba însă cu nimic situaţia, atâta timp cât el rămânea precaut. Zvonurile nu constituiau dovezi.

Guri se aplecă, luă comunicatorul şi ieşi.

Privind-o cum se îndepărtează, Xizor se gândi pentru o clipă dacă să-i ceară să se dezbrace şi să i se alăture în apă. Făcuse asta de câteva ori, când dorise o companie în care să se poată încrede absolut şi, spre satisfacţia sa, Guri dovedise în ocaziile acelea că putea înlocui o femeie adevărată din toate punctele de vedere.

Totuşi, nu. Se păstra pentru Leia. Ştia că ea va începe să-l vadă într-o lumină mai bună. Putea să aştepte. Răbdarea era una dintre virtuţile cele mai de seamă.

Inspiră profund şi se lăsă sub unde. Capacitatea lui pulmonară era considerabilă şi putea rămâne mult timp sub apă, graţie eredităţii reptiliene. Apa îi încălzea chipul şi o savura din plin.

Pe ansamblu, viaţa era bună.

*

În Subteran era mai cald, dar mirosea cel puţin la fel de neplăcut ca în depozitul în care lăsaseră Şoimul. Cel puţin aşa i se părea lui Luke. Oamenii şi extratereştrii pe lângă care treceau nu păreau să bage în seamă duhoarea. Pe Luke îl deranja faptul că pentru a mirosi un lucru, trebuie să inhalezi particule infime din acesta, care după aceea să fie analizate de sistemul olfactiv. Indiferent ce anume cauza miasma aceea fetidă, oribilă, de putreziciune, lui nu-i plăcea ideea unor fragmente infinitezimale care să-i intre în nări.

Se aflau în staţia unui tren maglev, nu departe de suprafaţă. Peronul de aşteptare era ticsit, iar în sala imensă circulau soldaţi imperiali din trupele de şoc, purtând armuri şi ofiţeri în uniformă.

— Cred că ar fi timpul să ne procurăm nişte camuflări mai bune, spuse Lando. N-ar fi bine ca o cameră de supraveghere să ne observe în zdrenţele astea.

— La ce te gândeşti?

Un cap-de-calmar trecu pe lângă ei, grăbindu-se. Nu avea ochi pentru cerşetori.

— Ideal ar fi să semănăm cu nişte persoane pe care nimeni nu le bagă în seamă.

— Soldaţi imperiali?

— Exact, încuviinţă Lando. Iar cel mai bine ar fi soldaţi din elita trupelor de şoc. Au feţele complet acoperite şi, din cauza renumelui lor, nimeni nu cuteză să-i deranjeze.

Tânărul privi în jur.

— Văd unul cam de mărimea mea, acolo, lângă droidul de bilete.

— Şi unul de dimensiunile mele la distribuitorul de periodice. Ce crezi, n-ar trebui să ne facem datoria faţă de Imperiu şi să raportăm că se petrece ceva ciudat într-o cabină de toaletă?

— Ba da, aşa cum ar proceda orice cetăţean loial.

Cei doi schimbară zâmbete largi.

*

Leia se trezi, simţindu-se ameţită. Nu avea nici un ceas la îndemână. Moţăise o vreme; Xizor o apelase, întrebând-o dacă nu dorea să facă baie cu el – baie? Nici chiar aşa! – apoi aţipise.

Se ridică şi se apropie de consola calculatorului.

— Cât este ceasul?

Calculatorul îi răspunse.

Oho! Dormise aproape şase ore. Asta da moţăială.

Se simţea şi flămândă.

Chiar în clipa în care gândise asta, uşa se deschise şi apăru Guri, purtând un platou mare, acoperit. Îl aşeză pe masa calculatorului, în faţa prinţesei.

— Mâncare, rosti ea apoi se întoarse şi plecă.

Leia dădu capacul la o parte. Pe mai multe farfurii fusese aranjat cu măiestrie un prânz din şapte feluri, plus salată, două tipuri diferite de pateuri, legume gătite, fructe, pâine şi băuturi. Pe ansamblu arăta minunat şi mirosea de asemenea destul de bine.

Luă o felie de pâine şi o testă. Era caldă, moale şi avea un uşor gust acrişor. Excelentă! Putea să mănânce foarte bine. Dacă Xizor dorea s-o ucidă, ar fi putut s-o facă până acum; probabil că nu plănuise s-o otrăvească. La fel ca dormitul ori de câte ori se ivea ocazia, mâncatul era una dintre acţiunile pe care trebuia să le întreprinzi oricând ţi se oferea posibilitatea. Iar dacă mâncărurile erau şi gustoase, ca acestea, însemna o bonificaţie.

*

Locotenentul de înălţimea lui Luke se încruntă când intră în cabină urmat imediat de tânăr.

— Ce tot spui, nu văd nici un… ce? Cum…?

Ultimul cuvânt fusese pronunţat când Luke se folosi de Forţă pentru a-i prelua controlul gândurilor. Ai fi crezut că un soldat de elită din serviciul împăratului ar fi trebuit să aibă o minte mai rezistentă decât a individului acela. Pe de

altă parte, probabil că dacă avea o minte prea independentă n-ar mai fi fost de partea Imperiului, ci a Alianţei.

Luke îi comandă să se dezbrace, apoi să se aşeze şi să adoarmă. Se dezbrăcă de hainele sale şi se îmbrăcă grăbit în uniforma celuilalt. Păstră blasterul, strecură sabia la centură, pe sub jachetă, trecu în partea comună a toaletei şi se examină în oglindă. Nu era rău.

Înapoia lui, Lando apăru din altă cabină, purtând o uniformă similară. Îşi aranjă centura cu noua armă şi-şi scutură un fir de praf invizibil de pe mâneca dreaptă.

— Femeile se topesc după tipii în uniformă, comentă el, aşezându-şi casca.

— Să sperăm că nu-i văd pe cei dinapoia armurii, adăugă Luke.

Cei doi îşi îndreptară umerii, bombară pieptul şi, adoptând mersul legănat şi îngâmfat al imperialilor, părăsiră toaleta.

*

Vader stătea la baza rampei care ducea spre naveta personală a împăratului şi privea spre bărbatul mai scund decât el.

— Anticipez că mă voi întoarce peste trei săptămâni, îi spuse împăratul. Am încredere că poţi ţine planeta în mâini cât timp lipsesc?

— Da, stăpâne.

— Nici nu mă aştept la altceva. Noutăţi despre Skywalker?

— Nu încă. Îl vom găsi.

— Poate mai repede decât te aştepţi.

Vader îl privi pe împărat, care rânjea pe jumătate, dezvelindu-şi dinţii distruşi. Întrevăzuse ceva? Împăratul era mai acordat decât el la partea întunecată. Întrezărise informaţii noi despre Luke?

În caz afirmativ, nu era pregătit să le dezvăluie, deoarece

se întoarse şi porni pe rampă, escortat de o grupă de gărzi imperiale în mantii roşii ceremoniale şi armuri de aceeaşi culoare.

În tăcerea care se lăsase, bocănitul bastonului curb al împăratului răsuna sonor.

Dintre toate fiinţele care populau Galaxia, împăratul avea cea mai mare încredere în Darth Vader; cel puţin aşa îi plăcea Lordului întunericului să-şi imagineze. Din câte îşi putea da seama, raza acelei încrederi nu depăşea lungimea unei lese.

Nu conta. Împăratul avea dreptate într-o privinţă: mai devreme sau mai târziu, Luke avea să apară. O lumină atât de puternică nu putea rămâne mult timp ascunsă. Prin însăşi natura lui, băiatul ar fi trebuit să ardă suficient de strălucitor pentru a fi vizibil pentru cineva care deţinea puterea şi ştiinţa de a privi după el. După ce un Jedi începea să crească în Forţă, procesul nu mai era uşor de oprit. În cazul lui Luke, Vader se îndoia că ar fi putut să fie oprit.

Aveau să se întâlnească din nou. Peste o săptămână, peste o lună, peste un an... durata în sine nu era importantă. Avea să se întâmple.

Între timp, el trebuia să fie cu ochii în patru la acţiunile unui duşman aflat mult mai aproape. Chiar în clipa aceea, spionii lui căutau orice frântură de informaţie pe care n-o descoperiseră deja despre conducătorul Soarelui Negru. De asemenea, era doar o simplă chestiune de timp. După ce ştiai direcţia, drumul era uşor de străbătut şi, la un moment dat, Xizor va comite o eroare. Se va împiedica.

Iar atunci, Vader va aştepta să-l prindă.

*

— Este o zonă mai acceptabilă decât cea dinainte, comentă Luke, totuşi care-i destinaţia noastră exactă?

— Uite-o, arătă Lando.

— O florărie?

— Nu te lăsa amăgit de aparenţe. Este proprietatea unui bătrân ho'din, pe nume Spero, care are o mulţime de legături, unele cu imperialii, altele cu Alianţa şi altele cu lumea interlopă.

— Lasă-mă să ghicesc: îţi este dator.

— Nu tocmai. Am făcut afaceri în trecut şi nu îl deranjează să încaseze nişte credite în schimbul unor informaţii.

Porniră spre prăvălie.

— Nu suntem tocmai bine priviţi, remarcă Luke.

— De vină sunt uniformele. În Subteran, Imperiul nu are mulţi prieteni. Probabil că majoritatea locuitorilor sunt daţi în urmărire şi se află la un pas sau doi de arestare. Nu ne vor deranja, atâta timp cât nu ne băgăm nasul unde nu trebuie. Ei nu doresc în ascunzătorile lor căldura şi lumina imperială.

În interiorul florăriei, nu se vedea nici urmă de proprietarul ho'din. Cu excepţia lui Luke şi Lando, locul era pustiu.

— Nu-i nimeni acasă, comentă tânărul. Ciudat, nu?

— Mda, ciudat. Am…

Cineva rosti ceva înapoia lor. Luke nu înţelese cuvintele, dar recunoscu graiul wookiee.

— Uşurel, amice, zise Lando. Nimeni n-o să facă nici un gest pripit.

Îndepărtă braţele de corp şi-i spuse lui Luke să-l imite.

Wookieeul nevăzut continuă să mormăie.

Totuşi glasul lui…

— Întoarce-te cât mai încet, traduse Lando.

Se întoarseră amândoi.

Bineînţeles în faţa lor se afla un wookiee. Afişa o tunsoare grosolană…

— Chewie! exclamă Lando.

În ciuda căştilor, Chewbacca îi recunoscu în aceeaşi clipă şi coborî blasterul pe care-l ţinea în mână.

Lando zâmbi şi avansă împreună cu Luke pentru a-l îmbrăţişa.

— Ce s-a întâmplat? De ce ţi-ai tăiat aşa părul?

Chewie încerca să răspundă pe măsură ce Lando punea alte întrebări, iar Luke nu pricepea prea mult din dialogul lor. Se simţea totuşi fericit să-l regăsească pe wookiee.

în cele din urmă, Lando îi oferi un rezumat.

— Proprietarul magazinului este legat în spate. În caz că cineva l-a văzut pe Chewie intrând, să nu se creadă că ho'dinul l-a ajutat... exact... exact şi... încetişor, amice!

Chewie continua să vorbească, emiţând sunete ascuţite şi puternice.

— Bine, bine... Leia crede că Soarele Negru doreşte să te omoare, Luke, că atentatele au fost puse la cale de organizaţie, nu de Imperiu. Ce? Nu ştiu cum, fiindcă suntem numai noi trei... cum să intrăm acolo? Dacă ne vor prinde, cum o mai putem ajuta?

Dialogul se încheie subit, când o salvă de blaster pătrunse prin uşa deschisă a florăriei şi transformă în cioburi un ghiveci ce atârna sub plafon. Ţăndările de ceramică răpăiră pe spatele lui Luke şi bucăţi de humus ud căzură în jurul său. Izul de junglă din interior spori.

— Hei!

Dinafara prăvăliei, patru indivizi cu blastere continuară focul. Indiferent cine ar fi fost ei, nu purtau uniforme.

Cei trei din interior se aruncară la podea. Chewie ridică blasterul şi trase orbeşte de câteva ori spre atacatori.

— Cine sunt? De ce trag în noi?

— Cine ştie? replică filosofic Lando.

Scoase blasterul şi i se alătură lui Chewie. După torentul de salve venit de afară se părea că nu nimeriseră pe nimeni.

— Există şi altă ieşire? se interesă Luke.

Chewie mârâi un răspuns despre care tânărul crezu că fusese afirmativ.

— În spate! strigă Lando.

El şi Chewie mai traseră câteva salve şi cei trei se târâră spre partea din spate a florăriei.

Trecură pe lângă un ho'din bătrân care zăcea într-un colţ,

legat şi cu căluş.

— Scuze, rosti Lando în trecere. Trimite Alianţei o notă de plată şi-ţi va achita stricăciunile!

Chewie ajunse la uşa din spate şi o deschise. Altă salvă de energie fulgeră la înălţimea pieptului, perforând peretele interior. Din fericire, nici unul dintre ei nu se ridicase, iar gaura se afla mult deasupra capetelor.

— Ne-au încolţit, constată Lando adăugând o înjurătură, înainte de a se putea gândi ce să facă, din exteriorul uşii din spate se auzi un urlet. Urmă un schimb de salve… totuşi nimeni nu mai trase spre interiorul florăriei.

— Ce nai…? începu Lando.

Luke ridică ochii din locul unde zăcea răşchirat pe podea, murdar de pământ de flori pe piept şi abdomen şi zări o siluetă apropiindu-se. Ceva din mersul legănat… îl recunoscu aproape imediat.

Dash Rendar! La naiba! Îi salva din nou viaţa. Luke începea să deteste genul acela de situaţii.

— Salut, băieţi! Ceva probleme?

Dash roti blasterul pe degetul arătător şi suflă spre capătul ţevii, scoţând un sunet grav, ca de sirenă.

Luke se ridică şi-i văzu pe Lando şi Chewie făcând acelaşi lucru. Deschise gura să vorbească, dar Lando i-o luă înainte.

— Rendar, ce cauţi aici?!

— Aparent vă salvez fundurile. Se pare că asta-i specialitatea mea. Ar fi bine să-i dăm drumul şi putem discuta pe drum. Veniţi după mine.

Luke clătină din cap. Nu-i plăcea absolut deloc situaţia, dar nu prea avea ce să comenteze. Din păcate, Rendar avea dreptate.

*

Într-o sală de întruniri din castelul său, Darth Vader îl fixa cu privirea pe omuleţul care stătea în faţa lui.

— Eşti sigur?

— Da, lordul meu.

Vader simţi un fulger de triumf. Nu era îndeajuns, nici vorbă de aşa ceva, totuşi se apropia de dovada necesară.

— Ai banda şi documentele?

— Sunt deja în fişierele voastre, lord Vader, zâmbi omuleţul.

— M-ai slujit bine şi nu voi uita asta. Continuă căutarea.

Omuleţul făcu o plecăciune şi ieşi.

Avea acum înregistrarea unui agent independent care discuta cu o şefă de mecanici din Alianţă, promiţându-i că o va îmbogăţi dacă-l ucide pe Luke Skywalker.

Desigur, nu fusese descoperită nici o conexiune directă cu Xizor, dar, dacă aceasta exista, spionii lui Vader o vor găsi. Agentul independent vorbise cu şefa de mecanici şi cineva trebuise să vorbească cu el. Spionii lui Vader aveau să examineze fiecare moment anterior al vieţii agentului, până descopereau cine îl trimisese. Şi cine-l trimisese pe cel care-l trimisese. Şi tot aşa.

Era încă o piesă în colecţia de dovezi indirecte pe care spionii lui o adunaseră şi care continua să crească.

Luat în sine, un fir de nisip nu însemna nimic, dar cu suficiente fire de nisip puteai să îngropi un oraş. Nu trebuia să se grăbească în a-şi dezvălui atuurile. Deocamdată avea destul nisip cu care să înceapă, încă puţin şi-l va putea îngropa pe Xizor...

Prinţul întunecat trebuia înlăturat, o dată şi pentru totdeauna, iar ziua respectivă se apropia.

În curând.

Va veni în curând.

*

Dash le arătă drumul. Chewie o luă înainte şi-i conduse printr-un labirint de coridoare şi tuneluri întortocheate, în care ar fi trebuit să scape de orice urmăritori, ţinând seama de rapiditatea cu care Luke însuşi îşi pierdu orientarea.

— Deci cum ai ajuns aici? se interesă Lando.

— Ca de obicei. M-am strecurat pe sub burta unui cargobot, în pata oarbă. O şmecherie pe care am învăţat-o când eram puşti, la Academie. Un pilot bun o poate face şi-n somn. Voi?

Surâsul lui Lando îi păru şters lui Luke. Ridică din umeri.

— Da şi noi am făcut la fel. Floare la ureche. I-atât de simplu că poate fi băgat pe autopilot.

— Bine, bine, interveni Luke, dar cum ai ajuns în locul ăsta?

— La ho' din? Oh, dar toată lumea îl ştie pe Spero, nu-i aşa, Lando?

— Cred că da, încuviinţă celălalt. Perfect, am înţeles cum, însă de ce?

Dash oftă.

— Bănuiesc c-am făcut-o din orgoliu. M-am simţit al naibii după dezastrul prin care am trecut împreună cu Luke. Nu-s obişnuit să fac greşeli. Mi-am spus însă că dacă te prăbuşeşti cu o navă, este mai bine să te sui în alta şi să decolezi. Dacă trece prea mult timp şi n-o faci, începe să-ţi fie frică să mai zbori. Am dat-o în bară şi încă n-am depăşit momentul greu, dar nu poţi sta şi clocoti în tine la infinit. Eu unul lucrez pentru bani, însă acum am ceva de achitat Imperiului. Când a sunat Chewie, am decis că-i timpul s-o fac.

Luke încuviinţă din cap.

— Ştiu ce simţi.

— Am nişte legături pe planeta asta, încheie Dash.

*

— Trebuie să iei micul dejun cu mine, spuse Xizor.

Leia îl privi. Venise devreme în camera ei, dar prinţesa era deja îmbrăcată şi purta din nou costumul de vânător de recompense cu care venise în castel, mai puţin casca. Nu dorea să mai îmbrace nimic din ceea ce-i pusese la dispoziţie nemernicul acela.

— Nu mi-e foame, răspunse ea.

— Insist.

Chiar şi acum, când ştia că el încerca să-l ucidă pe Luke, Leia putea simţi unda atracţiei faţă de falleen. Din fericire, era capabilă să-i reziste. Mânia constituia un antidot bun.

Decise să vadă dacă Xizor îi va dezvălui ceva.

— Ni se va alătura şi Chewbacca?

— Vai, nu! Prietenul tău wookiee ne-a... părăsit.

— A fugit şi nu-l poţi găsi, aşa-i?

Xizor rânji fără pic de amuzament.

— Crezi c-a scăpat cu propriile-i forţe? Fii serioasă! I-am îngăduit să evadeze.

— Chiar vrei să te cred?

— Eu îl vreau pe Skywalker şi Skywalker te vrea pe tine. Eu te am pe tine. Cred că nu-i nevoie să-ţi fac şi un desen ca să înţelegi.

Prinţesa simţi un ghem în stomac şi amuţi. Xizor se jucase cu ei. O adusese aici ca să fie momeala pentru Luke. Nu se putea aşa ceva!

Îi fusese foame, dar micul dejun n-o mai ispitea câtuşi de puţin. Creatura aceasta era ticăloasă. Perfidă, inteligentă şi ticăloasă.

*

— Unde mergem? întrebă Luke.

— Ştiu un loc unde să ne ascundem, răspunse Dash şi acolo ne putem gândi cum să acţionăm în continuare.

Luke simţi pe neaşteptate cum îl străbate un val. Un fel de cunoaştere puternică, care-l umplu, făcându-l să surâdă. Pentru o secundă fusese una cu Forţa... şi nici măcar nu încercase aşa ceva. Se întâmplase de la sine.

— Ce-i? întrebă Lando, privindu-l.

— Mergem acolo ca să facem planul pentru salvarea lui Leia, rosti tânărul.

Nu era sigur la ce se aştepta, poate ca Lando, Dash sau chiar Chewie să se holbeze la el şi să clatine din cap, să întrebe cine abdicase şi-l lăsase pe el şef, sau altceva de

felul acela. Dar cei trei schimbară uitături între ei, îl priviră din nou pe Luke şi în ochii lor părea că se modificase ceva.

— Da, spuse Lando. Bineînţeles.

Chewie mormăi aprobator.

— Ce altceva? făcu Dash.

Fusese pur şi simplu acţiunea corectă pe care trebuise s-o întreprindă şi păruse la fel de naturală ca respiraţia. Asta însemna Forţa, înţelese Luke. Un fenomen natural. Se luptase din greu s-o atingă, dar nu era necesar decât să se relaxeze şi s-o lase să se petreacă de la sine, nu să încerce s-o recreeze. Simplu!

Păcat că „simplu” şi „uşor” nu însemnau acelaşi lucru.

Nu conta. Dacă un lucru era dificil, asta nu însemna că nu putea fi realizat. Multe erau posibile cu Forţa. El mai avea destule de învăţat, mai mult decât crezuse până atunci. Zâmbi. Cum spusese maestrul Yoda? Recunoaşterea propriei ignoranţe este primul pas spre înţelepciune?

Da!

*

Guri stătea în faţa lui Xizor care se dezbrăca de veşmintele pentru dejun, schimbându-le cu cele pentru audienţe. Ignora complet nuditatea falleenului.

— Spionii noştri spun că un cargobot corellian care corespunde ca descriere cu Şoimul Mileniului se află ascuns în cartierul depozitelor Hasamadhi, în apropierea Polului Sud.

Prinţul întunecat alese din dulap o tunică şi pantaloni asortaţi şi le examină sub lumina soarelui artificial.

— Şi? Există sute de cargoboturi corelliene care seamănă cu Şoimul Mileniului, nu?

— Dar nu sunt ascunse în cartierul depozitelor Hasamadhi.

— Crezi aşadar că Skywalker şi cartoforul au sosit? Că au păcălit pichetele imperiale şi au asolizat pe planetă cu atâta cutezanţă?

— Asta o poate face orice pilot pe jumătate inteligent care ştie vicleşugul cu pata oarbă. Contrabandiştii noştri procedează aşa permanent.

Xizor renunţă la hainele alese. Le aruncă pe jos şi selectă alt costum, mai închis la culoare şi cu o croială conservatoare.

— Perfect. Verifică. Dacă-i nava lui Skywalker, supravegheaz-o. Când apare el, să fie omorât. Cu grijă, desigur.

Droidul încuviinţă din cap, se întoarse şi plecă.

După ce se îmbrăcă, Xizor se examină în oglindă. Foarte impresionant. Se gândi de asemenea la spusele lui Guri. Nu se aşteptase ca Skywalker să ajungă atât de repede pe Coruscant, totuşi era posibil. Dacă era vorba despre el, cu atât mai bine.

Vader va părea un incompetent dacă Skywalker va fi ucis chiar sub nasul lui.

După aceea, Leia, o problemă pe care, finalmente, o va rezolva în mod satisfăcător pentru el. Avea timp destul să se joace cu ea.

Lucrurile mergeau aproape excelent.

Totuşi afacerile nu puteau fi amânate şi Xizor putea să-şi delege numai o parte a responsabilităţilor. Anumite chestiuni necesitau atenţia lui personală. Termină inspecţia în faţa oglinzii şi porni spre cabinetul de audienţe.

— Perfect, rosti el o dată ajuns acolo. Cine-i primul?

— Generalul Sendo, prinţe Xizor.

Dispozitivul fusese în sfârşit reparat şi-i pronunţa corect numele.

— Să intre.

Generalul Sendo intră şi făcu o plecăciune adâncă.

— Ia loc, generale.

— Mulţumesc, Alteţă.

Urmară obişnuitele flecăreli, după care Xizor îi întinse un plic din plastex conţinând zece mii de bancnote uzate, onorariul lunar al generalului pentru a ţine Soarele Negru la curent cu date interesante. Sendo era un ofiţer leneş din

departamentul Destabilizare al Contrainformaţiilor Imperiale, care nu participase niciodată la lupte pe front, dar care putea accesa o mulţime de informaţii din poziţia sa.

După ce-i dădu plicul, Xizor îi făcu semn să plece. Aici nu exista nici o posibilitate de trădare – toţi erau scanaţi şi percheziţionaţi pentru recordere sau holocamere, iar cine avea asemenea aparate asupra lui era executat pe loc. Regulile simple erau reamintite la fiecare vizită tuturor celor care intrau în castelul lui Xizor. Iar dacă cineva ar fi încercat să spună ce văzuse, fără să deţină nici o dovadă şi-ar fi irosit timpul. În plus, ofiţeri de rang înalt din poliţia locală, din garnizoana locală şi din serviciul de contrainformaţii al Marinei Imperiale lucrau şi pentru Soarele Negru, iar orice raport referitor la Xizor ar fi ajuns pe biroul Prinţului întunecat la câteva momente după ce fusese predat. Autorii unor astfel de rapoarte dispăreau pur şi simplu, mulţumită angajaţilor secreţi în agenţia cuvenită a Soarelui Negru.

Mayli Weng sosi cu o petiţie din partea Sindicatului Artiştilor Exotici, întrebând dacă era posibilă creşterea retribuţiilor şi îmbunătăţirea condiţiilor de muncă pentru cei douăzeci de mii de membri. Xizor nu avu nimic împotrivă să-i satisfacă cererea; un artist vesel însemna consumatori veseli şi în felul acesta creşterea procentului Soarelui Negru din profituri – oferit de proprietarii afacerilor în care erau angajaţi artiştii. Weng nu cerea niciodată, ci întotdeauna întreba. Era atât de politicoasă, încât Xizor nu trebuise niciodată să utilizeze feromonii asupra ei. Desigur, el nu putea întreprinde modificările respective, care ţineau de Liga Proprietarilor, dar Liga nu refuzase niciodată o recomandare venită din partea Soarelui Negru şi era improbabil că o va face acum.

— Voi vedea ce se poate, încuviinţă el.

Weng făcu o plecăciune, îi mulţumi exagerat pentru generozitate şi ieşi.

Bentu Pali Tarlen, şeful Diviziei Contracte pentru

Construcţiile Centrului Imperial, intră, aducându-i cele mai recente licitări pentru proiectele importante de construcţii de pe planetă. Deţinând valorile respective, Xizor ordona companiilor pe care le favoriza să liciteze la preţuri mai mici şi astfel să obţină lucrarea. După ce construcţia începea, aveau să apară, desigur, depăşiri de costuri şi întârzieri, care aduceau nivelurile profitabile de încasări. Procentajul Soarelui Negru în asemenea afaceri nu era deloc neglijabil.

Prin intermediul unui consorţiu fantomă care angaja „consultanţi”, Xizor aranjă un transfer în contul lui Tarlen.

Bărbatul plecă, încântat.

Fu rândul lui Wendell Wright-Sims, care aduse zece kilograme de mirodenii de cea mai bună calitate. Xizor nu avea viciul acela, dar uneori primea musafiri cărora le plăceau mirodeniile şi dorea să fie ospitalier. Îi mulţumi lui Wright-Sims şi-i făcu semn să iasă. Nu se punea problema unei plăţi; individul voia să-şi păstreze graţiile Prinţului întunecat. Pentru el era un soi de asigurare ieftină, chiar dacă o asemenea cantitate de mirodenii valora pe stradă probabil două milioane de credite.

Şeful Soarelui Negru ar fi putut lăsa pe alţii să se ocupe de tranzacţiile acestea, dar la răstimpuri prefera să-şi vadă la chip agenţii cei mai valoroşi. Făcea parte dintre îndatoririle rangului său – era necesar să le reamintească cine conducea sistemul... şi cine i-ar fi urmărit, dacă încercau să înşele organizaţia.

Activitatea putea fi numită plicticoasă de unii, dar Xizor nu se plictisea de ani de zile. Chiar şi în cea mai banală situaţie, existau multe la care să se gândească, numeroase unghiuri de analizat. Plictiseala era trăsătura celor lipsiţi de imaginaţie. Xizor putea sta zile la rând într-o cameră, privind acelaşi perete, dar având o activitate mintală la fel de bogată ca a majorităţii fiinţelor cu slujbe complexe şi solicitante.

Intră reprezentantul Ghildei Bijutierilor...

*

Locul în care-i adusese Dash era o hrubă murdară, urât mirositoare şi semănând mai degrabă cu o grotă traversată de şanţuri de canalizare şi cabluri de curent roase de şobolani. Cel puţin aşa arăta pe dinafară.

După ce trecură de un paznic şi de o poartă având grosimea lui Chewie, interiorul reprezenta o îmbunătăţire considerabilă. Putea să fi fost un hotel de mâna a doua dintr-o duzină de astroporturi pe care le vizitase Luke. Atât doar că pentru preţul zilnic al unei camere de aici, ar fi cumpărat o locuinţă nou-nouţă pe Tatooine. Fiecare dintre ei.

Cel puţin aşa le spusese Dash.

— Acum, dacă aveţi vreo idee despre cum să acţionăm, zise mercenarul, pot lua legătura cu contactele mele. Are cineva un plan?

— Da, încuviinţă Luke, eu am.

*

Luke inspiră adânc, expiră lent şi se strădui să-şi limpezească mintea. Acum, când dispunea de timpul şi spaţiul necesar, dorea să încerce din nou s-o contacteze pe Leia.

Dezbrăcase uniforma furată, abandonase blasterul şi stătea îngenuncheat pentru meditaţie, aşa cum îl învăţase maestrul Yoda. Noile haine de care îi făcuse rost Dash păreau corespunzătoare: o mantie cu glugă, cenuşiu-întunecată, ţesută grosolan, o cămaşă şi o vestă simplă, pantaloni şi jachetă, cizme până la genunchi, toate negre, fără însemne. Poate că nu era tocmai uniforma unui cavaler Jedi, dar se apropia destul de mult.

Relaxează-te… Eliberează-te…

Se concentră, se focaliză şi pronunţă numele cu glas tare:

— Leia…?

Aşteptă o clipă, apoi urmă:

— Leia, sunt aici. Vin după tine.

*

Leia folosea calculatorul, încercând să găsească planul etajului din castelul lui Xizor. Prinţul întunecat nu era însă atât de naiv încât să-i permită accesul la aşa ceva... din păcate...

Leia...

Nu fusese telepatie, ci mai degrabă empatie şi, deoarece aşa ceva se mai petrecuse o dată, pe Bespin, o recunoscu repede.

Luke!

Inspiră profund şi expiră parţial, rămânând perfect tăcută. Era supravegheată şi nu trebuia să-şi trădeze în nici un fel legătura cu Luke. Pretexta că studiază imaginea de pe ecranul calculatorului, dar vedea prin aceasta, dincolo de ea, dincolo de ziduri.

Leia, sunt aici. Vin după tine.

Asta era ceea ce spunea Luke, dacă ar fi putut exprima în cuvinte senzaţia pe care o percepea. Nu erau însă cuvinte, ci doar o senzaţie, dar ea îi simţea adevărul.

Luke se afla aici, pe Coruscant, nu departe. Venea s-o salveze.

Tânărul degaja un calm pe care ea nu-l mai simţise până atunci. Devenise mai puternic şi controla mai bine Forţa. Leia se temu pentru el, dar în acelaşi timp fu fericită de legătura pe care o stabilise. Sentimentul încrederii lui era foarte puternic. Când mai intraseră, în genul acela, în contact, el fusese rănit de Vader, pe punctul de a-l distruge; dar acum îl simţea puternic, controlat şi potent. Poate că reuşea s-o salveze. Poate că, cumva, vor supravieţui încercării.

Leia...

Surâse. Luke, sunt aici...

Luke Skywalker, cavaler Jedi, zâmbi.

*

În incinta sa, Darth Vader simţi tulburarea din Forţă. Era evazivă, dar acum o recunoscu.

Luke.

Era aici. Pe Centrul Imperial.

Cunoaşterea respectivă îi trimise un fior prin trup.

Vader îşi extinse percepţia şi încercă să-şi atingă fiul: Luke...

Se încruntă. Calea era... blocată. Se părea că puterile lui Luke nu numai că sporiseră, ci se aflau în două locuri distincte.

Imposibil! Probabil că interpreta greşit energiile. Nu putea să mai existe nimeni cu puterea lui Luke; toţi cavalerii Jedi muriseră, iar împăratul se afla la ani-lumină depărtare.

Ce putea cauza efectul acela de ecou? Cu siguranţă că asta trebuia să fie – un ecou, o reverberare în Forţă.

Peste o clipă, tulburarea trecu şi Vader rămase din nou singur.

Mişcă braţul şi ridică trapa incintei. Se sculă şi porni spre armură. Luke se afla aici şi el trebuia să-l găsească pe băiat. Să-l găsească...

...şi să-l aducă la partea întunecată.

Xizor se afla singur în sufrageria sa privată din castel şi mânca felii subţiri de sclipirea-lunii, un fruct în formă de pară, delicat, rar... şi scump, adus de la peste o sută de ani-lumină. Muşcă şi se încruntă. Nu-l nemulţumise fructul, care era crocant şi delicios, la fel de savuros ca întotdeauna.

Altceva era în neregulă.

Nu putea preciza despre ce ar fi fost vorba, totuşi Xizor nu ajunsese în vârful unei organizaţii unde fie erai iute şi inteligent, fie mort şi dispărut dacă ignorai cel mai mic stimul, indiferent dacă era logic sau intuitiv. În

complexitatea reprezentată de Soarele Negru existau mereu probleme, totuşi nu apăruse nici o indicaţie a faptului că problemele ar fi fost mai multe ca de obicei. Nici un raport despre trădări, sau rivali care să fi pătruns pe un teritoriu interzis, nici un ofiţer de poliţie idealist şi excesiv de zelos care continua investigaţia, deşi fusese plătit să închidă ochii. Maşinăria părea să funcţioneze perfect.

În adâncul stomacului simţea însă o nervozitate, iritantă, de care învăţase să asculte de-a lungul anilor. O simplă senzaţie, de acord, dar el nu era lipsit de sentimente şi emoţii, atât doar că şi le controla.

Mestecă gânditor fructul. Nu se schimbase cu nimic, însă nu părea... la fel de bun cum fusese cu câteva clipe în urmă.

Sclipirea-lunii creştea pe un singur corp ceresc, într-o porţiune limitată a unei singure păduri; în mod natural, nu creştea altundeva în Galaxie şi nici n-ar fi putut. Mulţi încercaseră să transplanteze arborele care semăna cu o ciupercă, dar toate tentativele eşuaseră. Având aproximativ mărimea unui pumn de bărbat, fructul conţinea în starea sa naturală una dintre cele mai puternice toxine biologice cunoscute. O singură felie nealterată tăiată într-o mie de bucăţele ar fi fost suficientă ca, prin consumare, să ucidă o mie de persoane în mai puţin de un minut. Nu se cunoştea nici un antidot, totuşi exista o modalitate de neutralizare a toxinei înainte de consumarea fructului. De aceea, în mod legal, prepararea sclipirii-lunii trebuia efectuată de un bucătar care studiase tehnica respectivă minimum doi ani sub îndrumarea unui Maestru Bucătar-şef pentru Sclipirea-lunii, iar procesul în sine consta din nouăzeci şi şapte de etape. Dacă vreuna dintre etape era omisă sau executată incorect, rezultatul final putea cauza diverse efecte, de la o uşoară indispoziţie stomacală la o comă dureroasă, cu halucinaţii şi zvârcolituri, urmată de moarte. Dacă un asemenea prânz ar fi fost servit într-unul dintre restaurantele ce deţineau licenţa, o singură porţie ar fi costat în jur de o mie de credite. În general, Xizor mânca

fructul de trei-patru ori pe lună şi-l angajase pe cel mai respectat bucătar din Galaxie. Chiar şi aşa, de fiecare dată când muşca din sclipirea-lunii era cuprins de un fior. Întotdeauna exista posibilitatea, oricât de infimă, a unei erori.

Ea adăuga o aromă incredibilă gustului.

Dacă se gândea mai bine, consumul de sclipirea-lunii aducea cu întrecerea dintre el şi Darth Vader. Nu ai emoţii atunci când te întreci cu cei pe care ştii că-i vei învinge cu siguranţă, dar cu un oponent ca Vader, câinele de casă al împăratului, nu trebuia să uiţi că dinţii îi erau ascuţiţi şi întotdeauna gata să muşte. Xizor nu credea că Vader va învinge, însă, desigur, posibilitatea respectivă exista.

Şi conferea un gust minunat competiţiei.

Să fi fost Vader cel care declanşase fiorii de avertizare?

Sau altcineva?

Împinse într-o parte sclipirea-lunii, brusc neinteresat de fruct. Trebuia s-o pună pe Guri să efectueze o analiză completă de securitate privind operaţiunile sale, atât pe Centrul Imperial, cât şi în exterior. Şi dacă tot o chema, putea să termine şi restul de sclipirea-lunii. Dacă bucătarul său ar fi văzut că rămânea ceva pe farfurie, probabil că şi-ar fi dat demisia, furios. Sau, mai rău, ar fi fost îndeajuns de tulburat data viitoare când pregătea fructul pentru a greşi una dintre etape. Xizor nu intenţiona aşa ceva. Toţi marii artişti erau temperamentali.

Privi farfuria pe jumătate goală, al cărei cost ar fi asigurat hrana unei familii obişnuite timp de câteva luni. Nu avea cum să-şi stăvilească senzaţiile de nelinişte. Probabil era vorba despre simplă nervozitate.

Îşi dori să poată crede asta.

*

Luară loc la o măsuţă din restaurantul hotelului din Subteran şi aşteptară să le fie adusă mâncarea.

— Acesta este centrul Imperiului... începu Dash.

— Chiar aşa, îl întrerupse Lando pus pe ironii. Vai de mine! N-ar trebui să fim aici. Păi... oare nu-i periculos?

— Ce vrei să spui, Dash? întrebă Luke, ignorând sarcasmul lui Lando.

— Imperiul este corupt. Funcţionează nu atât pe loialitate şi onoare, cât pe mită şi şperţ. Creditele ung roţile – iar asta nu-i nicăieri mai valabil decât aici.

— Şi? Crezi că vom putea mitui un paznic? Nu cred că Soarele Negru are asemenea indivizi la uşi, pufni Lando.

— Nu-i vorba despre un paznic, ci despre un inginer.

— Nu pricep, făcu Luke.

— Într-o birocraţie, explică Dash, totul trebuie clasificat, copiat şi arhivat în patru exemplare. Nu poţi să construieşti nimic fără permise, licenţe, inspecţii şi planuri. Trebuie doar să găsim inginerul cuvenit, unul care poate că-i cartofor, sau ale cărui gusturi îi depăşesc posibilităţile financiare.

Ceilalţi doi continuau să privească întrebător.

— Bine, oftă Dash, uite care-i ideea mea. Clădirile realmente mari de pe planetă se extind în aceeaşi măsură deasupra şi dedesubtul solului. Un lucru sigur pe care-l ştiu este că oricâtă apă ai recicla şi oricâte reclamaţii ai face, o parte din ea se va pierde întotdeauna. Reziduuri, canalizare – toate astea trebuie pompate mai departe, unde să fie preluate de sisteme mai mari şi mai eficiente.

— O chestie de bază, încuviinţă Luke. Nu face murdărie în propriul tău cuib. Şi?

— O clădire de dimensiunile ăsteia – ciocăni cu unghia într-o carte poştală holografică pe care se zăreau câteva structuri imense, printre care şi castelul împăratului – generează o cantitate mare de reziduuri. Trebuie să existe o modalitate de a scăpa de ele. Nici pe bulevardele şi nici pe cerurile Coruscantului nu am văzut maşini de gunoi sau cisterne pentru dren, prin urmare trebuie să dizolve reziduurile solide şi să le pompeze, probabil sub formă de şlam.

Altfel spus, vorbim despre conducte.

Luke pricepu şi privi în jurul mesei.

— Conducte mari, preciză el.

Văzu că şi ceilalţi înţeleseseră.

Chewie mormăi ceva.

Lando încuviinţă din cap şi spuse:

— Chewie are dreptate. Dacă asemenea conducte sunt îndeajuns de mari ca să poată trece oameni prin ele, vor fi păzite.

Chewie mai adăugă un mârâit.

— Mda, făcu Dash. Chewie mai atrage atenţia că drenurile vor fi greu de localizat, deoarece toate clădirile vor avea sisteme similare. Probabil că sub sol există un labirint monstruos.

— Exact. Totuşi la evacuarea unei conducte mari ar trebui să existe mai puţine santinele decât la intrările de la suprafaţă. În realitate, nimeni nu s-ar aştepta la vreun asalt din direcţia respectivă – un număr mare de trupe nu se poate deplasa prin conducte fără să producă zgomote, care vor fi detectate de senzori. Pe de altă parte, o mână de oameni care s-ar deplasa cu precauţie nu s-ar auzi prin vuietul de ansamblu.

Lando se uită la Luke şi Chewie, apoi reveni spre Dash.

— Presupunând că am putea găsi o călăuză, zici că vrei să ne târâm prin kilometri de reziduuri pentru a ajunge acolo?

Îl privi de Dash de parcă acesta tocmai se preschimbase într-un păianjen imens.

— Exact aşa ar gândi şi gărzile, rânji mercenarul. Cine ar fi aşa idiot?

Lando clătină din cap.

— Noi, cine alţii?

— Iar găsirea unei călăuze nu-i o problemă. Cunosc pe cineva...

— Am mai auzit asta, oftă Luke.

*

Vader inspiră profund, expiră, inspiră iarăşi. Energiile

părţii întunecate îl umplură şi putu să răsufle din nou ca un om obişnuit, îşi focaliză furia. Nu era corect să fie infirm, să nu poată face asta tot timpul. Nu… era… corect!

Energiile tămăduitoare se menţinură.

Atâta timp cât îşi putea păstra mânia, plămânii şi căile respiratorii rămâneau deschise şi fără obstrucţii. Alimentă flăcările furiei sale cu nedreptatea unei galaxii care nu-i îngăduia să fie întreg.

Energiile tămăduitoare continuau să se menţină.

Se luptă împotriva senzaţiei de uşurare pe care o simţea. Se luptă cu ea şi-şi păstră mânia pură.

Totuşi persistau. Aproape două minute de acum. Un nou record.

Va deveni mai puternic. Va adăuga puterea lui Luke la puterea sa şi în cele din urmă va fi în stare să-şi lepede armura, să umble aşa cum umblau oamenii normali.

Luke..

Încercă să-şi oprească surâsul, dar eşuă.

Se afundă înapoi în protecţia incintei respiratorii, incapabil să mai menţină energiile. Cu toate acestea, atinsese două minute. În cele din urmă aveau să fie zece minute, apoi o oră, apoi cât de mult dorea.

În cele din urmă…

*

Leia ştia bine că nu era cea mai răbdătoare femeie din Galaxie. N-o amuza deloc faptul că fusese închisă într-o cameră, indiferent cât de bine echipată ar fi fost aceasta.

Încercă să se dedice meditaţiei, dar gândurile nu-i dădeau pace.

Concepu planuri de evadare, însă, ţinând seama de puţinătatea informaţiilor de care dispunea şi acestea erau destul de limitate ca amploare.

În cele din urmă, recurse la exerciţii fizice. Cunoştea unele elemente fundamentale de gimnastică, simplu de executat dacă aveai niţel spaţiu pe podea. Covorul era

aproape la fel de gros ca o saltea pentru lupte şi chiar dacă tavanul nu se afla destul de sus pentru a îngădui salturi mortale – dacă ea ar mai fi putut face aşa ceva – nimic n-o putea opri să exerseze statul în mâini şi alte exerciţii similare. Se întinse, se torsionă, făcu şpagate şi-şi confruntă muşchii cu gravitaţia într-o mulţime de moduri, până transpiră zdravăn.

După ce terminase şi se simţea destul de obosită, moralul îi crescuse. Intră în baie şi deschise duşul. Stinse lumina şi se dezbrăcă, se spălă şi se îmbrăcă pe întuneric. Deloc uşor, dar fiindcă era aproape sigură că Xizor avea holocamere ascunse în apartament, nu intenţiona să-i ofere un spectacol.

Simţindu-se ostenită, dar mult mai destinsă, începu din nou să analizeze diverse planuri de evadare. Mai precis, moduri de a-l ajuta pe Luke în planul său. Se temea pentru tânăr, dar, la alt nivel, era fericită că venea după ea.

Era plăcut să ştii că cineva ţinea atât de mult la tine.

*

Contactul lui Dash se numea Benedict Vidkun şi era perfect doritor să scaneze sistemele de canalizare, să întocmească hărţi, să-i conducă el personal sau să le dea orice altă călăuză doreau… atâta timp cât aveau suficiente credite.

În realitate nu deţineau chiar aşa mulţi bani asupra lor. Lando avea câte ceva, depozitaţi ici şi colo, plus ceea ce reuşise să scoată de la Banca Galactică înainte ca Imperiul să-i blocheze conturile de pe Bespin. Leia dispunea însă de o linie de credit de la Alianţă, pentru utilizare în cazuri de urgenţă, iar Luke cunoştea parola de accesare a contului şi apreciase că acum era un caz de urgenţă. Vidkun era de acord să se vândă relativ ieftin; se părea că integritatea inginerului valora cam trei salarii lunare – ceea ce nu însemna foarte mult.

Era un bărbat scund şi subţire, cu pielea albă ca pântecul

peştilor, ochii căprui exoftalmici, barba şi mustaţa în fuioare subţiri şi nasul mare şi avea tendinţa de a-şi drege frecvent glasul. Conform spuselor sale, muncea noaptea, dormea ziua şi vedea rareori lumina soarelui, doar atunci când se ducea şi revenea de la slujba sa de sub Complexul Imperial. Se părea că nevasta lui, o femeie mai tânără, avea gusturi foarte costisitoare.

— … vedeţi conducta asta? E subcanalizarea pentru tot sectorul. Poţi merge cu speederul de teren prin ea, atât e de mare. Ramificaţia pe care o dorim este aici, indică el pe holograma ce plutea deasupra mesei. Prin ea evacuează sistemul din castelul lui Xizor. Există un grătar încuiat, care să oprească şoarecii, ochii-de-şarpe şi alţi paraziţi, dar codurile de acces se găsesc la întreţinere. După aceea, mergeţi drept până la conductele clădirii – aici. Cam o jumătate de kilometru, asta-i tot.

Atinse o comandă a proiectorului şi imaginea se modifică şi se mări pe măsură ce punctul de vedere transfocă, apropiindu-se de tunelurile ce semănau cu o încâlceală de tăiţei.

— Cât de mari sunt? se interesă Lando.

— Se poate vedea… sunt la scară. Destul ca doi oameni să meargă unul lângă altul, dacă nu sunt foarte înalţi. Uitându-se spre Chewie, adăugă: Wookieeul va trebui să se ghemuiască niţel.

Chewie îi replică printr-un mârâit.

— Conductele pătrund chiar în clădire?

Inginerul îşi drese glasul cu un hârâit de flegmă.

— Mda. Când vom ajunge în clădire, mai este un grătar împotriva şobolanilor. Nu avem codul lui de acces, dar, întâmplător, cumnatul meu, Daiv, lucrează la firma care a construit castelul lui Xizor şi poate face rost de el. Contra unei atenţii.

Rânji şi dezveli dinţi galbeni care păreau mai ascuţiţi decât ar fi fost normal.

Luke şi Lando schimbară priviri.

— Cât de mare să fie atenţia? întrebă Dash.

— Două sute cincizeci de credite?

— O sută douăzeci şi cinci, spuse Lando înainte ca mercenarul să răspundă.

— Dacă avem codurile, scutim multe eforturi.

— Energia blasterelor e mai ieftină, replică Lando. Putem trage în zăvoare. O sută cincizeci.

— Ar însemna mult zgomot şi nu cred că vreţi asta. O sută şaptezeci şi cinci.

— Batem palma, încuviinţă Calrissian.

Inginerul surâse nervos şi urmă:

— Va trebui după aceea să fim atenţi la distrugătorul de paraziţi. (Agită un deget prin imaginea diafană.) Dacă intrăm în câmpul ăsta, bzzt!, ne prăjeşte mai rapid ca o rafală de microunde de superamperaj. Întâmplător, celălalt cumnat al meu, Lair, instalează chestii din astea şi am codurile de by-pass.

— Contra unei atenţii, rosti sec Luke.

— Acelaşi preţ ca înainte?

Lando privi în tavan.

— Bine, aprobă Dash.

— În final, singura problemă este să ieşiţi din camera de colectare şi să treceţi pe lângă gărzile de acolo. Aici nu vă mai pot ajuta, Xizor are oamenii lui şi nu cunosc pe nici unul.

— Ne vom descurca, spuse Dash.

Vidkun încuviinţă şi se ridică.

— Unde pleci? îl opri Lando.

— Poftim? Acasă.

— Nu cred, clătină Dash din cap. O să stai cu noi, aici.

— Aţi zis că plecăm abia mâine.

— Ne-am răzgândit. Mergem acum. Şi fiindcă nu vrem să dăm peste vreun pluton de trupe de şoc sau gărzi ale Soarelui Negru aşteptându-ne când vom plescăi prin canalizare, am prefera să nu faci nici un apel în exterior.

— Doar nu v-aş fi vândut!

— Numai dacă ai fi crezut că poţi obţine mai mult de la Soarele Negru sau de la Imperiu, mormăi Lando. Dacă tot o

să ne călăuzeşti, ghici cine va fi primul nimerit dacă se va ajunge la schimburi de focuri?

Vidkun părea nervos. Îşi drese glasul, înghiţi un nod şi spuse:

— Pot măcar să-mi anunţ soţia? O să fie groaznic de furioasă dacă n-o s-o fac.

— Cumpără-i un cadou frumos, când te-ntorci, sugeră Dash. O să ai buzunarele pline de credite şi-i poţi oferi destule.

Inginerul se frecă pe faţă şi-şi fulgeră din nou surâsul auripigmentat.

— Mda... Bine... Cred c-asta o să fac, fiindcă nu prea am de ales.

— Exact, încuviinţă mercenarul.

*

Strălucirea planetei era atât de puternică, iar navele care veneau şi plecau atât de numeroase, încât aici, pe balconul privat al lui Xizor, nu se întuneca niciodată cu adevărat. Se părea că exista un puternic curent de convecţie descendent, generat pe măsură ce clădirile se răceau şi aerul nopţii luneca prin canioanele artificiale spre bulevardele aflate mult dedesubt. „Se părea”, deoarece chiar şi aici, la multe niveluri deasupra suprafeţei planetei, protecţiile lui Xizor includeau blindaje din oţel transparent de grosimea unei palme, arcuite în jurul balconului într-o bulă impenetrabilă. Puteai să priveşti noaptea, dar nu s-o simţi – un preţ mic, pentru o panoramă sigură.

Dacă dorea să meargă prin gloată, exista desigur şi opţiunea recurgerii la o deghizare, însă, deocamdată, lipsa libertăţii personale nu-l deranjase chiar atât de mult.

Guri se apropie dinapoia lui cu paşi abia audibili.

— Au raportat toate sistemele de securitate, îl anunţă.

— Şi...?

— Nici o activitate neaşteptată. Nimic mai grav ca de obicei.

Xizor încuviinţă din cap. Aşteptă o clipă, apoi spuse:

— Am invitat-o aici, sus. (Arătă cu braţul panorama.) A refuzat.

Urmă o pauză, mai lungă decât obişnuia Guri să facă înainte de a răspunde.

— Atractantul vostru feromonal, prinţe, a fost insuficient s-o înmoaie după cum v-a fost voia. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Am observat asta, mulţumesc.

— Eşecul respectiv a făcut-o şi mai ispititoare.

— Ce vrei să sublimezi? întrebă Xizor.

— Orice individ doreşte mai mult decât poate avea. Atâta timp cât rezistă avansurilor voastre, atracţia ei se amplifică. Cu cât vă rezistă mai mult, cu atât o doriţi mai tare. A devenit o înfruntare de voinţe.

— Aşa este, zâmbi el. Pe care, în cele din urmă, o voi câştiga.

Guri nu spuse nimic.

— Te îndoieşti de mine?

— Nu aţi pierdut niciodată până acum.

Nu fusese tocmai un răspuns, dar reprezenta adevărul.

— Şi tu, mereu vigilenta mea pază, nu eşti de acord.

— Cu cât cineva este mai inteligent şi mai dedicat, cu atât poate fi mai periculos, atunci când este ameninţat.

Xizor rămase cu ochii asupra unui coridor foarte ticsit al traficului sol-spaţiu. Luminile de poziţie ale navelor formau o linie aproape continuă, colorată strălucitor.

— Dintre toate fiinţele, tu ar trebui să înţelegi asta. Majoritatea vieţii este dedicată căutării egalilor. Tu eşti unică. Există alţii similari ţie, dar nici unul exact ca tine. Tu eşti superioară oricărui alt DSU creat vreodată.

— Da.

— Nu doreşti niciodată să întâlneşti pe cineva capabil să se mişte, să simtă şi să gândească la acelaşi nivel cu tine? Un egal?

— Nu neapărat. Care ar fi rostul? Mai bun ca mine, mai slab ca mine – ce contează asta pentru funcţionarea mea?

Prinţul întunecat întoarse spatele spectacolului de lumini de pe cer şi o privi.

— Doreşti totuşi misiuni care să te provoace.

— Bineînţeles.

— Este acelaşi lucru. Da, este periculos să te lupţi cu cineva care te poate învinge şi poate că este şi mai periculos să te însoţeşti cu cineva care, într-o bună zi, te poate înjunghia în timp ce dormi alături, totuşi posibilităţile sunt... mult mai interesante. Există miliarde de femei şi multe dintre ele sunt mai frumoase, mai experte sexual, mai dedicate. Poate chiar superioare în toate cele trei privinţe. Dar aceasta este cea pe care o doresc şi o voi avea.

Guri încuviinţă o dată, scurt.

— Am înţeles. De aceea mâncaţi sclipirea-lunii.

Xizor o privi. Înţelesese, cel puţin la un anumit nivel. Aprobă din cap.

— După ce o voi cuceri, când mă voi plictisi de ea, o poţi elimina.

— După ce o veţi cuceri.

El surâse, auzind nerostitul „dacă o veţi cuceri”.

După plecarea droidului, reveni cu privirea asupra cerului. Cele mai multe fiinţe ar fi fost încântate să găsească un partener alături de care să poată trăi stimulate tot restul vieţii. Prinţul întunecat nu făcea însă parte dintre fiinţele acelea. La fel ca Guri, el era unic. Va aştepta atât cât va fi necesar pentru a se înfrupta din Leia, iar după aceea va fi satisfăcut şi va termina cu ea. În căutarea egalilor, Leia se afla aproape de el, dar nu era la fel de bună.

Deocamdată nimeni din Galaxie nu fusese la fel de bun, iar Xizor nu se aştepta să găsească vreodată o asemenea persoană. El era pur şi simplu superior tuturor.

Învăţase să accepte situaţia.

*

— C-3PO.

— Da, stăpâne Luke?

— Totu-i în regulă în navă?

Urmă o pauză scurtă şi Luke răsuci absent minicomunicatorul între degete.

Glăsciorul lui C-3PO răsuna parcă şi mai subţire din difuzor.

— În navă, da, însă R2-D2 a interceptat o transmisiune tactică pe un canal operaţional ecranat. Se pare că în cartier există echipe care caută un cargobot corellian.

Tânărul tăcu gânditor.

— Hm-m-m… Bine, fiţi cu ochii-n patru. Dacă cineva investighează pe lângă voi, apelează-mă.

— O voi face cu siguranţă şi imediat!

Luke îşi muşcă uşor buza. Se pregăteau să intre în canalizare. Nu mai avea nevoie de alte probleme.

*

Vader stătea pe balconul castelului său, imun la briza nopţii care se revărsa peste el. Încercase să-şi extindă Forţa şi să-l găsească pe Luke, dar eşuase. Să fi fost oare cu siguranţă Luke? Cine altul putea fi? Iar dacă fusese băiatul… locul unde se afla nu era probabil la fel de important ca motivul pentru care venise aici, pe Centrul Imperial.

Venise să-l provoace pe Vader? Fusese trimis în conformitate cu un plan al Rebelilor de a-l ataca pe împărat? Linia defensivă a navelor de război imperiale ar fi oprit fără dificultate orice atac al forţelor rebele, dar fusese concepută pentru a detecta nave mari, nu gâze. Un pilot iscusit, într-o navetă, putea găsi modalităţi de pătrundere prin plasa imperială.

Ce este, fiul meu? De ce ai venit aici? Ascultă-mă, spune unde te afli şi voi veni la tine.

Dacă Luke îi auzise chemarea, nu-i răspunse.

— Lord Vader, se auzi un glas înapoia sa.

Se întoarse şi-l văzu pe omuleţul care-i furnizase informaţia despre Xizor. Vader dăduse ordin să-i fie adus, indiferent când sosea.

— Ai ceva pentru mine?

— Da, lordul meu. Am descoperit o copie pirat a unei arhive de fişiere planetare despre Falleen, despre care se credea că ar fi fost distrusă.

— De ce ar trebui să mă intereseze aşa ceva?

— Conţine materiale despre familia prinţului Xizor. Tatăl său a fost regele unei naţiuni de pe Falleen.

Vader se încruntă.

— Ştiam că tatăl lui era de sânge regal, dar înţelesesem că prinţul Xizor a rămas orfan de mic.

— Nu tocmai, lordul meu. Poate că vă reamintiţi un experiment biologic pe Falleen, care... a scăpat de sub control cu vreun deceniu în urmă.

— Da, îmi amintesc.

— În decursul procedurii de... m-m-m, sterilizare, unii cetăţeni imperiali şi-au pierdut viaţa.

— Un incident regretabil.

Omuleţul atinse o comandă de pe centură şi între el şi Vader apăru o hologramă cu portretul de familie a opt falleeni. Lordul întunericului examină grupul; între membrii lui exista o anume asemănare... stop! Unul dintre ei era Xizor. Părea aproape neschimbat, poate niţel mai tânăr, totuşi era greu de spus, deoarece falleenii îmbătrâneau foarte lent, fiind o specie cu speranţă mare de viaţă.

— Familia prinţului Xizor, preciză omuleţul. Toţi au fost ucişi în timpul distrugerii bacteriilor mutante care evadaseră din laborator.

O lumină apăru brusc, limpede şi puternică, în mintea lui Vader. Aha! Asta explica multe. Xizor nu-l considera pe Vader doar un concurent în dobândirea afecţiunii împăratului, nu doar un obstacol în calea ambiţiilor sale.

Era o răzbunare personală.

— De ce au fost distruse aceste înregistrări?

— Nu ştim, clătină din cap omuleţul. Dintr-un motiv

necunoscut, toate referinţele la familia lui Xizor au dispărut pur şi simplu, la scurt timp după distrugerea oraşului.

Darth Vader dirijase proiectul acela. Probabil că Xizor îl considera responsabil pentru moartea familiei sale, iar acum dorea să-l ucidă pe Luke – fiul lui Vader. Nu numai pentru a-i micşora reputaţia în ochii împăratului, ci şi pentru a se răzbuna!

Era logic. Prin intermediul Soarelui Negru, Xizor dispunea de mijloacele necesare pentru a ajunge la înregistrări şi a le elimina. Era un falleen şi astfel foarte răbdător. Oare nu falleenii afirmaseră că răzbunarea semăna cu vinul de calitate? Era cu atât mai bună, cu cât treceau mai mulţi ani peste ea. Ei erau fiinţe reci, descendenţi din reptile şi puteau aştepta mult pentru a obţine ceea ce-şi doreau.

Şi Vader putea proceda însă la fel.

— M-ai slujit din nou cu credinţă, vorbi Lordul întunericului. Când termini acest proiect, nu va mai trebui niciodată să duci grija banilor – aceasta va fi răsplata mea.

Omuleţul făcu o plecăciune.

— Lordul meu.

Vader îi făcu semn să plece. Avea multe lucruri la care să se gândească.

Lucruri pe care trebuia să le facă.

*

Pregătindu-se de plecare, grupul se dotă cu toate echipamentele pe care le credea necesare pentru drumul prin canalizare, urmat de asaltul unei clădiri fortificate.

Luke nu se considera în nici un caz un maestru Jedi, totuşi optă să-şi ia numai sabia de lumină. Chewbacca reuşi să descopere un proiector de săgeţi, iar Lando şi Dash îşi păstrară blasterele. Nimeni nu-i oferi lui Vidkun vreo armă – dacă se ajungea la un schimb de focuri, nu erau deloc siguri în ce parte ar fi tras inginerul.

Dash exprimase punctul acela de vedere, spunând că indivizii ca Vidkun erau utili… totuşi nu trebuia să te încrezi

în ei decât atât timp cât îi aveai sub ochi. Îi plăteai aşa cum te înţeleseseşi, apoi te îndepărtai iute.

Aleseseră să meargă în timpul zilei. În mod normal, Vidkun ar fi fost în afara programului de lucru şi de aceea nimeni nu i-ar fi sesizat absenţa, iar la adâncimea aceea, nu conta dacă la suprafaţă era zi sau noapte.

Luke îşi potrivi echipamentul la centură şi-şi aranjă raniţa în spate.

— Gata? întrebă Dash.

Toţi încuviinţară.

— Să-i dăm drumul!

*

Darth Vader fu apelat de împărat prin holoreţea.

— Stăpâne?

— Care-i situaţia acolo, lord Vader?

De ce întreba asta?

— Calm. Nu există probleme.

— Fii cu ochii-n patru, lord Vader. Am perceput o perturbare în Forţă.

— Da, stăpâne.

După ce împăratul întrerupse transmisiunea, Vader rămase privind în gol. Oare îl simţise pe Luke? Sau altceva? Să fi fost Soarele Negru şi conducătorul său amoral?

Decise că era timpul să vadă dacă îşi putea încolţi adversarul.

— Fă-mi legătura cu prinţul Xizor, se adresă calculatorului.

*

În cabinetul său, Xizor fu uşor surprins de apel.

— Ce plăcută surpriză, lord Vader!

Ca întotdeauna, imaginea lui Vader arăta imperturbabilă. Atunci când vorbi însă, duroţelul din vocea lui de abia era acoperit de un strat subţire de politeţe.

— Poate nu chiar aşa plăcută. Mi s-au adus la cunoştinţă încercările tale de asasinare a lui Luke Skywalker. Vei înceta imediat orice tentativă de a-i face vreun rău băiatului.

Xizor îşi păstră chipul neutru, deşi simţi un val violent de furie.

— Informaţia ta este eronată, lord Vader. Şi chiar dacă ar fi corectă, am înţeles că băiatul este un ofiţer Rebel, iar toţi Rebelii sunt trădători şi doriţi vii sau morţi. Modificarea aceasta subită de politică reprezintă un decret imperial oficial?

— Dacă Skywalker va fi vătămat, te voi acuza în mod direct.

— Am înţeles. Te asigur că dacă s-ar întâmpla să dau peste Skywalker îl voi trata cu aceeaşi curtenie cu care te-aş trata pe tine, lord Vader.

Vader întrerupse legătura.

Xizor inspiră adânc şi expiră lent. Îşi repetă că era de aşteptat ca, la un moment dat, Vader să descopere unele informaţii despre Skywalker, aşa cum făcuse şi împăratul. Puţine lucruri de valoare reală puteau rămâne veşnic secrete – acest aspect îl irita dintotdeauna. N-ar fi trebuit totuşi să aibă nici un efect asupra planurilor sale; era suficient să fie mai prudent în ceea ce întreprindea. După ce Skywalker n-avea să fie găsit, Vader putea bănui cine purta vina, dar atâta timp cât nu deţinea dovezi, Xizor se găsea în siguranţă.

Asigurarea asta nu ştergea complet ecoul de teamă care continua să dăinuie.

Desigur, împăratul îşi putea modifica oricând poziţia. O făcuse de destule ori şi din motive care, adesea, păreau în cel mai bun caz capricii. Totuşi dacă Xizor putea să-i predea pe liderii Alianţei, ar fi obţinut un atu important în menţinerea bunăvoinţei imperiale. Cu Rebeliunea decapitată, s-ar fi economisit multe eforturi; miliarde de credite şi zeci de mii de oameni şi echipamente ar fi fost eliberate pentru celelalte plăceri ale împăratului, oricare ar

fi fost ele. Lordul întunericului sith putea să ameninţe, dar Xizor era intangibil, cât timp rămânea util.

Darth Vader era într-o măsură prea mare marioneta împăratului pentru a se împotrivi dorinţelor lui Palpatine.

Conversaţia fusese aşadar uşor iritantă, nimic mai mult şi, de fapt, îi oferise lui Xizor informaţii pe care nu le deţinuse anterior. Vader nu aţipise şi asta era bine de ştiut. Subestimarea unui inamic reprezenta întotdeauna o greşeală majoră.

*

Leia execută al doilea set de exerciţii al zilei, dar fără să forţeze. Putea fi necesar să acţioneze rapid şi dorea să fie flexibilă şi cu muşchii încălziţi, totuşi nu istovită.

Evenimentele erau pe cale să înceapă.

*

Şlamul era negru-verzui, vâscos şi uleios şi duhnea mai oribil decât orice cunoscuse Luke vreodată. Reziduu de reziduuri, nămolul lipicios era lichid, sau cel puţin fluid şi curgea în jurul picioarelor lor, clipocind uneori mai sus de glezne.

Luke mulţumea Forţei în gând că încălţase cizme înalte până la genunchi.

Tunelul prin care se deplasau avea într-adevăr mărimea pe care o spusese Vidkun. Era iluminat de un şir de facle luminescente, prinse în plafon, destul de palide, totuşi suficient de strălucitoare pentru a vedea în jur.

Înaintea lor ceva chiţăi, apoi se auziră două plescăituri, de parcă cineva aruncase nişte pietre mari cât un cap de om în lichidul întunecat.

Aflat în faţă, Chewie mormăi ceva. Părea destul de agitat şi se opri brusc. Imediat înapoia sa şi în faţa lui Luke şi Vidkun, Lando spuse:

— Am auzit. Nu-i vina mea că n-ai vrut să iei cizme. Dă-i

drumul – lui îi este şi mai frică decât ţie.

Înapoia lor, încheind şirul, Dash adăugă:

— Fii cu ochii-n patru, Chewbacca! Am auzit că şerpii din canalizări se dau în vânt după degetele picioarelor de wookiee!

Replica lui Chewie fu scurtă, tăioasă şi probabil obscenă.

— Bine, zise Lando, poţi da uitării datoria de viaţă pe care o ai faţă de Han. Lasă-i pe nemernici s-o chinuie pe Leia, fiindcă ţie îţi este frică de un pui de ţipar micuţ şi ştirb.

Chewie mârâi, totuşi porni mai departe.

— Ce-are wookieeul? întrebă Vidkun.

— Nu-i plac creaturile mici care înoată sau aleargă, răspunse Luke. Realmente nu-i plac.

Inginerul strânse din umeri.

— Mai sunt câteva sute de metri, făcu el.

Aparent, nu era afectat de mersul anevoios prin curentul urât mirositor care li se învolbura în jurul picioarelor.

— Hei, exclamă Dash, atenţie!

Luke se răsuci, trase sabia de la centură şi o activă…

La timp pentru a vedea un ochi mare şi injectat apărând brusc pe un peduncul cărnos, ataşat de ceva care şerpuia spre el prin duhoarea întunecată. Îl zări şi pe Dash scoţând rapid blasterul. Un dianoga!

— Nu trage! porunci Luke.

Se ghemui şi roti sabia.

Dianoga încercă să eschiveze, dar era prea lent. Raza vibratorie de lumină dură reteză pedunculul şi ochiul căzu în şlam. Creatura rănită porni să se zvârcolească sălbatic, ridicând într-o parte şi alta inelele mari şi musculoase ale corpului.

Luke se apropie şi coborî lama. Lovi cu putere trupul de dianoga, tăindu-l în două.

Bucăţile tăiate continuară să se zvârcolească, însă spasmele încetară în scurt timp.

Dash roti blasterul pe deget şi-i dădu drumul înapoi în toc.

— Frumos lucrat, puştiule.

— Am mai văzut din astea, explică Luke, ultima dată într-un compactor de deşeuri. A fost cât pe aici să mă-nhaţe.

Chewie mormăi, reamintindu-şi episodul.

— Petreci mult timp prin locuri de felul ăsta? se interesă Dash.

— Nu, dacă le pot evita.

Cei cinci continuară să plescăie prin şlam.

— Drept în faţă, anunţă Vidkun.

Se opriră. În perete se vedeau două deschideri mari şi rotunde, acoperite cu porţi din grătare metalice, cu zăbrele groase cât degetul, îndărătul lor existau conducte înclinate uşor în jos. Prin ele curgea tot şlam, care convergea în fluidul vâscos ce înainta lent prin conducta mai mare.

— Perfect, Vidkun, zise Lando, ia să vedem dacă funcţionează codurile cu care te-ai lăudat.

Inginerul avansă şi introduse un card de plastic în mecanismul de zăvorâre. Porţile se deschiseră şi Vidkun rânji.

— Vedeţi? Exact cum v-am spus. Noi o luăm pe conducta din dreapta.

Chewie porni să se caţere în noul tunel. Era puţin cam scund pentru el, totuşi ceilalţi nu aveau nici o problemă în a merge perfect vertical.

Wookieeul lunecă, fu gata să cadă, dar reuşi să se oprească. Pentru asta fu nevoit să se sprijine cu mâna de sol şi, când o scoase din şlam era la fel de neagră ca şi mizeria ce o acoperea. O scutură violent.

Nu era deloc încântat.

— Atenţie, rosti Vidkun. Pe alocuri poate fi lunecos.

Chewbacca se întoarse lent şi-l fixă cu privirea. Norocul inginerului fu că ochii de wookiee nu erau lasere, altfel ar fi fost transformat pe loc într-o grămăjoară de cărbune fumegând.

— Da, chicoti Lando, fii atent, mataha… hopa!

Alunecă şi căzu în fund în şlam. Se sculă cât putu de repede, totuşi nu suficient ca să nu-şi ude turul

pantalonilor.

Chewie râse atât de puternic, încât Luke crezu că avea să cadă din nou.

Tânărul îşi stăvili propriul surâs. Fusese o lecţie pentru Lando, dar el nu dorea să fie următorul pe listă, aşa că-şi ţinu gura. Dacă ispiteai soarta, lucrurile tindeau să se întâmple de la sine.

— Ar fi trebuit să îmbraci nişte haine vechi, comentă Dash.

— Auzi, Rendar, eu nu am haine vechi.

— Ba ai, din clipa asta. Nu cred c-o să le poţi curăţa vreodată suficient ca să le mai porţi în public. Cu duhoarea asta, n-o să te mai primească nici în elita trupelor de şoc.

— Gura, mârâi Lando.

Suiră cu multă grijă prin conducta înclinată.

— Se apropie distrugătorul de paraziţi, spuse Vidkun. Daţi-vă la o parte, să rulez dezactivatorul.

Toţi se opriră, iar inginerul manipulă comenzile de pe o cutiuţă neagră pe care o luase de la centură.

În faţa lor aerul tremură şi se zări un fulger scurt de lumină purpurie.

— Acum ar trebui să fie sigur, zise Vidkun.

— Perfect, treci tu primul, îl îndemnă Lando.

Inginerul îl privi duşmănos, dar trecu în faţă. După ce parcurse câţiva metri fără a fi carbonizat, ceilalţi îl urmară.

Ai crede că după o vreme te obişnuieşti cu mirosul, gândi Luke. Acesta părea însă că sporeşte întruna, în miasme pe care nu şi le imaginase vreodată.

Ca să spele duhoarea aceea, avea să fie necesar un duş realmente prelungit şi fierbinte.

în timp ce mergeau, şlamul reflecta lumina slabă a faclelor luminescente pe pereţii tunelului în valuri stranii, unduitoare. Cele mai slabe sunete erau amplificate şi ricoşau, revenind spre ei din pereţii de durbeton.

— Nu mai e mult, anunţă inginerul.

— Grozav, răspunseră în acelaşi timp Lando, Luke şi Dash.

Chewie mugi ceva şi Luke nu avu nevoie de un translator ca să înţeleagă că wookieeul era de aceeaşi părere. Mai bine să se înfrunte cu gărzile lui Xizor decât să mai îndure mult timp porcăria aceea.

— Uite, şopti Vidkun, acolo este intrarea în clădire. Duce la reciclatorul din sub-subsol. În reciclator nu vor fi paznici, dar este posibil să existe câţiva în camera de colectare adiacentă. Asta-i cheia pentru grilajul împotriva şobolanilor. (Îi întinse lui Lando un card de plastic.) Cu bine!

Se întoarse să plece, însă Dash îi tăie calea.

— Unde crezi că te duci?

— Alo, eu mi-am terminat treaba. V-am adus la clădire, v-am dat planurile pentru etajele castelului... şi asta a fost înţelegerea.

— Aşa a fost înţelegerea, ai dreptate, făcu Dash, atât doar că planul nostru a suferit o mică modificare.

Vidkun păru alarmat.

— Nu te teme, nu intenţionăm să te omorâm. Vrem numai să ne însoţeşti, până ajungem într-un loc unde să poţi sta în siguranţă... şi să ne aştepţi.

Inginerul nici nu voia să audă de aşa ceva.

— Fără supărare sau altceva, dar dacă voi fi omorât? Pot să vă aştept mult şi bine!

— Bănuiesc că va trebui să-ţi asumi riscul ăsta, interveni Lando. Să nu crezi că n-am avea încredere în tine. Atât doar că... nu avem încredere în tine. În plus, înăuntru va fi mult mai frumos.

Arătă spre şlamul negru care clipocea pe lângă ei.

— Nu mă deranjează, replică Vidkun. Calc toată ziua prin el.

— Nu ne face să insistăm, zise Lando mângâindu-şi patul blasterului.

— Bine, ridică Vidkun din umeri, dacă aşa puneţi problema...

Înainte ca vreunul dintre ei să fi putut reacţiona, scoase de sub salopetă un blaster micuţ şi începu să tragă orbeşte.

Luke nu intuise acţiunea, deoarece individul nu părea pur

şi simplu genul de om care să acţioneze în felul acela şi de aceea reacţionă cu întârziere în a-şi scoate sabia.

Prima salvă sfârâi pe lângă el, ratând complet orice ţintă.

A doua salvă îl nimeri pe Dash şi Luke îl auzi icnind. Mişcă, Luke!

Inginerul nu mai apucă să tragă al treilea foc, deoarece Dash îşi scoase fulgerător arma şi-l împuşcă între ochi.

Vidkun căzu cu un plescăit vâscos în şlam, împroşcând lichidul pe pereţi. Lunecă puţin pe spate pe panta conductei, fu răsucit de curent, apoi se opri.

Un fuior subţire de fum se ridica din gaura neregulată din fruntea sa.

— Dash?

— N-am păţit nimic. M-a pârlit doar puţin.

Se întoarse şi le arătă arsura de pe şoldul stâng. Salva carbonizase o linie rectilinie din salopeta sa, băşicându-i pielea. Nici măcar nu sângera.

— Ai grijă să nu stropeşti rana cu porcărie din asta, spuse Lando arătând în jos. Nu cred că-ţi va face deloc bine.

— De unde avea blasterul? întrebă Luke strecurându-şi sabia la centură.

— Probabil că l-a avut de la început, răspunse Lando. Întrebarea este de ce a făcut-o? Doar nu intenţionam să-i facem nici un rău.

— Un tip ca ăsta gândeşte că dacă el este trădător şi ceilalţi sunt la fel, spuse Dash.

Luke deschise prima trusă medicală pe care o adusese şi-i întinse lui Dash un pansament. Bărbatul aplică plasturele autoadeziv pe şold, apăsă sigiliul şi se relaxă puţin, când analgezicul universal din pansament pătrunse în rană. Se apropie de Vidkun şi-l privi.

— Trebuie să mă corectez, vorbi el. Bănuiesc că intenţionam să te omorâm. Dar ideea nu a fost a noastră.

— Să sperăm că gărzile n-au auzit schimbul de focuri, mormăi Lando.

— Mda. Luke privi în jur şi inspiră adânc: Mergem?

Porniră.

*

Hopa, şopti Luke.

Ghemuit înapoia lui în reciclator, Lando îi răspunse tot printr-o şoaptă:

— Nu vreau să aud asta. Ce-i?

Chiar şi un murmur părea sonor în incinta aceea. Acelaşi fluid urât mirositor şi întunecat li se învolbura în jurul gleznelor. Un convertor inserat în peretele circular bâzâia şi evacua la răstimpuri reziduuri printr-o conductă deschisă.

— Paznici.

— Şi?

— Sunt şase.

— Şase gărzi pentru o instalaţie de canalizare?

— Şi ce dacă? interveni Dash tot în şoaptă. Asta-nseamnă unul şi jumătate de fiecare. De cât timp ai nevoie ca să apeşi pe trăgaci, Calrissian?

— Auzi, amice, nu-ţi face tu griji de cât timp…

— Ş-ş-ş! făcu Luke.

Privi din nou prin ferestruica de vizitare pe jumătate înceţoşată a reciclatorului. Într-adevăr, erau şase bărbaţi aflaţi la numai câţiva metri depărtare, totuşi patru dintre ei jucau cărţi la o masă, cu carabinele rezemate de perete. Ceilalţi doi stăteau lângă jucători, privindu-i şi aparent oferind sfaturi, dar ţineau armele pe umăr. Dash avea dreptate. Dacă acţionau rapid, puteau surprinde gărzile înainte de a-şi folosi armele, le puteau dezarma, lega şi pleca mai departe. Problema era s-o poată face înainte ca vreunul dintre paznici să-şi scoată comunicatorul şi să ceară ajutor.

Se îndepărtă de uşă şi se ghemui alături de ceilalţi.

— Uite care-i planul: Dash, deschizi chepengul. Eu ies primul, urmat de Chewie şi de Lando. Tu vii ultimul.

— De ce-i ordinea asta? pufni Dash. Şi de când eşti tu şeful?

— Eu pot opri o salvă cu sabia de lumină, dacă unul

dintre paznici este iute de mână. Chewie este destul de impresionant cu proiectorul de săgeţi şi vor fi mai atenţi la el, decât la tine sau la Lando. În plus, să nu uităm că-i un ţintaş mai bun.

— Nu mai bun ca mine. Şi-ar fi mult mai simplu dacă am sări pur şi simplu pe ei şi le-am face felul, propuse Dash. Îi atacăm rapid şi dur şi-i trimitem pe lumea cealaltă.

— Exact asta-i diferenţa între noi şi Imperiu, replică Luke. Imperialii n-ar şovăi să procedeze aşa. Noi nu tragem decât dacă n-avem alternativă.

— Grozav – să ne-omoare pe toţi, fiindcă facem pe băieţii buni.

Luke clătină din cap. Un Jedi trebuia să fie activ, dacă situaţia o cerea, dar în acelaşi timp trebuia să evite violenţa ori de câte ori era posibil. „Luptător” şi „ucigaş” nu însemnau acelaşi lucru.

— Gata?

Îndreptă sabia Jedi în jos, pentru ca strălucirea ei să nu-i trădeze şi o activă. Inspiră adânc de două ori.

— La trei! Unu… doi… trei!

Dash împinse violent chepengul, deschizându-l.

Luke sări afară, ridicând sabia în postura defensivă.

— Nu mişcă nimeni! răcni el.

Chewie ţâşni dinapoia sa…

…şi tălpile ude ale wookieeului lunecară pe podea, ca şi cum ar fi fost încălţat cu patine, trântindu-l pe spate.

Lando încercă să treacă peste el, dar se împiedică şi căzu cu faţa în jos.

Paznicii surprinşi iniţial se năpustiră către arme.

În numele Forţei!

*

Leia stătea pe pat, când, pe neaşteptate, simţi un fior arzător de teamă.

Ce…?

*

Poate că gărzile aveau unul dintre posturile de pază cele mai jalnice, dar nu erau în nici un caz neantrenate. Cei doi bărbaţi aflaţi în picioare smulseră carabinele de pe umăr şi deschiseră focul.

Luke blocă prima salvă, apelă Forţa şi o blocă şi pe a doua salvă.

Dash plonjă peste Lando şi Chewie, se rostogoli pe un umăr, se întinse pe burtă şi trase o dată, de două ori, de trei ori.

Cei doi paznici căzură, însă altul se întoarse dinspre perete cu carabina fulgerând.

Chewie se ridică în capul oaselor şi proiectorul de săgeţi zbârnâi.

Al treilea paznic fu doborât, dar altul trase în ei.

Luke blocă în ultima clipă o salvă a cărei vibraţie îi reverberă prin mâini şi braţe, iar raza deviată lovi una dintre plafoniere şi o sparse. Încăperea deveni mai întunecată.

Blasterul lui Dash scuipă de două ori raze de lumină dură. Proiectorul lui Chewie zumzăi.

Paznicii fuseseră scoşi din luptă, cu o excepţie. Supravieţuitorul nu avea armă, însă striga…

…într-un comunicator.

Lando îl împuşcă şi bărbatul căzu; comunicatorul îi zbură din mână şi se rostogoli, oprindu-se lângă cizmele lui Luke.

Din difuzor se auzi un glăscior:

— Thix? Ce se-ntâmplă acolo? Thix? Răspunde sectorul 1-1-3-8, răspunde…

Chewie se sculă în picioare şi strânse din umeri cu o expresie stânjenită.

Luke clătină din cap. Călcă pe comunicatorul care chiţăia şi-l strivi cu călcâiul.

— S-a zis şi cu ideea furişării neauzite, comentă Lando.

*

Xizor îi înmâna ministrului Culturii mita lunară, când Guri intră în încăpere. Prinţul întunecat rosti câteva cuvinte politicoase şi-l expedie pe ministru.

— Ce-i? întrebă el după aceea.

— O problemă în sub-subsol.

— Ce fel de problemă?

— Nu ştim, ridică Guri din umeri. Zona n-a fost încă monitorizată, iar paznicii nu mai răspund.

— Altă problemă de transmisiuni…

Probleme de genul acela apăreau frecvent în subsoluri, unde din cauza grosimii tubulaturii, conductelor şi grinzilor masive de duroţel apăreau interferenţe pe care inginerii nu izbuteau să le rezolve. „Zone moarte” le denumeau ei.

— Fie că-i o interferenţă… fie că Skywalker este mai rapid şi mai inteligent decât bănuisem. Senzorii din canalizare au detectat trupe pe sub clădire?

— Nu.

— Perfect. Dacă-i Skywalker, este probabil singur sau cu wookieeul. Trimite o unitate să verifice.

— Am trimis deja două grupe.

— Bine. Când ieşi, anunţă-l pe Moff să intre. N-avem de ce să ne facem griji.

Realmente îşi spuse, nu avea de ce să-şi facă griji. Un băiat nu putea trece de securitatea sa, oricât de norocos ar fi fost.

Luke şi ceilalţi alergau. Deocamdată, planul nivelului pe care-l memoraseră era corect, însă fusese prea vast ca să-l poată reţine integral şi dacă nu erau atenţi exista posibilitatea să intre într-o fundătură. Pe de altă parte, viteza era aspectul cel mai important în clipa de faţă – castelul fusese alertat. Trebuiau să rişte, nu-şi puteau permite să admire interioarele.

Chewie ştia unde era închisă Leia şi se afla în faţă.

Ocoliră un colţ şi ieşiră într-un coridor mai lat, unde fură cât pe aici să se izbească de patru gărzi.

Toţi care aveau blastere începură să tragă.

Din comunicatorul de la centura lui Luke, se auzi brusc glasul strident şi aţâţat al lui C-3PO:
— Stăpâne Luke, stăpâne Luke!
Tânărul blocă o salvă blaster şi răcni spre comunicator, fără să-l scoată de la centură:
— Avem treabă, C-3PO!
— Stăpâne Luke, spre navă se îndreaptă oameni! Sunt înarmaţi!
Grozav! Exact ceea ce-i trebuia.
Devie altă salvă, făcu un salt peste cap spre înainte şi ajunse lângă cel care tocmai trăsese. Sabia de lumină coborî şi mâna care ţinea blasterul căzu pe podea. Luke se roti şi lovi din lateral cu piciorul în paznic, nimerindu-l în nas şi doborându-l.
Celelalte gărzi zăceau de asemenea pe jos. Luke indică în direcţia din care apăruseră paznicii.
— Pe-acolo... ar trebui să fie curat!
În timp ce alergau, smulse comunicatorul de la brâu.
— C-3PO?
— Vai de mine, vai de mine!
— C-3PO?
— Stăpâne Luke! Vai de mine, ce ne facem?
— Plecaţi cu nava de acolo, imediat! Aşa cum am stabilit. R2-D2 cunoaşte sistemele, iar tu poţi să pilotezi. Apelează-mă după ce aţi părăsit zona. Rămâneţi suborbital şi sub scanerele de securitate stratosferice, ai înţeles?
— Da, stăpâne Luke!
— Daţi-i drumul!

*

Leia simţi ceva în aer. O senzaţie de iminenţă... ceva greu de definit în mod exact.
Luke! Luke se afla aici.
Începu să-şi adune piesele costumului.

*

— Am pierdut contactul cu grupa a doua, anunţă Guri.
— În aceeaşi zonă?
— Nu, cu patru niveluri mai sus.
Hm-m-m... Era deja mult deasupra zonei cu probleme de comunicaţie din castel. Şi o coincidenţă improbabilă.
— Trece toată securitatea pe alertă maximă.
— Am trecut-o deja, răspunse Guri.
Să fi fost Skywalker? Să fi intrat oare nedetectat în castel? Sau era vorba despre altcineva?
— Anulează-mi audienţele. Du-te şi adu-o pe prinţesa Leia în camera mea blindată.

*

Chewie îi conduse în sus, cale de nouă-zece niveluri, înainte de a se întâlni cu altă grupă de gărzi. Schimbul de focuri fu rapid – aerul sfârâia de raze energetice, oamenii răcneau şi mirosea a ozon şi materiale carbonizate.
Dash avusese dreptate într-o privinţă. Era un ţintaş excelent. Doborî trei agresori din trei focuri – zap, zap, zap! – mai iute decât văzuse Luke pe cineva vreodată. Tânărul însuşi devia sau bloca salvele care veneau spre el, ricoşeurile contribuind la confuzia generală. Chewie şi Lando trăgeau întruna. Gărzile nu erau incompetente, totuşi nu le mâna disperarea. Ei luptau pentru că erau plătiţi, în timp ce Luke şi prietenii săi o făceau pentru a-şi salva viaţa. Ultimul paznic rămas în picioare se întoarse şi o luă la fugă. Chewie îl nimeri cu o săgeată şi bărbatul căzu cu faţa în jos pe podea şi lunecă doi metri, apoi se răsuci pe o parte şi se lovi de un perete, unde rămase inert.
— Haideţi, haideţi!

*

Leia simţi pe cineva apropiindu-se de camera ei. Bănuia că era o intuiţie, dar avea încredere în ea. Înhăţă un scaun

şi-l duse lângă uşă. Se cocoţă pe spătar, echilibrându-se atentă, lipită de perete, ţinând strâns în mâini casca grea a vânătorului de recompense.

Uşa se deschise şi Guri păşi înăuntru. Era rapidă, însă Leia se mişca deja. Înainte ca droidul să se poată întoarce, prinţesa o izbi în ceafă cu casca. Lovitura era puternică şi ar fi scos din luptă un om obişnuit, dar pe Guri doar o dezechilibră, silind-o să facă un pas înainte, ca să nu cadă.

Era îndeajuns pentru Leia, care sări de pe scaun şi se repezi pe coridor. Izbi cu podul palmei în comanda uşii.

Guri îşi revenise şi se întorsese, când uşa se închise. Leia blocă mecanismul de închidere.

Uşa vibră sub impactul droidului.

Următoarea lovitură spintecă plasticul greu, creând un păienjeniş de fisuri minuscule. Leia îşi dădu seama că n-avea să reziste mult.

Se întoarse şi o luă la fugă.

*

Chewie îi conduse pe o scară, la aproape o duzină de niveluri deasupra locului prin care pătrunseseră în castel.

— Stăpâne Luke, am părăsit clădirea cu succes.

C-3PO…

Luke apropie comunicatorul de buze, pentru a vorbi cât mai încet.

— Unde sunteţi?

— Undeva în cer, stăpâne Luke… ce? Mai taci, o pilotez corect şi… ah! A-ah!

— C-3PO?

După o clipă de tăcere, se auzi o bubuitură.

— L-am văzut, conservă nenorocită ce eşti! Dacă nu m-ai fi distras, aş fi virat la timp.

— C-3PO, ce se-ntâmplă?

Luke îl auzi pe R2-D2 fluierând disperat pe fundal.

— Gura, gogomane! Nu a fost vina mea!

— C-3PO?

— Ce? Unde? Oh, nu!
Un sunet aducând cu o cascadă de cioburi.
— C-3PO!
— Iartă-mă, stăpâne Luke. Din cauza instrucţiunilor jalnic de inadecvate ale lui R2-D2, am distrus în mod accidental un panou publicitar şi un turn de emisie. Nu, nu cred că am lovit camioneta pe pernă de aer, ci doar am atins-o. Da şi ea a fost vina ta! Dacă nu m-ai fi bătut la cap ca un ceainic supraîncălzit, aş fi…
— C-3PO, nu mai discuta cu R2-D2 şi spune-mi ce se-ntâmplă?
— Zburăm destul de aproape de sol, fiindcă R2-D2 a spus că aşa trebuie să facem, totuşi eu cred că ar trebui să ne mai ridicăm puţin. Nu, nu-mi pasă câtă astronavigaţie ştii tu, eu pilotez nava acum. Tu doar mă direcţionezi.
— Bine. Ascultă! Vino cu Şoimul la coordonatele pe care ţi le-am comunicat. Grăbeşte-te! Şi urcă îndeajuns ca să nu mai loveşti nimic.
— Vezi? Ţi-am zis că eram prea jos, dar nu şi nu… ţie nu-ţi poate spune nimeni nimic… tu le ştii pe toate…
— C-3PO!
— Da, stăpâne Luke. Am pornit. Nu, nu cred că ar trebui să mergem încolo, clădirea este prea înaltă… ar trebui să mergem încolo… ah, atenţie!
Luke întrerupse legătura. Ajunseseră în faţa unei uşi masive şi blindate, care era zăvorâtă.
Lando îndreptă blasterul spre ea, dar tânărul îl opri.
— Nu! Este ecranată magnetic. Salva o să ricoşeze şi ne poate lovi.
— Atunci cum vrei să trecem mai departe?
— Staţi în spatele meu. Să vedem dacă poate opri o sabie de lumină.
Activă lama.
Uşa nu putu să se împotrivească.
Trecură prin ea şi continuară să urce.

*

Guri năvăli în camera blindată a lui Xizor, care clipi nedumerit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— A evadat. Era pregătită când am intrat şi m-a lovit din spate. Nu m-a vătămat, dar a avut timp suficient ca să scape.

— La naiba!

Xizor nu-şi putu controla izbucnirea. Nu era bine deloc. Acesta era castelul său şi lucrurile scăpau de sub control. Îl subestimase pe Skywalker? Aşa se părea. Sosise momentul să corecteze situaţia.

Se apropie de birou şi deschise un panou glisant. Scoase din compartimentul secret un blaster sclipitor de mare putere.

— Bine. Să pornim în căutare. S-o găsim pe ea şi pe cei care ne fac atâtea necazuri.

*

— Stai o clipă, rosti Lando.

— Ce-i? De ce?

Bărbatul arătă o casetă de racord inserată în perete.

— Este un întrerupător de securitate.

— Şi?

— Daţi-vă la o parte.

Îl ascultară şi Lando trase o salvă de blaster în încuietoarea simplă, apoi îndepărtă placa subţire.

— Holocamerele şi senzorii de monitorizare trec prin cablurile astea de fibră optică.

Indică cu ţeava armei câteva fire albe, translucide, groase cât degetul.

— De unde ştii?

— Ai încredere în mine. Am avut experienţă cu chestii din astea.

Arse cablurile cu blasterul. Fum şi scântei ţâşniră din perete într-o jerbă galben-portocalie de scurtă durată, care

se stinse treptat. Mirosul înţepător de plastic ars umplu coridorul.

— Acum nu ne vor mai putea vedea, cel puţin la nivelul ăsta. Dacă le distrugem pe toate pe care le găsim, vor rămâne orbi.

Chewie răcni ceva şi Luke se întoarse. Alte gărzi, care nu erau deloc oarbe, deşi, spre norocul lor, trăgeau ca şi cum ar fi fost.

— Pe aici! strigă tânărul.

Acoperindu-şi spatele cu blasterele, o luară la goană, urmăriţi de salve.

Dădură alt colţ, descriseră un zigzag printr-un coridor lateral şi sprintară spre uşa din capătul holului. Auziră pe cineva bătând în tăblie din partea opusă, apoi uşa porni să gliseze. Dash şi Lando ridicară armele.

— Nu! răcni Luke. Nu trageţi!

Uşa se deschise larg şi în prag apăru…

— Leia!

Luke surâse larg, iar prinţesa îi întoarse zâmbetul. Se repezi spre ea şi se îmbrăţişară.

— V-a luat cam mult, comentă ea, apoi îi privi mai atent şi strâmbă din nas. La naiba, prin ce-aţi înotat? Mirosiţi precum chestia aia pe care ne-a gătit-o Lando. Şi arătaţi la fel ca ea.

— Nava s-a stricat, explică Luke şi a trebuit s-o luăm pe scurtătură, prin canalizare.

Amândoi se uitară către Lando.

— N-a fost din vina mea! Han a modificat nava!

— Nu contează. Hai s-o întindem de aici.

Toţi cinci porniră în alergare.

— Stăpâne Luke?

— Ce mai este, C-3PO?

— Se pare c-am atras atenţia unei nave robot de poliţie. Ne urmăreşte.

— Scăpaţi de ea.

— Cum, stăpâne Luke?

— Pilotează ca Han.

De lângă tânăr, Leia căscă ochii mari.

— Îi laşi pe droizi să piloteze? Ai înnebunit?

— Se descurcă perfect. Mici temeri, asta-i tot. Se descurcă cu adevărat foarte bine.

— Taci, R2-D2! rosti C-3PO. Ai auzit ce-a zis stăpânul Luke. O să fac doar un luping, o-ho... aha-a-a-a!

Fluierăturile şi piuiturile lui R2-D2 deveniră şi mai disperate.

— Stăpâne Luke! Ajutor! Ajutor!

— C-3PO, ce faci?

Fluierăturile astromecului păreau o înregistrare audio redată cu viteză foarte mare.

— Încerc s-o întorc cu capul în sus! Taci! Ah!

— Se pare că zboară cu capul în jos, observă Lando.

— Ziceai că „se descurcă perfect”, făcu Leia. Nu-mi vine să cred că-i laşi să piloteze nava.

— C-3PO, fă ce-ţi spune R2-D2! R2-D2, arată-i cum să iasă din luping!

Din comunicator răsună alt schimb de piuituri şi discuţii nervoase.

— Ah, aşa-i mai bine. Se pare că am scăpat de urmăritor, stăpâne Luke. Cred că s-a zdrobit de pasarela aceea pe sub care am trecut când eram cu capul în jos.

— Nu-mi vine să cred că-i laşi pe droizi să piloteze...

Luke o fulgeră cu privirea.

— Vrei să nu mai repeţi chestia asta? Reveni la comunicator: Atenţie, amândoi, veniţi la coordonatele pe care vi le-am dat. Şi fiţi mai atenţi.

— Ne descurcăm foarte bine acum, stăpâne Luke. Nu-ţi face griji.

Tânărul ridică ochii spre plafon şi suspină.

*

— Dau alarma generală, rosti Guri.

— Nu! Cum ar arăta asta? Şeful Soarelui Negru permite străpungerea securităţii sale? Anunţă gărzile de pe

perimetru să fie atente spre interior – cine a intrat nu mai trebuie să iasă.

Guri încuviinţă şi începu să vorbească în comunicator.

Se grăbiră pe coridor, trecând de încăperea din care evadase Leia. Nu departe se afla un nod de monitorizare, o substaţie de unde puteau accesa datele şi vedea înregistrările holocamerelor. Aveau să se oprească acolo şi să descopere locaţia intruşilor, care intraseră în obiectivele holografice din clipa în care ieşiseră din subsol.

Ajunseră la nod şi Guri tastă comenzile pe o tastatură de tip vechi, în aer apăru imaginea emblemei personale a lui Xizor. Droidul îşi introduse codul de securitate şi trecu lectorul de pe imagine pe acces vocal.

— Afişare nivelul 15, oricine nu poartă uniforme de personal.

Imaginea se fragmentă într-un milion de punctuleţe, se învârteji ca apa suptă printr-un orificiu de evacuare, apoi rămase albă.

Xizor se încruntă. Se ciocăni uşor în frunte cu ţeava blasterului.

— Unde este imaginea? întrebă Guri calculatorul.

— Holocamerele şi senzorii de la nivelul 15 nu sunt operaţionali.

— Afişează nivelul 16.

Imaginea rămase albă.

— Afişează nivelul 17.

La fel.

— Afişează nivelul 18.

Aerul se învolbură şi o scanare multiplă de coridoare şi încăperi pustii se materializă în imagini spectrale.

— Sunt la 17, rosti Xizor.

Guri îl privi întrebător.

Prinţul întunecat arătă cu blasterul spre imagini.

— Distrug întrerupătoarele de securitate ca să nu-i putem vedea. Dacă ar fi ajuns la 18, n-am fi avut imagini nici de acolo. Haide!

— Nu ştim câţi sunt, îi reaminti Guri. Am pierdut cel puţin

o duzină de gărzi. Este prea periculos să mergeţi acolo.

— Lasă-mă pe mine să apreciez ce-i prea periculos. Şi deoarece ştim că este Skywalker, acolo se va sfârşi totul. Îl voi ucide personal!

Nu avea să permită să fie făcut de râs în propriul său castel.

*

— Deci… care-i… planul? articulă Leia printre gâfâituri.

— Ieşim de aici, răspunse Luke. Mergem la Şoim şi-o ştergem cât putem de repede de pe planetă. Parcă pentru a preveni nedumerirea permanentă a prinţesei, adăugă: C-3PO şi R2-D2 pot ajunge aici.

Ea clătină din cap.

Chewie spuse ceva şi Leia bănui că nici wookieeul nu era foarte încântat de noii lor piloţi.

— Uite cum stă treaba, interveni Lando, dacă nu plecăm de aici, nici nu mai contează cine şi ce navă pilotează. Haideţi!

Leia încuviinţă. Calrissian sintetizase perfect situaţia.

— Omul are dreptate, vorbi Dash.

— Nimeni nu ne va crede atât de idioţi să urcăm în continuare, zise prinţesa. Se vor aştepta să încercăm să ieşim pe la parter.

— Da, chicoti Lando, asta-i problema cu inamicii noştri – cred întruna că nimeni nu poate fi atât de idiot ca noi. Îi păcălim cu asta de fiecare dată.

Leia scutură iarăşi din cap. Avea acum un blaster pe care îl recuperase de la un paznic doborât şi asta o făcea să se simtă niţel mai bine. Nu mult mai bine, ci doar niţel. Îl cunoscuse destul pe Xizor ca să-şi dea seama că dacă nu puteau evada, ar fi fost preferabil să nu cadă vii în mâinile lui. Înapoia faţadei cuceritoare sălăşluia un monstru şi ea nu intenţiona să-i mai fie prizonieră.

*

Xizor şi Guri intrară în turbolift.

— Nivelul 20, ordonă Xizor. O să-i aşteptăm acolo.

Turboliftul coborî brusc, oferindu-i o clipă de imponderabilitate, care fâlfâi scurt în abdomenul său ca o pasăre captivă, încercând să evadeze. În ciuda furiei pe care o simţea faţă de invadarea castelului, episodul degaja o senzaţie de aţâţare. Nu avea des ocazia să ucidă oameni cu propriile sale mâini. Era sigur că printre cei care pătrunseseră în castel se număra Luke Skywalker. Pentru că îndrăznise să ajungă atât de departe, avea să simtă o plăcere specială în a-l ucide pe băiat.

Inspiră adânc şi expiră parţial, luptându-se să-şi păstreze controlul. Nu era potrivit să îngăduie sentimentelor sale asemenea manifestări libere. Pe de altă parte, aici nu se aflau decât Guri şi personalul său. Nu-i păsa ce gândea droidul, iar personalul de pază avea să fie înlocuit complet după ce se termina totul. Din punctul de vedere al lui Xizor, eşecul unuia însemna eşecul tuturor. Iar cei care nu erau simple santinele – şefii gărzilor – vor avea parte de o despărţire foarte dureroasă.

Turboliftul încetini. Greutatea lui Xizor păru să crească, podeaua liftului apăsând mai tare în tălpile cizmelor.

— Nivelul 20, anunţă turboliftul.

Uşa glisă.

Xizor ridică blasterul cu ţeava spre plafon, imediat lângă urechea sa dreaptă, într-o poziţie de alertă. Petrecea câteva ore săptămânal, exersând în poligonul său privat şi era un ţintaş excelent.

Guri nu avea arme; deşi era de asemenea o ţintaşă foarte bună, rareori avea nevoie să utilizeze un blaster.

Ieşiră în coridor.

*

— Nivelul 20, spuse Dash. Scara se termină aici şi va

trebui să intrăm, ca să căutăm altă cale de acces în sus.

— Câte niveluri are clădirea?

— Din câte îmi amintesc, o sută două deasupra solului.

— Oho, murmură Lando. Şi va trebui să mergem până pe acoperiş?

— Nu, răspunse Luke, la nivelul 50 există o platformă de asolizare.

— Floare la ureche, comentă Dash. Încă treizeci de etaje nici măcar n-o să gâfâim.

— Eu abia mai respir de acum, suspină Lando.

— Ai îmbătrânit, Calrissian.

— Da şi-mi doresc să ajung şi mai bătrân.

— Cealaltă scară, zise Luke, trebuie să fie de partea opusă a coridorului, după vreo şaizeci de metri. Să-i dăm drumul!

Porniră.

Xizor îi zări primul, deoarece Guri deschidea o uşă laterală, căutând să vadă dacă nu se ascundeau pe acolo. Erau cinci, inclusiv Leia. Îl văzu pe wookiee – era de aşteptat ca acesta să se întoarcă după prinţesă – şi trei bărbaţi. Unul dintre ei avea pielea întunecată şi era probabil cartoforul. Apoi un altul, pe care nu-l recunoscu şi în cele din urmă Skywalker.

Prinţul întunecat surâse. Se întoarse pieziş, coborî blasterul şi-l întinse cu un singur braţ, ţinând mâna cealaltă în şoldul opus, ca şi cum ar fi tras la ţintă într-un concurs. Ţinti ochiul stâng al lui Skywalker, expiră jumătate din aerul din plămâni, îşi ţinu răsuflarea şi apăsă lin pe trăgaci.

*

Luke zări extraterestrul înalt în clipa în care îşi cobora blasterul.

Oho! Se părea că individul petrecuse mult timp pe poligon.

Smulse sabia de lumină de la centură, o activă şi lăsă Forţa să-l cuprindă.

Suliţa de energie ucigaşă se năpusti spre el.

Sabia se ridică într-o mişcare instinctivă şi lama se opri, parcă mânată de propria sa voinţă, în faţa chipului lui Luke, blocându-i vederea cu ochiul stâng.

Simţi impactul, când energia lamei devie energia salvei. L-ar fi lovit drept în ochi.

Extraterestrul trase din nou.

Sabia se mişcă iarăşi, condusă de Forţă. Altă rază se sparse nevătămătoare în arma Jedi construită de Luke, ricoşă în jos şi înapoi, lovi podeaua şi o arse.

Xizor se încruntă. Cum putuse face aşa ceva? Nu putea fi atât de rapid!

Trase din nou.

Guri apăru printr-o săritură în coridor. Ţinea în mâini un scaun rotitor din metal pe care îl azvârli prin hol de parcă n-ar fi fost decât o pietricică.

*

— Atenţie! răcni Luke.

Un scaun zbura către el. Nu putea folosi sabia pentru a-l devia, deoarece risca altă salvă din partea reptilianului.

Chewie făcu un pas înainte, ajungând lângă Luke, ridică proiectorul de săgeţi şi trase.

Scaunul explodă în schije, împroşcându-i cu o grindină înţepătoare.

*

Leia îi văzu pe Xizor şi Guri în faţa lor. Ridică iute blasterul şi trase. Ochise prea sus şi încercă să ţintească mai jos.

*

Xizor înţelese două lucruri: erau depăşiţi numeric, iar Skywalker îi putea opri salvele. Era mai degrabă uluit decât

speriat, dar ştia că trebuia să părăsească rapid coridorul.

— Mişcă! strigă spre Guri.

Ea păşi în faţa lui şi-l acoperi de cei cinci de pe coridor, în timp ce Xizor sări în încăperea pustie din care droidul venise cu scaunul. Peste o secundă, Guri i se alătură.

— Interesantă şmecheria pe care o face cu sabia de lumină, comentă Xizor.

— Este înrudit cu Vader, răspunse ea. Să chem gărzile?

Prinţul întunecat suspină.

— Cheamă-le.

Guri vorbea deja în comunicator.

*

— Era Xizor! ţipă Leia.

— Să-l prindem, făcu Luke. După el!

— Nu cred că se poate, îi opri Lando.

În capătul îndepărtat al coridorului apăruse o duzină de gărzi care deschisese focul.

— Înăuntru! răcni Dash.

În stânga lor era o uşă. Chewie o deschise, trecând pur şi simplu prin ea. Leia îl urmă, apoi Lando şi Dash. Luke fu ultimul, blocând şi respingând razele de blastere care bâzâiau pe lângă el aidoma unor viespi furioase.

Ajunşi în încăperea ce părea un soi de birou, se priviră unul pe celălalt.

— Ce facem acum? întrebă prinţesa.

Prin uşa spartă continuau să pătrundă salve de blaster.

Lando se uită la Luke, care aprobă din cap.

— Ei bine, zise Calrissian, este momentul să recurgem la măsuri disperate.

Scotoci în raniţa lui mică şi scoase o sferă argintie de mărimea pumnului. Pe ea existau câteva butoane şi o fantă de lăţimea unui deget din care ieşea un cip.

Leia privi de la sfera strălucitoare la Luke. Tânărul încuviinţă spre Dash.

Alte salve veneau dinafară. Gărzile probabil că nu

remarcaseră că nimeni nu răspundea focurilor lor.

Dash luă sfera de la Lando.

— Este un detonator termal, îi explică prinţesei. Calrissian are trei bucăţi. Răsuceşti comutatorul, apeşi butonul şi-l ţii apăsat. Dacă-i dai drumul fără să fi dezactivat în prealabil dispozitivul „om mort”, îţi explodează în mână.

— Ce efect are?

— Declanşează o minireacţie de fuziune termonucleară.

— O minireacţie de fuziune termonucleară, repetă Leia.

— Exact. Suficient de puternică pentru a vaporiza cam tot ceea ce se găseşte în jurul ei.

— Am înţeles. Asta ne va include şi pe noi, nu?

— Exact, dar sunt gata să pun prinsoare că amicul tău, şeful Soarelui Negru, nu va dori s-o declanşăm cât timp el este prin preajmă, ca să nu mai amintesc ce s-ar alege de castelul lui.

Leia dădu din cap.

— Dă-mi-o s-o văd.

Dash căscă ochii, dar Luke încuviinţă tăcut. Prinţesa luă detonatorul şi-l examină.

— Şi dacă nu foloseşti dispozitivul „om mort”?

— Este activat de un cronometru. Durata prestabilită este de cinci minute. Dacă-l blochezi după ce cronometrul porneşte, nu mai poate fi dezactivat de nimeni.

— Am înţeles.

Cântări în palmă sfera metalică, apoi o strecură în casca vânătorului de recompense care îi era fixată de centură.

Bărbaţii schimbară priviri.

— Auzi, Leia... începu Luke.

— Aţi zis că aveţi mai multe, nu? Vreau s-o am pe asta asupra mea. S-ar putea să fie utilă.

— Bine, strânse tânărul din umeri. Oricum, am cumpărat-o cu banii tăi.

Salvele de blaster din exteriorul uşii se opriră.

— Cred c-ar fi cazul să purtăm o mică discuţie cu Xizor, spuse tot Luke.

Lando îi întinse alt detonator şi tânărul apăsă comenzile. Dispozitivul începu să piuie. Leduri minuscule clipeau întruna.

Luke inspiră adânc.

*

Xizor ieşi pe coridor, înapoia duzinii de gărzi care avansau spre uşa deschisă aflată de partea opusă încăperii în care se adăpostise cu Guri.

Auzi un sunet slab, ca un piuit repetat. Ce era oare?

Skywalker apăru pe coridor. Gărzile ridicară blasterele, dar băiatul nu mai ţinea în mână sabia laser, ci un dispozitiv micuţ...

Xizor nu dirijase dintotdeauna operaţiunile dinapoia unui birou, îşi câştigase poziţia prin acţiuni ce implicaseră forţă fizică şi încăierări şi recunoştea un detonator atunci când îl vedea.

— Nu trageţi! răcni el. Jos armele!

Gărzile îl priviră de parcă înnebunise, totuşi se conformară.

— O decizie înţeleaptă, comentă Luke.

Ceilalţi intruşi şi Leia apărură pe coridor în urma lui.

În tăcerea care se lăsase, piuitul se auzea brusc foarte puternic. Pe dispozitiv clipeau lumini minuscule.

— Ştii ce este? întrebă Skywalker.

— Am o bănuială destul de precisă, răspunse Xizor.

— Este cuplat pe dispozitiv „om mort”. Dacă desfac degetele...

Nu trebuia să termine fraza.

— Ce doreşti?

— Să plec. Eu şi prietenii mei.

— Dacă detonezi bomba, vei muri. La fel şi prietenii tăi.

O privi pe Leia. Ce risipă...

Băiatul înălţă din umeri.

— După cum se pare, suntem morţi oricum. N-avem nimic de pierdut. Dar tu? Eşti gata să renunţi la toate?

(Indică printr-un gest castelul din jur.) Este un detonator termal clasa A – ştii ce-nseamnă asta?

Unele gărzi ştiau, judecând după icnetele bruşte şi înjurăturile bolborosite.

— Cred că încerci o cacealma.

— Există o singură cale prin care să verifici. Acţionează!

Xizor căzu pe gânduri. Dacă băiatul nu încerca o cacealma şi cineva îl împuşca, un DT clasa A ar fi distrus într-o clipită câteva etaje ale clădirii. Fără atâtea grinzi de rezistenţă, cele aproximativ optzeci de niveluri de deasupra ar fi colapsat. Structura se putea răsturna aidoma unui copac tăiat, zdrobindu-se pe bulevardele de jos, sau putea să implodeze, turtindu-se în jos şi strivind baza rămasă, în ambele feluri, castelul ar fi fost complet nimicit... la fel ca orice fiinţă din interior.

El putea construi alt castel, dar dacă bomba detona atât de aproape, n-ar mai fi rămas în viaţă pentru a o face. Să rişte oare munca de o viaţă, ba chiar viaţa lui, mizând că Skywalker nu era un tip gata să se sinucidă? Era înrudit cu Vader, nu? Vader n-ar fi recurs la o cacealma. De asemenea, tipii din Alianţă demonstraseră în repetate rânduri cât de curajoşi erau împotriva unor sorţi cu totul neprielnici.

Nu, nu-şi putea asuma riscul acela.

— Bine. Plecaţi. Nu vă va opri nimeni.

Rămas viu, va putea să-i urmărească. Mort... rămânea mort.

Patru dintre ei trecură pe lângă gărzi, care aproape că se călcară în picioare, încercând să se ferească, de parcă câţiva metri ar mai fi contat cu ceva. Idioţi!

Skywalker rămase singur, uitându-se la Prinţul întunecat.

Xizor îi privi pe ceilalţi îndepărtându-se. Poate că Guri s-ar fi putut mişca suficient de rapid, ca să prindă detonatorul înainte să explodeze...

Unde era Guri?

Poate că ar fi putut să încerce el însuşi o cacealma...

— Mi-ai făcut multe probleme, se adresă băiatului.

— Păcat, răspunse acesta. O meritai.

— Te mai pot împuşca.

— Poţi încerca.

Ţinea sabia de lumină în cealaltă mână. O activă, fără s-o ridice.

— L-aş putea împuşca pe unul dintre ceilalţi. Pe amicul tău, wookieeul. Sau pe prinţesă.

— Am fi toţi vaporizaţi înainte să atingă podeaua. Inclusiv tu.

Era o situaţie de remiză şi Skywalker o ştia prea bine.

Xizor privi în jur. Brusc, cei patru se opriră. Bărbatul smead scotoci în raniţă şi scoase altă sferă strălucitoare.

Prinţul întunecat pufni şi rosti:

— Ce rost are? Dacă folosiţi două detonatoare, nu ne puteţi arunca şi mai mult în aer.

Individul rânji. Lângă el se afla capacul de la toboganul unui evacuator de gunoi, care ducea spre pubelele de reciclare din sub – subsol. Activă o comandă de pe sferă şi aceasta începu să piuie şi să pâlpâie.

Xizor fu încercat de o premoniţie îngrozitoare.

— Nu! răcni el.

Bărbatul azvârli detonatorul pe tobogan.

— Aveţi cinci minute să părăsiţi clădirea, rosti el. În locul tău, i-aş da drumul.

Xizor se răsuci spre gărzi.

— La turbolifturi! Coborâţi în subsol şi găsiţi bomba! Repede!

Îşi irosea însă timpul. Gărzile intraseră în panică. Rupseră rândurile şi o luară la fugă, urlând. Fură cât pe aici să-l răstoarne.

Până îşi reveni, Skywalker, Leia şi ceilalţi dispăruseră, iar gărzile se grăbeau să facă acelaşi lucru.

La naiba!

În cinci minute, castelul lui avea să fie distrus.

Prinţul întunecat o luă şi el la goană. Avea un turbolift expres privat. Dacă se grăbea, ar fi beneficiat de timp destul ca să ajungă la naveta lui personală şi să se

îndepărteze.

Emoţiile îi clocoteau scăpate de sub control. Un foc rece îi pârjolea raţiunea în furie ucigaşă. Avea să-şi ia nava şi să-i urmărească... dacă era nevoie, până la capătul Galaxiei.

Iar apoi aveau să plătească pentru asta cu vieţile lor.

*

Luară liftul şi-i comandară să se grăbească. În mai puţin de un minut erau la nivelul 50. Pe drum, Luke dezactivă detonatorul termal şi i-l restitui lui Lando. Era improbabil ca Xizor să fi avut norocul să-şi poată opri gărzile şi să le trimită în urmărirea lor. Oricine ar fi avut un creier măcar pe jumătate funcţional s-ar fi îndreptat spre ieşirea cea mai apropiată, ţinând seama mai ales de faptul că alarmele urlau atât de tare încât era greu să mai poţi gândi raţional. Probabil că una dintre gărzile care părăsiseră castelul declanşase alarma de evacuare generală.

Ar fi trebuit să aibă timp suficient pentru a scăpa ei înşişi.

Dacă C-3PO şi R2-D2 ajunseseră...

În caz contrar, nu aveau să beneficieze de prea mult timp în care s-o regrete.

Uşile se deschiseră şi, când ieşiră, douăzeci-treizeci de oameni foarte agitaţi trecură pe lângă ei, înghesuindu-se disperaţi pentru a coborî. Cei care nu mai avură loc în lift blestemară, urlară sau plânseră, trecură la următoarea uşă de turbolift şi-l apelară frenetic.

— Probabil că-i ora de terminare a programului, comentă Dash.

— Mai au exact patru minute, rosti sec Lando. Ar face bine să se grăbească.

— Eşti cam cinic, observă Luke.

— Trebuiau să se gândească la asta, atunci când au decis să lucreze pentru Soarele Negru. Activitatea de escroc prezintă riscuri maxime.

— Platforma de asolizare ar trebui să fie într-acolo, spuse Dash. Haideţi!

În coridor nu păreau să mai fi rămas multe persoane. Pe când priveau, sosi alt turbolift şi spaţiul dinăuntru – era deja pe jumătate plin, probabil de la etajele superioare – se umplu imediat. Când uşa i se închise, pe hol rămăseseră numai ei cinci.

Se grăbiră în direcţia despre care Dash îşi amintea că era cea bună.

După cincizeci de metri parcurşi pe coridor, Luke auzi ceva. Extinse Forţa, dar nu putu percepe nimic. Le făcu semn celorlalţi să nu se oprească.

— Daţi-i drumul, vin imediat!

Ei se conformară.

Luke îşi scoase sabia de lumină şi o activă.

— Iată-l pe cavalerul Jedi, spuse o femeie. Personajul de legendă.

Se întoarse şi o văzu pe femeia numită Guri. Un droid. Lando i-o descrisese în detaliu pe drum.

— Ai produs multe necazuri stăpânului meu, urmă ea. Pentru asta ar trebui să mori.

Luke îndreptă vârful săbiei spre ea. Guri nu părea să aibă nici o armă vizibilă, însă Lando îl prevenise asupra vitezei cu care se putea mişca. Ca şi asupra puterii ei.

— Tu ai sabia, iar eu nu sunt înarmată, zise droidul şi depărtă braţele de corp, arătându-i palmele goale.

Luke mai dispunea de aproximativ trei minute. Lucrul cel mai inteligent pe care l-ar fi putut face ar fi fost să o doboare şi să treacă mai departe. Sau cel puţin să o îndepărteze din drum, ţinând-o la respect cu sabia şi să pornească spre întâlnirea nădăjduită cu Şoimul.

Dar... de ce să înceapă prin a face un lucru inteligent?

Dezactivă sabia, o prinse înapoi la centură şi o asigură.

— Ce vrei?

— Un test, spuse ea. Stăpânul meu se confruntă cu oponenţii cei mai ucigători pe care-i poate găsi. Nu există nimeni care să-mi fie egal într-o luptă corp la corp. Decât poate, dacă legendele sunt adevărate, un cavaler Jedi.

— În trei minute, clădirea va exploda, rosti Luke. Îţi arde

dejoacă?

— Nu va dura aşa mult. Îţi este teamă să mori, Skywalker?

Da, sigur că-i era…

Apoi, într-o clipă, îşi dădu seama că de fapt nu-i era teamă.

Forţa exista în el. Ce va fi va fi!

Guri sări.

Era incredibil de rapidă. Singur, n-ar fi reuşit niciodată să eschiveze, dar îl străbătea Forţa.

Păşi în dreapta şi o lovi cu piciorul, când trecu pe lângă el. O nimeri în şold şi o dezechilibră în lateral, însă fără s-o răstoarne.

— Eşti bun, vorbi Guri.

Se bucură că aşa credea despre el. Era supranatural de rapidă şi numai însoţit de Forţă ar fi putut să-i fie egal.

Ea începu să-i dea târcoale, căutând o breşă.

— Luke!

Strigătul lui Leia îl distrase. Întoarse ochii spre sunetul vocii prinţesei şi văzu că Leia şi ceilalţi se opriseră să-l privească.

Fu suficient pentru droid. Execută un pas lung, lunecat şi lovi cu pumnul.

Luke se retrase, totuşi pumnul îl izbi tare în abdomen.

— Hu-u-uf!

Guri continuă printr-o lovitură cu cotul, dar Luke plonjă, se rostogoli şi se întoarse, ridicând braţele, când ea se repezise în urmărire.

Pierduse contactul cu Forţa. Rămăsese pe cont propriu…

Guri îl lovi cu palma în zona urechii şi se prăbuşi, ameţit.

Dacă nu făcea ceva, rapid, avea să-l omoare!

Forţa. Las-o să lucreze pentru tine, Luke.

Tânărul auzi glasul lui Obi-Wan vorbindu-i parcă de la mare depărtare, de peste timp şi spaţiu. Da! Reuşi să-şi tragă răsuflarea şi o văzu pe Guri ridicând mâna, transformată acum în tăiş, nu în pumn, cu un rânjet de triumf luminându-i trăsăturile.

Când expiră, alungă şi teama sa o dată cu aerul din plămâni.

Trebuia să se încreadă complet în Forţă.

Droidul încetini, de parcă s-ar fi mişcat pe neaşteptate în ralanti. Luke îi văzu mâna coborând, o văzu înaintând pentru a-l zdrobi, dar era atât de incredibil de lentă, încât ar fi putut pur şi simplu să se rostogolească într-o parte şi să se ridice în picioare înainte ca gestul să se fi terminat.

Aşa şi făcu. Simţea ca şi cum s-ar fi mişcat cu viteză normală, deşi mişcările îi erau însoţite de senzaţia unor pocnituri, de un sunet ce aducea cu un vânt puternic suflându-i în urechi.

Se ridică, pivotă, întinse mâna deschisă în calea muchiei palmei droidului şi o împinse în lateral. Lovi apoi cu piciorul stâng, executând o secerare care o prinse pe Guri dinapoia gleznei drepte. Picioarele ei părăsiră podeaua, continuând să se mişte cu încetinitorul, apoi droidul căzu, pluti în jos, se izbi puternic cu spatele de podea.

Timpul se iuţi.

Strigătul lui Leia reverbera încă pe coridor.

Guri lovi podeaua. Luke nu mai auzise pe nimeni să cadă atât de violent; impactul îl zguduise şi pe el, la distanţă.

Pe ea o ameţise.

Luke trase sabia şi o activă. Droidul era ucigaş, prea periculos pentru a mai supravieţui. Ridică lama.

Zăcând pe spate, buimăcită, Guri reuşi să surâdă.

— Ai câştigat cinstit, îi spuse. Fă-o!

Ea te-ar fi ucis.

Timpul se dilată din nou, întinzându-se ca plasticul topit în foc arzător.

Luke coborî sabia şi o dezactivă.

— Vino cu noi. Te putem reprograma.

Guri se sculă în capul oaselor.

— Nu. Dacă vor putea găsi o cale de şuntare a blocajelor mele mintale şi dacă, cumva, îmi descarcă memoria, ar fi fatal pentru mine... şi pentru stăpânul meu. Avem să dăm socoteală pentru multe. Mai bine ucide-mă acum.

— Nu este vina ta, zise Luke. Nu te-ai programat tu însăţi.

— Eu sunt ceea ce sunt, Jedi. Nu cred că pentru mine există mântuire.

— Luke! Vino!

Tânărul clătină din cap.

— Au fost destui morţi azi. Nu vreau să le mai sporesc numărul.

Înclină scurt din cap spre Guri, se întoarse şi porni în fugă.

Leia îl privi pe Luke dezactivând sabia, rostind ceva spre droidul doborât, apoi răsucindu-se şi alergând spre ei.

Pierduse noţiunea timpului, dar probabil că nu mai rămăsese prea mult.

Toţi cinci ajunseră la platforma de asolizare.

Şoimul Mileniului nu se zărea nicăieri.

*

Vipera, naveta personală a lui Xizor, se afla la nivelul cel mai de sus al castelului. Deoarece era permanent alimentată şi gata de decolare, nu mai trebuia pregătită. Prinţul întunecat ajunse pe terasă.

Ţinând seama de urletele neîncetate ale sistemului de avertizare, fu oarecum surprins să vadă că gărzile navetei îşi păstraseră locul, deşi erau vizibil nervoase.

— Clădirea va exploda, li se adresă el de parcă ar fi discutat despre prognoza meteo. Luaţi un aerospeeder şi plecaţi. Dispuneţi de două minute ca să vă îndepărtaţi.

Gărzile se înclinară şi se îndepărtară grăbite. Poate că eşecul unuia nu însemna eşecul tuturor. După ce totul se va termina, aceste două santinele îşi vor păstra posturile, ba poate chiar vor fi promovate. În ziua de azi era foarte greu să mai găseşti loialitate.

Sări grăbit în Viperă şi închise trapa. Avea nevoie de un minut ca să activeze toate sistemele de zbor. Peste alte treizeci de secunde va fi la cinci kilometri depărtare –

Vipera era una dintre navetele cele mai rapide de pe planetă.

Se aşeză în scaunul de comandă, trecu palma peste senzorii calculatorului şi privi ecranele înviind. Va zbura la satelitul său, unde, atât înăuntru, cât şi în exterior, avea propria sa flotă – câteva corvete, câteva fregate şi sute de navete de vânătoare reconstruite. Bănuia că cei responsabili de distrugerea castelului său erau aşteptaţi undeva de o navă care să-i recupereze.

Până ce nava aceea ajungea pe orbită, flota lui va fi pregătită.

— Toate sistemele gata, anunţă calculatorul de bord.

Perfect. Se întinse spre comanda de decolare. Avea la dispoziţie mai bine de un minut.

Se opri o clipă şi privi prin videoecran spre castel. Păcat că va fi distrus. Petrecuse aici mulţi ani frumoşi şi avea să-i simtă lipsa. Va construi însă altul, mai mare, mai trainic, mai maiestuos.

Până ce va prelua castelul împăratului.

Atinse comanda de decolare. Vipera se ridică lin de pe platformă şi ieşi în lumina strălucitoare a soarelui.

Se îndepărtase cu câteva sute de metri, destul de mult pentru a fi în siguranţă, când zări un cargobot corellian uzat îndreptându-se spre el. Nava părea scăpată de sub control; descria tonouri, vira în jurul axei verticale şi se înclina longitudinal.

Xizor înjură, cuplă boosterele de urgenţă şi viră. Vipera se înclină spre babord, apoi ţâşni, parcă lovită de o cizmă gigantică.

Cargobotul fu cât pe aici să-l atingă.

Ce fel de idiot pilota nava aceea?

Nu conta. Se afla în siguranţă. Pentru o clipă se întrebă ce se întâmplase cu Guri. Altă pierdere.

Viaţa putea fi dificilă uneori. Toată şmecheria era să supravieţuieşti… iar Prinţul întunecat reuşise din nou lucrul acesta. Să supravieţuieşti şi apoi să-ţi faci duşmanii să regrete că ai supravieţuit.

*

Dash o văzu primul.

— Mama nebuniei! răcni el, indicând cu braţul.

Luke ridică ochii şi văzu Şoimul Mileniului apropiindu-se.

Venea prea rapid şi se rotea ca un giroscop care o luase razna.

În timp ce priveau, nava îşi încetă mişcările dezordonate; cel puţin, nu se mai învârtea şi legăna, totuşi avea viteza prea mare.

— La pământ! urlă Lando.

Toţi cinci se azvârliră pe burtă.

Nava fu cât pe aici să se distrugă. Trecu la mai puţin de un metru de platformă şi viră spre tribord. Curentul trecerii le flutură hainele şi părul.

Luke privi în urma ei exact când babordul Şoimului izbi o reţea de senzori doppler şi o făcu ţăndări, împrăştiind fragmente în toate părţile.

— C-3PO, te omor! zbieră Lando.

Luke veni alături de ceilalţi şi urmări nava care descria un cerc. Scoase comunicatorul.

— C-3PO, opreşte propulsiile! Coboară numai cu repulsoarele! Şi grăbeşte-te!

— Încerc, stăpâne Luke. Comenzile sunt cam sensibile.

Nava zvâcni în sus o sută de metri, ca zvârlită din praştie.

R2-D2 fluiera atât de repede şi puternic încât ai fi zis că avea să-i explodeze un circuit.

Şoimul se clătină, se înclină lateral şi pică. Redresă exact înainte de a lovi acoperişul şi ricoşă în sus pe o coloană invizibilă de aer.

În cele din urmă, pierdu din viteză. Păru să plutească aidoma unei frunze căzătoare pe o briză lină, apoi se opri şi rămase plutind staţionar la cincizeci de metri deasupra lor.

Luke privi în jur. Cincizeci de metri sau cinci mii de metri, era tot prea departe. Nu mai aveau la dispoziţie nici măcar un minut.

— Coboară, droid idiot! răcni Lando.

— Păcat că nu-i Leebo la comenzi, comentă Dash. Este un pilot destul de bun.

— Dacă tot îţi doreşti ceva, mai bine ţi-ai dori să fim noi la comenzi, îl repezi Leia.

Imediat lângă ieşirea pe platformă se aflau două seturi de aripi pliate şi Luke le recunoscu: erau parapante. Cu o pereche de aripi puteai să cobori pe vârful unei clădiri mai joase sau să te deplasezi câţiva kilometri în lungul bulevardelor. Dacă Şoimul nu va ajunge pe platformă în următoarele secunde, o va lega pe Leia într-o parapantă şi o va arunca de pe clădire. Cealaltă parapantă urma să aibă patru pasageri, dintre care un wookiee. Va fi foarte îngreunată, dar exista o şansă să poată funcţiona – când se luptase cu păşitorii pe Hoth, Luke învăţase că folosind Forţa putea încetini considerabil o cădere, iar maestrul Yoda îl învăţase şi mai multe.

— Vine! anunţă Dash.

Şoimul plutea, coborând spre ei. Se retraseră. Nava rămase la doi metri deasupra platformei, apoi căzu ca o piatră. Pivoţii de asolizare gemură, dar rezistară. Rampa trapei din burta navei se extinse.

— Repede, repede! îi îndemnă Luke.

Chewie o înhăţă pe Leia, o ridică şi porni în fugă. Dash şi Lando îi urmară, iar Luke veni ultimul.

Când păşi în navă, trapa începuse deja să se închidă.

Tânărul se repezi după ceilalţi spre cabina de comandă.

Mai aveau poate treizeci de secunde.

Dash ajunse primul în cabină, urmat îndeaproape de Lando şi Luke.

— Mişcă! răcni mercenarul spre C-3PO.

— Imediat, imediat!

Dash îl împinse într-o parte şi se aruncă în scaun. Degetele îi dansară peste comenzi.

C-3PO căzu grămadă lângă scaunul copilotului. R2-D2 fluieră frenetic.

— Nu trebuie să fii atât de grosolan, stăpâne Dash…

De sub ei se auzi un vuiet gros. Şoimul se cutremură.

— Haide, Dash! urlă Lando.

Luke privi pe videoecran şi, deşi se aflau în pericol iminent, sesiză ceva.

Una dintre parapante dispăruse.

Nava se legănă, se înclină, porni să lunece...

...se ridică...

— Hai, hai!

Şoimul Mileniului se îndepărtă. În clipa aproape imediat următoare, Luke văzu clădirea cutremurându-se şi platforma de asolizare îndepărtându-se în jos, apoi căzând direct pe verticală, ca un castel de nisip căruia i se retezase pe neaşteptate baza. O trâmbă de fum se ridică, însoţită de un scârţâit teribil ca al unui cui gigantic extras dintr-un lemn ud. Jerbe de foc irupseră spre cer. Conducte electrice uriaşe, pulverizară scântei multicolore, O mulţime de instalaţii explodară, trimiţând schije spre ei. Nava se clătină sub impacturi.

Dash acceleră la maximum şi Şoimul se repezi în sus.

Sub ei, castelul lui Xizor, Underlord al Soarelui Negru, colapsă într-un morman de ruine, flăcări şi fum.

Pentru prima dată, Lando nu mai avu o replică spirituală.

Leia se alătură celorlalţi în cabina ticsită.

— S-o întindem de aici, spuse Luke. Fără manevre spectaculoase, ci pur şi simplu cât de repede se poate.

— Am înţeles, încuviinţă Dash.

C-3PO se sculă din locul unde căzuse.

— Cred că am pilotat destul de bine, anunţă el.

Toţi se întoarseră şi-l priviră.

— Dar nu cred că mi-ar plăcea s-o mai repet în curând, se grăbi droidul să adauge.

Luke clătină din cap, zâmbi, apoi începu să râdă.

Era o eliberare de tensiune nervoasă, imposibil de controlat. În câteva secunde, toţi râdeau, mai puţin C-3PO şi R2-D2.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă C-3PO indignat.

Asta le stârni alte hohote. Reuşiseră! Se aflau în

siguranţă.

Cel puţin trecuse partea realmente grea.

*

Xizor era furios. Exceptând episodul în care familia sa îşi pierduse viaţa, nu-şi reamintea alt moment în care să fi fost la fel de mânios. Castelul său fusese năruit, bunurile lui valoroase şi mare parte din baza de date masivă dispăruseră într-o clipă. Fuseseră distruse lucrări şi înregistrări ce nu puteau fi înlocuite, deoarece nu existau duplicate nicăieri altundeva. Fişiere pentru şantaje şi proiecte personale... Pieriseră instantaneu secrete vitale ale Soarelui Negru de când îi preluase conducerea. Ar fi durat ani până să reconstituie totul, iar dacă lui Xizor i s-ar fi întâmplat ceva, succesorul lui n-ar fi ştiut niciodată dacă ceva lipsea, întrucât n-ar fi ştiut nici măcar dacă existase. N-ar fi ştiut nici cine fusese responsabil pentru catastrofă – toate fişierele despre Skywalker şi prinţesă fuseseră în calculatorul personal al lui Xizor, care se transformase în zgură împreună cu copiile sale de rezervă.

Indiferent ce mânie ar fi simţit, aceasta nu i se auzi în glas când apelă satelitul. Se gândise că micul cargobot corellian care fusese cât pe aici să-l lovească atunci când părăsise castelul era cel căutat de spionii săi.

Acelaşi care sosise pentru a-i recupera pe Skywalker, Leia şi amicii lor.

Poate că eşuase în salvare, deşi, ţinând seama de felul în care merseseră lucrurile în ultimul timp, probabil că nu fusese aşa. Mai bine să se asigure.

Conducătorul unui concern de transport avea unele avantaje atunci când trebuia să descrie o navă.

— În scurt timp, îl anunţă pe comandantul flotei sale, de pe planetă va pleca un cargobot corelian model farfurie cu bot bifurcat. Este un YT-l300, lung de douăzeci şi cinci de metri, cu capacitatea de o sută de tone. Localizează-l şi distruge-l. Se acceptă şi scoaterea lui din luptă cu

capturarea echipajului şi pasagerilor. Dacă însă trece de voi, tu şi celelalte persoane responsabile veţi fi îngrăşământ agricol înainte de a răsări soarele – este clar?

— Clar, Alteţă.

— Perfect. (Se întinse spre comutator, pentru a întrerupe transmisia.) Acum te-am ras, Skywalker.

— Iertare, Alteţă, puteţi repeta?

— Poftim? Nimic. Nu-i treaba ta.

Acţionă comutatorul şi întrerupse transmisia. Probabil că n-ar fi trebuit să menţioneze numele lui Skywalker în felul acela, dar nu conta prea mult. Frecvenţa operaţională era codificată. Era lipsit de importanţă. Ajunsese acum foarte aproape de încheierea afacerii.

Privi ceasul consolei. În scurt timp trebuia să ajungă la satelit.

*

— Lord Vader, aţi cerut să vedeţi orice referire la numele acesta, vorbi ofiţerul.

Vader îl privi, luă de la el imprimatul fragil şi-l scană rapid.

— Originea?

— Transmisiune codificată de pe nava Vipera aflată în zbor spre satelitul orbital Pumnulfalleen. Nava este înregistrată ca aparţinând...

— Ştiu cui aparţine, spuse Vader şi mototoli în pumn foaia subţire de plastic pe care o citise.

Deşi ofiţerul nu putea să-l vadă, Lordul întunericului zâmbea, ignorând durerea produsă de orice grimasă.

— Pregătiţi-mi naveta, porunci el.

Îl avertizase pe Xizor să stea departe de Luke, însă criminalul îi ignorase ordinul.

O eroare regretabilă.

Vader era mai mult decât încântat. Jucaseră destul timp jocul lui

Xizor. Acum aveau să joace după regulile sale.

*

— Preia tu, Luke, rosti Dash.

— Imediat, încuviinţă tânărul din scaunul copilotului. Unde te duci?

— Nicăieri. Vreau doar să-mi fluier armăsarul.

— Ce să faci?!

Dash scoase de la centură o cutiuţă neagră, dreptunghiulară.

— Este un comunicator unicanal ecranat, cu rază mare de acţiune. E timpul ca Leebo să-mi aducă nava pe orbită. Putem face rendez-vous-ul acolo. Împrumut un costum spaţial de la voi – hârbul ăsta are costume spaţiale, da? – şi mă-ntorc într-o navă adevărată, nu mai stau într-o ladă de fier vechi.

— Cred c-o putem face, zâmbi Luke.

— După aceea, fiecare pleacă pe drumul lui. Bănuiesc că nota de plată pentru clădirea de jos îmi va dezechilibra pe mult timp conturile cu Imperiul.

— Ar trebui să te gândeşti serios să te alături Alianţei, zise tânărul. Eşti un tip priceput şi avem nevoie de oameni ca tine.

— Mulţumesc, Luke, dar nu cred c-o voi face. Nu-mi prea place să lucrez în echipă.

Apăsă comanda comunicatorului.

— Hei, Leebo, conservă ruginită, bagă-n viteză şi aşteaptă-mă la coordonatele următoare!

— Stăpânul meu lipseşte momentan. Cine-l caută, vă rog?

— Foarte amuzant, făcu Dash şi-l privi cu subînţeles pe Luke. Să nu cumperi niciodată un droid programat de un comediant ratat.

*

Xizor ajunse fără probleme la satelit. Flotila lui începuse deja să se desfăşoare şi, întrucât navele aveau autorizările necesare, Flota Imperială nu le deranja.

Prinţul întunecat se îndreptă spre centrul său de comandă: o punte înconjurată de blindaj de oţel transparent, care-i permitea panorama nestânjenită de aproape 360 de grade a spaţiului din jurul satelitului.

Deschise frecvenţa de comunicaţii cu comandantul flotilei şi holoproiecţia acestuia se materializă în faţa lui.

— Da, Alteţă?

— Ai desfăşurat navele, comandante?

— Da, Alteţă. Senzorii noştri au fost programaţi să detecteze orice navă care corespunde criteriilor pe care mi le-aţi transmis. Dacă trece pe aici, o vom observa.

— Bine. Ţineţi-mă la curent.

Imaginea dispăru şi Xizor rămase privind în bezna spaţiului. Când sosise, auzise rumoarea discuţiilor. Zvonurile ajunseseră repede aici, deşi nimeni nu îndrăznise să-i vorbească direct despre dezastrul de la sol. Asta nu conta. Supravieţuise şi unor momente mai grele.

Va supravieţui şi acum; va supravieţui şi, cumva, va preschimba dezastrul în victorie.

*

— Mulţumesc pentru autostop, se auzi glasul lui Dash din difuzor.

Avangarda se afla în imediata apropiere a babordului prova al

Şoimului Mileniului, pe o orbită corespondentă. Dacă aveai braţul puternic, o puteai nimeri cu o piatră, chiar în condiţii de gravitaţie normală. Dash traversase distanţa aceea scurtă, plângându-se mereu de mirosul îngrozitor din costum.

— Vrei să facem o întrecere până la punctul de salt în hiperspaţiu? întrebă Luke.

Se găsea acum la comenzi, alternând cu Lando, aflat pe

scaunul copilotului. Leia se afla înapoia lor.

— Să-ţi dau un parsec avans? râse Dash.

— Nu, am...

O rază verde fulgeră între cele două nave. Era fasciculul de ţintire al tunului unei nave mari; desigur, în vid nu puteai să vezi laserul în sine, dar acesta se folosea de marcajul ionizat pe care îl puteai vedea.

Cineva trăgea în ei.

— Hopa... se pare că avem musafiri!

Alte fascicule de laser şi particule încărcate fulgerară, dar nici una realmente aproape. Mai precis, nu mai aproape de câţiva metri.

Luke acţionă instantaneu şi Şoimul sări ca un cangur speriat.

— O covertă fără semne de identificare se apropie la 2-70! anunţă Lando. Şi patru navete de vânătoare la 3-5-9! Nu sunt nave imperiale! Cine-s tipii ăştia?

— Ce contează? făcu Luke. Trebuie să ne mişcăm! Chewie, tunurile!

— L-ai auzit, îmblănitule, îl îndemnă Leia. Bateria dorsală sau cea ventrală?

Chewie mugi şi dispăru împreună cu prinţesa.

— Baftă, Dash! strigă Luke.

— Şi ţie, Luke.

Luke îndreptă Şoimul spre spaţiu şi acceleră. Nava se legănă, când un fascicul atinse ecranele deflectoare şi ricoşă.

Trebuiau să părăsească sistemul, rapid şi să sară în hiperspaţiu.

*

— Alteţă, am localizat cargobotul corellian, se auzi vocea comandantului din holoproiecţie.

— Şi...?

— Îl angajăm acum. Ar trebui să-l distrugem dintr-o clipă în alta.

Xizor clătină din cap.

— Nu fi foarte sigur, comandante. Pare să fie extrem de norocos.

— Îi va trebui mai mult decât noroc, Alteţă. L-am înconjurat complet. L-ar putea salva doar un miracol.

Xizor clătină din nou din cap.

*

— Între noi şi locul unde trebuie să ajungem există practic un zid, spuse Luke.

— Atunci găseşte altă cale, replică Lando. Vrei să pilotez eu?

— Nu.

Un fascicul îi lovi, zguduindu-i. Ecranele deflectoare rezistară.

— Credeam că trageţi şi voi! strigă Lando în comunicator.

Chewie şi Leia îi răspunseră tot prin ţipete, dar Luke era prea ocupat cu pilotarea ca să fie atent la ce spuneau. Ridică Şoimul într-un pendul, apoi schimbă traiectoria într-o jumătate de vrie şi, ajuns în vârful arcului, reveni pe acelaşi drum.

— Chewie vrea să ştie cum naiba poate să lovească ceva dacă faci asemenea lupinguri, anunţă Lando.

— Cum poate să rateze? Suntem înconjuraţi! Indiferent unde ar trage, trebuie să lovească ceva!

O siluetă neagră fulgeră pe lângă ei. Era Avangarda, cu tunurile trăgând din plin.

În faţa Şoimului, un aparat de vânătoare explodă.

— Vezi cum se face, Chewie? făcu Lando.

Chewie îi mugi ceva drept răspuns.

*

— N-ai oprit nava, comandante?

— Nu încă, Alteţă. Sunt destul de... ă-ă-ă, iscusiţi. În plus, sunt două nave care trag în noi. Nu avem un semnal de

transponder pe cealaltă navă, dar este puternic înarmată.

— Dacă flota mea nu poate învinge două nave, atunci cu siguranţă are nevoie de alt comandant, spuse Xizor.

— Îi vom învinge. Năvodul nostru se închide. Nu mai au loc de manevre.

*

Navele atacatoare formaseră o emisferă aproximativă în spaţiu. Spre şi dinspre planetă se desfăşura un trafic masiv de cargoboturi civile şi nave de pasageri şi Luke se străduia din răsputeri pentru a evita să lovească vreuna, în vreme ce eschiva vânătorii care trăgeau în ei. Civilii încercau să se ferească, ceea ce înrăutăţea şi mai mult situaţia. Mai devreme sau mai târziu, Flota Imperială avea să se trezească şi probabil să sporească deruta. Luke se întreba de ce nu intervenise deja.

În timp ce privea, unul dintre agresori trase în Şoim. Fasciculul tunului nimeri o navă de pasageri, lovind un convertizor energetic; un fulger orbitor şi unitatea respectivă fu scurtcircuitată. O avarie serioasă, însă probabil nici un rănit.

— Ţintaşi proşti, comentă Lando. Nici nu le pasă pe cine lovesc.

Luke aprobă din cap. Crezuse că se va putea strecura prin traficul susţinut, evitând să fie loviţi, dar se părea că Lando avea dreptate. Agresorilor nu le păsa pe cine nimereau.

Erau destul de înghesuiţi şi nici nu zărea o cale de ieşire. Păcat că nu putea ajunge la X-interceptor – deşi probabil că o singură navă în plus n-ar fi fost de mare ajutor.

Situaţia se înrăutăţea. Se înrăutăţea evident...

Unul dintre vânători se repezi drept spre ei, cu tunurile clipind ca ochi roşii de plasmă.

Atacatorul explodă. Şoimul ţâşni prin norul de sfărâmături, care răpăi precum grindina pe ecranele deflectoare.

— Excelentă lovitură! strigă Luke. Tu l-ai ras, Leia?

— Nu eu, se auzi răspunsul prinţesei. Aveam destule griji pe partea mea. Probabil Chewie.

Wookieeul mugi ceva.

— Chewie zice că nici el n-a fost, traduse Lando.

Luke clipi fără să înţeleagă. Atunci, cine trăsese?

— Hei, Luke! se auzi din difuzor. Ai ceva împotrivă dacă participăm şi noi la petrecere?

— Wedge! Ce cauţi aici?

— Te aşteptam. Droidul lui Dash ne-a trimis un semnal de ajutor. Ne pare rău că a durat aşa mult până am ajuns.

Alt atacator fără însemne înflori într-un glob de foc.

— Ai grijă să nu se mai repete data viitoare, replică Luke şi surâse larg.

Alături de escadrila Vagabond, şansele se mai îmbunătăţiseră.

Viră larg Şoimul, întorcându-se.

*

— A apărut o mică problemă, Alteţă, rosti comandantul.

De pe puntea sa, privind fulgerele armelor şi exploziile navelor, Xizor se încruntă.

— Am observat şi eu. De ce sunt distruse navele tale, comandante?

— O escadrilă de X-interceptoare s-a alăturat luptei. Nu sunt mai mult de o duzină. Vor izbuti doar să... amâne inevitabilul.

— Eşti sigur, comandante?

— Raportul de forţe este douăzeci la unu în favoarea noastră, Alteţă, iar fregatele sunt pregătite, în eventualitatea că ar trece de corvete şi vânători. Nu pot scăpa.

— Roagă-te cerului să ai dreptate, comandante.

*

Luke efectuă un picaj în vrie sub un unghi aproape perpendicular pe traiectoria anterioară. Un trio de vânători îi urmă manevra, trăgând permanent. Pe de o parte era mulţumit să-i vadă pe Vagabonzi, pe de altă parte vedea că pierdeau bătălia. Din cauza traficului civil, sateliţilor artificiali, staţiilor spaţiale, sateliţilor energetici, platformelor de comutare a comunicaţiilor şi a multor altele, spaţiul din jurul Coruscantului era departe de a fi vid pur.

Banda de frecvenţe zumzăia de conversaţii.

— I-am prins, Luke, spuse Wedge.

— Lasă-mă pe mine, se auzi Dash.

Alt atacator explodă la babord.

— A fost al meu, anunţă Leia. V-aţi dat seama cine-s tipii ăştia?

— Nu încă, răspunse Luke.

— Facem pariu pe un credit că sunt forţele lui Xizor?

Luke şi Lando schimbară priviri. Desigur, părea logic.

Nu că ar fi contat prea mult...

— Vin doi la 1-50! răcni Lando.

Luke împinse manşa şi Şoimul Mileniului se îndepărtă într-un viraj strâns.

— Ce naiba faci acolo? strigă Leia.

— Îţi ofer un unghi mai bun de tragere, răspunse Luke în acelaşi fel.

*

Vader se plimba pe puntea Executorului.

— Cât mai durează până ocolim planeta? întrebă el.

— Câteva minute, lordul meu, răspunse comandorul neliniştit.

— Imediat ce ajungem în raza de comunicaţii, stabileşte legătura cu satelitul Pumnul falleen. Doresc să vorbesc cu prinţul Xizor.

— Desigur, lordul meu.

*

— Cred c-avem probleme, amice, spuse Dash.

Glasul i se auzea calm din difuzor, însă în acelaşi timp resemnat.

Luke încuviinţă din cap.

— Wedge?

— Mă tem că are dreptate, Luke. Piloţii ăştia sunt mediocri, dar foarte numeroşi. Am doborât destui, totuşi sunt de cincisprezece ori mai mulţi ca noi şi-n plus acolo aşteaptă două fregate. N-avem pe unde fugi, n-avem spaţiu de manevră… Ei strâng plasa şi nu le pasă dacă distrug şi nave civile.

— Mda, făcu Luke şi inspiră adânc. Ei bine, cred că tot ce putem face este să murim, nimicind cât mai mulţi. Asta dacă nu vrea cineva să se predea…

Dash şi Wedge chicotiră la unison.

— Aşa credeam şi eu. Forţa să fie cu voi!

Luke zbură aşa cum n-o mai făcuse niciodată. Şerpui, frână, pică şi făcu viraje care erau cât pe aici să ducă la pierderea cunoştinţei. Pilota cât putea de bine şi avea Forţa în ajutor, dar erau copleşiţi.

Avea să fie doar o chestiune de timp.

*

— Alteţă, am început să-i încolţim. Trei X-interceptoare au fost distruse sau scoase din luptă. Năvodul se strânge. Va fi doar o chestiune de timp.

Xizor încuviinţă din cap. În sfârşit!

*

— Ne apropiem, lord Vader.

— Perfect. Desfăşoară-ţi vânătorii.

*

Leia urmări vânătorul care se apropia, trase, rată, se roti după el în scaunul pivotant. Vânătorul trecu mai departe.

Era însă urmat de altul şi de alţii în spatele aceluia. Ţinti, trase şi văzu suliţele de energie brăzdând atacatorul, văzu cum o parte din aripă se dezintegrează şi desprinde iar vânătorul avariat pierde controlul. Erau câteva sute de nemernici şi punând la socoteală pe Dash şi Şoimul, ei rămăseseră cu câte? – nouă, zece nave?

Se părea că Xizor va învinge în cele din urmă.

*

Luke zări vânătorii TIE năpustindu-se spre ei. Erau cel puţin o duzină.

— Hopa, murmură Lando.

— Mda, chiar mă-ntrebam de ce-ntârzie. Tânărul privi spre Calrissian.

— Mulţumesc pentru toate, Lando. Ai fost un prieten adevărat.

— Nu vreau să aud vorbe de felul ăsta. Încă sunt un prieten adevărat. Luke încuviinţă din cap şi reveni cu privirea la TIE-uri. Nu avea unde să se mai ducă; spaţiul era ticsit de nave şi ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să zboare printr-o grindină fără să fie atins. Inspiră profund.

Văzu că TIE-urile trec mai departe şi atacă doi dintre agresorii fără însemne.

— Hă? făcu Lando.

— Luke, se auzi glasul lui Leia. Tocmai am văzut…

— Ştiu, ştiu. Ce se-ntâmplă?

*

Xizor auzi panica din vocea comandantului:

— Alteţă, suntem atacaţi de Marina Imperială!

De lângă el, un tehnician de la comunicaţii făcu semne disperate. Xizor îl fixă cu o privire ucigaşă:

— Ar fi bine să nu mă deranjezi degeaba – îţi rişti viaţa.

— Este... lord Vader. Doreşte să vă vorbească. Vader! Trebuia să-şi fi dat seama!

— Fă-mi legătura.

Imaginea lui Vader se materializă înaintea lui şi Xizor trecu imediat la atac:

— Lord Vader! De ce-mi atacă Marina navele? Urmă o pauză, apoi Vader răspunse:

— Navele aflate sub comanda ta sunt angajate în activităţi criminale.

— Prostii! Navele mele încearcă să oprească un trădător Rebel, care mi-a distrus castelul!

Altă pauză.

— Ai două minute pentru a-ţi rechema navele, spuse Vader şi pentru a mi te preda.

Răceala din adâncul lui Xizor înflori necontrolat într-un pârjol de furie. Se strădui să-şi păstreze glasul calm.

— Nu mă voi conforma. Mă voi plânge împăratului.

— Împăratul nu este aici. Eu răspund de Imperiu, Xizor.

— Prinţ Xizor.

— Poţi să păstrezi titlul... încă două minute.

Xizor îşi sili un surâs încrezător.

— Ce vei face, Vader? Îmi vei distruge satelitul? N-ai îndrăzni, împăratul...

— Te-am avertizat să stai departe de Skywalker. Recheamă-ţi navele şi predă-te sau suportă consecinţele. Eu voi risca nemulţumirea împăratului. Tăcu o clipă, apoi adăugă: De data aceasta însă tu nu vei fi de faţă, ca să vezi.

Xizor simţi un fior de spaimă, când imaginea lui Vader păli, apoi dispăru. O va face cu adevărat? Va trage în satelit?

Avea la dispoziţie mai puţin de două minute până să afle. Ar fi fost mai bine să decidă cum intenţiona să procedeze.

Repede.

*

— Atenţie, Luke! răcni Lando.
— L-am văzut!
Luke porni ascendent cu Şoimul, dar pe traiectoria aceea se aflau alte nave, aşa că viră spre tribord. Vidul era plin de fulgere energetice, sfărâmături de vânători distruşi şi mai multe nave decât văzuse vreodată într-un spaţiu atât de mic. Zona părea un cuib de mermyni furioşi.
Dar… în timp ce TIE-urile trăgeau ocazional asupra X-interceptoarelor, ele păreau să ţintească atacatorii lipsiţi de însemne. De ce?
— Sunt de aceeaşi parte, nu?
Luke nu-şi dădu seama că vorbise cu glas tare, până ce Lando răspunse:
— Slavă stelelor tale norocoase pentru mici favoruri. Dacă trag unul în altul, nu mai trag în noi! Atenţie!
Luke eschivă, scăpând la câţiva centimetri de vânătorul care îl atacase.
Simţi apoi o perturbare familiară în Forţă. Vader?
Nu avea timp să-şi pună întrebări nici în această privinţă. Amână întrebările pentru mai târziu – dacă avea să existe un „mai târziu” – şi se concentră asupra pilotării Şoimului.

*

Comandantul flotei lui Xizor îşi apelă frenetic stăpânul. Vader ascultă în difuzoare transmisiunea decodificată.
— Alteţă, suntem distruşi de atacatori! Suntem copleşiţi numeric şi măcelăriţi! Solicit permisiunea de a ne preda! Alteţă?
Vader privi cronometrul, mulţumit de trecerea timpului. De acum nu mai rămăsese mult pentru Prinţul întunecat.
Şapte secunde… şase secunde… cinci…
Comandantul îngrozit continua să bolborosească:
— Alteţă, vă rog, răspundeţi! Trebuie să ne predăm, altfel

vom fi făcuţi praf! Vă rog!

...patru secunde... trei secunde...

— Alteţă, eu...

Transmisiunea comandantului se sfârşi brusc. Probabil că fusese lovit de un vânător imperial.

...două... una...

— Comandor, distruge satelitul.

Nu rămâneai la comanda navei lui Darth Vader dacă îi puneai la îndoială ordinele.

— Da, lordul meu.

Darth Vader inspiră adânc, oricât i-ar fi fost de dureros şi expiră lent. Surâse, nevăzut.

Adio, Xizor. Şi călătorie plăcută.

*

Printr-o întâmplare, Şoimul Mileniului era orientat cu prova spre satelit, în momentul exploziei.

Luke văzu raza puternică a giganticului distrugător spaţial ţâşnind şi sfredelind satelitul. Acesta se cutremură, sări în aer şi se transformă într-o nova, deveni o steluţă care licări strălucitor pentru o clipită înainte de a păli, lăsând în urmă milioane de fragmente sclipitoare.

în ciuda violenţei, imaginea era spectaculoasă şi-i aminti lui Luke de explozia care distrusese Steaua Morţii.

— Măiculiţă, murmură Lando. Cred c-au enervat rău de tot pe cineva.

Luke clătină din cap fără un cuvânt.

— Capul sus, băieţi, vorbi Dash. După mine!

— Ce?! clipi Luke.

— Cineva tocmai ne-a deschis o trapă de evadare.

— Eşti nebun? Nu putem zbura prin sfărâmăturile alea!

— N-avem de ales. Navele sunt peste tot. Care-i treaba, puştiule? Nu crezi că poţi?

— Dacă poţi tu, atunci poate şi droidul meu. Haide!

Tânărul înţelegea ce voia Dash. Avea să fie dificil, periculos, totuşi spaţiul din jurul satelitului distrus era

relativ liber – norul de sfărâmături se dilata spre exterior. Dacă puteau evita să fie perforaţi de schijele de acolo, era şansa lor cea mai bună.

— Iu-huu! răcni cineva din escadrila Vagabond.

Luke râse. Ştia exact ce simţeau piloţii Rebeli.

Porniră spre sfărâmături şi se părea că totul va fi perfect. Băieţii buni triumfaseră!

— Atenţie, Dash! urlă Lando.

Luke nu prea avea timp să se uite în jur, totuşi aruncă o privire. La timp, pentru a vedea un fragment de mărimea unui complex rezidenţial din satelitul distrus îndreptându-se către Avangardă.

— Dash! strigă Luke.

Era prea aproape ca să-l mai poată evita…

Un fulger de lumină actinică îl orbi. Luke se întoarse, ferindu-şi ochii şi-l zări pe Lando ridicând un braţ ca să se apere de lumină.

Când strălucirea păli, Avangarda dispăruse.

— Ah… făcu Lando. A… nu mai este…

Dash nu mai exista.

Gustul dulce al triumfului se înăcri în gura lui Luke. Acum însă nu avea timp de nimic altceva.

— Ţineţi-vă bine! O să ne zgâlţâim zdravăn!

Fragmentele zburau în jurul lor, cu ciocnirile pândind la fiecare viraj. Lui Luke îi părea rău după Dash – mercenarul se dovedise finalmente un tip de încredere – totuşi nu voia să sfârşească sub forma unei epave în flăcări. Lăsă Forţa să-l călăuzească şi trecu prin iadul de foc.

*

Baza secretă a Alianţei se afla la ani-lumină de Coruscant şi de abia reuşiră să ajungă acolo… dar ajunseră.

Luke stătea cu Leia, Lando şi Chewie, având-u-i înapoi pe C-3PO şi R2-D2. Ca atâtea alte clădiri ale Alianţei şi aceasta era o structură masivă din semifabricate ieftine. Avea un perete mare de oţel transparent, ca o interfaţă între

asteroid şi bezna spaţiului. Luke privea dincolo de el, în adâncul Galaxiei.

— Dacă Xizor se afla în satelit, aşa cum afirmă rapoartele contrainformaţiilor noastre, aş zice că s-a încheiat cu recompensa pusă de Soarele Negru pe capul tău, rosti Lando.

— A mai rămas Vader, le reaminti Leia.

Luke o privi şi clătină din cap.

— Nu cred că Vader îmi doreşte moartea. Cel puţin nu deocamdată. Mă voi înfrunta cu el atunci când va sosi timpul cuvenit.

Îl auziră pe Wedge apropiindu-se şi se întoarseră spre el.

— Am un mesaj pentru tine, Luke, rosti Wedge. Provine de la bothani şi i se adresa lui Dash, dar... Mai ţii minte torpila aceea pe care Dash a ratat-o în bătălia de la Kothlis? Se pare că n-a ratat-o.

— Poftim?

— Era una dintre noile torpile imperiale placate cu diamant şi bor. N-ar fi putut s-o oprească absolut cu nimic. Bothanii au vrut să-i ia o piatră de pe inimă.

Luke simţi un bulgăre de aer lichid formându-i-se în stomac. La naiba! Dash nu fusese vinovat, dar n-avea s-o ştie niciodată. Ce teribil – să mori înainte de a putea afla că nu fuseseşi responsabil pentru pierderea tovarăşilor tăi. Şi mai teribilă era amintirea că Luke se simţise puţin încântat... nu pentru morţile acelea, ci pentru că lăudărosului Dash i se tăiase puţin din nas.

Groaznic...

— Ce faceţi acum? se interesă Wedge.

— Plecăm să-l salvăm pe Han, răspunse tânărul. Dacă n-a ajuns încă pe Tatooine, va fi acolo în scurt timp.

— O să intraţi în palatul inexpugnabil al Huttului şi-o să-l recuperaţi? Aşa, cum aţi bate din palme?

— M-am gândit la un plan, zise Luke.

Se întoarse şi privi iarăşi stelele. Poate că încă nu era un maestru, dar învăţase multe.

Era cavaler Jedi şi deocamdată asta era destul.

EPILOG

În cabinetul cel mai intim al împăratului, Darth Vader îngenunche în faţa stăpânului său. Considera că avea motive de îngrijorare.

— Mi-ai sfidat ordinele, lord Vader.

— Da, stăpâne, dar sper că nu ţi-am înşelat aşteptările.

— Ridică-te.

Vader se sculă în picioare.

împăratul îi rânji neguros.

— Ştiu prea bine că Xizor urmărea propriile sale interese, dar tu ai fost viclean şi i-ai descoperit complotul. Desigur, ştiam ce urzea.

Vader rămase tăcut.

— Suntem siguri că a murit?

— Nu văd cum ar fi putut supravieţui. Am văzut cum i-a explodat satelitul.

— Mai bine aşa. Soarele Negru este util, dar seamănă cu un chirru: îi tai capul şi apare altul în locul lui.

Chicoti amuzat de comparaţia făcută.

— Poate că şi viitorul conducător va fi la fel de periculos, sugeră Vader.

— Nici un conducător al Soarelui Negru n-ar putea fi vreodată pe măsura puterii părţii întunecate.

— Dar planul de ademenire a liderilor Rebelilor?

— Noua Stea a Morţii îi va atrage, însă acum noi doi vom fi acolo pentru a pune capăt Rebeliunii.

Vader ar fi dorit să clatine din cap. Ca întotdeauna, împăratul fu cu un pas înaintea lui.

— Tânărul Skywalker va fi de asemenea acolo. Am întrevăzut.

Lordul întunericului suspină.

— Totul se desfăşoară exact cum am anticipat, lord Vader.

Rânji din nou şi Vader simţi un fior îngheţat. Într-adevăr,

nimeni din Galaxie nu putea controla partea întunecată aşa cum o făcea împăratul. Era o slăbiciune a lui Vader că mai simţea asemenea temeri. O părticică din Anakin Skywalker continua să existe în el, în ciuda a tot ceea ce făcuse. Trebuia s-o elimine, altfel ea avea să-l distrugă.

*

În locuinţa lui Obi-Wan de pe Tatooine, Luke inspiră profund şi căută calmul. Nu se aşteptau ca Jabba să fie interesat de propunere, ţinând seama de cele aflate despre răutatea lui, dar nu asta era important. Lando avea o cale de intrare, la fel ca Leia şi Chewie, iar prin manevra aceasta îi puteau aduce pe C-3PO şi R2-D2 în palat. Dacă Huttul dorea să negocieze, i-ar fi scutit de multe necazuri, totuşi nici unul dintre ei nu spera că avea s-o facă într-adevăr. În conformitate cu tot ce aflaseră, Jabba era duşmănos şi nu avea nevoie de bani. Păcat…

Asta era! Vor merge pe calea mai grea. La urma urmelor, nu era o noutate pentru ei.

— Perfect! R2-D2, începe înregistrarea.

R2-D2 piui.

— Salutare, Prea Slăvite! Îngăduie-mi să mă prezint. Sunt Luke Skywalker, cavaler Jedi şi prieten al căpitanului Solo. Ştiu că sunteţi puternic şi măreţ, iar mânia faţă de Solo vă este pe măsura puterii. Doresc o audienţă la înălţimea Voastră, pentru a negocia viaţa lui Solo.

Ar fi trebuit să fie destul de servil, deşi, dacă cele auzite fuseseră adevărate, Jabba probabil că ar fi izbucnit deja în râs. Luke se opri o clipă, îşi trase răsuflarea şi continuă:

— Cu înţelepciunea voastră sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere care va fi reciproc avantajoasă şi ne va permite să evităm orice confruntare neplăcută.

Puţine speranţe… El îşi duse însă discursul până la capăt:

— Ca dovadă a bunelor mele intenţii, vă ofer drept cadou… aceşti doi droizi.

Luke se strădui să-şi stăpânească surâsul care-l

ameninţa. Fără îndoială că C-3PO avea să fie stupefiat auzind asta la redarea înregistrării. Luke se gândise să i-o spună, apoi considerase că ar fi mai bine dacă n-ar fi ştiut. C-3PO se alarma foarte uşor şi, în plus, surpriza lui ar fi ajutat să-l convingă pe Jabba.

— Amândoi sunt muncitori destoinici şi vă vor sluji cu credinţă, încheie tânărul.

Privi spre R2-D2, ridică o sprânceană şi micul droid îşi închise recorderul.

Leia clătină din cap.

— Crezi că va ţine?

— Sper, strânse el din umeri. Nu există decât o cale pentru a afla.

Ea se apropie şi-l atinse pe braţ.

— La urma urmelor, continuă Luke, după toate prin câte am trecut, salvarea unui pirat bătrân şi rablagit ar trebui să fie simplă, nu?

— Aşa este, zâmbi ea.

Tânărul îi întoarse zâmbetul. Sentimentele lui erau amestecate. Nu ştia ce simţea de fapt Leia faţă de el sau faţă de „piratul bătrân şi rablagit", dar ştia ce simţea el faţă de cei doi. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, trebuia să facă ce se cuvenea – pur şi simplu, aşa stăteau lucrurile. Iar ceea ce se cuvenea în cazul de faţă era simplu, chiar dacă nu uşor.

Ţin-te bine, Han!

Venim să te salvăm.

